Cate Delaney nemcsak gyönyörű asszony, egyúttal neves tévésszemélyiség is. Szívbetegségéből valóságos orvosi csoda révén épül fel. Felgyógyulva ismét hozzálát, hogy helyreállítsa a hosszú távollét után megcsappant népszerűségét. Talpraállásában a vonzó Alex Pierce segíti. Alex valaha rendőrtiszt volt, majd bűnügyi regények szerzőjeként tett szert ismeretségre. Időközben Los Angeles környékén különös dolgok történnek: sorra végzetes baleset éri mindazokat, akik – Cathez hasonlóan – csak új szív beültetésével élhettek tovább. Cat pontosan tudja, hogy őt is éjjel-nappal követik, hogy egy árnyalak minden lépését figyeli, hogy ő lehet a következő áldozat. Elhatározza, hogy szembenéz a gyilkossal. De vajon törekvéseiben segíti-e őt Alex, vagy éppen...

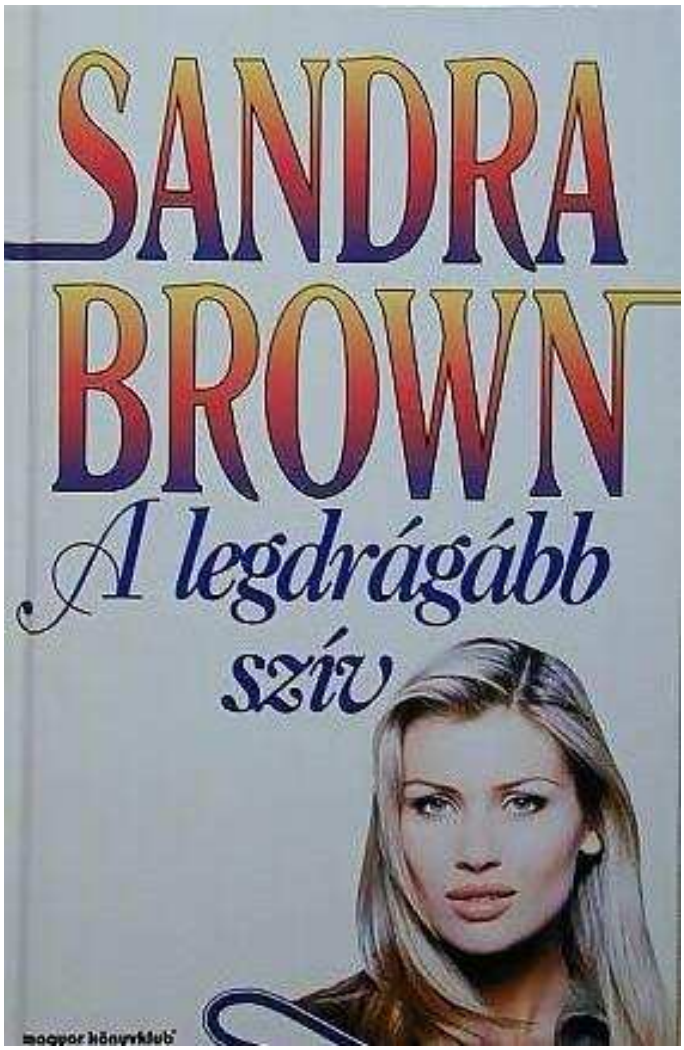

Fordította
M. Szabó Csilla

Sandra Brown

A legdrágább szív

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Sandra Brown: Charade
Copyright © 1994 by Sandra Brown.
All rights reserved.
By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc.
and Lex Copyright Iroda.
Translated from the English Charade.
First published in the United States
by Warner Books, New York

Alapkiadás: Maecenas Könyvek, Budapest, 1996

Hungarian translation © M. Szabó Csilla, 1996

ELSŐ FEJEZET

1990. október 10.

– Cat, ébredj! Megvan a szív!

Cat Delaney nagy nehezen átküzdötte magát a gyógyszerek előidézte álom mocsarán. Kinyitotta a szemét, és igyekezett élesre állítani Dean képét.

– Megvan a szív – ismételte a férfi.

– Igazán? – Cat hangja érdes volt és nagyon gyenge. Amikor befeküdt a kórházba, már pontosan tudta, vagy új szívvel távozik innen, vagy koporsóban.

– Már úton van.

Dr. Dean Spicer elfordult, további szavait a kórház személyzetének tagjaihoz intézte, akik a kíséretében léptek be az intenzív osztály ajtaján. Cat hallotta a hangját, de amit mondott, abból mit sem értett.

Talán álmodik?! Nem, Dean világosan megmondta, hogy úton van feléje egy donorszív. Új szív! Az élet!

Hónapok óta először, hirtelen úgy érezte, majd szétrobban az energiától. Felült az ágyban, és hadarva, fel-felnevetve fecsegni kezdett az ápolónőkhöz, akik injekciós tűkkel, katéterekkel és más hasonló kínzóeszközökkel kezükben köréje rajzottak.

Az effajta gyötrelmek mindennapjainak olyannyira szerves részévé váltak, hogy már alig vette észre őket. Az elmúlt hónapok során testnedveiből annyit csapoltak le, hogy az összmennyiség simán megtöltött volna egy ötvenméteres úszómedencét. Rengeteget fogyott, törékeny, apró csontvázán szinte semmi hús nem maradt.

– Dean?

– Itt vagyok. – A kardiológus az ágy mellé lépett, megfogta a lány kezét. – Ugye, megmondtam, hogy szerzünk neked szívet idejében?

– Ne légy ilyen öntelt! Ti orvosok mind egyformák vagytok. Nagymellényű seggfejek!

– Ezt kikérem magamnak! – Dr. Jeffries, a szívsebész, aki az átültetést végzi majd, beballagott a szobába – mintha vízen járna! Tökéletesen illett rá a Cat adta jellemzés. A lány elismerte Jeffries tehetségét, bízott képességeiben, de mint embert, nem állhatta.

– Mit keres maga *itt?* – érdeklődött. – Nem a műtőben kellene sterilizálnia a holmiját?

– Ez kétértelmű megjegyzés volt?

– Találja ki! Maga állítólag zseni.

– Elviselhetetlen, mint mindig. Mit képzel, kicsoda maga, tévésztár?

– Pontosan.

A kardiológus rendíthetetlen nyugalommal az osztályos nővérhez fordult.

– Nincs a páciensnek láza?

– Nincs.

– Meghűlés? Vírus? Bármilyen fertőzés?

– Hé, mi az? – kérdezte bosszúsan Cat. – Talán visszatáncol? Szabad estét akar? Más tervei vannak?

– Csak meggyőződöm róla, hogy minden rendben van-e.

– Minden rendben van. Fogja azt a szívet, vágja fel a mellkasomat, és csinálja meg a cserét! Altatás tetszés szerint.

Az orvos sarkon fordult, és kiballagott a szobából.

– Arrogáns tetű – morgott a lány.

– Jobb lenne, ha nem sértegetnéd – kuncogott Dean. – Hasznunkra lehet még ma este.

– Meddig kell még várni?

– Nem sokáig.

Cat hiába erősködött, többet nem tudott kiszedni Deanből. Hiába biztatták, hogy pihenjen, adrenalinszintje az egekbe szökött, nyitott szemmel feküdt az ágyon, miközben az órák lassan teltek. Nem ideges volt, inkább izgatott.

A küszöbönálló műtét híre futótűzként terjedt a kórházban. A szervátültetés ma már szinte mindennapos beavatkozásnak mondható, az emberek mégis valamiféle félelemmel vegyes áhítattal viszonyulnak hozzá. Különösen a szívátültetéshez. Az este folyamán sokan benéztek Cathez, hogy minden jót kívánjanak neki.

Később a nővérek megfürdették jódban, ami ragacsos volt és gusztustalan, és a bőrét undorító aranyszínű réteggel vonta be. Nagy nehezen lenyelte az első adagot a létfontosságú kilökődésgátló szerből, a cyclosporinból. A folyadékot csokoládés tejbe keverték, amely azonban nem tudta elnyomni olívaolajízét. Cat még mindig emiatt panaszkodott, amikor Dean beszáguldott a szobába.

– Perceken belül ideérnek a szíveddel. Készen állsz?

– Ez nem is kérdés.

A férfi hozzáhajolt, megcsókolta a homlokát.

– Most lemegyek bemosakodni. Jeffries mögül figyelem majd az egészet. Veled leszek mindvégig.

– Dr. Spicer. Kérem! – intett a nővér.

– A műtőben találkozunk, drágám.

A kardiológus távozása után felgyorsultak az események. A hordágy a csapóajtó két szárnyát félrelökve begördült a műtőbe, ahol a vakító fényben maszkos, gumikesztyűs emberek végezték gyors, határozott mozdulatokkal a dolgukat.

Amikor szeme valamennyire megszokta a fényt, Cat egész sereg arcot látott a megfigyelőknek fenntartott karzat üvegfala mögött.

– Látom, telt házzal megy az előadás. Van ezeknek odafenn jegyük? Kaptak programfüzetet? Egyáltalán kicsodák? Hé, valaki mondjon már valamit! Nem beszél itt rajtam kívül senki angolul?

Az egyik maszkos alak felnyögött.

– Hol van dr. Ashford?

– Jelen – felelte az éppen belépő aneszteziológus.

– Hála istennek! Üsd ki gyorsan, hogy végre munkához láthassunk!

– Bosszantó nőszemély. Egy pillanatra be nem áll a szája.

Cat nem sértődött meg. A maszkok felett a szemek mind mosolyogtak rá. A műtőben derűs hangulat uralkodott; a lány is jobban szerette így.

– Ha folyton sértegetik a pácienseket, nem csoda, hogy álarcot vesznek fel, nehogy valaki felismerje magukat. Gyáva nyulak!

Az altatóorvos elfoglalta helyét.

– Látom, fel van dobva, Miss Delaney.

– Ez az *én* nagyjelenetem. Úgy játszom, ahogyan *én* akarom.

– Nagyszerű lesz benne.

– Látta az új szívemet?

– Sajnos, a legjobb részből mindig kimaradok. Én csak a gázt adom. Most lazítson! – Megpaskolta a lány kézfejét. – Kis szúrást fog érezni.

Dr. Jeffries közeledett Deannel és dr. Scholdennel, a kardiológussal, akit Dean felkért, amikor személyes okokból nem vállalta tovább Cat kezelését.

– Hogy állunk? – kérdezte dr. Jeffries.

– Megvizsgáltuk a szívet – felelte csendesen dr. Scholden.

Cat lélegzetvisszafojtva várt, azután a homlokát ráncolva nézett fel az orvosra.

– A szappanoperákban lépten-nyomon efféle hatásszünetekhez folyamodunk, hogy fokozzuk a feszültséget. Nem valami jó húzás. Mondjon már valamit a szívemről!

– Gyönyörű – bólintott dr. Scholden. – Csodásan fest.

Cat a szeme sarkából látta, hogy egy csapat műtős sürög-forog egy hűtőláda körül.

– Amikor felébredsz, ott fog dobogni a mellkasodban – mondta Dean.

– Készen áll? – kérdezte dr. Jeffries.

Hogy készen áll-e? Természetesen balsejtelmek gyötörték, amikor a szívátültetés először szóba került. Ám mostanra kétségei már eloszlottak.

Nem sokkal azután, hogy Dean diagnosztizálta szívproblémáját, Cat állapota lassan rosszabbodni kezdett. Ő azonban csak akkor volt hajlandó tudomásul venni, mennyire komoly a helyzet, amikor már valóban betegnek érezte magát, amikor már a zuhanyozás elviselhetetlen megpróbáltatássá vált, és egy tányérnyi étel elfogyasztásától úgy kimerült, mintha a maratoni távot futotta volna le.

– Új szívre van szükségem.

Amíg ez a határozott kijelentés el nem hangzott a szájából, a tévéállomás vezetősége mit sem tudott betegségéről. A *Kapcsolatok* című teleregény stábja és szereplői soha nem látták arca árulkodó sápadtságát a vastag smink alatt. Senki nem hitte el, hogy a háromszoros Emmy-díjas Cat Delaney, az ő sztárjuk, a *Kapcsolatok* egyik legfontosabb alakjának, Laura Madisonnak a megformálója ilyen beteg. Segítségükkel, színészi képességeire és rutinjára támaszkodva, túláradó lelkesedésének és életerejének legvégső tartalékait felemésztve, Cat folytatta a munkát.

Ám végül eljött az a pillanat, amikor az elszántság már kevésnek bizonyult, és ő nem tudott többé eleget tenni kötelezettségeinek. Kénytelen volt kiszállni a sorozatból.

Ahogy állapota tovább romlott, annyit fogyott, hogy rajongóinak hada már fel sem ismerte volna. Szeme karikás volt, mert állandó kimerültsége ellenére aludni nem tudott. Ujjai hegye és ajka kékes színt öltött.

A pletykalapok a világon létező összes betegséget ráaggatták, bárányhimlőtől az AIDS-ig. Normális körülmények között a média kegyetlensége felháborította volna, de most nem volt ereje haragra gerjedni. Csak az életben maradásra koncentrált.

Egyik nap azt mondta Deannek:

– Elegem van abból, hogy ilyen gyenge és hasznavehetetlen vagyok.

Dean megérezte, Catnek szüksége van rá, hogy hangosan kimondja az őt foglalkoztató gondolatokat.

– Mi jár a fejedben?

A lány felnézett rá.

– Megbékéltem az Istennel. Nem félek a haláltól, de azért jobban szeretném, ha nem lenne fájdalmas és félelmetes. Milyen lesz, amikor majd tényleg beadom a kulcsot?

Dean úgy vélte, jobb, ha őszintén válaszol.

– A szíved egyszerűen megszűnik dobogni, Cat.

– Fanfárok? Dobpergés?

– Semmi. Nem lesz olyan traumatikus, mint egy szívroham. A szíved egyszerűen…

– Leáll.

– Igen.

Ezek a szavak alig néhány napja hangzottak el. Most viszont Cat sorsában éles fordulat következett be, a látóhatáron felcsillant a remény.

Ám hirtelen az eszébe jutott, ahhoz, hogy az orvosok beültethessék az új szívet, ki kell vágniuk a régit.

Vérfagyasztó gondolat volt. Bár mélységesen neheztelt a meghibásodott szervre, azért, megmagyarázhatatlan módon mégiscsak kedvelte. Valahogy rosszulesett, hogy mindenki ilyen vidám, amiért kidobhatják az ő szívét.

A várakozás hónapjai alatt Cat mindent alaposan végiggondolt, s azután hozta meg döntését. Ismert minden létező kockázati tényezőt, tudta, miféle borzalmak várnak majd rá a műtét után. Tisztában volt vele, hogy szervezete akár ki is lökheti az új szívet.

Ám az átültetés mellett a másik alternatíva a biztos halál volt. Méghozzá hamarosan. Tulajdonképpen tehát nem is volt más választása.

– Készen állok – mondta határozottan. – Ó, várjunk csak, van itt még valami. Ha az altatószer hatására netán elkezdenék ódákat szavalni a vibrátoromhoz, előrebocsátom, minden szavam hazugság.

Fojtott nevetés hallatszott a maszkok mögül.

Alig pár pillanat múlva Cat érezte, amint selymes, meleg folyadékként szivárog minden porcikáján át az érzékeit tompító álmosság. Felnézett Deanre, elmosolyodott, és lehunyta a szemét. Talán életében utoljára.

És mielőtt az eszméletlenség körülölelte volna, a másodperc törtrészében, magasra csapó lángcsóvaként felvillant agyában egy gondolat.

Ki volt a donorom?

MÁSODIK FEJEZET

1990. október 10.

– Hogyan lehetne a válás nagyobb bűn, mint ez? – kérdezte a férfi.

Ebben az ágyban az asszony mellett a férje szokott feküdni, aki a húscsomagoló üzemben dolgozott. Az ő irodaépületüket valami gázszivárgás miatt kiürítették, és a nap további részére lezárták. Ők pedig kihasználták a váratlanul jött szabadnapot.

A szűk kis hálószobában a szex keserédes illata érződött. A behúzott sötétítőfüggönyök kizárták a délutáni napsütést. Az éjjeliszekrényen gyertya égett, fénye meg-megcsillant a falon lógó feszületen.

A szobácskában uralkodó békés, szinte álomittas légkör megtévesztő volt. Nem volt már sok idejük, az asszony két lánya hamarosan hazaér az iskolából. Nem akarta az utolsó drága perceket vitára pazarolni.

A férfi nem először kérlelte már, hogy váljon el a férjétől, és legyen az ő felesége. Csakhogy az asszony hithű katolikus volt. Válásról szó sem lehetett.

– Igen, házasságtörést követek el – mondta halkan. – De a bűnöm csak kettőnkre van hatással. Csak mi ketten tudunk róla. És a gyóntatóm.

– Meggyóntad a kapcsolatunkat?

– Eleinte egyszer-kétszer. De azóta már nem is járok gyónni. Túlságosan szégyellem magam.

Kiült az ágy szélére, háttal a férfinak. Súlyos, sötét fürtjei nyirkosan tapadtak a nyakára. A férfi kinyújtotta a kezét, ujja hegyével végigsimított a gerinc finom ívén.

– Ne szégyelld, ami köztünk kialakult! Megőrjít, amikor azt mondod, szégyelled a szerelmünket.

A viszony négy hónapja kezdődött. Előtte hosszú hónapokig küzdöttek a lelkiismeretükkel. Különböző emeleteken dolgoztak, de gyakran látták egymást a felhőkarcoló liftjeiben. Legelőször az alagsori étkezőben találkoztak, ahol a férfi véletlenül nekihátrált a nőnek, és kilökte a kezéből a kávéját. Mindketten mentegetőztek, azután bemutatkoztak, és egymásra mosolyogtak.

Hamarosan már összehangolták ebéd- és kávészüneteiket. Az étkezőbeli találkozások szokássá váltak, majd kínzó szükségletté. A hétvégék gyötrelmesen hosszúnak tűntek, mintha egy örökkévalóságig kellett volna várniuk a hétfőre, amikor megint láthatták egymást. Mindketten elkezdtek túlórázni, hogy pár pillanatot kettesben tölthessenek, mielőtt hazaindulnak.

Egyik este eleredt az eső. A férfi felajánlotta, hogy elviszi az asszonyt.

Ő a fejét rázta.

– Igazán köszönöm, de busszal megyek, mint mindig.

Szomorú vágyakozással nézték egymást, és elbúcsúztak. Az asszony, egyik kezével a táskáját szorítva magához, másikban ernyőjét fogva, kiszaladt a szakadó esőbe.

Még mindig a sarki buszmegállóban ácsorgott, összehúzva magán vékony kabátját, amikor a kocsi megállt előtte. A férfi letekerte az utasülés felőli ablakot.

– Szálljon be! Kérem!

– A busz hamarosan itt lesz.

– Addigra bőrig ázik. Szálljon be!

– Biztosan csak pár percet késik.

– Kérem!

A férfi nemcsak azért esdekelt, hogy hazavihesse az asszonyt, és ezzel mindketten tisztában voltak. Végül a nő nem tudott tovább ellenállni a kísértésnek, beült a kocsiba. A férfi szó nélkül a park egy eldugott pontjához hajtott.

Alighogy leállította a motort, és az asszony felé fordult, máris mohón csókolták egymást. Amint az ajkuk összeért, az asszony abban a pillanatban gyakorlatilag eltaszította magától férjét, gyermekeit és hitét. Ördögi vágyak vezérelték tetteit, s nem az erkölcs, a szokások, amelyeket mindennél fontosabbnak tartott, amióta csak az eszét tudta.

Türelmetlenül küszködtek a gombokkal, cipzárakkal, csatokkal, míg végre bőrük összeért. Amikor a férfi belehatolt, szerelmes szavaitól az asszony nem hallotta lelkiismeretének feddő hangját.

Az a kezdeti szenvedély mit sem csökkent az elmúlt hónapok során. Az asszony a válla fölött hátranézett kedvesére. Telt ajkán félénk mosoly tűnt fel.

– Nem szégyellem eléggé magam ahhoz, hogy véget vessek a kapcsolatunknak. Hiába tudom, hogy bűn, belehalnék, ha többé nem szeretkezhetnék veled.

A férfiban újra fellángolt a vágy, magához, magára húzta a nőt.

– Hagyd el őt! – sürgette rekedtes hangon. – Még ma. Most rögtön. Ne tölts vele még egy éjszakát!

– Nem tehetem.

– De igen. Megőrülök, ha rágondolok, hogy vele vagy. Szeretlek. *Szeretlek!*

– Én is szeretlek – nyelte könnyeit az asszony. – De nem sétálhatok ki csak úgy az otthonomból. Nem hagyhatom el a gyermekeimet.

– Az otthonod ott van, ahol én vagyok. És nem kell elhagynod a gyermekeidet. Hozd magaddal őket! Én leszek az apjuk.

– Ő az apjuk. Szeretik. Ő a férjem. Isten színe előtt összekötöttem a sorsom az övével. Nem hagyhatom el.

– De hát nem szereted.

– Nem – ismerte be az asszony. – Nem úgy, ahogyan téged. De rendes ember. Gondoskodik rólam és a lányokról.

– Az nem szerelem. Pusztán a kötelességét teljesíti.

– Az ő számára ez többé-kevésbé ugyanaz. – Fejét a férfi vállára hajtotta. – Együtt gyerekeskedtünk. A középiskola évei alatt már együtt jártunk. Életünk fonala széttéphetetlenül összefonódott. Ha elhagynám, belepusztulna.

– Én abba pusztulok bele, ha nem hagyod el.

– Ez nem igaz – rázta fejét az asszony. – Te okosabb és erősebb vagy, mint ő. Több az önbizalmad. Te túlélnéd, bármi történjék is. Ő viszont valószínűleg nem.

– Ő nem szeret úgy téged, ahogy én.

– Nem *szeretkezik* velem úgy, ahogy te. Eszébe sem jutna… – Zavartan elhallgatott.

A szexualitás még mindig tiltott téma volt számára. Soha szóba nem került, sem lánykorában, sem házassága idején. Sötétben kellett csinálni, szükséges rossz volt, amit Isten eltűr és megbocsát, hogy ki ne haljon az emberi faj.

– Ő érzéketlen a vágyaim iránt – súgta az asszony, és elpirult. – Meg is botránkozna, ha megtudná, hogy egyáltalán vannak vágyaim. Te biztatsz, hogy érintselek meg, olyan módon, ahogyan őt soha nem érinteném meg, mert megütközne rajta, sőt meg is haragudna. Ő a te érzékiségedet gyengeségnek tartaná. Őt nem arra tanították, hogy odaadó és gyengéd legyen az ágyban.

– Macho – húzta el a száját a férfi. – Megelégednél ennyivel életed hátralevő részére?

Az asszony szomorúan nézett rá.

– Az életemnél is jobban szeretlek téged, de ő a férjem. Közös gyermekeink vannak.

– Nekünk is lehetnének gyermekeink.

Az asszony megsimogatta az arcát. Néha olyan, akár egy gyerek, gondolta, meggondolatlanul követel olyasmit, ami nem lehet az övé.

– A házasság szentség. Isten színe előtt megesküdtem rá, hogy minket csak a halál választhat el. – Szemébe könnyek gyűltek. – A hűségesküt már megszegtem miattad. De a többit nem fogom.

– Ó, ne! Ne sírj! Nekem a te boldogságod a legfontosabb.

– Ölelj át! – Még közelebb bújt a férfihoz.

A férfi lassú mozdulatokkal simogatta a nő haját.

– Tudom, a kapcsolatunk szöges ellentétben áll a meggyőződéseddel. De hát az erkölcsi érzéked nem engedné, hogy lefeküdj velem, ha nem szeretnél tiszta szívből.

– Szeretlek.

– Tudom. – Letörölgette a könnycseppeket az asszony arcáról. – Kérlek, Judy, ne sírj! Meg fogjuk találni a megoldást. Biztosan.

Ölelték egymást, a helyzet miatti boldogtalanság éppoly határtalan volt bennük, mint a szerelmük felett érzett öröm.

Így talált rájuk a férj néhány perccel később.

Az asszony vette észre először az ajtóban álló, jogos felháborodástól reszkető embert. Felült, gyorsan eltakarta mezítelenségét. Mondani akart valamit, de szája teljesen kiszáradt a félelemtől és a szégyentől.

Vad átkokat szórva a párra, a férfi berontott a szobába, az ágyhoz érve a feje fölé emelt egy baseballütőt, és lecsapott.

Később még a bűntettek véráztatta színhelyének látványához szokott mentősök gyomra is felfordult. Iszonytató mocsok fröcskölt a virágmintás tapétára és a feszületre.

– Te jó ég! – suttogta egyikük.

Társa letérdelt.

– Még ilyet! Pulzust érzek!

A másik kétkedve meredt a betört koponyából szivárgó anyagra.

– Szerinted van esély?

– Nincs, de azért vigyük! Lehet, hogy egy jó donort találtunk.

HARMADIK FEJEZET

1990. október 10.

– Valami baj van a palacsintával?

A férfi felkapta a fejét, üres tekintettel bámult a nőre.

– Tessék?

– A recept szerint vékonynak és könnyűnek kell lennie. Biztosan elszúrtam valamit.

A férfi már vagy öt perce piszkálta a reggelijét, de egy falatot sem evett. Ajkán bocsánatkérő mosoly jelent meg. i

– Semmi baj a főztöddel.

Ez jelentős túlzás volt. Amanda pocsékul főzött.

– Milyen a kávé?

– Príma. Kérek még egy csészével.

Az asszony az órára pillantott.

– Van rá időd?

– Szakítok.

Ritkán engedte meg magának azt a luxust, hogy elkéssen a munkából. Bármi legyen is az, ami az utóbbi pár napban foglalkoztatja, hogy létfontosságú, az bizonyos, gondolta a nő.

Esetlenül felállt, odament a pulthoz a kávéskannáért.

– Beszélnünk kell. – A férfi a homlokát ráncolva bámulta a csészéjében gőzölgő kávét, amit voltaképpen nem is kívánt.

– Megijesztesz – mondta halkan a nő. – Miért nem nyögöd már ki, mi bánt? Egy másik nő?

A férfi komor pillantást vetett rá.

– Tudtam – csapott az asszony az asztalra. – Undorodsz tőlem, mert úgy nézek ki, mint egy elefánt. A terhesség kiölt belőlem minden szexepilt, és most belezúgtál egy fiatal, karcsú csini-babába, és félsz megmondani. Eltaláltam?

– Bolond nőszemély! – A férfi magához húzta, és kezét a jókora, gömbölyű pocakra tette. – Szeretem a babát. Szeretlek téged. Nincs másik nő az életemben, és soha nem is lesz. Egyszerűen nem lehet.

– Süket duma.

– Ténymegállapítás.

– Michelle Pfeiffer?

A férfi elvigyorodott, és úgy tett, mintha komolyan fontolóra venné a lehetőséget.

– Nahát, ez nehéz kérdés. Tud palacsintát sütni?

– Számít az?

A férfi nevetve az ölébe ültette a nőt, és átölelte.

– Vigyázz! – intette az asszony. – Összelapítom a golyóidat.

– Vállalom a kockázatot.

Hosszan csókolóztak. Amikor ajkuk végül elvált egymástól, a nő a férfi gondterhelt arcába nézett. Olyan kimerültnek tűnt, mintha már végigdolgozta volna a napot.

– Ha nem a főztöm, és nincs másik nő, akkor mi a baj?

– Piszkosul rühellem, hogy egy időre abba kellett hagynod a karriered építését.

– Ezen rágódsz? – Az asszony sokkal rosszabbra számított, most hatalmas kő esett le a szívéről.

– Nem tisztességes – morogta a férfi.

– Kivel szemben?

– Veled, természetesen. – Ajka halvány mosolyra húzódott. – Mivel a biológia a hímnemű egyednek kedvez…

– Az már igaz! – bólintott a nő.

– Folyton neked kell áldozatokat hoznod.

– Hányszor mondjam még el, hogy pontosan azt csinálom, amit akarok? Babát várok, a *mi* kisbabánkat. Kell ennél nagyobb boldogság?

A terhesség hírét a férfi ugyancsak vegyes érzelmekkel fogadta. Először megdöbbent. Az asszony anélkül állt le a tabletta szedésével, hogy vele megbeszélte volna. De aztán jobban belegondolt, és rájött, tetszik neki az ötlet, hogy apa lesz.

Az első három hónap elteltével a nő szólt a jogi cég többi társtulajdonosának, hogy hosszabb szabadságot vesz majd ki. Akkor a férfi nem kérdőjelezte meg döntését.

– Két hete vagy itthon, és már nem bírsz magaddal – jegyezte meg a férfi. – Ismerem a jeleket. Tudom, mikor vagy nyugtalan.

– Csak mert kifogytam a tennivalókból. Kitakarítottam, ábécérendbe raktam a konzerveket, összepárosítottam a zoknikat. A szülés előtt elvégzendők listáján mindent kipipáltam. De amint a baba megérkezik, annyi dolgom lesz, hogy azt sem tudom majd, hová kapjak.

A férfi bánatos arckifejezése mit sem változott.

– Amíg te itt Boldogságos Otthonteremtőt játszol, az üzlettársaid óriási előnyre tesznek szert.

– Na és? – vont vállat nevetve a nő. – Ez a kisbaba a legfontosabb dolog, amit valaha csináltam és csinálni fogok. – Megfogta a férfi kezét, és a hasára simította. – Érzed, ahogy mozog? Hogy is lehetne egy per ennél megindítóbb, lenyűgözőbb. Meghoztam a döntést, és meg is béléltem vele. Szeretném, ha te is megbékélnél.

– Azt hiszem, ez túl nagy kérés.

A nő voltaképpen egyetértett. Párja soha nem fogja meglelni az igazi békét. De legalább enyhülést talál az iránta érzett szerelemben, és segít neki az a tudat, hogy nemsokára megszületik a gyermeke.

– Azt hittem – ingerkedett –, a férfiak szerint az az ideális, ha a nő otthon ül és terhes. Mi a bajod?

– Nem szeretném, ha aztán eljönne az a nap, amikor megbánod, hogy félretetted a munkádat.

– Ettől nem kell félned – mosolygott a nő.

– Akkor vajon miért érzem úgy, hogy egy balta lóg a fejem fölött?

– Mert te úgy látod, hogy a pohár félig üres.

– Te pedig úgy, hogy félig tele van. Hát igen. Én vagyok az örök pesszimista.

– Szóval elismered?

– Nem. Csak éppen ezt a témát már megtárgyaltuk.

– De hányszor!

Egymásra mosolyogtak, a férfi megint átölelte a nőt.

– Már eddig is annyi mindent feláldoztál miattam. Nem érdemellek meg.

– Jusson ez az eszedbe, amikor Michelle Pfeiffer eléd áll és hívogatni kezd.

A férfi a nő szemébe nézett, azután egyre fokozódó szenvedéllyel csókolta. Keze a hálóing vékony anyagán át a súlyos melleket dédelgette. A nő felnyögött.

– Ez nem fair! – mondta.

– Mennyi ideig kell még várnunk?
– Minimum hat hét a szülés után.
Most a férfi nyögött fel.
A nő nevetve felkelt az öléből.
– Jobb lesz, ha indulsz.
– Aha. – A férfi felállt, magára kapta zakóját, és az ajtóhoz lépkedett. – Minden rendben?
A nő átkarolta a hasát.
– Jól vagyunk.
– Nem sokat aludtál.
– Próbálnál meg úgy aludni, hogy valaki futballozik a belső szerveiddel!
Az ajtóban búcsúcsókot váltottak.
– Mit szeretnél vacsorára?
– Elviszlek valahová – ajánlotta a férfi.
– Kínaiba?
– Noná.

A nő általában az ajtóból integetett a férfi után. Ma azonban kart karba öltve együtt sétáltak a kocsihoz. Amikor eljött a pillanat, a nőnek valahogy nem akaródzott elengedni párját. Legszívesebben megkérte volna, maradjon aznap vele otthon.

Aztán úgy döntött, bizonyára a terhesség okozta érzelemingadozásról van szó, és hogy leplezze hirtelen jött különös hangulatváltozását, megint incselkedni kezdett.

– Nehogy azt hidd, hogy én leszek az anyaság mártírja! Amint a kicsi megérkezik, te is ki fogod venni a részed a piszkos pelenkákból.

– Állok elébe – vigyorgott a férfi, azután elkomolyodva magához húzta a nőt. – Nem is tudod, mennyire szeretlek.

A nő oldalra hajtotta a fejét, felmosolygott rá. Vakítóan tűzött a nap. Talán ezért lábadt könnybe a szeme hirtelen.

– Én is szeretlek.

A férfi megcsókolta.

– Igyekszem korán hazaérni. – Miután beült a volán mögé, hozzátette: – Ha szükséged van rám, hívj!

– Rendben. – Amikor a kocsi a sarokra ért, a nő felemelte a kezét és integetett.

A dereka fájni kezdett, miközben a reggeli edényt mosta el. Pihent kicsit, mielőtt beágyazott volna, de a tompa sajgás csak nem szűnt.

Délre már elég gyakran bele-belenyilallt a hasába is, ezt már nem lehetett figyelmen kívül hagyni. El is indult a telefon felé, de aztán meggondolta magát. Lehet, hogy csak vaklárma. Előfordul ilyesmi. A babát csak tizennégy nappal későbbre várják. A férfi munkája nehéz, megerőltető, és ő nem akarta zavarni, hacsak nem feltétlenül szükséges.

Nem sokkal négy óra után elment a magzatvíz, és a vajúdás amúgy istenigazából megkezdődött. Az asszony telefonált nőgyógyászának, aki megnyugtatta, semmi ok az ijedségre, az első gyerekek ritkán szoktak megszületni pillanatok alatt, de azért jobb lenne, ha bemenne a kórházba.

Most már nem halogathatta tovább a másik hívást sem. Tárcsázta az iroda számát, de azt az információt kapta, hogy a férfi jelenleg nem elérhető.

Ezután lezuhanyozott, leborotválta a lábát, és hajat mosott. Bőröndjébe pár napja már bepakolta a hálóingeket, az új köntöst és papucsot, meg néhány uniszex babaholmit. Most betette még a toalettszereit, majd lezárta a bőröndöt, és az ajtó mellé állította.

A fájások egyre erősödtek, és egyre sűrűbben jöttek. Újra hívta az irodát. Közölték vele, hogy a férfi házon kívül van. Pedig annyira szerette volna hallani a hangját. Megnyugtatta volna valamennyire. Így meg kellett elégednie annyival, hogy üzenetet hagy.

Úgy döntött, semmi értelme megjátszani a nemes lelkű hősnőt, és beülni a volán mögé. Tárcsázta a 911-et.

– Mentőautóra van szükségem. Vajúdok, be kell jutnom a kórházba.

A kocsi pár perc múlva megérkezett. A mentős megmérte a vérnyomását.

– Mióta vajúdik? – kérdezte gondterhelt arccal.

– Néhány órája.

A fájdalom már súrolta az elviselhetőség határát.

– Meddig tart még? – kapkodott levegő után a nő.

– Nem sokáig. Kitartás. Minden rendben lesz.

Az asszony rögtön tudta, hogy korántsem lesz minden rendben, amint meglátta a vizsgálat után orvosa összeráncolt homlokát.

– Farfekvéses a baba.

– Úristen! – nyöszörgött a nő.

– Ne idegeskedjen! Gyakran előfordul. Megpróbáljuk megfordítani. Ha nem sikerül, császármetszést alkalmazunk.

– Felhívtam azt a számot – mondta a nővér. – Már úton van.

– Hála istennek! – sóhajtott Amanda némileg megkönnyebbülten. A férfi hamarosan itt lesz. – Hála istennek!

A nővér megszorította a kezét, és kedves szavakkal igyekezett átsegíteni a fájdalom sötét alagútján, amíg az orvos megpróbálta a megfelelő helyzetbe fordítani a magzatot. A baba szívverését folyamatosan ellenőrizték. A nővér egyre sűrűbben mérte az anya vérnyomását.

Végül az orvos így szólt:

– Készítsék elő műtétre!

Az elkövetkező néhány perc fények, hangok, mozgás követhetetlen kavalkádjában telt. A hordágyat betolták a szülőszobába.

Hol lehet a férfi?! A nő fogcsikorgatva próbálta elviselni a testébe maró fájdalmat.

Aztán meghallotta két nővér beszélgetését.

– Borzalmas tömegszerencsétlenség történt a körgyűrűn.

– Ne is mondd! Most jöttem át a traumatológián. Tiszta őrültekháza. Jó pár halálos áldozat van, főleg koponyasérüléssel.

Amanda tűszúrást érzett a kézfején. A hasát valami hideg folyadékkal törölgették. Tömegszerencsétlenség a körgyűrűn?! A férfi a körgyűrű felé jön. Siet, hogy ideérjen, mielőtt a baba megszületik. Túl gyorsan vezet.

– Ne! – nyögött fel a nő.

– Kitartás. Még néhány perc, és a karjába veheti a gyermekét. – Kedves hang volt. De nem az, amit annyira vágyott hallani.

És hirtelen érezte, hogy soha többé nem fogja hallani azt a hangot. Tudta, halálos bizonyossággal, hogy soha többé nem látja a férfit.

– Ne! – zokogta. – Neeeee!

Rekedt kiáltása visszhangot vert a szülőszoba csempézett falain. De a férfi nem volt ott, hogy hallhatta volna.

NEGYEDIK FEJEZET

1990. október 10.

Küklopsz még sokkal gonoszabb, mint amilyen randa. – Petey kikotorta a körme alól az olajos mocskot, azután farmerébe törölte kése élét. – Én a te helyedben visszaadnám neki a csajt. Mindjárt sokkal kényelmesebb lenne az életed, Szikra.

– Hát, nem vagy a helyemben. – A férfi kiköpött. – És Küklopsz ráfázik, ha még egyszer odatolja a képét a lány közelébe.

– Kiszmet* az ő csaja volt. Már jóval azelőtt is, hogy te feltűntél volna.

– Szarul bánt vele.

Petey vállat vont.

– Ha csak egy ujjal is hozzáér… ha csak megfordul a fejében, hogy egy ujjal is hozzáérjen, kiszögezem a tökeit a krimó falára.

– Neked elmentek hazulról, haver – csóválta a fejét Petey. – Nem mondom, egy jó numera mindig frankó, de igazán nem ügy hozzájutni. Megdögleni biztos nem érdemes érte. – Figyelmeztetőleg meglóbálta kését. – Ne igen fordíts hátat Küklopsznak! Mindig az van, amit ő akar. Ezért lett ő a vezér.

– Vezér, nagy szart! Egy rohadt zsarnok.

– Az ugyanaz.

– Hát, én nem félek tőle. Velem nem fog szórakozni, és mostantól fogva a lánnyal sem.

A nők felé nézett, akik a kocsma rozoga tornácán lustálkodtak. A műintézet a város fölött, a hegyekben állt az országút mellett, amelyen már szinte senki nem járt, mert a közelben húzódott az államközi autópálya.

A régmúltban egy ilyen eldugott helyen nyüzsögtek volna a szeszcsempészek, szajhák, szerencsejátékosok, gengszterek. Most motoros bandák jártak ide, piti kis bűnözők, olyanok, akik a társadalom peremén tengődtek. Esténként legalább egyszer verekedés tört ki, de a nézeteltéréseket mindig a rendőrség közreműködése nélkül rendezték.

A tornácon ücsörgő nők közül Kiszmet kiragyogott, mint drágakő a hamuból. Haja sötét volt, sűrű, göndör. Fekete szeme parázsként izzott, buja alakját büszkén mutogatta hihetetlenül szűk farmerében. Ma este vállpántos felsőrészt viselt, amelynek kivágása felfedte még a mellei közé tetovált félholdat is. Fülében rengeteg, különböző nagyságú, seregnyi fityegővel teleaggatott karika lógott. Derekára ezüstszegecsekkel kivert széles fekete bőrövet csatolt, és a férfi szeme felcsillant, amikor felkarján meglátta a réz karkötőt, amit Mexikóból hozott neki pár hete.

A lány megérezte, hogy nézik, kihívó fejmozdulattal reagált, s amikor tekintetük összefonódott, ajka csábosan elnyílt.

– Beszarok, micsoda pinabubus! – csóválta a fejét rezignáltan Petey.

A férfinak nem tetszett ez a megjegyzés, de nem szólt rá. Ezzel a szellemi nullával nem fog leállni vitatkozni. Azonkívül Szikra nem is volt biztos benne, vajon szavakba tudná-e önteni, mit érez Kiszmet iránt, csak azt tudta, hogy ilyet még soha senki iránt nem érzett.

Nem beszélt a múltjáról szinte semmit, a valódi nevét sem árulta el. A motoros banda tagjai ugyancsak meglepődtek volna, ha megtudják, hogy egy jó nevű egyetemen szerzett diplomát

---

* kiszmet (tör.) – elkerülhetetlen sors, végzet

irodalomból. Ebben a társaságban az intelligencia és a könyvekből szerzett tudás megvetendőnek számított. Minél kevesebbet tudnak róla, annál jobb, döntötte el.

Nyilvánvalóan Kiszmet sem szívesen beszélt a Küklopsz előtti életéről, mert soha nem is hozta szóba a múltját. Ő pedig nem kíváncsiskodott.

Mint rokon lelkek, kölcsönösen felismerték egymásban a nyugtalanságot, az állandósult mehetnéket. Mindketten olyan szituációból menekültek el, amely többé nem volt elviselhető.

Talán tudtukon kívül épp egymást keresték. És most a keresés-kutatás véget ért.

Amikor először megpillantotta a lányt, az ajka be volt repedve, a szemén duzzadt, sötét monokli.

– Mi a faszt bámulsz? – mordult a férfira, amikor észrevette, hogy nézi.

– Csak azon töprengek, vajon ki volt az, aki így kidekorált.

– Mi közöd hozzá?

– Gondoltam, hátha örülnél, ha kitaposnám a belét.

A nő végigmérte, és megvetően felhorkant.

– Te?!

– A látszat néha csal.

– Tudok én vigyázni magamra.

De mint kiderült, nem tudott. Pár nap múlva friss zúzódások tarkították arcát, felsőtestét. Addigra a férfi már tudta, hogy Küklopszhoz tartozik, a banda vezéréhez, akit üvegszeme miatt neveztek így.

Ez a fogyatékosság talán még fokozta is a vezér gonoszságát. Ép szeme éppoly hidegnek és élettelennek tűnt, mint az üvegből készült protézis, amely enyhén csáléra állt.

Barna bőrű, szikár fickó volt, szívós, akár az ostorszíj, kedvenc fegyvere a kés. Ha nincs Kiszmet, Szikra semmi pénzért nem akasztotta volna össze a bajszát vele.

Sajnos a sors közbeszólt. Szikrát az első pillanattól fogva ellenállhatatlanul vonzotta a lány érzéki teste, fekete szeme, megzabolázhatatlan hajkoronája. Csodával határos módon Kiszmet ugyanígy vonzódott őhozzá.

A férfi soha nem mondta ki, mit érez, mit szeretne, de a lány megértette szavak nélkül is. Egy reggelen, amikor a banda szedelőzködött, Kiszmet egyszerűen felült Szikra mögé a motorra, és szorosan átkarolta a derekát.

Szokatlan, sejtelmes csend borult a bandára, ahogy Küklopsz lassú léptekkel elindult a motorja felé. A vezér körülnézett, nyilvánvalóan a lányt kereste. Amikor megpillantotta Szikra mögött, ép szeme fenyegetően összeszűkült. Aztán beindította motorját, és elszáguldott.

Azon az éjszakán Kiszmet Szikra mellé feküdt, és azóta szeretők voltak; most már összetartozó párként kezelték őket. Ám azok, akik régebben voltak a bandával, mint Szikra, azok, akik jól ismerték Küklopszot, tartottak tőle, hogy a vezér nem hagyja annyiban, csendesen zubogó haragja előbb-utóbb eléri a forráspontot.

Senki nem ússza meg szárazon, ha elvesz valamit, ami Küklopsz tulajdona.

Petey tulajdonképpen feleslegesen koptatta a száját. Szikra az ő intő szavai nélkül is sejtette, a közöny, amellyel a vezér fogadta, hogy Kiszmet elpártolt tőle, csak póz, Küklopsz így próbálja megőrizni tekintélyét a banda többi tagja előtt. Szikra tehát egy percig sem bízott az üvegszeműben, gyanakvással figyelte minden egyes mozdulatát.

Ezért is feszültek meg rögtön az izmai, amikor Küklopsz kibotladozott a kocsmából a tornácra. Egyik kezével megtámaszkodott az ajtófélfában, hogy egyensúlyát visszanyerje, a másikkal egy vodkásüveget emelt a szájához. Szikra még a köztük levő távolság és az alkony furcsa fényárnyék játéka ellenére is látta, hogy a vadállat tekintete Kiszmeten állapodott meg.

Küklopsz a lányhoz tántorgott, és megsimogatta a nyakát. Kiszmet ellökte a kezét. A férfi lehajolt, mondott neki valamit. A lány válasza, amelyet minden bizonnyal jó pár trágár szó tarkított, megnevettette a többi nőt.

Küklopsz egyáltalán nem találta mulatságosnak. Ledobta a vodkásüveget, és kirántotta kését az övére erősített bőrtokból. A nők szétszaladtak, egyedül Kiszmet maradt a helyén. Nem mozdult még akkor sem, amikor a férfi meglengette a kést az arca előtt. A szeme sem rebbent, amíg a férfi nem tett felé egy gyors szúró mozdulatot. Ekkor ösztönösen hátraugrott. A félszemű jót röhögött rajta.

Petey és a többi körülöttük lebzselő bandatag intő szavaival mit sem törődve, Szikra a tornác felé rohant. Küklopsz észrevette, hogy közeledik, sarkon fordult.

– Gyere csak, gyere!

Szikra testi felépítését tekintve nem volt ellenfél Küklopsz számára, így csak józanságára, gyorsaságára és ügyességére számíthatott. Kivárta a megfelelő pillanatot, és csuklón rúgta a félszeműt. Küklopsz felordított, a kés kirepült a kezéből. Ezután Szikra jól irányzott ütése állon találta, hátratántorodott, nekicsapódott a falnak, és lassan lecsúszott a földre.

Szikra felkapta a porból a kést, és teljes erejéből elhajította. A többiek szinte megbabonázva figyelték, amint a kés forog a levegőben, éles acélpengéje meg-megcsillan a kocsma neonreklámjának fényében, s végül eltűnik egy bokorban.

A férfi szerényen, mégis méltóságteljesen nyújtotta a kezét Kiszmet felé. A lány egy pillanatig sem habozott. A motorhoz lépkedtek, felültek rá, és kilőttek az alkony sötétjébe.

A motor bömbölő robaja, a szél süvítése lehetetlenné tette a beszélgetést, azért más módon kommunikáltak. Kiszmet combjával erősen megszorította a férfi csípőjét, karjával a derekát. Szikra egy pillanatra beborította a lány kezét a sajátjával.

Kiszmet most már az övé. Ez nem kérdéses. Amint pár mérföld távolságot tudhat maguk és Küklopsz között…

– Ó, a francba! Jön utánunk, Szikra.

Egy másodperccel azelőtt, hogy meghallotta volna a lány kiáltását, Szikra a visszapillantó tükörben már észrevette mögöttük a reflektor erős fényét.

Mivel tudta, hogy Küklopsz eszének maradékát is elvette a vodka és a düh, felkészítette magát az üldözésre a hajtűkanyarokon át a városig, ahol reményei szerint majd könnyen lerázhatja a félszeműt.

Hátraordított Kiszmetnek, hogy kapaszkodjon, és rémítő sebességgel bevett egy kanyart, a motor szinte feküdt az úton. Amikor belenézett a visszapillantó tükörbe, látta, hogy Küklopszot a kanyar nem lassította le.

– Siess! – üvöltött a lány. – Ha utolér, megöl minket.

Szikra gyorsított. Nem is mert rágondolni, mi lesz, ha szembejön valami.

– Vigyázz!

Küklopsz kis híján felzárkózott melléjük.

Szikra megrántotta a kormányt, a motor átlendült a szembejövő sávba, a félszemű elé.

Az út nem volt már olyan meredek, de még mindig kanyargott. Nincs már sok hátra. Csak érjék el a várost, ott lerázza ezt az őrületet.

A követendő stratégiát dolgozta ki magában, miközben bevette a következő kanyart. Amint kiértek belőle, a hegyek hirtelen eltűntek. Széles országút húzódott előttük, amely egyenesen a város központjába vezetett. Ha a sors kegyes hozzájuk, ez örömteli látvány lett volna.

Ehelyett Kiszmet felsikoltott. Szikra káromkodott. Egy kereszteződés felé száguldottak, az úton marhaszállító kamion közeledett. Túl gyorsan mentek ahhoz, hogy meg tudtak volna for-

dulni. Küklopsz ott lihegett a nyomukban. A kamion nem ment olyan gyorsan, hogy áthaladhatott volna a kereszteződésen, mielőtt ők odaérnek.

Nem volt idő gondolkodni.

Félórával később egy fiatal orvos rohant végig a traumatológiai osztály folyosóján a várakozóknak fenntartott helyiség felé, ahol motorosok csapata várta, hogy hírt kapjon barátjuk állapota felől. Még a legdurvább kinézetű is elsápadt, amikor meglátta az orvos véráztatta öltözékét.

– Szörnyen sajnálom – mondta lihegve. – Mindent megtettünk, de nem tudtuk már megmenteni. Most beszélnünk kell a legközelebbi hozzátartozóval – a szervadományozásról. Méghozzá gyorsan.

ÖTÖDIK FEJEZET

1991. május

– Hé, Pierce! Ez középület. És mint olyan, megérdemel némi tiszteletet. Vedd le a lábadat a falról!

Ez a hang a halottat is feltámasztotta volna. Alex Pierce felkapta a fejét. Sovány, komor arcán mosoly tűnt fel, ahogy meglátta a közeledő törvényszolgát.

Szófogadóan lecsúsztatta cowboycsizmája talpát a falról.

– Hé, Linda!

– Ez minden, amit mondani bírsz? „Hé, Linda”?! Azok után, hogy olyan sokat jelentettünk egymásnak? – Húsos öklét széles csípőjére vágta, és szúrós pillantást vetett a férfira, aztán elvigyorodott, és szeretetteljesen hátba verte. – Mi van veled, szépfiú?

– Nem panaszkodhatom. Hát te?

– Mint mindig. Itt semmi nem változik. Hol tekeregsz mostanában? Hallom, itt hagytad Houstont.

A férfi 1990. július negyedike előtt gyakran megfordult a Harris Megyei Bíróság épületében, hogy tanúskodjék olyan bűnözők tárgyalásán, akiknek a kézre kerítésében ő is részt vett.

– A postám még ide jön – felelte közönyös arccal. – Utazgattam kicsit. Elmentem Mexikóba pecázni.

Akkor találkoztak először, amikor a férfi még újonc volt a houstoni rendőrségnél. Linda valóságos intézmény volt a bíróságon, mindenki ismerte. Mindig tudta a legújabb pletykákat, a legmocskosabb vicceket. Nyers modorával ügyesen leplezte érzékeny lelkét, lágy szívét. Ezt nagyon kevesen tudták róla. Alex közéjük tartozott.

Az asszony jelentőségteljes pillantást vetett rá.

– Szóval, hogy vagy, aranyom? De igazán!

– Igazán jól vagyok.

– Hiányzik a munka?

– Nem.

– Azt tudom, hogy a politika meg a kamuduma nem hiányzik. Hát az izgalom?

– Mostanság hagyom, hogy a szereplőim ugráljanak félre a golyók elől.

– A szereplőid?

– Aha. – Zavart képet vágott. – Tudod, írogatok.

– Komoly? – A kijelentés szemlátomást nagy hatással volt az asszonyra. – Leleplező könyvet írsz egy nagyvárosi rendőrkapitányság belső dolgairól?

– Hát, inkább regényt írok. De a tapasztalataim alapján.

– És bejött a dolog?

– Úgy érted, a kiadókkal? – A fejét rázta. – Az még messze van. Ha egyáltalán eljutok odáig.

– Sikerülni fog.

– Nem tudom.

– Én bizalmat szavazok neked! – Rövid hallgatás után megkérdezte: – Van valakid?

– Nincs.

Az asszony végigmérte.

– Talán nem ártana keresni valakit. A ruhatárad hagy némi kívánnivalót maga után.

– Mi bajod a ruháimmal? – Ő is végignézett magán, de mindent rendben levőnek talált.

– Úgy látom, amióta kiléptél a rendőrségtől, lusta lettél és slampos.

– A magam ura vagyok. Kényelmes ruhát hordok, és ha nincs kedvem, hát nem borotválkozom.

– Csont és bőr vagy.

– Jó karban vagyok.

Az asszony hitetlenkedve felvonta a szemöldökét.

– Nézd, tényleg jól vagyok – erősködött Alex. – Néha elfelejtek enni, ennyi az egész. Délután kezdek írni, és hajnalodik, mire eszembe jut, hogy nem vacsoráztam. Ez vele jár az új foglalkozásommal.

– Meg az alkoholizmus is, amint hallom.

A férfi gyorsan elfordította a fejét, és mogorván így felelt:

– Ura vagyok a helyzetnek.

– Nem így hallom. Talán kicsit vissza kéne fognod magadat.

– Igen, mama.

– Ide figyelj, tökfej, én a barátodnak tartom magamat. Márpedig abból neked nincs valami sok. – Hangja egyszerre tűnt haragosnak és aggodalmasnak. – Szivikém, úgy hallom, egy csomószor volt filmszakadásod.

A fene esne a sok pletykafészekbe! Még mindig közszájon forog a neve, pedig már mikor kiszállt a játékból.

– Már jó ideje nem volt – hazudta.

– Csak azért hoztam szóba a Johnny Walkerhez fűződő viszonyodat, mert aggódom érted.

– Ezt igazán nagyra értékelem, Linda, de jól vagyok. Becsszó! Ne higgy a pletykáknak!

A törvényszolga még mindig hitetlenkedve nézte, de nem erőltette tovább a témát.

– Na, és mi szél hozott ide ma?

– Egy könyvhöz gyűjtök anyagot. Ez a Reyes-ügy érdekesnek tűnik.

Linda szeme gyanakvóan összeszűkült.

– Miért épp a Reyes-tárgyalást szúrtad ki?

Alex hónapok óta figyelemmel kísérte a különös ügyet.

– Mert megvan benne minden, ami egy izgalmas regényhez kell – mondta. – Tiltott szerelem. Szex. Vallásos felhangok. A szeretőket in flagranti találja a feldühödött férj. Baseballütő, mint fegyver – ez sokkal drámaibb, mint holmi pisztoly. Vér és agyvelő a tapétán. Test, útban a hullaház felé.

– Test, amely még nem egészen holttest.

– Agyhalott – érvelt Alex.

– Az orvosi szakkifejezés, nem jogi – emlékeztette Linda. – Reyes ügyvédje azt állítja, a férj nem ölte meg voltaképpen az áldozatot, mert a szívet életben tartották.

– Még szerencse, hogy ebben a kérdésben nem nekünk kell döntenünk – vont vállat Alex. – Tudod, melyik tárgyalótermet jelölték ki?

– Tudom hát. – A nő vigyorgott. – Mennyit ér meg neked?

A bíróság bármelyik alkalmazottja meg tudta volna adni neki a tárgyaló számát, de Alex belement a játékba.

– Pár krigli sör munka után?

Linda mosolygott.

– Én inkább egy vacsorára gondoltam, nálam. És aztán… Ki tudja?

A férfi nevetett, tudta, nem kell komolyan vennie a meghívást.

– Bocs, Linda. Ma este nem megy. Már van programom.

– Nem vagyok egy szépségkirálynő, de ne hagyd, hogy a külsőm megtévesszen. A hála könnyeit csalnám a szemedbe. Fogalmad sincs, mit hagysz ki.

– Nagyon vonzó nő vagy, Linda – közölte a férfi ünnepélyesen. – Mindig is így gondoltam.

A nő mosolya vigyorrá szélesedett.

– Ez kamuduma, de te mindig is jól nyomattad. Szerintem pont ezért leszel sikeres író. Bármit el tudsz hitetni az emberekkel. – Meglökte Alex karját. – Na, gyere, szépfiú! Elkísérlek a tárgyalóig. Próbálj meg tisztességesen viselkedni, jó? Ha berúgsz, rendetlenkedsz, és kidobnak, nem vállalom érted a felelősséget.

– Ígérem, illedelmes leszek – szorította kezét a szívére a férfi.

A törvényszolga felhorkant.

– Ahogy mondtam. Süket duma.

Paul Reyes gyilkossági pere rengeteg érdeklődőt vonzott. Alexnek mindennap korábban kellett bemennie a bíróságra, hogy ülőhelyet kapjon. A székek legnagyobb részét Reyes családja és barátai foglalták el.

Az államügyész főként annak a rendőrnek a tanúvallomására támaszkodott, aki először érkezett meg a tett színhelyére, s az ott látottakat részletesen és szemléletesen ecsetelte. Amikor az esküdtszék tagjai meglátták a fotókat, megborzongtak.

A védőügyvéd valóságos falanxot szervezett munkatársakból, barátokból, még egy pap is tanúsította, milyen áldott jó ember Reyes. Csakis szeretett feleségének árulása korbácsolhatta fel indulatait annyira, hogy ilyen rémségre vetemedjék.

Az esküdtek meghallgatták a mentősök tanúvallomását is, akiket maga Reyes hívott ki. Mint elmondták, az áldozatnak még kitapintható volt a pulzusa, amikor odaértek. A traumatológián az orvos megállapította az agyhalált, de a szívet és a tüdőt gépek segítségével életben tartotta arra az esetre, ha sikerülne engedélyt kapni szervek kiemelésére. A sebész eskü alatt tanúsította, hogy a szív még dobogott, amikor kiemelte.

Ez a vallomás nagy felzúdulást keltett a teremben. A bírói kalapács többször is lesújtott, mire csend lett. Az ügyészhelyettes igyekezett közönyös arcot vágni, de nem sikerült neki. Alex véleménye szerint nem gyilkosság, hanem erős felindulásban elkövetett emberölés gyanúja miatt kellett volna vádat emelnie.

A gyilkosság vádja feltételezi az előre megfontolt szándékot, ami jelen esetben nem volt bizonyítható. A legnagyobb problémát pedig az jelentette, hogy a támadás túlélőjét nem tudták elérni, így nem tanúskodott.

E problémák ellenére az államügyész roppant hatásos vádbeszédet tartott. Függetlenül attól, hogy az áldozat rögtön az ütés pillanatában meghalt-e, Paul Reyes felelős egy ember haláláért, tehát bűnösnek kell nyilvánítani.

A védő mindössze arra emlékeztette az esküdteket, újra és újra, hogy Paul Reyes már rács mögött volt, amikor az áldozat meghalt.

Az esküdtek három napig hallgatták a tanúvallomásokat, majd visszavonultak. Négy órával és tizennyolc perccel később bejelentették, hogy az esküdtszék meghozta döntését.

A tárgyalóteremben síri csend lett, amikor a bíró felszólította a vádlottat, álljon fel.

Nem bűnös.

Reyes térde megroggyant, de diadalmámorban úszó ügyvédje megtámogatta. Rokonok, barátok tolongtak köréje, hogy átöleljék.

A riporterek nyilatkozatot követeltek, de az ügyvéd nem törődött velük, a kijárat felé terelte védencét. Amikor Reyes ahhoz a széksorhoz ért, ahol Alex ült, minden bizonnyal megérezte az őt fürkésző szempárból sugárzó különös erőt.

Megtorpant, oldalra fordította a fejét, és a két férfi tekintete egy másodpercre összefonódott.

HATODIK FEJEZET

1991. március

Enni. Aludni. Lélegezni. Gépiesen. Minek törődni vele? Az életnek többé nincs értelme.

Semmi nem nyújtott vigaszt – sem a vallás, sem a munka, sem a meditáció, sem a kimerítő testedzés, sem a dührohamok. Semmi nem enyhítette a gyötrő fájdalmat.

A gyász kínja szinte bénító volt.

Miért kellett, hogy ez történjen velük? Nem született még a világra két ember, akik ennyire szerették volna egymást. Sokat beszélgettek erről, és örök szerelmet esküdtek egymásnak.

Most azonban szerelmük örök élete lehetetlenné vált, mert rejtekhelyét odaadták valaki másnak.

Ördögi vandalizmus. Először elrabolták az életét, azután elrabolták létezése magvát, ahol édes lelke lakozott.

A kis szobában fájdalmas nyögések hallatszottak.

– Nem bírom tovább. Nem bírom egyetlen napig sem.

A szeretett személy a temetőben fekszik, de a szíve él tovább. A szív él tovább. A lélek hiába keresi otthonát, amíg a szív tovább dobogva csúfolja a halál szentségét. Hacsak…

Van megoldás!

Az ötlet életre kelt, formát öltött, osztódott, nőtt, akár egy petesejt a megtermékenyülés után. Miután megszületett, vidáman ugrándozott az agyban, amelyet hónapokig a bénító kétségbeesés tartott uralma alatt.

Van rá mód, hogy megszabaduljon az elviselhetetlen kíntól.

– Igen. Hát persze! Megkeresem azt a legdrágább szívet. És amikor rábukkanok, hogy lelkünk újra egyesüljön, hogy nyugalomra leljünk, könyörületesen és szeretetteljesen… megállítom.

HETEDIK FEJEZET

1991. október 10.

Cat Delaney ragyogó pillangóként repkedett ide-oda a bálteremben, mindenkivel váltott pár kedves szót. És mindenkit lenyűgözött élénksége, lelkesedése.

– Ez a lány fantasztikus!

Dr. Dean Spicer, aki büszkén figyelte Catet a háttérből, az imént megszólaló férfihoz fordult. Az utóbbi időben számtalan társadalmi eseményen vett részt, mint Cat kísérője, és rengeteg embert ismert meg, de ezzel a magas, előkelő megjelenésű úriemberrel még nem találkozott.

– Igen, valóban fantasztikus – válaszolta.

– Nevem Bill Webster. – Kezet ráztak, Dean is bemutatkozott. – Nem ön volt Ms. Delaney kardiológusa?

– Kezdetben – felelte Dean. Mindig örömet szerzett neki, ha kiderült, ismerik a nevét. – Amíg a személyes kapcsolatunk közbe nem szólt.

Webster megértően mosolygott, azután tekintete visszatért Catre.

– Elbűvölő ifjú hölgy.

Dean oldalát fúrta a kíváncsiság, ki lehet Webster, és vajon miért hívták meg az estélyre, amelyet a tévéállomás szervezett Cat műtétjének első évfordulója alkalmából.

Ott volt a cég teljes vezetősége, a szponzorok, a média képviselői, művészeti ügynökök, színészek, és sokan mások, akiknek részük volt a *Kapcsolatok* sikerében.

– Honnan ismeri a nevemet? – kérdezte Dean.

– Alábecsüli a közismertségét, Dr. Spicer. Ön majdnem olyan híressé vált, mint kedves barátnője.

– A bulvárlapok – csóválta a fejét szerényen Dean, holott valójában nagyon is élvezte, hogy Cat mellett ő is reflektorfényben lehet.

– A pletykarovatok hírverése nem árthat az ön kardiológusi hírnevének – nyugtatta meg Webster.

– Köszönöm. – Rövid hallgatás után hozzátette: – Bár minden betegem állapota ilyen ütemben javulna! Cat a kórház transzplantációs programjának büszkesége.

– Úgy hallom, jelentős propagandát fejt ki a szervátültetés általános elfogadtatása érdekében.

– Igen, arra buzdít, hogy mindenki értse meg, mennyire fontos a szervadományozás. Gyakran meglátogatja a pácienseket, akik donor szervre várnak. Bátorítja őket, hogy ne adják fel a reményt. Úgy néznek rá, mint egy földre szállt angyalra. – Kuncogott. – Nem ismerik őt olyan jól, mint én. Meg lehetne mintázni róla a vörös hajúakra oly jellemző szenvedélyes indulatosság szobrát.

– Ennek ellenére ön szemlátomást nagy csodálója.

– Valóban. Ami azt illeti, úgy tervezzük, hamarosan összeházasodunk.

Ez nem egészen felelt meg az igazságnak. Ő úgy tervezte, hogy elveszi Catet. A lány azonban folyton kibúvókat keresett. Dean számtalanszor kérte már, költözzön oda Beverly Hills-i otthonába, Cat azonban még mindig malibui házában lakott. Azt állította, az óceán jobb hatással van rá bármilyen gyógyszernél, létfontosságú lelki és testi épsége szempontjából egyaránt. Ezenkívül kijelentette, képtelen elképzelni is, hogy feladja a függetlenségét.

Ez a függetlenség-szöveg nagyon gyatra kifogás volt. Dean a legkevésbé sem szándékozott őt odaláncolni a tűzhelyhez az esküvőt követően.

Eddig türelmesen várt, meghajolt Cat akarata előtt, de most, hogy a műtét már százszázalékos biztonsággal elkönyvelhető teljes sikernek, és a lány újra ünnepelt sztárja a *Kapcsolatok*nak, Dean elhatározta, itt az ideje, hogy a sarkára álljon.

– Akkor hát gratulálok – mondta Webster, és megemelte pezsgőspoharát.

Dean visszamosolygott Bill Websterre, és koccintottak.

Miközben az egyik szponzorcég igazgatóját hallgatta, aki az ő bátorságáról áradozott, Cat a férfi válla fölött Deant és a vele hosszú percek óta társalgó úriembert nézte.

A kíváncsiság egyre erősebben furdalta az oldalát. Végül kimentette magát, és átsiklott a tömegen.

Többen akartak beszédbe elegyedni vele, de ő egy született diplomata könnyed udvariasságával hárította el e próbálkozásokat, csak annyit időzött mindenkinél, amennyi feltétlen szükséges volt ahhoz, hogy pár kedves szóval megköszönje a gratulációkat, nyugtázza a bókokat.

Mivel a műtét előtt hosszú ideig olyan pocsékul nézett ki, teljesen indokoltnak érezte mostani, a beképzeltség határát súroló büszkeségét, amiért csodásan festett. Haja visszanyerte fényét, bár a szteroidok, amelyeket közvetlenül a műtét után szednie kellett, a színét valamivel sötétebb vörösre változtatták. Szemét, amelyet szinte minden újságíró a „lézersugárkék” jelzővel illetett, művészi smink emelte ki. Bőre még soha nem ragyogott ilyen egészséges pírban, Cat büszkén mutogatta testhez álló, flitterekkel kivarrt fekete miniruhájában, amely szabadon hagyta karját és hátát.

Elöl a ruha természetesen magasan záródott, a felsőrészt a karcsú nyakon hátul záródó pánt tartotta. Cat nem akarta felfedni „cipzárját”, a sebhelyet, amely szegycsontja teljes hosszában húzódott. Ruhatára minden egyes darabját úgy válogatta, hogy az takarja ezt a sebhelyet. Dean erősködött, hogy alig látszik, és minden nappal halványabb, de ő még mindig tisztán látta.

Természetesen tudta, a sebhely nevetségesen alacsony ár az új szívért. Bár mesésen érezte magát ezen az estén, az egészséget soha többé nem fogja magától értetődőnek felfogni. Mélységes hála töltötte el, amiért életben van, és tud dolgozni.

Mosolyogva odalépett Dean mellé, és belekarolt.

– Miért, hogy a két legcsinosabb férfi kisajátítja egymást, és minket, többieket megfoszt a társaságától?

– Ó, köszönöm – mosolygott le rá Dean.

– Hasonlóképpen – hajtott fejet a másik férfi. – Különösen értékes a bók, ha a bál szépe mondja.

A lány pukedlizett, azután kezet nyújtott.

– Cat Delaney vagyok.

– Bill Webster.

– Honnan is?

– San Antonio, Texas.

– Ó! A WWSA! Szóval maga *az* a Webster. – Deanhez fordult. – Nagykutya. Tulajdonos és elnök-vezérigazgató. Más szóval be kell nyalni neki.

Webster szerényen kuncogott.

Nevét jól ismerték és tisztelték az egész szakmában. Ötvenes évei közepén járhatott. Halántéka enyhén őszült, napbarnított arca fiatalkorában sem lehetett vonzóbb. Cat nagyon rokonszenvesnek találta.

– Ugye nem született texasi? – kérdezte tőle. – Vagy jól leplezi az akcentusát.

– Jó füle van. Eredetileg közép-nyugatról származom, de már tizenöt éve élek Texasban.

– Köszönöm, hogy időt szakított, és eljött az estélyre – mondta Cat komolyan.

– Semmi pénzért el nem mulasztottam volna. – Fejével Dean felé intett. – Dr. Spicerrel épp az ön figyelemre méltóan gyors gyógyulásáról beszélgettünk.

– Az ő érdeme – mosolygott fel a lány Deanre. – Az övé, a többi orvosé és a nővéreké. Én csak a gyakorlóbábujuk voltam.

Dean átkarolta Cat karcsú derekát.

– Mindvégig ideális páciens volt – mondta büszkén. – És, mint látja, minden remekül alakult.

Cat színpadiasan felsóhajtott.

– Igen, minden remekül alakult, miután beállították a szteroidszintet. Persze le kellett mondanom a bajuszomról és a hörcsögpofámról, de hát ne legyen az ember telhetetlen.

A szteroidok kellemetlen mellékhatásai megszűntek, amint csökkentették a dózist. Cat visszahízott, és most tartotta ideális súlyát.

A „cipzár” előtti időkben sem fenyegette a veszély, hogy a Playboy középső oldalára kerüljön. Sovány, nyakigláb gyerek volt, és a kamaszkor sem hozta el számára a hőn áhított gömbölyű idomokat. Szögletes arca volt a legfőbb erőssége, és vibráló színei. Megtanulta a maximumot kihozni e tulajdonságaiból, amelyeket a kamera valósággal imádott.

– Feltétel nélküli rajongója vagyok, Ms. Delaney – jegyezte meg Bill Webster.

– Kérem, szólítson Catnek! És a feltétel nélküli a kedvenc rajongó típusom.

– Hacsak nincs kivételes fontosságú munkaebédem, minden áldott nap megnézem a *Kapcsolatok*at.

– Igazán hízelgő.

– Úgy vélem, a műsor óriási sikere csakis önnek és Laura Madison alakjának köszönhető.

– Köszönöm, de ez túlzás. A *Kapcsolatok*nak sikere volt már azelőtt is, hogy Laura Madisont beleírták volna. És a betegségem ideje alatt sem lett alacsonyabb a nézettségi indexe.

Webster Deanre nézett.

– Mindig ilyen szerény?

– Attól tartok.

– Hé, fiúk – szólt Cat –, úgy vélem, jobb, ha figyelmeztetőleg megjegyzem, semmit nem utálok annyira, mint amikor úgy beszélgetnek rólam, mintha láthatatlan lennék.

– Elnézést – mosolygott rá Webster. – Csak ott folytattam iménti társalgásunkat, ahol abbahagytuk, amikor csatlakozott hozzánk. Épp gratuláltam dr. Spicernek a küszöbönálló esküvőjük alkalmából.

Cat arcára fagyott a mosoly. Nem először történt meg, hogy Dean efféle mesékkel állt elő. Egyszerűen nem volt hajlandó elfogadni a sorozatos lánykéréseire kapott elutasító válaszokat.

– Köszönjük, Bill, de még nem tűztük ki a dátumot.

Bármennyire igyekezett Cat leplezni bosszúságát, Webster nyilvánvalóan megérzett valamit. Zavartan a torkát köszörülte, és így szólt:

– Nos, rengeteg ember kíván ma még beszélgetni önnel, Cat, úgyhogy elbúcsúzom.

A lány kezet nyújtott.

– Nagyon örülök, hogy megismerhettem. Remélem, összefutunk még.

A férfi megszorította a kezét.

– Biztos lehet benne.

Cat hitt neki.

NYOLCADIK FEJEZET

1991. október 10.

Alig pár perccel múlt éjfél, amikor úgy döntöttek, elég volt a videojátékokból.

A játékterem sötétsége után, ahol az arcokat meg sem lehetett különböztetni egymástól, az órák óta kihalt árkádos üzletsor villódzó fényei természetellenesen erősnek és élesnek tűntek.

Hangjuk visszhangot vert az átriumban, de szinte megkönnyebbülés volt anélkül beszélgetni, hogy túl kellett volna ordítani a játékterem elektronikus hangzavarát.

– Biztos vagy benne, hogy nem lesz baj?

Jerry Ward új ismerősére villantotta azt a hetyke, magabiztos vigyort, ami kizárólag boldog, jó módban élő tizenhat éves kamaszok sajátja.

– Az öregeim már alszanak. Nem szoktak ébren várni rám.

– Hát, nem tudom. Valahogy fura, hogy csak így meghívsz hozzátok. Úgy értem, alig ismerjük egymást.

– Így legalább lesz alkalmunk, hogy jobban megismerkedjünk. – Jerry látta, hogy kell még némi győzködés. – Nézd, munkára van szükséged, igaz? Apám mindig vesz fel új embereket. Neked is talál majd valamit. És ma este aludnod kell valahol. Így megspórolhatsz pár dolcsit. Van egy vendégszobánk. Ha idegesít, mit szólnak apámék, amiért nálunk alszol, reggel kicsempészlek a házból, és később mutatlak be nekik. Nem is kell megtudniuk, hogy ott töltötted az éjszakát. Nyugi! – Nevetett. – Na, oké?

Jerry szívélyességéért, lelkesedéséért bizonytalan mosoly volt a jutalom.

– Oké.

– Jól van. Hú! Nézd ezt a görkorit! – Jerry odarohant egy sportbolthoz. – Látod, ott, a zöld kerekekkel – mutatta a zsúfolt kirakatban. – Tökszuper. Ilyet szeretnék karácsonyra.

– Veszélyesnek tűnik.

– Anyám is ezzel jön folyton, de karácsonyig szerintem beadja a derekát. Úgy örül, hogy tudok normális dolgokat csinálni, hogy bármire rá lehet szedni.

– Hogy érted azt, hogy „tudsz normális dolgokat csinálni”?

– Hát, tudod, kölyökkoromban beteg voltam. Mármint tényleg beteg. Ötéves koromtól egészen tavalyig. Pont ma van az első évforduló. Anya nagy bulit szervez, hogy megünnepeljük.

– Mit ünnepeltek meg?

Elérték a kijáratot. A szolgálatos őr egy padon ülve mélyen aludt. Jerry aggodalmas pillantást vetett társára.

– Ígérd meg, hogy ha elmondom, nem gondolsz csodabogárnak!

– Ígérem.

– Tudod, sokan tiszta hülyék lesznek, amikor meghallják. – Nagy levegőt vett. – Szívátültetést csináltak rajtam.

A kijelentést hitetlenkedő kuncogás fogadta.

– Aha. Na persze!

– Esküszöm. Majdnem meghaltam. Az utolsó pillanatban szereztek nekem egy szívet.

– Komoly? Nem hülyéskedsz? Úristen!

– Aha – nevetett Jerry. – Anyámék szerint Neki biztosan volt köze a dologhoz. Na, gyere! – Ahogy kinyitotta az ajtót, hideg, nyirkos szél vágott az arcába. – Ó, a francba! Már megint esik. Valahányszor így szakad, a házunknál megárad a patak. Hol a kocsid?

– Arra.

– Az enyém is ott van a környéken. Odakísérjelek?

– Nem kell. Csak gyere oda a Sears elé! Majd megyek utánad.

Jerry vigyorgott, a fejére húzta széldzsekije csuklyáját, és kirohant az esőbe.

A sikeres műtét után a Ward házaspár egy vadonatúj kis furgont vásárolt a fiuknak. Jerry büszkén megnyomta a dudát kétszer, azután a visszapillantó tükörben figyelte, ahogy a másik kocsi besorol mögé.

Együtt énekelt a rádióval, miközben az ismerős úton kanyargott Memphis elővárosából egy vidékiesebb terület irányába. Ügyelt a sebességre, nehogy a másik kocsi lemaradjon. Tudta, ha valaki nem ismerős errefelé, könnyű eltévedni sötétedés után.

Ahogy közeledett a keskeny híd felé, Jerry lelassított. Pontosan ahogy megjósolta, a vízszint jelentősen megemelkedett, és a máskor békésen csörgedező patak most szinte száguldott medrében. Jerry már majdnem a híd közepére ért, amikor hátulról belerohantak a kocsijába.

– Mi a…

Az ütközéstől előrelendült az ülésben, de a biztonsági öv megtartotta. Azután visszazuhant, háta nekiütődött a támlának, és mintha éles tőrt döftek volna a tarkójába.

Feljajdult, ösztönösen a nyakához kapott. Épp amikor elengedte a kormánykereket, a másik jármű újra meglökte. Recsegve tört a fa, ahogy a kis furgon átszakította a rozoga korlátot. A kocsi a másodperc törtrészéig a levegőben lebegett, azután orral előre belezuhant az örvénylő vízbe.

Jerry üvöltve kapott a biztonsági öv csatjához, amely kattanva kinyílt, és ő szabad volt. Őrjöngve rángatta az ajtó kilincsét, ám eszébe jutott, hogy amíg a motor jár, az ajtók automatikus zárja nem nyílik. A francba!

A víz már a térdéig ért. Felemelte a lábát, teljes erejéből belerúgott a szélvédőbe, újra és újra, amíg ki nem törött.

A bezúduló víz egy pillanat alatt megtöltötte a belső teret.

Jerry visszatartotta a lélegzetét, jóllehet már tudta, az életének vége. A halál, amelyet a csodával határos módon oly sokáig sikerült kijátszania, most mégis győzedelmeskedik.

És Jerry Ward utolsó gondolata egy kérdés volt, amelyet döbbent értetlenséggel vegyes harag kísért.

Miért?

KILENCEDIK FEJEZET

1992 nyara

– Dühös vagy.

Cat elszántan bámult ki Dean Jaguárjának ablakán.

– Miből jöttél rá?

– Húsz perce nem szólsz egyetlen szót sem.

– Beszélsz te helyettem is. Épp csak annyi hiányzott, hogy kioszd az esküvői meghívókat. Már megint.

– Cat, én csak társalogtam a vacsoraasztalnál a mellettem ülő nővel.

– Aki később elkapott a mosdóban, és könyörgött, meséljem el részletesen, milyen lesz a küszöbönálló esküvőnk. – A férfi felé fordult. – Mi *nem* tervezzük, hogy összeházasodunk.

– Dehogynem.

Cat vett egy nagy levegőt, hogy tiltakozzék, de ebben a pillanatban megálltak Dean házának kocsifelhajtóján, és a házvezetőnő már nyitotta is az ajtót. Cat mosolyogva köszönt neki, és belépett a hatalmas előszobába. Kellemetlen érzés volt számára, hogy szolgák ugrálják körül. Bezzeg Deannek ez semmiféle problémát nem okozott.

Cat azt kívánta, bár ne egyezett volna bele, hogy az éjszakát Dean házában töltse. Egyébként is csak azért mondott igent, mert az este hosszúnak ígérkezett, és Dean meggyőzte, minek autózna ki ilyen későn Malibuba, amikor másnap korán reggel úgyis vissza kell jönnie a forgatásra.

A lány bevonult Dean dolgozószobájába. Ez volt szerinte a legotthonosabb helyiség a házban.

– Kérsz valamit inni? – kérdezte a férfi, amikor utolérte.

– Kösz, nem.

– Egy kis rágcsálnivalót? Alig ettél a vacsoránál. Túlságosan lefoglalt a csevegés Bill Websterrel.

Cat úgy tett, mintha meg sem hallotta volna ezt a megjegyzést. Megismerkedésük óta ő és a texasi úriember többször is összefutottak tévés rendezvényeken. Dean persze nem a valóságnak megfelelően ítélte meg kettejük kapcsolatát.

– Köszönöm, nem vagyok éhes.

– Szólok Celestának, hogy készítsen valamit. Mit szeretnél?

– Semmit! – Cat azonnal megbánta, hogy így felcsattant, mély lélegzetet vett, hogy megzabolázza indulatait. – Ne kényeztess, Dean! Ha éhes lennék, úgyis kérnék valamit.

A férfi gyengéden megfogta a vállát, és maga felé fordította.

– Ne haragudj! Nem gondoltam, hogy egy teljesen hétköznapi megjegyzés így feldühíthet. Miért nem házasodunk össze, hogy megkíméljük magunkat és egymást ettől a folyton ismétlődő vitától?

– Ezért aligha érdemes összeházasodni.

– Nem *ezért* akarlak elvenni.

Cat lehunyta a szemét.

– Ma este végképp nincs kedvem ehhez a témához, Dean.

– Türelmes voltam, Cat.

– Tudom.

– Nem kell, hogy az esküvőn ott tolongjon a sajtó. Elrepülünk Mexikóba vagy Vegasba, és túl leszünk rajta, mielőtt egyetlen riporter is szagot kapna.

– Nem erről van szó.

– Hát akkor miről? De ne gyere nekem azzal, hogy nem akarsz megválni a malibui háztól, meg hogy nem lennél képes feláldozni a függetlenségedet! Ezek nagyon átlátszó kifogások. Ha továbbra is ki akarsz kosarazni, valami alapos indokot kell felhoznod.

– Csak másfél év telt el a műtét óta – mondta a lány halkan.

– Na és?

– Lehet, hogy koloncként lóg majd a nyakadon egy feleség, aki az élete jelentős részét a kardiológiai osztályon tölti.

– Semmiféle jelét nem tapasztaltad annak, hogy a szervezeted ki akarja lökni az idegen szervet.

– De nincs rá garancia, hogy ez mindig így is marad. Sokan évekig élnek az új szívvel, és egyszer csak *bumm!* Látszólag minden ok nélkül megindul a kilökődés.

– Sok újszíves élt le húsz évet, sőt még annál is többet, és az immunorejekciónak semmiféle tünete nem jelentkezett náluk, Cat. Azok a páciensek akkor kaptak új szívet, amikor a szívátültetés voltaképpen még kísérleti stádiumban volt. Azóta a technológia hihetetlen fejlődésen ment keresztül. Minden esélyed megvan rá, hogy a valószínű normális élettartamod minden percét kiélvezhesd.

– És te a „normális élettartamom” minden percében folyamatosan ellenőriznéd az egészségi állapotomat.

A férfi tágra nyílt szemmel meredt rá.

– Előbb voltam páciensed, mint barátod és szeretőd, Dean. Véleményem szerint mindig is páciensednek fogsz tekinteni.

– Nem én – jelentette ki határozottan a férfi.

Ám Cat tudta, hogy igaza van. Dean a széltől is óvta, szüntelen emlékeztetve ezzel arra, hogy nemrég milyen gyenge volt. Még amikor szeretkeztek is, úgy bánt vele, mintha attól tartana, hogy összezúzza. Catnek minden vágya az volt, hogy nőként, csakis nőként és ne újszívesként kezeljék. Gyanította, hogy Deannel kapcsolatban erre nem sok esélye van.

Mindemellett Cat tudta, az igazi gond az, hogy nem szerelmes Deanbe. Legalábbis nem úgy, ahogy ahhoz kellene, hogy komolyan fontolóra vegye a házasságot. Mindig igyekezett tekintettel lenni a férfi érzéseire, de most, úgy vélte, eljött az őszinteség ideje.

– Nem akarok a feleséged lenni, Dean. Igazán nagyon szeretlek. Ha te nem állsz mellettem, talán már nem is élnék. De nem mondhatnám, hogy megőrülök érted.

– Nem is várok el tőled ilyesmit. Mi már felette állunk az efféle gyermeteg, romantikus ostobaságnak. Viszont te meg én jó csapat vagyunk.

– Csapat – ismételte a lány. – Ez a szó sem illik hozzám. Nem tartozom senkihez nyolcéves korom óta. Azóta, hogy a szüleim… meghaltak.

– Eggyel több indok, ami alátámasztja: hagynod kell, hogy a gondodat viseljem.

– De én nem akarom, hogy a gondomat viseljék. Én egyszerűen csak Cat akarok lenni. Az új, erős Cat. A műtét óta minden áldott nap egy-egy felfedezőút az új önmagamba. Még mindig csak ismerkedem ezzel a nővel, aki nem kell, hogy a liftre várjon, mert fel tud menni a lépcsőn. Aki fél óra helyett három perc alatt is meg tudja mosni a haját. Féltékenyen őrzöm a perceket, amelyeket önmagammal töltök. Amíg nem ismerem ki tökéletesen az új Cat Delaneyt, nem vagyok hajlandó osztozni rajta senkivel.

– Értem – mondta mereven Dean. Hangja inkább tűnt sértődöttnek, mint bánatosnak.

A lány felnevetett.

– Ne duzzogj! Úgysem vagyok vevő rá. Nem fogsz összetört szívvel zokogni, ha nem megyek hozzád. Amit legjobban szeretsz bennem, az a hírnevem, a népszerűségem. Szeretsz reflektorfényben lenni, hollywoodi bemutatókra járni, egy tévésztár társaságában mutatkozni.

A férfi arcára kiülő bárgyú vigyor felért egy írásos vallomással. Ám Catnek ez még nem volt elég.

– Ismerd be, Dean! Halljam! Ha eladó lennék egy szupermarketben, akkor is könyörögnél, hogy menjek hozzád feleségül?

Dean átölelte a lányt, és homlokon csókolta.

– A magam módján, Cat, én tényleg szeretlek, és továbbra is szándékomban áll feleségül venni téged, de most nem nyaggatlak többet. Rendben?

– Rendben. – Voltaképpen nem léptek előbbre, de Cat legalább kapott még némi haladékot.

– Jól van. – Dean magához szorította. – Mehetünk lefeküdni?

– Úgy gondoltam, előbb úszom egyet.

– Akarod, hogy veled tartsak?

A férfi nem szeretett úszni, holott csodás medence terpeszkedett a kertjében.

– Menj csak fel! Rögtön jövök én is.

Dean elindult az emeletre vezető széles lépcsőn, Cat pedig kilépett a teraszra, és a kockakővel kirakott úton elsétált a medencéhez. Ledobálta ruháit, és meztelenül belesiklott a hűvös vízbe. Talán ez majd elmossa az elégedetlenséget, amely hónapok óta mardosta.

Gyorsan tempózva leúszott három hosszt, azután a hátára fordulva lebegett a vízen. Még mindig a csodával határosnak találta, hogy képes úszni. Másfél évvel ezelőtt senkinek el nem hitte volna, hogy ez lehetséges lesz. Akkoriban a halálra készült. És meg is halt volna, ha valaki más meg nem hal helyette.

Megborzongott, kijött a vízből, odament a pihenőkabinhoz, és beburkolózott egy vastag frottírtörülközőbe.

Amikor nagy ritkán megengedte magának, hogy gondolatai az ismeretlen személy körül forogjanak, az ő homályos elégedetlensége mérhetetlen önzésnek és önsajnálatnak tűnt.

Elhelyezkedett az egyik nyugágyban, lehunyta a szemét, és végiggondolta, mennyi mindenben volt hihetetlen szerencséje élete során. Gyermekkorában leküzdötte a nem mindennapi nehézségeket. Azután eltökélten megvalósította élete legnagyobb álmát. Elért karrierje csúcsára, tehetséges emberekkel dolgozik, akik szeretik és csodálják. Rengeteg pénze van, nem szenved hiányt semmiben. Szereti és kívánatosnak találja egy jóképű, művelt, köztiszteletben álló kardiológus, aki úgy él, akár egy herceg.

Akkor miért ez a nyugtalanság, ez a zaklatottság? Sem megmagyarázni, sem elűzni nem tudta. Sóvárgott valami után, de hogy mi az, arról fogalma sem volt.

Mit akarhat vajon, amije még nincs meg? Mit kívánhat még, amikor magát az életet is megkapta ajándékba?!

Cat hirtelen felegyenesedett ültében.

Nem azt kell kérdeznie, mit *kívánhat* még. A helyes kérdés: mit *adhat?*

TIZEDIK FEJEZET

1992. október 10.

A házban mindig friss süteményillat szállt. Ezen a délelőttön aranyszínű, cukorral megszórt kicsi teasütemények hűltek a konyhaasztalon egy csokoládétorta és két tepsi gyümölcsös pite mellett.

Fodros függönyök lebegtek a nyitott, szúnyoghálós ablakokban. A hűtőszekrény ajtajára kicsi mágnesekkel erősítettek Valentin-napi szíveket, fehér papírból kivágott csipkéket, hálaadásnapi pulykákat, karácsonyi angyalkákat, amelyek a számtalan unoka keze munkáját dicsérték.

Amikor kopogtak a hátsó ajtón, az asszony odapillantott, elmosolyodott, és intett a látogatónak, lépjen beljebb.

– Az egész környéknek csorog a nyála. Ahogy kiléptem otthon az ajtón, rögtön megéreztem a süti illatát.

Az asszony pufók arca vörös volt a sütő hevétől. Amikor mosolygott, élénk, nyílt tekintetű szeme sarkába szarkalábak gyűltek.

– Kóstolja meg, amíg még meleg! – intett a teasütemény felé.

– Nem, nem. Kell az a partira.

– Csak egyet. Legalább megmondja, hogy sikerült. De őszintén ám!

A vendég szófogadóan elvett egy süteményt.

– Mmm. Elolvad a számban. Épp, ahogy a nagymamám szokta csinálni.

– Tényleg. Három hónapja lakik a szomszédban, és sosem mesélt a családjáról. – Az asszony hátat fordított, súrolni kezdte a mosogatóban beáztatott keverőtálakat, mérőpoharakat.

– Hát, nem sok mesélnivalóm van. Apám a hadseregben szolgált. Kölyökkoromban sokat költöztünk. Tizenkét osztály, tizenkét iskola.

– Ó, az nagyon pocsék lehetett. – A mindig vidám mosolyt együttérző homlokráncolás váltotta fel.

– Ma tilos szomorú gondolatokkal foglalkozni! Ezt a napot ezennel ünnepnappá nyilvánítom.

Az asszony kuncogott, akár egy iskolás lány, holott közelebb volt már a hatvanhoz, mint az ötvenhez.

– Annyi tennivalóm van még. Fred korán hazajön a munkából. Azt mondta, kettőkor itthon lesz. A gyerekek öt körül érnek ide.

– Ezennel munkára jelentkezem. Szabadnapot vettem ki, hogy tudjak segíteni.

– Ó, igazán nem kellett volna! – kiáltott fel az asszony. – Nem fog haragudni a főnöke?

– Megmondtam neki, abban a szerencsében van részem, hogy egy nagyon különleges hölgy szomszédságában lakom, és akár tetszik, akár nem, én bizonyosan segíteni fogok neki a sikeres szívátültetése második évfordulójára rendezett parti előkészületeiben.

Az asszony szemébe könnyek gyűltek, annyira meghatódott.

– A Jóisten megsegített engem. Ha csak rágondolok, milyen közel álltam…

– Hé, egy szót se többet! Szőnyeg alá a szomorú gondolatokkal! Hol kezdjük?

Az asszony hímzett zsebkendőt vett elő köténye zsebéből, és megtörölgette a szemét.

– Hát, először is talán felállíthatná az összecsukható székeket, amíg én gyorsan meglocsolom a virágokat.

– Ide nekem az oroszlánt is!

Átmentek a nappaliba. Otthonos, világos helyiség volt. Az egyik falon hatalmas üveg tolóajtó nyílt a belső udvarra. Közvetlenül az ajtó elé a mennyezetre szerelt kampóra jókora páfrányt akasztottak, hogy délelőtt érje a napfény.

– Gondolom, azt a páfrányt Fred öntözi. Maga képtelen lenne elérni.

– Ó, dehogynem, kedvesem – legyintett mosolyogva az asszony. – Létrára állok.

Egy év telt el azóta, hogy a Ward fiú sajnálatos baleset áldozata lett Memphisben. Tizenkét, gondos tervezgetéssel töltött hónap.

Az egészben a tegnap éjfélt követő órák tűntek a leghosszabbnak. Most, végre, néhány perc múlva vége a várakozásnak.

Figyelj, szerelmem! Érted teszem. Szerelmünkért, amelyet még a halál sem győzhet le.

– Hm. Létra? Igazán jó ötlet.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

1993. november

– Nem is csengettem.

– Meghallottam a kocsidat. – Cat megfordult, és bevezette Deant malibui házának nappalijába.

Három Emmy-díj sorakozott egy polcon. A hófehér falakat bekeretezett címlapok díszítették. A legkülönbözőbb magazinokról származtak, és mind Catet ábrázolta. A modern vonalú ház közvetlenül egy szakadék mellett állt, a partra falépcső kanyargott le a meredek sziklafal mentén.

A kandallóban lobogó tűz valamelyest enyhítette a borús nap rideg hangulatát. A Csendes-óceánra néző üvegfalon át egyhangú, melankolikus látvány tárult a szem elé. A víz éppoly szürke volt, mint az eget borító felhők.

Cat a legbarátságtalanabb időben is élvezte a kilátást. Az óceán mindig nagy hatással volt rá. Valahányszor elnézegette, úgy érezte, mintha életében először látná.

– Kérsz valamit inni? – kérdezte a lány.

– Köszönöm, nem.

Cat visszatért a karosszékhez, ahonnan plédjét félredobva felugrott, amikor meghallotta a közeledő autó hangját. Mellette egy asztalkán egy csésze gyógytea és egy erős fényű olvasólámpa állt.

Dean helyet foglalt a szemközti fotelban.

– Mit olvasol?

– Forgatókönyv-piszkozatokat. Minden írónk hozott egy-egy ötletet, hogyan teljesedjék be Laura Madison végzete. Mind nagyon jó és nagyon szomorú. Erősködtem, hogy keressenek egy színésznőt, aki átvehetné a szerepet. – Sóhajtott, hajába túrt. – De ragaszkodnak hozzá, hogy ki kell írni Laurát a sorozatból.

– Az a színésznő még nem született meg, aki át tudná venni a szerepet – mondta Dean. – Még Meryl Streep sem tudna mit kezdeni vele. Te magad vagy Laura Madison.

Cat látta a férfi vonásain a csalódottságot és a szorongást, jóllehet senki nem vette volna észre, aki nem ismeri Deant olyan jól, mint ő.

– Szóval most már biztos, igaz? – szólalt meg újra a férfi. – Kiszállsz a *Kapcsolatok*ból, ahogy lejár a szerződésed. Ha jól tudom, január elején.

Cat némán bólintott. A pléd rajtjaival babrált. Amikor felemelte a fejét, Dean az óceánt bámulta.

– Mi köze Bill Websternek a döntésedhez?

– Ő a WWSA tulajdonosa.

– Nem erre gondoltam.

– Ha netán arra célzol, hogy munkakapcsolaton kívül más is van köztünk, nagyobbat nem is tévedhetnél. Sok rosszat el lehet mondani rólam, Dean, de hogy hazudoznék, azt nem. Bill pedig boldog házasságban él egy nővel, aki éppoly vonzó és elbűvölő, mint ő.

Deanben szemlátomást nem enyhült a feszültség.

– Kétségbeesetten igyekeztem megérteni, miért fordítasz hátat a karrierednek, mindannak, amiért annyit dolgoztál, és megvizsgáltam döntésedet minden elképzelhető szemszögből. Természetes, hogy az is felmerült bennem, egy új kapcsolat sokat számíthat ilyen esetben.

– Erről szó sincs – rázta a fejét Cat. – Websteréknek hat gyerekük van. Volt még egy lányuk, aki évekkel ezelőtt meghalt. Ezt a megrázkódtatást azóta sem tudták kiheverni. Jó ideje nem voltam már kibékülve az életemmel. És amikor Bill úgy hat hónappal ezelőtt a lányáról mesélt nekem, rádöbbentem, mindent újra kell kezdenem. Az élet túl rövid és túl értékes ahhoz, hogy egyetlen napot is elpazaroljunk belőle. Azon az estén Bill nagyon őszintén beszélt a lányuk elvesztéséről, és én hirtelen azon kaptam magam, hogy a gyerekkoromról mesélek. Elmondtam, milyen érzés árvának, állami gondozottnak lenni. Innen kanyarodott a beszélgetés egy roppant sikeres tévéműsorhoz, amelyet Bill már több nagyvárosban látott. A híradóban bemutatnak olyan gyerekeket, akiknek örökbefogadó szülőkre lenne szükségük. Bill elmondta, ő is szívesen bevezetné, mint közszolgálati programot. Rájöttem, itt van számomra a nagy lehetőség. Olyan sok problémás gyerek van, akinek nincsenek szerető szülei. Valósággal kísérteni kezdtek, Dean. – Cat ajkán szomorú kis mosoly jelent meg. – Tennem kell valamit ezekért a gyerekekért. Ez ilyen egyszerű.

– Nagyra értékelem a humanizmusodat, Cat. Ha örökbe akarsz fogadni egy gyereket, vagy akár többet is, részemről semmi akadálya.

A lány felnevetett.

– Ugyan, Dean, szállj le a földre, jó? Te nagyszerű orvos vagy, de teljességgel hiányzik belőled a gyereknevelés hez szükséges rugalmasság.

– Ha ezen múlik, hogy velem maradsz vagy nem…

– Nem ezen múlik. Hidd el, ha úgy vélném, hogy létezik bíró, aki nekem – egyedülálló újszívesnek – odaítélne egy gyereket, már megtettem volna a szükséges lépéseket. Nem én akarok örökbe fogadni. A *Cat kicsinyei* másokat akar meggyőzni, hogy fogadjanak örökbe gyerekeket.

Annyira szerette volna, ha Deanre átragad legalább valamennyi az ő lelkesedéséből, ám a férfi nevetségesnek találta az ötletet.

– Cat, komolyan ezt akarod? Így… *visszalépni?* Félredobni a karrieredet és leköltözni az isten háta mögé Texasba?!

– Hát, más lesz, az biztos – ismerte el a lány kuncogva.

– Nem lehetne, hogy csak szponzoráld a műsort, hogy a hivatalos szóvivőjük legyél, anélkül hogy személyesen is részt vennél benne?

– Az csalás lenne. Ha már a nevemet adom hozzá, akkor az én gyerekem. Egyébként én ezt nem tekintem „visszalépésnek”. Szerintem több lépést teszek előre. – Izgatottan felpattant a karosszékből, és odaállt a férfi elé. – Tudom, képtelen vagy megérteni, de azért csinálom, mert nem bírnám többé elviselni saját magamat, ha nem csinálnám.

– Igazad van – felelte Dean, és ő is felállt. – Tényleg nem értem. Nehéz gyerekkorod volt. Jó. De ki a francnak nem? Mindannyian úgy növünk fel, hogy úgy érezzük, senki nem szeret bennünket.

– Igen. Különösen ha az ember szülei inkább a halált választják, mint hogy vele éljenek!

Dean meghökkent.

– Öngyilkosság? Azt mondtad, a szüleid balesetben haltak meg.

– Hazudtam. – Cat máris megbánta, hogy kifecsegte az igazságot, mert Dean tekintetéből ugyanaz az iszonyat és döbbenet sugárzott feléje, amellyel a szociális gondozók néztek mindig a sovány, vörös hajú, makrancos kis Catherine Delaneyre. – Akkor tanultam meg, hogy viccelődni kell sírás helyett. Nem volt más lehetőség, vagy a szellemeskedés vagy a bolondokháza. Úgy-

hogy ne sajnálj, Dean! Pocsék volt, de erőt adott. Ezért tudtam túlélni a szívátültetést is. Remélem, megérted, miért *kell*, hogy ezt csináljam. Én első kézből tudom, milyen az, ha a többi gyerek nem fogad be. Ha nem élnek a szüleid, ha fogyatékos vagy, ha szegény vagy, csodabogárnak számítasz. Márpedig, ha más vagy, nem kellesz. És kész. Gyerekek százezrei szenvednek, Dean. El sem tudjuk képzelni, miféle problémákkal küszködnek. És vannak családok, amelyek képesek és hajlandók lennének segíteni ezeknek a gyerekeknek, ha tudnák, hogyan fogjanak hozzá. Az én szerepem az lesz, hogy összehozzam a gyerekeket a családokkal. Hiszem, hogy ez az, amiért a második életemet kaptam.

Dean felhördült.

– Ne kezdj itt filozofálni nekem, Cat! Azért kaptál második életet – ahogyan megfogalmaztad –, mert az orvostudomány lehetővé tette.

– Te így közelíted meg a kérdést, én pedig amúgy – vont vállat Cat. – Egy biztos. Tévésztárnak lenni, sok pénzt keresni, csak a világ szép oldalát látni – az élet nem erről szól. Legalábbis az *én* életem nem. Én többet akarok. És a „több” alatt nem több pénzt és hírnevet értek. – Megfogta a férfi kezét. – A támaszom voltál életem legnehezebb időszakában. Szeretlek és csodállak. Iszonyúan fogsz hiányozni. De nem lehetsz örökké a biztonsági hálóm.

– Szívesebben lennék a férjed.

– A házasság nem illik most a képbe. Amit csinálni fogok, az egész embert kíván. Kérlek, add az áldásodat, és kívánj sok szerencsét!

A férfi egy hosszú percen át csak nézte, aztán bánatosan elmosolyodott.

– Biztos vagyok benne, hogy pillanatok alatt sikerre viszed a *Cat kicsinyei*t. Minden adottságod megvan hozzá, hogy bármit elérj, amit csak akarsz.

– Nagyra értékelem, hogy bizalmat szavazol nekem.

– Mindazonáltal – folytatta Dean határozott hangon –, továbbra is meggyőződésem, hogy Bill Webster elkábított a közszolgálati műsorok fontosságáról tartott előadásával. Igazán sajnálatos, ami a lányával történt, de véleményem szerint kihasználta a lágy szívedet, az együttérzésedet, hogy átcsábítson a saját tévéállomásához. Amint belépsz a stúdiójába, a nézettségi indexe felszökik az egekbe, és ezt nagyon jól tudja. Rá fogsz jönni, hogy ő is esendő, éppúgy saját maga felé hajlik a keze, mint bármelyikünknek.

– Bill adta meg nekem a lehetőséget – mondta Cat. – De nem miatta döntöttem így. Új életet akartam kezdeni. Ha nincs a *Cat kicsinyei*, kerestem volna valami mást.

Dean erre inkább nem válaszolt. Ehelyett így szólt:

– Szerintem annyira fog hiányozni az itteni életed, rólam nem is beszélve, hogy hamarosan úgyis visszajössz. – Megsimogatta a lány arcát. – Én várni fogok rád. Addig is, legyen, ahogy akarod, sok szerencsét kívánok!

TIZENKETTEDIK FEJEZET

1994. január

A vázlatkönyv borítója műbőrből készült, de nagyon jó minőségű műbőrből. A súlyos, vastag kötetnek jó fogása volt, a tenyér élvezettel simogatta.

A könyv oldalain gondosan beragasztott újságkivágások sorakoztak. Több cikk foglalkozott a fiatal Jerry Ward sajnálatos balesetével. Leírták hősies küzdelmét a súlyos betegséggel, a szerencsés kimenetelű műtétet, a gyógyulást. Micsoda tragédia, mindazok után, amin a szerencsétlen fiú keresztülment!

Aztán ott volt a floridai nagymama. Váratlan halála porig sújtotta családját és barátait. Mindenki rajongott érte, nem volt egyetlen ellensége egész életében. A műtét után kardiológusa azt mondta, minden esélye megvan rá, hogy akár a századik születésnapját is megérje. Ám a sors könyvében nem ez volt megírva számára. Egy üvegszilánk átfúrta a tüdejét, amikor egy páfrányt akart megöntözni, és leesett a létráról, neki az udvarra vezető üvegajtónak. Ráadásul a szörnyű tragédia épp a műtét második évfordulóján történt.

Újabb oldal a kötetben.

1993. október 10. Három hónappal ezelőtt. Másik állam. Másik város. Megint egy újszíves. Megint egy rettenetes baleset.

Pfuj, micsoda mocskot csinált az a láncfűrész! Nem a legjobb ötlet. De hát a fickó folyton a kertjében matatott…

Azért volt itt egy jelentős probléma. Nem lehetett tudni, a küldetés valójában mikor is teljesíttetett. Elképzelhető, hogy már megtörtént a három ember valamelyikének halálával. Biztosra azonban semmi nem vehető, amíg minden lehetséges recipiens el nem távolíttatott. Csakis akkor lehet majd kijelenteni, hogy a szeretett személy szíve és lelke újra egymásra lelt.

A vázlatkönyv becsukódott. A kéz szeretetteljesen megsimogatta a hátsó borítót, majd visszatette a kötetet az íróasztal fiókjába.

Mielőtt azonban a fiókot bezárta volna, egy nagyméretű, vaskos borítékot vett ki belőle, s tartalmát szétteregette az íróasztalon. Minden egyes papírlap, fotó, újságkivágás számot, címkét kapott. Az információk eme tárházában található minden egyes adatot alapos elemzésnek vetettek alá, mielőtt az emlékezetbe vésődött volna.

Ismert volt a hölgy magassága, súlya, ruha- és cipőmérete, kedvenc időtöltései és hóbortjai, vallási és politikai hovatartozása, kedvenc parfümjének neve, kaliforniai jogosítványának száma, társadalombiztosítási azonosítószáma, gyűrűmérete, és annak a cégnek a telefonszáma, amelyik a malibui házat takarítja.

Hónapokba telt összegyűjteni a rengeteg információt, de alapvetően megdöbbentő volt, menynyi mindent megtudhat az ember valakiről, ha amúgy istenigazából beleveti magát a kutatómunkába. Természetesen, mivel ünnepelt hírességről van szó, sok minden kideríthető a média segítségével, bár az efféle információ megbízható volta mindig kérdéses, különösen ha bulvárlapból származik.

Érdekes ez a nemrég bekövetkezett pálfordulás.

A hölgy otthagyja mesés hollywoodi karrierjét valamiféle jótékonykodásnak tűnő piti munkáért, és leköltözik a Texas állambeli San Antonióba.

Cat Delaneyt igazi élvezet lesz megismerni.
És igazi kihívás megölni.

TIZENHARMADIK FEJEZET

1994. május

– Hé, tudom, ez hülyén hangzik, de, szóval ültem odaát, abban a bokszban, és néztem magát, és azon gondolkodtam, hogy valahonnan tuti, hogy ismerem. És aztán leesett a húszfilléres. Ugye, maga Alex Pearson?

– Nem.

– Biztos?

– Teljesen.

– A francba! Esküdni mertem volna, hogy maga az. Pont úgy néz ki, mint ő. Tudja, az az író. Aki azt a krimit írta, amit mindenki olvas mostanában. Maga a kiköpött mása.

Alex most már megelégelte a dolgot. Kezet nyújtott.

– Alex *Pierce.*

– A mindenségit! Tudtam, hogy maga az! Megismertem a képről, ami a könyve hátulján van. Lester Dobbs vagyok. – A barátságos idegen lelkesen szorongatta Alex kezét. – Marhára örülök, hogy megismerhetem, Alex! Szólíthatom Alexnek?

– Természetesen.

Dobbs nem várta meg, hogy hellyel kínálják, becsusszant az asztal mögé Alexszel szemben. Denny Kávézója tömve volt. A környéken mindenki ide tért be reggelizni munkába, illetve az éjszakai műszak után hazafelé menet.

– Olvastam, hogy maga texasi – mondta Dobbs. – Nem tudtam, hogy még mindig itt él Houstonban.

Alex összehajtogatta újságját, és letette maga mellé a padra. Úgy tűnt, nem egyhamar tudja majd folytatni az olvasást.

– Nem élek itt. Legalábbis nem vagyok itt állandóan. Sokat utazom.

– Hát igen. A maga munkája nem helyhez kötött.

– A számítógépet bárhol be tudom kapcsolni, ahol van posta és telefon.

– Én bezzeg hiába is akarnék csavarogni. Egy finomítóban melózok. Már huszonkét éve. Az meg nem megy sehova, úgyhogy én se.

Alex együttérzőn bólogatott.

– Ugye azelőtt zsaru volt? – váltott témát Dobbs.

– Igen.

– Billentyűkre cserélte a pisztolyt.

Alex meglepetten nézett rá.

– Jó szöveg, mi? – vigyorgott Dobbs. – Nem én találtam ki. Pár hónapja volt egy cikk magáról a vasárnapi mellékletben. Abban olvastam. Valahogy megragadt a fejemben. Ez itt a nemdohányzó rész? A francba! Na, szóval az asszony meg én nagy rajongói vagyunk.

– Örömmel hallom.

– Tudja, én nem olvasok valami sokat. Az asszony folyton a könyveket bújja. Antikváriumban veszi őket tízesével. Én csak az olyanokat szeretem, mint amilyet maga is ír. Minél több a vér, annál jobb.

Alex a kávéjába kortyolt.

Dobbs előrehajolt, halkabbra fogta a hangját.

– És minél több a disznóság, annál jobb. Ugye érti, mire gondolok? Hanem, hallja-e, hogy maga mikkel hozakodik elő abban a könyvben! Húszoldalanként felállt a farkam. Az asszony is igen hálás – tette hozzá, és kacsintott.

Alex nagy erőfeszítések árán, de uralkodott vonásain.

– Igazán örülök, hogy ennyire magával ragadta a történet.

– És mondja… öö… tényleg ismer ilyen muffokat, mint akikről ír?

Az ilyen Lester Dobbs-félék szívesen gondolták, hogy saját tapasztalataiból merít.

– Ez regény, tudja? Kitalált történet.

– Jó, de valamennyire csak járatosnak kell lennie abban, amit papírra vet, nem?

Alex nem akart csalódást okozni rajongójának, ezért inkább csendben maradt. Dobbs nyilván beleegyezésnek vette a hallgatást, mert vigyorogva csóválta a fejét.

– Hogy egyesek milyen piszok szerencsések! Tuti, hogy nekem egyetlen nő se csinálná meg *azt.* Bár talán jobb is – tette hozzá töprengő arccal. – Valószínűleg elvinne a szívroham ott helyt, anyaszült pucéron, meredező…

– Önthetek még kávét, Mr. Pierce? – A pincérnő a csésze fölé tartotta a kávéskannát.

– Ó, nem, köszönöm. Viszont kérem a számlámat. És csapja hozzá Mr. Dobbs fogyasztását is!

– Nahát, ez marha rendes magától. Kösz.

– Nincs mit.

– Az asszony tuti összepisili magát, ha megmondom neki, hogy magával kávéztam. Mikor jön ki a következő könyve?

– Körülbelül egy hónap múlva.

– Szuper! Van olyan jó, mint az első?

– Szerintem jobb, bár az író aligha képes objektíven megítélni a saját munkáját.

– Ami engem illet, akár havonta is írhatna új könyvet.

– Igazán köszönöm. – Alex fogta az újságját és a számlát. – Ne haragudjon, de rohannom kell. Örülök, hogy megismerhettem.

Alex a pénztárnál fizetett, és kisietett a zsúfolt kávézóból, holott szívesen elüldögélt volna még egy csésze kávé mellett. Voltaképpen dolgozott, amikor Dobbs feltűnt mellette. Agya szivacsként szívta magába a légkört, arcvonásokat, mozdulatokat rögzített. Alex igyekezett feltűnésmentesen figyelni az embereket. Csodálta, hogy Dobbs egyáltalán észrevette.

Még mindig zavarba jött, amikor felismerték az olvasói. Nem mintha olyan gyakran fordult volna elő, annak ellenére, hogy egy évvel ezelőtt megjelent első regénye felkerült több sikerlistára, és Hollywoodban már felmerült az ötlet, hogy tévéfilmet forgatnak belőle. Az olvasóközönség türelmetlenül várta a kettes számú regényt, amelynek megjelenése egy hónapon belül esedékes.

A harmadik regényért az ügynöke irdatlan összegű előleget kért, és a kiadó megadta. A szerkesztő szuperlatívuszokban nyilatkozott a kéziratról. Különleges gonddal tervezték meg és készítették el a borítót, és már folytak a reklámhadjárat előkészületei.

Mindennek ellenére Alex távol állt még attól, hogy a neve közszájon forogjon. Sosem hallottak róla azok, akik nem olvastak, vagy nem kedvelték ezt a műfajt.

Alex bűnügyi regényei veszélyes, olykor brutális szituációkba keveredett férfiakról és nőkről szóltak. Szereplői kábítószer-kereskedők, stricik, prostik, bérgyilkosok, uzsorások, gyújtogatók, zsarolók, rablók, tolvajok, bűnbandák voltak – a társadalom alja és szemete. Hősei pedig a zsaruk, akik elbántak velük, a törvény szabta kereteken belül vagy kívül. Történeteiben a helyes és helytelen, a jó és rossz közti határvonal rendkívül halvány, szinte már láthatatlan volt.

Bár nincs szó, amellyel megfelelőképpen le lehetne festeni mondjuk egy különös kegyetlenséggel elkövetett emberölést, Alex megkísérelte megragadni és szemléletesen ábrázolni a látványát, hangjait, szagát mindannak az embertelenségnek, amit az egyik emberi lény képes elkövetni a másik ellen, és az efféle bűntények lélektanát.

A szexjeleneteket éppoly részletességgel ecsetelte, mint például egy boncolást. Könyvei roppant hatásosak voltak, ám nem kényes gyomrú vagy prüdériára hajlamos emberek számára íródtak.

Alex szkeptikusan fogadta a magasztaló kritikákat. Nap mint nap megkérdőjelezte tehetségét. Nem volt olyan jó, amilyen lenni szeretett volna, és arra a lehangoló következtetésre jutott, hogy az írásműnek és a sikernek – legalábbis az írónak a saját műve sikerességével kapcsolatos véleménye viszonylatában – nem sok köze van egymáshoz.

Kételyeitől függetlenül olvasótábora egyre nőtt. Kiadója máris sztárnak nevezte, de ő nem hagyta, hogy a dicsőség a fejébe szálljon. Nem lelkesedett különösebben a közismertségért. Egyszer már állt a média reflektorainak fényében, és az volt élete legzavarosabb időszaka.

Beszállt sportkocsijába, és perceken belül az autópályán száguldott. Letekerte az ablakokat, élvezte a forgalom zaját, azt, ahogy a szél belekapott a hajába, sőt még a kipufogógáz szagát is.

Teljesen felvillanyozták az efféle egyszerű tapasztalatok, amelyekből mit sem vett észre, amíg érzékeit eltompította az alkohol.

Annak idején önként jelentkezett az elvonókúrára. Pár pokoli hét elteltével sápadtan, soványan, kicsit reszketve, de józanon lépett ki az ajtón. Most már több mint két éve nem ivott egy kortyot sem. Elhatározta, bármilyen problémával kell is szembenéznie a jövőben, soha többé nem próbálja alkohol segítségével keresni a megoldást.

Megérkezett a lakásába, de egyáltalán nem érezte úgy, hogy hazatért volna. A szobákban kicsomagolatlan ládák és dobozok álltak. Sokat utazott, rövidebb-hosszabb időszakokat töltött a legkülönbözőbb városokban. Most is épp költözni készült megint.

Bement a hálószobába, amely egyben dolgozószobaként is szolgált. Ez volt az egyetlen helyiség a lakásban, amelyen látszott, hogy laknak benne – bevetetlen ágy állt az egyik sarokban, jókora íróasztal a másikban.

És hihetetlen mennyiségű papír. Papírlapok borították minden létező felületet, beleértve a falakat is. Ez a kaotikus adattár a közelgő határidőre emlékeztette. A falinaptárra pillantott. Május. Repül az idő. Gyorsan. Túl gyorsan.

És neki még rengeteg tennivalója van.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Cat bosszúsan lapozgatott a dossziéban. Dannynek négyéves korára több megpróbáltatásban volt része, mint másnak egész élete során.

A lány Sherry Parksra, a Texasi Humánpolitikai Hivatal gyermekvédelmi szakértőjére nézett.

– Muszáj, hogy örökbe fogadják őt, Sherry.

– Az anyja szíves örömest odaadja.

– Akkor mi a probléma? Csináljuk meg róla az anyagot.

– A probléma a bíró, Cat. Ha akarod, újra előterjeszthetem Danny ügyét, de azt nem ígérhetem, hogy másodszorra másként dönt a bíró. Danny szociális gondozója köti az ebet a karóhoz, hogy a kisfiút nevelőszülőkhöz kell adni. És a bíró szerint is ez a helyes megoldás.

Amióta beindult a *Cat kicsinyei*, a középkorú, anyáskodó természetű Sherry Parks volt Cat kapcsolata az állami hivatalok felé. Mindent megtett, hogy hátrányos helyzetű, különleges problémákkal küzdő gyerekeket kiemeljen a nevelőszülői szisztémából, hogy örökbe fogadhassák őket, és így végleges otthonra találhassanak.

Nem volt ez könnyű feladat. Sherry gyakorta került összeütközésbe szociális gondozókkal, bírókkal, akiket – mint mindenki mást – előítéletek, rég meggyökeresedett nézetek vezéreltek a döntések meghozatalában. A gyermek, aki már eleve áldozata volt eredeti környezetének, olykor még a személytelen, nehézkesen működő rendszer áldozatává is vált.

– Biztos vagyok benne – erősködött Cat –, hogy Dannynek olyan szülőkre van szüksége, akikre hosszú távon is számíthat.

– A szociális gondozó szerint viszont még nem áll készen az örökbeadásra – tárta szét karját Sherry. – Születése óta nem törődött vele senki. Meg kell tanulnia családi közösségben élni. A gondozó szerint elsietett és így eleve kudarcra ítéltetett lépés lenne örökbefogadásra alkalmasnak nyilvánítani.

Cat a homlokát ráncolta.

– Közben pedig az üzenet egyértelműen sugárzik szegényke felé – *senkinek nem kellesz.* A nevelőszüleid csak fedelet adnak a fejed fölé, amíg rá nem szolgálsz, hogy valaki örökbe fogadjon. Nem képesek felfogni, hogy ezzel Danny vállára rakják a felelősség terhét?

– Azért el kell ismerni, Cat – figyelmeztette Sherry –, eléggé kibírhatatlan a kissrác. Mindenkit megharap. Hisztériázik. Tönkretesz mindent, ami csak a keze ügyébe kerül.

Cat megadóan feltartotta a kezét.

– Tudom, tudom. Olvastam a jelentéseket. De a rossz magaviselet egyfajta tünet. Így próbálja felhívni magára a figyelmet. Elviselhetetlen lesz mindaddig, amíg valaki le nem ül mellé, és azt nem mondja neki: „Hisztériázz csak, Danny! Én akkor is szeretlek. Bármit csinálsz is, én szeretlek. És soha nem foglak megverni, soha nem foglak elhagyni. Az enyém vagy. Én pedig a tiéd.”

Jeff Doyle tapsolt.

– Ez aztán a gyújtó hatású beszéd, Cat. Fel kell használnunk valamelyik reklámban.

Cat fiatal beosztottjára mosolygott. Rövid ideje dolgoztak együtt, de máris kiderült, hogy Jeff pótolhatatlan. Nem volt feladat, amely elől meghátrált volna, de a legapróbb megbízatásoknak is lelkesen tett eleget. Oly hathatósan járult hozzá a *Cat kicsinyei* sikeréhez, hogy Cat szólt neki, vegyen részt a Sherry Parksszal folytatott megbeszéléseken. A fiút ugyanis szemlátomást nemcsak az anyagok elkészítése, minősége érdekelte, hanem a bemutatott gyerekek sorsa is.

– Kösz, Jeff – mondta Cat. – De nem reklámszöveget fogalmaztam. Komolyan gondoltam minden egyes szót. – Visszafordult Sherryhez. – Akkor megtennéd, hogy újra előterjeszted Danny ügyét?

– Hát persze. Lesz, ami lesz – vont vállat Sherry. Elvette a dossziét, és dagadozó aktatáskájába tette. – Majd szólok, hogy mikorra írták ki a meghallgatást.

Cat bólintott.

– Ha épp nem vagyok itt, hagyj üzenetet Jeffnél vagy Meliánál!

– Nálam – szólt közbe Jeff. – Különben előfordulhat, hogy Cat nem kapja meg.

Sherry kíváncsian pillantott egyikükről a másikukra, de Cat úgy tett, mintha nem venné észre. Majd ha négyszemközt maradnak, le fogja szúrni Jeffet. A munkahelyi problémák nem tartoznak kívülállókra.

Sherry összeszedelődzködött.

– Akkor hát mára ennyi. – Cat irodájának ajtajánál megtorpant, visszafordult. – Tényleg megteszed, hogy beugrasz helyettem délelőtt?

– Vállaltam, nem?

Miután találkozót beszélt meg egy házaspárral, akik örökbe fogadó szülőnek jelentkeztek, Sherrynek váratlanul közbejött valami. Cat rávette, ne mondja le a megbeszélést, majd ő helyettesíti.

– Köszönöm. Délután felhívlak, hogy mit intéztél.

Sherry távozása után Jeff újratöltötte kávéscsészéjüket.

– Mi lesz a mai program?

– Légy szíves, nézd meg, Melia megjött-e. És Jeff, a továbbiakban tartsd meg magadnak a véleményedet róla vagy bárki másról a WWSA-nél. Rendben?

– Ne haragudj! – hajtotta le a fejét a fiú. – Tudom, nem lett volna szabad ilyesmit mondanom Ms. Parks előtt, de egyszerűen kicsúszott a számon. Egyébként igazat mondtam. A Meliánál hagyott üzenetek jó része sosem ér el hozzád.

– Ez az én problémám, nem a tiéd.

– De…

– Az *én* problémám. És meg fogom találni rá a megoldást.

Jeff bólintott és kiment. Pillanatokon belül vissza is tért Melia King társaságában. Két ember ennél különbözőbb már nem is lehetett volna. Jeff szőke volt, kék szemű. Öltözködése konzervatív ízlésről árulkodott.

Melia fekete szemceruzával ügyesen kihangsúlyozta spanyolos szemét. Ajka telt és érzéki volt. Szerette az élénk színeket, amelyek érvényre juttatták kreol bőrét, fekete haját.

Most épp testhez simuló pipacspiros kötött ruhát viselt. Leült, keresztbe tette formás, hosszú lábát. Ajkán öntelt, arrogáns mosoly jelent meg, amit Catnek nagy kedve lett volna egy jól irányzott pofonnal letörölni. Legszívesebben már hónapokkal ezelőtt kirúgta volna Meliát, csak sajnos a kölcsönös ellenszenv nem elég alapos indok a felmondásra.

Ezenkívül Cat úgy vélte, ilyen döntést nem hozhat meg egyedül, hisz maga Bill Webster válogatta ki számára a leendő munkatársakat, még mielőtt ő San Antonióba érkezett volna.

Abban a pillanatban, ahogy bemutatták őket egymásnak, Cat megérezte, hogy Meliának enyhén szólva nem szimpatikus. Arra gondolt, a fiatal nő bizonyára ideges, amiért új főnökével találkozik, és hamarosan felenged majd. Kapcsolatuk azonban hat hónap elteltével sem lett barátibb.

– Mi a menetrend mára? – kérdezte Cat.

Melia nemtörődöm mozdulattal felcsapta jegyzetfüzetét.

– Mr. és Mrs. Charlie Waltersszel kell beszélned.

– Hánykor? – pillantott Cat az íróasztalán álló órára.

– Tizenegykor. Ms. Parks az asztalomon hagyta a dossziéjukat. A kerwilli út mellett laknak. Tudod, hogyan kell odamenni?

– Nem.

Melia a szemét forgatta, mintha az ostobaság netovábbja lenne az, hogy Cat nem ismeri úgy Texast, mint a tenyerét.

– Akkor útba kell hogy igazítsalak.

– Az nagy segítség lenne – felelte Cat, és igyekezett uralkodni magán. – Van még valami?

– Háromkor a tiéd a vágószoba.

– Addigra rég visszaérek.

– És Mr. Webster látni akar még ma. Azt mondta, amikor neked megfelel.

– Szólj fel, kérdezd meg, benn van-e. Jobb lenne, ha most beszélhetnék vele, mielőtt elmegyek.

Melia szó nélkül felállt és az ajtó felé indult. Elképesztő mozgása volt, akár egy hiúznak. Jeffre azonban szemlátomást nem hatott. Rosszallóan összeszorított szájjal nézett utána.

Cat úgy tett, mintha ezt nem vette volna észre. Nem akart részrehajlónak látszani.

– Akkor hol is forgatjuk Tony anyagát? – kérdezte. A bemutatott gyerekeket mindig a keresztnevükön szólította, mert jól emlékezett, mennyire utálta, amikor őt úgy emlegették: „a kislány” vagy „a gyermek”, mintha abban a percben, amikor állami gondozásba került, névtelenné vált volna.

– Mit szólnál a Brackenridge Parkhoz? – vetette fel Jeff. – Felülhetnétek Tonyval a kisvasútra. Jól mutatna.

– És ami még fontosabb, azt hiszem, Tony nagyon élvezné. Melyik hatéves fiú nincs oda a vonatokért?

Melia dugta be a fejét az ajtón.

– Mr. Webster üzeni, most felmehetsz. – Azzal újra eltűnt.

Cat kilépett íróasztala mögül.

– Amíg nem vagyok itt, menj ki a parkba, és ellenőrizz mindent! – mondta Jeffnek. – Keress valami főnököt, közöld vele, hogy szerdán délelőtt szeretnénk forgatni! Hívd fel Sherry irodáját, szólj nekik, mikorra hozzák oda Tonyt! Beszélj a hírszerkesztőség egyeztetőjével, hogy a videostáb szabad legyen!

Jeff bőszen jegyzetelt.

– Egyéb?

– Igen. Mosolyogj! Az élet túl rövid ahhoz, hogy ilyen komolyan vegye az ember.

Jeff felemelte a fejét, és meglepetten nézett Catre.

– Hidd el, tudom!

Cat irodáját egy rövid folyosó kötötte össze a hírszerkesztőség központi helyiségeivel, ahol állandó volt a sürgés-forgás. Bill Webster felajánlott neki egy nagyobb, szebb irodát az igazgatósági szinten, de Cat nem fogadta el, mondván, a *Cat kicsinyei* a hírszerkesztőség égisze alatt készül.

A hírszerkesztőség dolgozói nem fogadták kitörő örömmel. Kétségkívül arra számítottak, hogy lekezelően bánik majd velük, mert Hollywoodból jött, mert tévésztárként a fél ország a lábai előtt hevert.

Ehelyett azonban Cat folyton tanácsokat kért tőlük. Igaz, hogy éveket töltött stúdiókban, kamerák előtt, ám a hírformátum teljesen idegen volt számára. Kérdezősködésével, ügyetlenkedésével, szellemes, önkritikus megjegyzéseivel fokozatosan belopta magát a szívükbe.

– Ennél jobban már nem is mehetnének a dolgok – közölte ragyogó mosollyal Bill, ahogy Cat helyet foglalt.

– Mindig ezt mondod – mosolygott vissza a lány. – Ha tovább dicsérsz, még elpirulok.

– Ezek nem üres bókok, Cat. A műsor óriási siker.

– Mr. Truitt nem így gondolja. – Cat elkomolyodott. A *San Antonio Lights* című lap egyik riportere, Ron Truitt az első adás óta egyfolytában ócsárolta a műsort. – A legutolsó cikkben különösen kegyetlenül fogalmazott. „Ezek a kis bejátszások érzelgősek a végtelenségig, és körülbelül annyira illenek a híradóba, mint egy sztepptáncbemutató."

Webster széttárta a karját.

– Sajnos, mint minden nagyvárosban, így San Antonióban is felütötte a fejét a bűnözés, nekünk is bőven kijut az erőszakból. A tévéállomások hírszerkesztőségei úgy tartják, minél véresebb, annál jobb. A WWSA-nek is be kellett állnia a sorba, hogy versenyben maradhasson. Nem mintha nekem tetszene. De hát ez van. A főbb hírekhez képest, amelyek szinte mindig véres bűntényekről szólnak, a te anyagaid olyanok, mint egy üdítő, hűs fuvallat. A nézők eszébe juttatja, hogy van még *jó* a világon. Úgyhogy felejtsd el Mr. Truitt tirádáit! Tekintsd ingyen reklámnak!

Cat képtelen volt osztozni Webster derűlátásában. Sokkal kevésbé bántotta volna, ha Truitt személy szerint őt kritizálja. Az simán lepergett volna róla. De a fickó az ő „gyerekét" támadta, s ezért, akár egy kölykét védelmező anyatigris készen állt, hogy ha kell, el is harapja a riporter torkát.

– Ha erőszak és vérontás kell nekik, megmutathatjuk a környezetet, ahonnan ezek a gyerekek jönnek – morogta keserűen.

– Na látod! Hát ezért sem szabad törődnöd semmiféle kritikával.

Webster itallal kínálta Catet, ő azonban elmagyarázta, hogy már mennie kell, mert várja a Walters házaspár.

– A jelentkezők kikérdezése nem a te feladatod.

– Rendszerint nem. De Sherrynek közbejött valami. Felajánlottam, hogy beugrom helyette. Tudod, Bill, voltaképpen szívesen találkoznék minden jelentkezővel. Egészen sajátos szemszögből tudnám nekik elmagyarázni, mire is vállalkoznak.

– A volt állami gondozott szemszögéből.

– Úgy van. El kell végezniük a gyermeknevelési tanfolyamot, de az a tíz hét sem készíti fel őket igazán arra, miféle helyzetek adódhatnak egy problémás gyerekkel kapcsolatban.

– Épp elég felelősség van már eddig is a válladon.

– Engem a munka éltet.

– Nem szabad túlhajtanod magadat.

Cat dühbe gurult. Gyűlölte, ha kivételes bánásmódban részesítették, amiért újszíves volt.

– Nem kell engem kényeztetni, Bill.

– Cat – csóválta a fejét a férfi –, én minden vezető beosztású emberemet figyelmeztetem, vigyázzanak, ne menjen a munka az egészség rovására. Ez hasznos tanács mindenki számára.

– Oké, igazad van.

– A beosztottjaiddal minden rendben? – Mivel Cat habozott, Webster kérdőn felvonta szemöldökét. – Gond van?

– Ahol akár csak két embernek is együtt kell dolgoznia, ott elkerülhetetlen a súrlódás – felelte végül a lány diplomatikusan.

– A súrlódás segítségével gyakran hasznos ötletek születnek – dőlt hátra székében Webster. – Szerintem a lehető legmegfelelőbb embereket kaptad.

Cat úgy döntött, a Meliával kapcsolatos problémákat megpróbálja kerülő úton megközelíteni.

– Jeff valósággal munkamániás. Rátermett, ügyes fiú. De hajlamos a túlérzékenységre.

– Homoszexuális?

– Számít ez?

– Nem, dehogy. Csak kíváncsi voltam. Ez a pletyka járja róla. Akárhogy is, szerintem az egyéniségéhez jobban illik a *Cat kicsinyei,* mint a hírszerkesztőségi munka. Meliával jól kijöttök?

– Eléggé rapszodikus típus – kertelt Cat.

– Melyikünk nem az?

– Na persze. Csak éppen a hangulatváltozásai ritkán állnak összhangban az enyéimmel.

Webster nem vette az adást.

– Mint az imént mondtad, Cat, ha már két ember dolgozik együtt, elkerülhetetlen a véleménykülönbség. Na jó. Van még valami?

– Hát, azt szeretném megtudni, szerinted lenne-e lehetőség arra, hogy szervezzünk valamiféle jótékonysági rendezvényt.

– Jótékonysági rendezvényt?

– A gyerekek javára. A nevelőszülők havi kétszáz dollárt kapnak minden gyerek után az államtól. A Medicaid-program fizeti az orvosi ellátásukat. De hát ez nem valami sok. Szerintem reklámnak sem lenne megvetendő, ha a WWSA szponzorálna egy koncertet vagy golfbajnokságot hírességek részvételével vagy valami ilyesmit. És rengeteg pénzt szedhetnénk össze a gyerekeknek.

– Remek ötlet. Szabad kezet adok.

– Kösz. De egyedül nem tudom megcsinálni. Én még mindig „új fiú” vagyok itt, szinte senkit nem ismerek. Mit gondolsz, Nancy hajlandó lenne segíteni?

– Hogy hajlandó-e? – Webster nevetett. – Nincs semmi, ami annyira feldobná, mint ha felgyűrheti az inge ujját és bevetheti magát valami jó cél érdekében. A jótékonysági rendezvény az erőssége.

– Csodás. Akkor fel is hívom. – Cat felállt. – Most már rohannom kell.

Webster kikísérte a lányt.

– Remek munkát végzel, Cat. Óriási szerencse számunkra, hogy itt vagy köztünk. De nem bántad meg, hogy eljöttél Kaliforniából? Boldog vagy itt?

– Semmit nem bántam meg, Bill. Imádom a gyerekeket. Nagyon jó érzés, hogy a hasznukra lehetek.

– Csak az egyik kérdésemre válaszoltál.

– Hogy boldog vagyok-e? Hát persze. Miért ne lennék az?

– Mi van dr. Spicerrel?

Cat jó haveri viszonyban volt munkatársaival, de bizalmas barátságba senkivel nem került. Hosszú, embert próbáló munkanapjai nem hagytak rá időt, hogy társaságba járjon, hogy a szakmán kívül másokkal is megismerkedjen. Következésképp még mindig Dean volt a legjobb barátja.

– Két-három naponta hívjuk egymást.

Webster aggódva ráncolta a homlokát.

– Elképzelhető, hogy rábeszél, térj vissza hozzá, Kaliforniába?

– Nem. Rengeteg tennivalóm van itt. – Az órájára pillantott. – Például ez a találkozó tizenegy órakor.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

A csengő hangja visszhangot vert a házban. A szúnyoghálós ajtón keresztül Cat hosszú, széles folyosót látott, amelyről kétoldalt számos helyiség nyílt.

A közelben kutya ugatott, hangjából ítélve elég nagy méretű jószág lehetett. Szerencsére az ugatás inkább kíváncsinak hallatszott, mint vadnak.

Cat újra csengetett, azután körülnézett. A ház egy domb mögött állt, az országútról nem is lehetett látni. Fehérre festett léckerítés jelölte a birtok határát, csakúgy, mint a hatalmas legelőkét, amelyeken lovak és marhák legelésztek.

Az egyszintes épület mészkőből épült. A jókora tornácra glicínialugas vetett árnyékot. Cserepekben muskátli piroslott. Minden kellemesen békésnek, gondozottnak látszott, így az arany retriever is, amely a ház mögül került elő, és felszaladt a lépcsőn.

– Szia, kutyus! – Az eb megszaglászta a feléje nyújtott kezet, majd barátságosan megnyalta. – Egyedül vagy itthon? Azt hittem, várnak engem… vagyis Sherryt.

Újra csengetett. Mr. és Mrs. Walters valahol a házban kell hogy legyen, gondolta. Nem valószínű, hogy nyitva hagyják az ajtót, ha elmennek.

Kezével ellenzőt formált a szeme fölött, és bekukucskált a szúnyoghálón.

– Hahó! Van itt valaki?

A ház hátsó részében nyílt egy ajtó, és egy férfi lépett ki a folyosóra. Cat lekapta a kezét és hátraugrott, zavarba jött, amiért leselkedésen érték.

A férfi magas volt, karcsú, és mezítláb közeledett. Arcát legalább kétnapos borosta fedte. Miközben az ajtó felé lépkedett, ráérősen gombolgatta Levise sliccét. Kócos hajába túrt, nagyot ásított, majd megvakarta mezítelen mellkasát.

– Segíthetek valamiben? – nézett Catre összeráncolt homlokkal a szúnyoghálón át.

Cat meghökkent. Sherry rossz időpontot adott volna meg neki?

– Ó, én… Cat Delaney vagyok.

A férfi csak nézett rá, aztán kilökte a szúnyoghálós ajtót, és még szúrósabb, gyanakvó tekintettel méregette.

– Igen?

Cat nem ilyen reakcióra számított. Ha őt nem is, nevét szinte mindenki ismerte.

Mr. Waltersnek a szeme sem rebbent.

– Voltaképpen Ms. Parks helyett jöttem. Sherry Parks. Valami közbejött neki, és…

– Feküdj, Bandita! – mordult fel a férfi.

Cat mélységes részvéttel nézte, ahogy a kutya szófogadóan leheveredik a tornácon, és fejét mellső lábaira hajtja. Azután visszafordult a férfihoz, és nagyot nyelt.

– Attól tartok, tévedés történt.

– Muszáj kávét innom. Jöjjön be! – közölte a férfi, azzal hátat fordított, és bemasírozott a folyosóról nyíló egyik helyiségbe.

Cat eltöprengett, vajon okos dolog-e utána menni. Úgy tűnt, Mr. Walters nincs abban az állapotban, hogy vendéget fogadjon. A felesége továbbra sem mutatkozott.

Catet bosszantotta a férfi gorombasága, de kíváncsivá is tette. Látta a házaspár jelentkezési lapját, és nagyon ígéretesnek találta. Mindketten egyetemet végeztek, negyvenegy-két évesek voltak, és tizenöt évi házasság után még mindig nem született gyermekük. Mrs. Walters hajlandó

lett volna otthagyni könyvtárosi állását, hogy minden idejét a gyermeknek szentelhesse. Visszavonulása nem okozott volna anyagi gondokat, mivel Mr. Walters jól menő cementüzem tulajdonosa volt.

Úgy látszott, ideális szülei lennének Cat valamelyik kicsinyének. Miért vették vajon a fáradságot, hogy jelentkezzenek örökbefogadónak, ha aztán nem készülnek fel az első megbeszélésre, amely elég sokat nyom a latban? Ez a kérdés nem maradhatott megválaszolatlan. Különben sem szokása meghátrálni a problémás helyzetekben. És mit mondana Sherrynek?

Cat belépett. A boltíves átjáró, amelyben Mr. Walters eltűnt, tágas nappaliba vezetett. Hatalmas ablakokon áradt be a napfény, a kényelmes bútorok jó ízlésről árulkodtak. Igazán szép és otthonos szoba lett volna, ha nincs az az iszonyatos rendetlenség.

A pamlag karfájáról férfiing lógott a földre. A szoba közepén egy pár cowboycsizma és egy pár zokni hevert. A tévé bekapcsolva, de a hangerőt levették. Szinte mindent elborítottak a gyűrött újságlapok. A dohányzóasztalon két üres szódásdoboz állt, mellettük krumpliszirmos zacskó és valamiféle szendvics maradványai.

Cat döbbenten állt a boltív alatt. A látvány egyszerűen undorító volt. A helyiséget elválasztó pulton túl, a konyhában Mr. Walters épp kávésbögréket vett elő a szekrényből.

– Mrs. Walters itthon van? – kérdezte a lány, amikor sikerült összeszednie magát valamennyire.

– Nincs.

– Mikorra várható?

– Gőzöm sincs. Gondolom, pár nap múlva. Tejszín? Cukor?

– Igazán nem…

– Ó! A tejszínt felejtse el! – közölte a férfi, miután kinyitotta a hűtőt, majd visszacsukta. – Valahol van itt egy cukortartó – motyogta, és keresgélni kezdett. – Mintha tegnap vagy tegnapelőtt láttam volna.

– Nem kérek cukrot.

– Jó. Mert úgysem találom.

Cat ezen nem lepődött meg. A konyhában, ha lehet, még nagyobb felfordulás volt, mint a nappaliban. A mosogatóban, és egyáltalán mindenütt halomban állt a piszkos edény. Az asztalon, újabb piszkos tányérok között felbontatlan levelek hevertek, könyvek, magazinok, papírlapok és egy zsíros kartondoboz társaságában.

A ház csinos külseje mögött valóságos disznóól rejtőzött.

– Na, fogja! – A férfi Cat felé lökte a kávésbögrét a pulton. Mit sem törődött vele, hogy a sötét folyadék kiloccsant a fehér felületre. Ő már a saját kávéját szürcsölte. Jó néhány korty után felsóhajtott. – Na, most már jobb. Szóval mit árul?

Cat hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Nem árulok semmit. Úgy tudtam, hogy megbeszélt találkozóra jövök.

– Aha. Mit mondott, mi a neve?

– Cat Delaney.

– Cat… – A férfi a bögréjéből felszálló gőz függönyén át meredt rá. – A mindenségit! Maga a szappanopera-királynő, mi?

– Így is lehet mondani – felelte Cat fagyos hangon. – Ms. Parks helyett jöttem, aki ma tizenegyre beszélt meg találkozót önökkel.

– Találkozó? Ma? – A férfi zavartan rázta a fejét.

Cat legyintett.

– Ne is törődjön vele! – Körülpillantott, azután egyenesen Mr. Walters szemébe nézett. – Szörnyen sajnálom, de nem hiszem, hogy megfelel.

A férfi a kávéját szürcsölte.

– Mi van?

Mrs. Walters nyilván a férje tudta nélkül jelentkezett örökbefogadónak, és beszélte meg ezt a találkozót. Előfordul ilyesmi. Az egyik házastárs, rendszerint a feleség akar gyermeket, a férj viszont nem. Itt is ez lehet a helyzet. Catnek semmi sem hiányzott kevésbé, mint hogy egy családi perpatvar kellős közepében találja magát.

– Ugye ön és Mrs. Walters alaposan megvizsgálták a kérdést?

A férfi újratöltötte bögréjét.

– Milyen kérdést?

– Az örökbefogadást – vágta rá türelmetlenül Cat.

A férfi felvont szemöldökkel ránézett, aztán lehunyta a szemét, és masszírozni kezdte orrnyergét.

– Úgy látszik, később feküdtem le az éjjel, mint gondoltam – motyogta. Ám ekkor felkapta a fejét. – Ó, a francba! Milyen nap van ma?

– Hétfő.

A férfi a pultra csapta bögréjét, a hűtőszekrény mellett lógó naptárhoz lépett, azután ököllel a falra ütött.

– A rohadt életbe! – Visszament az asztalhoz, és a hajába túrt. – Fel kellett volna hívnom magát – vagyis ezt a Ms. Parkst – pénteken, hogy lemondjam a találkozót. Az én hibám. Pedig Irene megmondta, hogy mindennap tépjek le egy lapot a naptárról. Úristen, milyen dühös lesz! – mondta inkább csak magának. – Nézze, igazán sajnálom. Új időpontot kell majd kérni a megbeszélésre.

– Nem hiszem, hogy erre szükség lenne – jelentette ki Cat határozottan. – Mondja meg a feleségének, hogy…

– A feleségemnek?

– Úgy érti, nem is házasok?

– Nem hát.

– De hisz Mrs. Walters néven fut.

– Természetesen. – A férfi ajka vigyorra húzódott. – Irene Walters Charlie Walters felesége. Jót röhögnek majd, ha elmesélem nekik, hogy maga összetévesztett Charlie-val. – A lány döbbent arckifejezését látva folytatta: – Váratlanul Georgiába kellett utazniuk a múlt héten, mert Charlie egy rokona megbetegedett. Nekem pedig szükségem volt egy nyugodt helyre, ahol dolgozhatok, amíg a lakásomat festik.

– Magára bízták a házukat? – kérdezte Cat hitetlenkedve, és jelentőségteljes pillantást vetett a mosogató felé.

A férfi is odanézett, arcáról meglepődés sugárzott, mintha most venné csak észre a felfordulást.

– Azt hiszem, nem árt, ha kicsit összekapom a lakást, mielőtt hazaérnek. Jött egy hölgy tegnapelőtt – vagy tegnap lett volna? –, hogy kitakarítson, de elzavartam. Állandóan körülöttem ugrált a porrongyaival, és zajongott a porszívóval, amikor írni próbáltam. Az idegeimre ment. Azt hiszem, ordítottam is. Irene-nek majd ki kell engesztelnie. Emiatt is dühös lesz – tette hozzá a fejét csóválva.

– Azt mondja, írni próbált?

A férfi átment a nappaliba, a polcról lekapott egy könyvet, és Cat orra alá dugta.

– Alex Pierce.

A lány elolvasta a címet, azután megfordította a könyvet, és megtekintette a csillogó védőborítón levő fényképet. Ápolt, jól fésült férfiarc nézett vissza rá. De a szem ugyanaz volt – szürke, szúrós, és felette a sűrű szemöldök. A bal oldali közepén függőleges sebhellyel. Egyenes orr. Mosolytalan, mégis érzéki száj. Szögletes áll. Rendkívül férfias arc volt. És rendkívül csinos.

Cat lehajtott fejjel állt, úgy érezte, sokkal egyszerűbb a fénykép, mint a hús-vér férfi szemébe nézni. Furcsán melege lett, meg kellett köszörülnie a torkát.

– Meg nem ismertem volna.

– A fotózáshoz megmosakodtam. Az ügynököm, Arnie ragaszkodott hozzá.

– Hány könyve jelent meg, Mr. Pierce?

– Kettő. A harmadik a jövő év elején jön ki.

– Krimi, ugye? Valami olyasmi.

– Valami olyasmi.

– Ne haragudjon, de nem olvastam az írásait.

– Nem tetszenének magának.

Erre már felkapta Cat a fejét.

– Ugyan miért nem?

– Nem olyan típusnak látszik. – A férfi vállat vont. – Az én könyveim fegyverekről szólnak. Bátorságról, vérről. Gyilkosságról. Nem valami kedves, könnyed regénykék.

– Miért gondolja, hogy nem tetszenének nekem?

– Mert a vörös hajú nők mind könnyen kaphatók bennük – felelte a férfi arrogáns mosollyal.

Cat a kezébe nyomta a könyvet.

– Igaza van. Nem tetszene. Nos, előreláthatólag mikor tér vissza Mr. és Mrs. Walters?

A férfi letette a könyvet a pultra, és újra a kávéjába kortyolt.

– Azt mondták, majd hívnak, mielőtt indulnak.

– Szóljon nekik, hogy amint visszaértek, hívják Sherry Parks irodáját. Ő majd ad új időpontot.

– Irene és Charlie nagyszerű emberek. És nagyszerű szülők is lennének.

– Azt majd a bíró dönti el.

– De a maga szava sokat nyom a latban, igaz? Fogadni mernék, hogy Ms. Parks meg a többiek adnak a véleményére.

– Hová akar kilyukadni, Mr. Pierce?

– Ne tegyen keresztbe Charlie-éknak pár koszos tányér miatt! Ne ítélje el őket miattam!

– Ezt kikérem magamnak! Nem azért jöttem ide, hogy ítélkezzem.

– Egy frászt nem! Máris kijelentette, hogy nem felelnék meg.

– *Maga* nem is felelne meg.

– Na látja! Ugye milyen nagyra tartja a saját véleményét? Tudtam én, hogy szeret fontoskodni. Mi másért nyomorogna egy szappanopera-királynő San Antonióban?

Cat majd felrobbant a dühtől, de tartott tőle, hogy alulmaradna a szópárbajban.

– Ég önnel, Mr. Pierce – mondta, és felvetett fejjel kimasírozott. Hátában mindvégig érezte a mögötte lépkedő férfi átható pillantását.

A kutya az ajtónál állt, és felnyüszített, amikor a lány elviharzott mellette. Bizonyára pocsékul érzi magát, hogy a gazdái itt hagyták egy ilyen szörnyeteggel.

Alex Pierce egy goromba pokróc. Megbántotta Catet, és teljesen kihozta a sodrából. Ő mégis sokkal inkább magára haragudott. Miért hagyta, hogy ez a fickó fölébe kerekedjen? Miért jött zavarba, ahelyett, hogy nevetve félvállról vette volna az egészet? Mindig is a humora segítette át a kínos helyzeteken.

Ezúttal azonban aranyköpéseinek forrása kiszáradt. Elpirult és hebegett, mint egy kisiskolás, és most itt állt szilánkokra zúzott büszkeséggel, és majd szétvetette a düh egy gyakorlatilag vadidegen férfi iránt, akiről mindössze annyit tudott, hogy ponyvaregényeket írogat, úgy él, mint egy disznó, és úgy issza a tűzforró feketekávét, mint más a csapvizet.

Csak fokozta haragját, hogy mindeközben arra gondolt, hogyan nézhet ki valaki ennyire jól, amikor ép csak kiszállt az ágyból.

Megvetésének tárgya kényelmesen elhelyezkedett a tornácon álló hintaágyban, és megütögette a párnát maga mellett. Bandita boldogan ugrott fel, és állát az író combjára fektette.

Ha akarta, ha nem, Cat agyába bevésődött a kocsiból utoljára látott kép: Alex Pierce ringatózik a hintaágyban, kávéját kortyolgatja, és lustán vakargatja Bandita füle tövét.

TIZENHATODIK FEJEZET

– Pocsékul néztek ki.

Melia üdén, akár a virágárus hűtőjéből épp csak elővett egzotikus csokor, mosolyogva üdvözölte a bevánszorgó Catet és Jeffet.

– A Brackenridge Park néven is ismert gőzfürdőben voltunk. – Cat lelökte a válláról súlyos táskáját. – Ne hagyjátok elfelejtenem, hogy San Antonióban tilos nyáron selymet viselni!

– Egyébként hogy ment?

– Jól – nyögte Jeff, és lerogyott egy székre.

Melia átnyújtott Catnek egy maréknyi telefonüzenetet.

– Sherry Parks üzeni, azonnal hívd vissza. Úgy véli, a bíró valószínűleg jóváhagyja Danny örökbeadását.

– Fantasztikus! – kiáltott fel Cat, feledve a kimerültséget. – Hívd máris Sherryt!

Fogta a táskáját, bement az irodájába, lerúgta a cipőjét, és leült az íróasztalhoz. Az órára nézett, és a megszokott mozdulattal az íróasztal legalsó fiókjához nyúlt.

Csengett a telefon. Cat lenyomta a gombot, miközben kihúzta a fiókot.

– Igen, Melia?

– Ms. Parks az egyes vonalon.

A fiók üres volt.

– Kapcsolhatom?

A fiók üres volt.

– Cat? Ott vagy?

– Igen, de a… Melia, hol vannak a gyógyszereim?

– Tessék?

– A gyógyszereim. Hol vannak?

– Nem az alsó fiókban tartod őket? – Melia hangján érződött, hogy nem érti, mi folyik itt.

– De igen, de nincsenek itt.

Melia pillanatokon belül megjelent az ajtóban.

– Megmondtam Ms. Parksnak, hogy később visszahívod. Mi történt?

– Eltűntek a gyógyszereim. – Catnek komoly erőfeszítésbe telt, hogy ne kiabáljon. – Az összes tablettát itt tartom a legalsó fiókban. De most nincsenek itt. Valaki elvitte őket.

– Kinek kellenének a gyógyszereid?

Cat haragos pillantást vetett rá.

– Épp ezt szeretném tudni én is!

Jeff lépett be.

– Mi a baj?

– Valaki kivette a fiókból a gyógyszereimet.

– Tessék?

– Megsüketültetek mindketten? – kiáltotta Cat. – Miért kell mindent hússzor elismételnem? Valaki besétált ide, és ellopta a gyógyszereimet.

Jeff megkerülte az asztalt, és megtekintette az üres fiókot.

– Ugyan ki lopta volna el a tablettáidat?

Cat a hajába túrt, és az égre emelte szemét.

– Én is ezt kérdeztem – világosította fel halkan Melia Jeffet.

– Nem lehet, hogy máshová tetted vagy esetleg elveszítetted? – próbálkozott a fiatalember.

– Egy fiola aszpirint el lehet keverni, de tizennégy nagy üveg gyógyszert elég nehéz, nem gondolod?

– Nem vitted haza tegnap este?

– Nem hát! – kiáltott fel türelmetlenül Cat. – Minden gyógyszerből mindig két üveggel veszek. Egyet otthonra, egyet ide. Így a déli adagot be tudom itt venni. Sőt az estit is, ha sokáig maradok.

A tizennégy tablettából három létfontosságú immunoszuppresszív gyógyszer volt, amely megakadályozta a beültetett szerv kilökődését. A többi tizenegy pedig e három mellékhatásai ellen védett. Cat az előírások szerint naponta háromszor vette be a gyógyszereket.

– Ha hazacipeltem volna tizennégy üveget tegnap este, arra emlékeznék – mondta. – Valaki elvitte őket. Ki volt itt benn ma délelőtt?

– Csak én. És Mr. Webster – felelte Melia. – Egy videokazettát hozott le, hogy majd nézd meg. – Szavait alátámasztandó az asztalon fekvő dobozra mutatott. – Legalábbis ő az egyetlen, akit láttam.

– Miért nem maradtál az asztalodnál, amíg mi nem voltunk itt? – kérdezte Jeff felvont szemöldökkel.

– Hé, mit akarsz tőlem? A fáradt gőzt is a székemben engedjem ki? – háborgott Melia. – Voltam párszor a mosdóban, és elmentem ebédelni is. Mióta számít ez bűnténynek?

Cat akarva-akaratlanul is arra gondolt, Melia az, aki ilyen gonosz tréfát űzött vele. Már nyitotta a száját, hogy nyíltan felelősségre vonja, de rájött, semmire nem menne vele. Ha ő volt, úgyis letagadja. Ha nem ő volt, a vádaskodás csak tovább rontaná kettejük viszonyát.

– Melia, hívd fel, kérlek, dr. Sullivant! – A helyi kardiológusnak, akit Dean felkért, hogy viselje Cat gondját, a közelben volt a rendelője. – Akárhol van is, kerítsd elő! Mondd meg neki, szóljon a gyógyszertárnak, küldjék át a tablettákat, amilyen hamar csak lehet!

Melia szó nélkül kivonult az irodából.

– Szívesen hazaviszlek – ajánlotta fel Jeff.

– Kösz, de magam is haza tudnék menni, ha akarnék.

– Túl ideges vagy ahhoz, hogy volán mögé ülj.

Cat kénytelen volt elismerni, hogy tényleg nagyon ideges. Olyasmit lopott el tőle valaki, ami értékesebb minden ékszernél, bundánál, pénznél. Az élete függött ezektől a gyógyszerektől.

– Igazán kedves, hogy felajánlottad, Jeff – mondta, miután sikerült összeszednie magát valamennyire –, de a gyógyszerész majd intézkedik, mihelyt dr. Sullivan felhívta. – Azzal felállt, és kiment az irodából.

Jeff vele tartott.

– Már elindult a küldönc – közölte Melia még mindig sértődött arccal. – Húsz perc, amíg ideér. Az elég hamar lesz?

– Igen. Remek. Köszönöm. Pár perc múlva hívd újra Sherryt, légy szíves! Jeff, hozd be nekem Danny aktáját!

Úgy érezte, szüksége van egy kis egyedüllétre. Magára csukta irodája ajtaját, nekidőlt, és vett néhány mély lélegzetet. A térde reszketett.

Három éven keresztül azzal áltatta magát, hogy ő is átlagember, olyan, mint a többiek, nincs benne semmi különleges.

Ám a helyzet az, hogy ő szívátültetésen esett át. Ez pedig azt jelenti, hogy egyáltalán nem olyan, mint a többi ember, akár tetszik neki, akár nem. És ez már így lesz, míg csak él.

A mai krízis nem tartott sokáig, és nem is vált életveszélyessé. Csak arra volt jó, hogy gorombán Cat orra alá dörgölje, mennyire gyenge is.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Cat most kapott először ízelítőt Bill Webster hírhedt dühöngéséből. Hallotta, hogy a nagyfőnök ritkán jön ki a sodrából, de akkor retteg az egész épület. És ma reggel ő volt a célpont.

– A szó szoros értelmében őrjöngtek, Cat!

– Minden okuk megvolt rá – felelte a lány halkan.

Webster igyekezett uralkodni indulatain, de az arca rákvörös volt.

– Nézd! A *Cat kicsinyei* máris igen jelentős sikereket ért el. Műsorunk szerves része lett. Viszont igen könnyen válhat a WWSA Achilles-sarkává. Beperelhet bennünket az állam, az örökbefogadó, a természetes szülő – voltaképpen bárki, aki bármiféle valós vagy képzelt sérelem miatt megneheztel. Amikor beindítottuk a műsort, tudomásul vettük, hogy kockázatos lépést tettünk meg. Továbbra is hajlandó vagyok vállalni a kockázatot, mert hiszem és állítom, hogy lényegesen több hasznot hajt a műsor, minden tekintetben, mint amennyi probléma felmerülhet vele kapcsolatban. De egyetlen ehhez hasonló incidensre sem kerülhet többé sor.

Cat a homlokát dörgölte. Előző nap egy O'Connor nevű házaspár felhívta Sherry Parks irodáját, és bejelentették, hogy érvényteleníttetni kívánják a röviddel azelőtt elintéződött örökbefogadást.

A kislány, akit a *Cat kicsinyei*n keresztül adoptáltak, szexuális előjátékkal próbálkozott Mr. O'Connornál.

– Azt állítják, hogy a lány szexuális „felvilágosultságát” szándékosan elhallgattuk.

– Ez nem igaz, Bill. Több gyermekpszichológus is megvizsgálta. Beszéltek vele orvosok, szociális gondozók és mi is. Semmi nem derült ki.

– Fel nem foghatom, hogyan történhetett!

– Ugyan, Bill! – kiáltott fel Cat. – Ez egy hétéves kislány! Ki az ördög gondolta volna, hogy szexuális problémái vannak? Pedig zaklatás áldozata, amióta kikerült a bölcsőből. A mostohaapja megtanította rá, hogyan elégítse ki, és…

– Úristen! – sápadt el Bill. – Egy szót se többet! Nem akarok további részleteket hallani.

– Pedig mindenkinek hallania kellene őket – vágott vissza Cat. – Ha mindenki tisztában lenne az efféle mocskos részletekkel, akkor ez a gyalázat talán nem fordulna elő olyan sűrűn a társadalmunkban.

– Igazad van. Folytasd!

– A pszichológusok a csodával határosnak találták, hogy ilyen jó állapotban került ki abból a rettenetes szociális környezetből. Hát, most már tudjuk, hogy ez mennyire nem így van. Szegényke a szexualitást arra használja, hogy elérje, amit akar, a férfiaknál. De hát ki gondolná, hogy egy ártatlan mosolyú copfos kisgyerek voltaképpen a végzet asszonya.

– De O'Connorékat sem hibáztathatjuk, amiért érvényteleníttetni akarják az örökbefogadást.

– Természetesen nem. Azt persze tudták, hogy a gyermek szexuális zaklatás áldozata volt. Úgy vélték, megbirkóznak a problémával, hiszen senkinek nem volt fogalma sem arról, hogy ilyen nagy a baj. A kislány hihetetlen ravaszsággal szerelte le a szakértőket. Mint Sherrynek bevallotta, azért, mert abban a szép rózsaszínű ágyban akart aludni, amit O'Connorék vettek az ő szobájába.

Bill hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Nem ez az első eset, hogy ennyire komoly ügyről hallok – mondta Cat. – Az ilyesmi tragikus minden érintett számára.

– Valóban. Már ez is épp elegendő ok, hogy mi ne kerüljünk kapcsolatba efféle ügyekkel. Több hibát nem követhetünk el – jelentette ki szigorúan a férfi.

– Ezt nem garantálhatom. De a *Cat kicsinyei*ben bemutatott gyerekek kiválasztásáért ezentúl egyedül én leszek a felelős. Ha bármelyikükkel kapcsolatban kételyeim támadnának…

– Akkor válassz másikat!

Catnek nem volt ínyére ez a megjegyzés. Végül is nem dinnyékről van szó. Arról nem is beszélve, hogy az ő elképzeléseivel szöges ellentétben állt ez az utasítás. Ő nem a legkevésbé problémás gyerekeken akart segíteni. Azért bólintott.

– O'Connoréknak már írtam egy levelet. Rettenetesen sajnálom őket.

– Remélem, nem perelnek be bennünket. Nem jönne jól, ha pár milliós kártérítést követelnének – mondta töprengő arccal Bill. – Mindenesetre tudnod kell, hogy bármi történjék is, melletted állunk. Ha kell, az ügyvédeink az utolsó csepp vérükig küzdenek majd az érdekedben.

– Remélem, erre nem kerül sor.

– Én is. Ettől függetlenül gondold át a dolgot. Talán nem kellene ennyire beleélned magad a gyerekek helyzetébe. Próbáld meg tárgyilagosabban szemlélni az egészet!

– Te jó ég, Bill! Én nem akarok tárgyilagos lenni! Ezek *gyerekek*, nem számok, nem adatok! És igenis bele *kell* élnem magam a helyzetükbe, hiszen azért jöttem ide, hogy rajtuk segítsek a legjobb tudásom szerint.

– Nos, bár nem egészen értek egyet veled, bízom benne, hogy tudod, mit csinálsz.

– Igyekszem rászolgálni a bizalmadra.

Webster odatette Cat elé a reggeli lapot.

– Most, hogy megbeszéltük az O'Connor-ügyet, kíváncsi lennék, mi a véleményed erről.

Amint visszaért irodájába, Cat behívta magához Jeffet és Meliát.

– Idő- és energiapocsékolás elkerülése végett rögtön a tárgyra térek. Tegnap délután mindketten hallottatok az O'Connor-ügyről. Ti szivárogtattátok ki a sztorit a médiának?

Beosztottjai szótlanul ültek. Cat az újságra mutatott, amelyet magával hozott Bill irodájából.

– Ron Truitt megint lecsapott. Csakhogy ez nem az a téma, amibe egy újságíró véletlenül belebotolhat az utcán. Sherry környezetében nincs ember, aki ezt a sztorit nyomtatásban akarta volna látni. O'Connorékat legalább annyira kiborította, hogy a magánéletükben vájkálnak, mint maga a sajnálatos incidens. Akkor pedig csak a WWSA marad, pontosabban ez az iroda. Szóval, melyikőtök volt? És a vallomással egyetemben magyarázatot is szeretnék kapni. Ha a *Cat kicsinyei*t leveszik a műsorról, mindhárman munkanélküliek leszünk. Tudni akarom, mi hasznotok származik abból, ha ez bekövetkezik.

Továbbra is lesütött szemmel hallgattak mindketten.

Végül újra Cat törte meg a csendet.

– Jeff, egy pillanatra, ha volnál szíves magunkra hagyni bennünket.

– Hogyne – felelte a fiatalember zavartan, és már be is csukta az ajtót maga mögött.

Az irodára síri csend borult. Meg kell hagyni, Melia Kingnek kötélből vannak az idegei, állapította meg Cat, mert a lány szemrebbenés nélkül állta a tekintetét.

– Melia, adok neked még egy utolsó lehetőséget, hogy bevalld, te adtad ki a sztorit Truittnak. Természetesen megrovásban részesülsz. De ha a szavadat adod, hogy többé nem követsz el efféle indiszkréciót, ezzel az ügyet le is zárjuk.

– Én nem beszéltem azzal a riporterrel, sem senki mással. Ez az igazság.

Cat kihúzta íróasztala legalsó fiókját, kivett belőle egy McDonald's-es papírzacskót, és az asztalra tette. Ez végre kiváltotta a fiatal nőből azt a reakciót, amire Cat már oly régen várt. Melia a döbbenettől tágra nyílt szemmel meredt a zacskóra.

– Gyógyszereim rejtélyes eltűnését követően megkeresett a hírszerkesztőség egyik dolgozója – mondta Cat. – Látta, hogy ebédidőben átmentél a parkolón, és ezt bedobtad a konténerbe. Furcsának találta, hogy a déli hőségben kimész a légkondicionált épületből és átgyalogolsz a tűzforró aszfalton, hogy kidobd, ami szemét az ebéded után maradt. Én magam guberáltam ki a konténerből ezt a zacskót. És tudod mit találtam benne egy összegyűrt Big Maces papír, négy szál szikkadt sült krumpli és egy kibontatlan csomag ketchup társaságában? Tizennégy gyógyszeres üveget.

Melia dacosan hátralökte fekete tincseit.

– Dühös voltam rád. Egész délelőtt nyaggattál, amiért elírtam egy rohadt telefonszámot.

– És ez szerinted elég indok ahhoz, hogy ilyesmit csinálj?

– Miért? A közelébe sem kerültél annak, hogy feldobd a talpad. Tudtam, hogy idejében megszerzed az újabb adagot.

– Nem ez a lényeg. Amit tettél, akkor is aljasság volt.

– Megérdemelted – csattant fel Melia. – Folyton leszúrsz a kis buzi füle hallatára, mintha egy ostoba liba lennék. Nem vagyok ostoba, tudd meg!

Cat felállt.

– Egyetlen percig sem hittem, hogy ostoba vagy, Melia. Nagyon is okosnak tartalak. De azért annyira nem vagy okos, hogy ne kapjanak el. – Kihúzta magát. – Azonnal szedd össze a személyes holmidat, kérlek!

– Kirúgsz? – Melia szemlátomást nem hitt a fülének.

– Intézkedem a könyvelésen, hogy fizessék ki neked, amennyi jár, és még a végkielégítést is megkapod, úgyhogy azt hiszem, egy szavad sem lehet.

Melia szeme összeszűkült.

– Ezt még megbánod – mondta, és kivonult a szobából.

Cat a hírszerkesztőségből kölcsönkért egy titkárnőt arra az időre, amíg talál valakit Melia helyére. Megkönnyebbült, hogy Melia végre eltűnt az életéből, de a történtek teljesen kimerítették. Egyáltalán nem volt olyan hangulatban, hogy örülni tudott volna egy vendégnek, amikor alkonyatkor hazaérkezett.

Olyan hangulatban pedig végképp nem volt, hogy örülni tudott volna Alex Piercenek.

– Mit keres maga itt? – szólt ki a kocsiablakon. – Honnan tudja, hol lakom?

A férfi a ház előtt leparkolt motoron ült.

– Egy egyszerű „Jó estét!” is elég lett volna.

Cat felállt a kocsifelhajtóra. Amikor kiszállt a kocsiból, Alex melléje lépett, és ki akarta venni a kezéből a vaskos irattáskát.

– Köszönöm, elbírom – morgott a lány. Felment a lépcsőn, kivette a ládából a postáját, amelynek túlnyomó részét színes szórólapok alkották. – Miért kapom én ezt a rengeteg szemetet? Fák tucatjai halnak meg azért, hogy tele legyen a papírkosaram.

Zsörtölődése mulattatni látszott a férfit.

– Rossz napja volt?

– Pocsék.

– Aha. Láttam a nevét az újságban.

– Nem mondhatnám, hogy ennél hízelgőbb cikket még nem írtak rólam.

Valóságos zsonglőrmutatványt adott elő postájával, irattáskájával, retiküljével, kulcsával, mire az ajtót ki tudta nyitni, de Alextől akkor sem kért volna segítséget, ha még nyolc fognivalója van. A postát az előszobai asztalra lökte, táskáit a földre állította, azután szembefordult a férfival.

– Szóval, mit keres itt, Mr. Pierce?

– Most, hogy elolvasta a könyvemet, miért nem szólít Alexnek?

– Honnan tudja… – Cat elhallgatott, mert rájött, hogy besétált a férfi csapdájába. – Oké, rászedett. Elolvastam őket.

– Őket?! Mind a kettőt?

– Kíváncsi voltam. De még mindig nem tudom, hogyan talált rám, és miért vette a fáradságot, hogy megkeressen.

– Éhes?

– Tessék?

– Egy hamburger?

– Magával?

A férfi felmutatta a tenyerét.

– Megmostam a kezemet. Szappannal.

Cat felnevetett. A férfi az ajtófélfának dőlt.

– A múltkorira visszatérve, tudja, reggel nem vagyok valami jó formában. Főleg egy maratoni éjszaka után. Az első bögre kávé előtt nem vagyok felelősségre vonható sem a szavaimért, sem a cselekedeteimért. Korán volt még, és…

– Tizenegy óra volt.

– És maga rendesen előadta magát.

Cat már nyitotta a száját, hogy tiltakozzék, de meggondolta magát.

– Fontoskodtam, igaz?

– Aha.

– Hát, bocs.

A férfi vállat vont.

– Úgy tűnik, nagy tehetségem van ahhoz, hogy mindenkit magamra haragítsak. – Hangjában keserűség csengett. – Na, mindegy. Szóval? Adunk még egy lehetőséget egymásnak?

Cat nem élt társadalmi életet, amióta San Antonióba költözött.

De vajon akarja-e épp Alex Pierce-szel kezdeni?

A férfi intelligensnek tűnt. Walterséknál Cat már megtapasztalhatta lobbanékonyságát, most pedig ízelítőt kapott a humorából is.

Lényegesen ápoltabb benyomást keltett, mint az első alkalommal, de még mindig jobban emlékeztetett a könyveiben megrajzolt gyanús alakokhoz, mint a főhősökhöz. Valahogy a veszély légköre lengte körül. Akárhogy is, kimondottan jóképű volt.

Cat mérlegelte az érveket és ellenérveket, és úgy döntött, pontosan ez az a típus, amelyiket messze el kell kerülni. Így hát ezt mondta:

– Rögtön átöltözöm.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Az étterem nem tartozott azok közé, ahová Cat egyedül bemerészkedett volna. A parkolóban furgonok, kisteherautók álltak. Odabenn biliárdgolyók csattogtak, a zenegépből countryszámok bömböltek. A reklámok szerint itt adták a legjobb hamburgert és leghidegebb sört egész Texasban.

A hatalmas hamburger valóban zamatos volt. Az első néhány kényeskedő falat után Cat úgy döntött, pokolba a jólneveltséggel, és valósággal tömte magába az ételt.

Egy hasábburgonyát a ketchupba mártott, majd bekapta.

– Még szorul a goromba megjegyzés miatt, amit a vörös hajú nőkkel kapcsolatban ejtett el.

– Nem emlékszem.

Cat rosszalló pillantást vetett rá.

– Dehogynem. Azt mondta, a könyveiben a vörös hajúak mind könnyen kaphatók.

– Nem volt szép tőlem – ismerte el a férfi, de elfelejtett bűnbánó képet vágni.

– Viszont sajnos igaz volt – mondta Cat. – A maga könyveiben a vörös hajúak *valóban* könnyen kaphatók. Mint ahogy a szőkék, a barnák és az összes többi is. Minden második oldalon akad egy-egy nő, aki…

– Szétteszi a lábát.

– Igen. A hősök soha nem kérik a nők beleegyezését. És a nők soha nem mondanak nemet.

– A regényekben egy csomó minden a fantázia szüleménye.

– Ez esetben a hímsoviniszta fantáziáé.

– Ian Flemingnek is bejött. James Bond megkérdezte valaha is: „Szabad, hölgyem”? És visszautasították valaha is?

Megtörölte száját a papírszalvétával, és alkarjával az asztalra támaszkodva előredőlt, mint aki felkészül, hogy most aztán előjön a farbával.

– Eltekintve az égbekiáltó hímsovinizmustól és attól, hogy a nőnemű szereplők parancsra vetkőznek, mit gondol a könyvekről?

Cat nem szívesen ismerte el, mennyire jók, de úgy érezte, muszáj őszintének lennie, hisz a véleménye szemlátomást fontos volt a férfinak.

– Mindkettő jó, Alex. Kemény. Kegyetlenül realisztikus. Némelyik jelenetet kénytelen voltam átlapozni. De nagyon jó. És bármilyen nehéz is kimondanom, a cselekmény szempontjából valahányszor egy nő levetkőzött és lefeküdt, annak úgy is kellett lennie.

– Kösz.

– De…

– Ó, hát itt van a „de”. Kritikusnak kellett volna mennie. Virágesővel borítják az embert, aztán jól seggbe rúgják. Cat nevetett.

– Nem akartam kritizálni.

– Akkor mi ez a „de”?

A lány habozott.

– Szomorú.

– Szomorú?

– Az írásaiból valamiféle… – kereste a megfelelő szót – reményvesztettség sugárzik.

Alex eltöprengett.

– Valószínűleg az lehet az oka, hogy túl sokszor tapasztaltam meg első kézből a bűnözést, az erőszakot.

– Amikor zsaru volt? – Úgy tűnt, a férfit meglepi, hogy ezt is tudja. – A védőborítón levő életrajzban olvastam.

– Aha. – A férfi ivott egy kortyot. – A bűnözés kifizetődő vállalkozás. A rossz fiúk túl gyakran győznek. Manapság egyre gyakrabban ők a nyerők. Talán ezért érezte az írásaimat fatalistának.

– Tudja, az elevenemre tapintott, mert én is így éreztem, amikor… – Elhallgatott. Hisz ez csak az első randevújuk. Mennyit is akar elmondani magáról?!

– Hogy érzett, mikor?

Cat lesütötte a szemét.

– Fogalmam sincs, tud-e erről. Nem nagy dolog igazán, de… – Felemelte a fejét, a férfi szemébe nézett, hogy láthassa az első reakcióját. – Én szívátültetésen estem át.

Alex pislogott, egyszer, kétszer. Tekintete Cat mellkasára esett. Azután újra a szemébe nézett.

– Mikor?

– Majdnem négy éve.

– És jól van?

Cat nevetéssel próbálta oldani a feszültséget.

98

– Hát persze. Attól fél, hogy rögtön összeesem, és egyedül kell állnia a cechet?

Nem lehetett kiszámítani, hogyan reagál egy másik ember arra a hírre, hogy akivel beszélget, szervátültetésen esett át. Egyesek undorodva összerázkódtak, és hallani sem akartak többet róla. Mások áhítatosan megérintették, ahogyan egy csodatevő Szűz Mária-szobrot szokás. Megint mások bombázni kezdték személyes, gyakran zavarba ejtő kérdésekkel.

– És ez mivel jár? – kérdezte végül Alex.

– Napjában háromszor be kell vennem két marék gyógyszert – felelte kelletlenül Cat. – Sokat kell mozognom, és egészségesen étkeznem, mint mindenki másnak. Vigyázni a zsírral és a koleszterinnel.

Alex felvont szemöldökkel nézett a hamburger és a sült krumpli hűlt helyére.

– Viszont nem ittam Texas leghidegebb söréből – mutatott rá Cat.

– Az alkohol tilos?

– Az ital összezavarja a gyógyszereim hatását. És mi a helyzet magával? Nem kerülte el a figyelmemet, hogy szódát ivott, miközben az erősebb nem összes többi jelenlevő tagja vedeli a folyékony kenyeret.

A kérdés láthatólag kényelmetlenül érintette a férfit, de Cat az asztalra könyökölve, kérlelhetetlen tekintettel nézte, amíg csak Alex be nem adta a derekát.

– Az ital megzavarja az agyműködésemet. Pár évvel ezelőtt kemény meccset vívtunk. Rám számoltak, de sikerült feltápászkodnom.

– Még mindig tápászkodik?

– Nem tudom. Nem bízom magamban annyira, hogy visszaszálljak a szorítóba.

Cat szerette volna megkérdezni, az ivás azután kezdődött-e, hogy otthagyta a rendőrséget vagy pedig épp ez volt a pályamódosítás oka, de úgy döntött, nem lenne jó ötlet kíváncsiskodni.

– Visszaszállni a szorítóba – ismételte, más irányba terelve a beszélgetést. – Szeretek írókkal társalogni. Csak úgy röpködnek a hasonlatok, a metaforák.

A férfi felhördült.

– Na, ezt hagyjuk!

Amikor pénzt dobott az asztalra, bőséges borravalóval egészítve ki a számla összegét, Cat felajánlotta, hogy felezzenek.

– Nem – állt fel Alex. – Én hívtam meg magát. Különben is levonom az adóból.

– Ez nem munkavacsora volt.

– Dehogynem. Csak még nem tettem meg az üzleti ajánlatomat.

Ahogy a motor kikanyarodott a parkolóból, Cat a férfi oldalába kapaszkodott. Alex gyorsan, de óvatosan vezetett. Ettől függetlenül Catnek eszébe jutott, hogy a motorkerékpárt Dean mindig „donorkerékpárként” emlegette.

Ez volt az egyetlen pillanat az este folyamán, amikor Dean felbukkant a gondolataiban.

A házhoz érve azon kapta magát, sajnálja, hogy a motorozásnak máris vége.

– Köszönöm, hogy nem csinált nagy felhajtást a szívem miatt – mondta, és átnyújtotta a sisakot Alexnek, aki kérdő tekintettel meredt rá. – Tudja, sokan a gondolattól is elájultak volna, hogy motorra ültessenek. Azt hiszik, gyenge és törékeny vagyok. És ez a tapintatos óvatoskodás szörnyű idegesítő tud lenni. Nagyra értékelem, hogy nem bánt velem kesztyűs kézzel. Köszönöm.

– Nincs mit.

Tekintetük összefonódott; Cat tudta, valami fontos történik. A férfi túl erősen vonzotta ahhoz, hogy ezt figyelmen kívül lehetett volna hagyni.

A *Kapcsolatok*ban gyakran játszott hasonló jeleneteket. Ilyenkor a tekintetéből sugároznia kellett, hogy ez a pillanat megváltoztatja az egész életét, hogy ettől kezdve semmi nem lesz már ugyanaz. A nézők legnagyobb örömére az alakítás, az illúzió tökéletes volt, bár Cat maga még soha nem tapasztalt ilyesmit a valóságban. Egészen eddig.

Alex volt az végül, aki megtörte a pillanat varázsát. A könyökénél fogva a ház felé irányította Catet.

– Szívességet szeretnék kérni magától – mondta, miközben az ajtó felé lépkedtek.

– Most következik az üzleti ajánlat?

– Igen. Hajlandó lenne segíteni a következő könyvemhez végzett kutatómunkában?

– Hogyan tudnék én segíteni?

Az ajtóhoz érve a férfi szembefordult vele.

– Például azzal, ha széttenné a lábát az első randin.

– *Micsoda?*

– Lefekszik velem ma este?

– Nem!

– Jól van. Ennyit az üzletről. – Egy elhaladó autó keltette fel a figyelmét. – Szép ez az utca. Nem gondoltam volna, hogy ilyen helyen lakik.

– Mire számított?

– Valami flancosabbra.

– A flancot Malibuban hagytam. Ez pontosan az, amit kerestem, amikor ideköltöztem. Csendes környék, az út mentén fák. Harmincéves ház nagy tornáccal. Tágas és otthonos.

– Ahol, mondjuk, a mamája is otthon érezné magát?

– Igen. Talán.

Alex rögtön megérezte a hangjában a csendes vágyódást.

– Nagyon beleléptem itt valamibe, igaz? Összevesztek?

– Nem. A szüleim nyolcéves koromban meghaltak.

– Te jó ég! Mi történt?

Cat, hogy ne kelljen elmondania, úgy tett, mintha félreértené a kérdést.

– Magába szippantott a szisztéma.

– Nevelőszülők?

– Mhm. Senki nem fogadott örökbe, mert beteg voltam.

– Minden gyerek betegeskedik.

– De nekem Hodgkin-kórom volt. Idejében felismerték, és teljesen kigyógyítottak, de azért az emberek úgy gondolták, kockázatos örökbe fogadni egy csont és bőr vörös hajú kiskölyköt, akinek ilyen egészségügyi problémái voltak. Aztán egyik nevelőszülőtől a másikhoz kerültem. Mivel úgy éreztem, senkinek sem kellek, egyre elviselhetetlenebbül viselkedtem, így akartam felhívni magamra a figyelmet. Valóságos szörnyeteg voltam.

– El tudom képzelni.

– Szerencsére sikerült megúsznom különösebb lelki sérülések nélkül.

– Azt is el tudom képzelni. Magát szemlátomást kemény fából faragták. – Nevetve megtapogatta a lány vékony karját, a bicepszét keresve. Aztán elkomolyodott. – És mi okozta a szívbetegségét?

– A Hodgkin-kór miatt kapott kemoterápia. A rákot legyőzte, de a szívemre káros volt. Anélkül, hogy tudtam volna róla, a szívem lassan haldoklott. Aztán egyszer csak nagyon fáradékony lettem. Úgy gondoltam, biztosan túl sokat dolgozom, de sem a pihenés nem segített, sem a vitaminok. Elmentem hát egy rutinvizsgálatra, és egy kardiológusnál kötöttem ki. Legnagyobb megdöbbenésemre közölte velem, a szívizmom nagy része olyan kemény és merev, hogy akár kőből is lehetne. Vagy az átültetés, vagy a vég.

– Nagyon megrémült?

– Inkább dühös lettem. Gyerekkoromban sem ringathattam magam abba a tévhitbe, hogy burokban születtem, de végül legyőztem a nehézségeket. Most viszont szerettem volna galléron ragadni Istent, és azt mondani neki: „Hé, nem szoktam elégedetlenkedni, de ami sok, az sok!” Úgy tűnik, Ő vette az adást, mert hozzájárult, hogy élhessek még egy kicsit.

– És jött a *Cat kicsinyei*.

– Igen – mosolygott Cat. Örült, hogy a férfi meglátta az összefüggést.

Aztán csak mosolyogtak egymásra. Nagy csend borult rájuk. Autó haladt el az úton, de ezúttal észre sem vették.

Álltak egymással szemben, tekintetük összefonódott, és szinte észrevehetetlenül mozdultak egyre közelebb. A férfi hirtelen felemelte a kezét, és becsúsztatta Cat gallérja alá. Ujja hegye végigsimította a szegycsontot. Azután a tekintete is.

– Azt hittem, sebhelyet fogok látni.

– Elhalványult, de én még mindig látom.

– Hmm. Nagyon fájt?

– Hát, néha…

– Milyen bátor!

– Az intenzíven a műtét után egyáltalán nem voltam az. Az a sok cső meg katéter, az az érzés, hogy rögtön megfulladok… Pedig megmondták, mire kell számítanom, mégis pánikba estem. Az a szoba valóságos kínzókamra volt.

– El tudom képzelni.

– Nem tudja. Nem, amíg át nem éli. Csak azért bírtam ki, mert éreztem, ahogy ver az új szívem.

– Mint most? – Alex a lány mellére simította a tenyerét.

– Nem. Most még erősebben dobog.

Hangjuk egészen elhalkult. A férfi érintése gyengéd volt, mégis erotikus. Cat szinte olvadozott.

– Behívsz? – kérdezte Alex rekedt suttogással.
– Nem. Dühös leszel?
– Nem. Csak csalódott.
Aztán Cat ajkára hajolt. Átkarolta, magához szorította a lányt, torkából halk, hihetetlenül férfias hördülés tört fel. Cat a férfi tarkóján göndörödő fürtökbe fúrta ujjait.
Alex keze felfedezőútra indult a lány hátán. Két tenyerébe fogta Cat hátsóját, és magához húzta. Csókja egyre szenvedélyesebb lett.
Cat hátrakapta a fejét, levegő után kapkodott.
– Alex?
– Hm? – Mohón csókolta a lány nyakát.
– Most be kell mennem.
Alex felemelte a fejét.
– Ó, a francba! – sóhajtott. – Rendben. – Türelmetlen mozdulattal félrelökött egy hajtincset a homlokából, megfordult, és egyetlen lépéssel lenn volt a három lépcsőfok alján.
– Felhívsz? – szólt utána Cat.
A férfi megállt, megfordult.
– Akarod?
Cat úgy érezte, mintha egy ugródeszka szélén állna, többméternyi űr felett. Ha elrugaszkodik, nem tudhatja, mi vár rá odalenn, a zuhanás után. Bármilyen veszélyes is, ki akarta próbálni az ugrást.
– Igen. Szeretném.
– Akkor felhívlak.

Beletelt egy kis időbe, amíg Cat magához tért a csókok okozta bódulatból. Céltalanul kószált a házban, semmire nem tudott összpontosítani, gondolatait csak az foglalta le, milyen volt Alex száját érezni az ajkán, kezét a testén. Lezuhanyozott, és megivott egy csésze gyógyteát, így próbálta visszahozni magát a földre a felhők közül, ahová az erotikus élmény repítette.
Végül, amikor úgy érezte, már el tud aludni, leoltogatta a lámpákat a házban. Miután beretes-szelte az ajtót, megpillantotta az asztalkára hajított postáját.
– A francba! – morogta, de tudta, ha most nem nézi át, holnap kétszer ekkora kupaccal kell megbirkóznia.
Összeszedte hát a borítékokat, és magával vitte az ágyba. A szórólapokat a földre dobálta, a számlákat az éjjeliszekrényre tette.
A legutolsó borítéknál elakadt. Nem volt rajta cégjelzés, sem feladó, csak Cat neve és címe, három gondosan gépelt sor. És helyi postabélyegző.
A lány kíváncsian kinyitotta, és egy újságcikket talált benne. Nem volt mellette levél.
Először csak átfutotta a szöveget, azután egyre nagyobb érdeklődéssel lassan, gondosan újra végigolvasta. Egy Jerry Ward nevű tizenhat éves fiúról szólt, aki a Tennessee állambeli Memphisben furgonjával egy megáradt patakba zuhant és vízbe fúlt.
Az ismeretlen, aki elküldte neki ezt az újságkivágást, tudta, hogy Cat Delaneyt érdekelni fogja. Mert benne és a memphisi fiúban volt valami közös.
Jerry Ward újszíves volt. Miután egész gyerekkorára rányomta bélyegét a betegség, sikeres szívátültetésen esett át. Csak hogy meggyógyulva tragikus baleset áldozata legyen.
Catnek feltűnt a helyzet kegyetlenül ironikus volta.
Gyanította, hogy a feladónak épp ez volt a célja.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Nancy Webster bebújt az ágyba. Kezét férje mellkasára fektette, ez a megszokott mozdulat jelentette számukra, hogy vége a napnak. A férfi szórakozottan simogatni kezdte Nancy kezét.

– Mi jár a fejedben? – kérdezte halkan az asszony.

– Sok minden.

– Például?

– Semmi különös.

Házasságuk kezdetén a férfi elmesélte szinte a nap minden egyes percét. Az évek során egyre ritkultak ezek a csendes, békés beszélgetések. Nancy vágyakozva gondolt vissza azokra a napokra, amikor még az ő véleménye volt férje számára a legfontosabb.

– Holnap jön ki az új Neilsen-féle nézettségi mutató – jegyezte meg a férfi.

– Legutóbb a WWSA behozhatatlan előnnyel vezette a ranglistát – mondta Nancy. – Szerintem most sem lesz másként.

– Remélem, igazad van.

Nancy a férje vállára hajtotta a fejét.

– Egyéb?

– Ó, semmi. Minden.

– Cat Delaney?

Az asszony érezte, hogy férje teste megfeszül.

– Ugyan miért gondolnék épp Catre? – kérdezte Bill mogorván. – Miért nem kérdezel Dirk Preston vagy Wally Seymour vagy Jane Jesco felől? – nevezte meg a WWSA néhány másik közismert személyiségét. ,

– Én is épp arra vagyok kíváncsi, Bill, hogy van-e valamilyen különleges ok, ami miatt Catre gondolnál?

– Jól dolgozik. De a múlt héten komoly bajba került. Még szerencse, hogy az a pár nem minket tett felelőssé a történtekért. – Fészkelődött. – Cat nagyon lelkiismeretes. Néha túlságosan is. Csodálom és kedvelem őt.

– Magam is – könyökölt fel Nancy. – De a férjemen nem akarok osztozkodni vele.

– Mi a csodáról beszélsz?!

– Valami nincs rendben köztünk, Bill. Érzem. Harminc éve vagyok a feleséged. Láttalak boldognak, szomorúnak, csalódottnak, diadalittasnak, zavartnak. Ismerlek, Bill. És… szeretlek. – Elcsuklott a hangja, pedig semmit sem akart kevésbé, mint nyavalygó feleséggé válni, aki valósággal belelöki férjét egy több megértést tanúsító szerető karjába.

A férfi megsimogatta a haját.

– Én is szeretlek téged. És esküszöm az élő Istenre, hogy nincs viszonyom Cat Delaneyvel.

– De a szó szoros értelmében a megszállottja vagy. Még nem is találkoztál vele személyesen, és már az voltál.

– Meg akartam szerezni őt a WWSA-nek.

– Ugyan már! – csattant fel az asszony. – Több ez, mint szakmai érdeklődés. Szexuálisan vonz ennyire?

– Nem! – kiáltott fel a férfi. Aztán összeszedte magát, és halkan megismételte: – Nem, Nancy.

Nancy tudta, ha most folytatja a vitát, az olyan, mintha hazugnak nevezné a férjét, s ezzel csak még távolabb taszítaná magától.

– Rendben van – mondta hát.

A férfi átkarolta, magához húzta.

– Tudod, hogy szeretlek. *Tudod*, Nancy.

Az asszony bólintott. Azután férje kezét a mellére tette. Csókolták, simogatták egymást.

Hosszú percekkel később összebújva feküdtek, Nancy a férfi egyenletes, nyugodt légzését hallgatta.

Bár szenvedélyesen szeretkeztek, és bőrük összeért, Nancynek hiányzott a lelki összhang, amely régebben oly különlegessé tette a kapcsolatukat.

Cat Delaney nem olyan típusnak tűnt, aki kikezd nős férfiakkal, de hát, végül is színésznő. Barátságos nyíltságot megjátszani is lehet. Nancy tudta, hogy jóképű, elbűvölő és vagyonos férje ideális zsákmánynak tűnik olyan nők seregei számára, akik nem riadnak vissza attól, hogy tönkretegyenek egy házasságot.

Akármilyen jó volt is a kapcsolatuk, bármi megtörténhet. Bill és ő még az egyetemen ismerkedtek meg, de számtalan házasság megy tönkre harminc vagy még több együtt töltött év után. Nancy nem áltatta magát azzal, hogy a közös múlt emlékei tartják majd együtt őket. Arra sem alapozott, hogy a hat gyermek örökre hozzáláncolja Billt.

Nancy úgy vélte, csakis a szerelemre számíthat, amely túlélt több mint három évtizedet – és saját magára. Bőre ötvennégy évesen is feszes volt, gyakorlatilag ránctalan. Mézszín festék fedte el ősz hajszálait. Hetente háromszor járt egy konditerembe, ezenkívül golfozott és teniszezett. Amikor a tükörbe nézett, minden szerénytelenség nélkül megállapíthatta, hogy jobb formában van, mint a legtöbb harmincéves.

Soha nem vágyott saját karrierre. Minden energiáját arra áldozta, hogy Billnek segítsen. Házasságuk első tizenöt évében annyiszor költöztek, hogy már nem is tudta pontosan, hány lakcímük is volt. Nem bánta. Bill minden alkalommal magasabb beosztásba lépett, és ez volt Nancy számára is a legfontosabb.

Michiganben aztán sikerült elintéznie, hogy az igazgatása alatt működő tévéállomást megvásárolja egy médiakonglomerátum, s ezért jelentős összegű jutalmat kapott, amellyel lerakta saját cége alapjait.

A WWSA olyan lett Nancy és az ő számára, mint a hetedik gyermekük.

Az asszony az utolsó leheletéig meg akart maradni a bizalmas, barát, feleség és szerető szerepében. Szerette William Webstert, és bármire képes lett volna, hogy megtartsa őt.

Felkönyökölt az ágyban, elnézte az alvó férfit. A szerelem, amit iránta érzett, összetett volt, sokrétű, nyomot hagytak rajta közös életük fordulópontjai. Az esküvőjük napja. A férfi pályafutásának állomásai. Minden siker és kudarc. A gyerekek születése. Egyikük halála.

Nancynek elakadt a lélegzete.

Lehetséges, hogy Bill igazat mondott? Mi van, ha Cat Delaneyhez valóban nem a szexualitás vonzza? Ha Carla áll az egész hátterében?

A lehetőség rémülettel töltötte el Nancyt.

– Jó reggelt, Ms. Delaney!

Cat lába a földbe gyökerezett, amikor megpillantotta Melia Kinget a hírszerkesztőség fogadópultja mögött.

– Egy pillanat. – Melia felemelt egy kagylót. – Jó reggelt! WWSA, hírszerkesztőség. Kit kapcsolhatok? – Jelzett az egyik riporternek, aztán bűbájos mosolyt villantott Catre. – Most *itt* dolgozom.

Cat sarkon fordult, rekordidő alatt ért át a személyzeti osztályra, és minden bevezetés nélkül nekiszegezte a titkárnőnek a kérdést:

– Melia King még mindig a WWSA alkalmazásában áll?

– Most a hírszerkesztőségen van.

– Hogyan lehetséges ez? – kérdezte Cat. – Én két héttel ezelőtt felmondtam neki.

– Újra felvették.

– Mikor? Miért?

– Ez minden, amit tudok, Ms. Delaney.

Cat az osztályvezetői irodába vezető ajtóra pillantott.

– Jelentsen be, kérem!

– Nincs itt a főnök, Ms. Delaney. De ha megjön, szólok neki, hogy kereste.

– Köszönöm, de felesleges. Ez az ügy nem tűr halasztást. – Sarkon fordult, aztán még egyszer visszanézett az aggodalmas képet vágó titkárnőre. – Ígérem, magát nem keverem bele.

Végigmasírozott a folyosón, és rárontott Bill Webster titkárnőjére.

– Odabenn van?

– Igen, de…

– Köszönöm.

Bill épp telefonált. Amikor kivágódott az ajtó, mérgesen felnézett, de Catet megpillantva elmosolyodott, helyet mutatott neki, és gyorsan befejezte a beszélgetést.

– Örülök, hogy feljöttél, Cat – fordult a lányhoz. – Reméltem, hogy lesz ma alkalmam kicsit beszélgetni veled.

– Én nem beszélgetni jöttem – csattant fel Cat.

Webster arcára ráfagyott a mosoly.

– Látom. Ülj le!

– Inkább állva maradok. Tudsz róla, hogy Melia King újra a cég alkalmazottja?

– Ó, hát erről van szó!

– A személyzeti osztályvezető megint felvette, miután én kirúgtam. Azt akarom, hogy lépj közbe!

– Cat, én adtam engedélyt, hogy újra alkalmazhassák Ms. Kinget.

Cat döbbenten rogyott le a székre.

– Miért, Bill?

– Ez bonyolult kérdés, Cat. Látszólag egyszerű, de biztosíthatlak, nagyon is összetett.

Cat számára ez a lekezelő bánásmód volt az utolsó csepp a pohárban.

– Hagyd abba a süketelést, jó? Bármilyen összetett is a probléma, valahogy talán csak fel bírom fogni. Szóval miért helyezted hatályon kívül Melia felmondását?

– Először is, mert a spanyol ajkú kisebbség tagja. Ez a tény máris óvatosságra int bennünket. Elég régóta vagy a szakmában, hogy pontosan tudd, mit jelent ez.

– Annak, hogy kirúgtam, semmi köze a származásához.

– Tudom, de ha netán vizsgálat indul, nem az én véleményem lesz a döntő. Nézd, Cat, tudom, hogy problémáid voltak ezzel az alkalmazottal, de sehol nincs nyoma ezeknek a problémáknak.

– Nem dokumentáltam semmit, nem akartam akadékoskodónak tűnni.

– Ezt nagyra értékelem. Jelen esetben azonban, úgy tűnik, nem a legjobb megoldást választottad. Ha írásos formában jelentetted volna, hogy Ms. King hanyag, vagy alkalmatlan a feladata

ellátására, akkor most nem lenne semmi gondunk. Mivel ilyesmit nem áll módunkban csatolni a felmondóleveléhez bizonyítékképpen, egyesek talán arra gyanakodnának, hogy valamiféle személyes konfliktus volt az elbocsátás oka. Ms. King mindezzel tisztában volt, és felhívta rá a személyzeti osztály vezetőjének figyelmét, aki továbbította az észrevételeket nekem. Ms. King burkolt üzenete egyértelmű volt.

– Blöffölt, és te bedőltél neki.

– Döntésemet a WWSA érdekeit szem előtt tartva hoztam meg – felelte kimérten a férfi.

Cat tudta, most már semmi értelme, hogy elmondja Billnek a gyógyszerincidenst.

– Nem mintha sokat számítana, de van még más oka is, hogy visszavettétek?

– Fogyatékos.

– Micsoda? Ha létezik az emberi fajnak tökéletes testű példánya, az csak Melia King lehet.

– Dyslexiás.

– Te jó ég! – sóhajtott fel Cat. Eszébe jutott, hányszor szidta le Meliát, mert helytelenül írt fel neveket, telefonszámokat. – Erről nem tudtam.

– Senki más sem. Nem szerepel a személyi anyagában. Valószínűleg ezért követ hát el annyi hibát.

– Valószínűleg. – A dyslexia nem kényszerít azonban senkit arra, hogy kihajigálja mások gyógyszereit, gondolta Cat. – Feltétlenül szükséges, hogy olyan munkakörben dolgozzon, ahol állandóan neveket és számokat kell leírnia?

– Erősködik, hogy meg tud birkózni a feladattal. Egyébként is ez volt az egyetlen állás, amit felajánlhattunk neki.

Cat haragja mindettől sem sokat enyhült. Felállt, távozni készült.

– Megértem, hogy kényelmetlen helyzetben voltál, Bill. Még azt is elfogadom, hogy nem volt más választásod. Voltaképpen az bosszant igazán, hogy nekem senki nem szólt egyetlen szót sem az egészről. Bolondot csináltál belőlem, Bill, és porba tiportad a tekintélyemet.

– Ez nem igaz, Cat.

– Dehogynem. Ha az állítólagos vezetők döntéseit bármikor, a megkérdezésünk nélkül felülbírálhatod, akkor minek kellett egyáltalán kinevezni bennünket? A dyslexiájától függetlenül, Melia rászolgált az elbocsátásra.

– Elképzelhetőnek tartom, de hát szakmánk természete már csak ilyen.

– Hát, akkor a szakmánk természete egy nagy szar!

Webster felállt, megkerülte íróasztalát.

– Cat, aránytalanul felnagyítod ezt az ügyet. Valami más zaklatott fel ennyire?

Igen, gondolta a lány. *Az a nyomorult levél.*

A boríték és az újságkivágás még mindig az éjjeliszekrénye fiókjában volt. Először úgy döntött, az effélének a papírkosárban a helye, hisz bizonyára valaki szórakozik vele, de aztán valahogy nem bírta kidobni.

És hiába töprengett, nem jutott semmire. Az biztos, most felesleges lenne megemlíteni a dolgot, Bill még azt hinné, hogy Cat paranoiás.

– Minden rendben – felelte hát, és ragyogó műmosolyt erőltetett az arcára. – Meséltem már a legutóbbi sikertörténetünket? Chantal… emlékszel rá?

– Az a kislány, aki új vesére várt?

– Úgy van. Az örökbe fogadó szülei mindent vállaltak az egészségügyi ellátásával kapcsolatban. És tegnap találtak egy donort. Éjszaka megtörtént az átültetés.

– Nahát, ez csodálatos, Cat! Azt hiszem, most jó sajtónk lesz.

– Szerintem is. Már szóltam Jeffnek, hogy fogalmazza meg a sajtóközleményt, és legelsőként Ron Truittnak küldje el. Ha a fickó nem ír erről a rovatában, akkor jogosan vádolhatjuk elfogultsággal.

Webster a lány vállára tette a kezét.

– Ne rágódj a másik dolgon! Semmiség a remek munkához képest, amit végzel. Csak így tovább, a WWSA ügyeinek intézését pedig bízd rám!

– Igyekszem nem elfelejteni. Csak az a baj, hogy amikor az agyamat elönti a vörös köd, akkor a memóriám beszünteti a működését.

A férfi nevetett, és kikísérte Catet.

– Minden okod megvolt rá, hogy haragra gerjedj. Hadd kárpótoljalak valamivel! Nancy szeretne bemutatni téged pár embernek, akikre feltétlenül szükség van, ha össze akarjuk hozni azt a jótékonysági rendezvényt a hírességekkel, tudod, amiről beszéltünk. A jövő szombat jó neked?

– Remek. Elhozhatom a saját híres emberemet?

– Természetesen. Ki az?

– Alex Pierce.

– Az író?

– Te hallottál róla?

– Hogyne hallottam volna! Azt mondják, ő az új Joseph Wambaugh. Nem is tudtam, hogy San Antonióban él.

– Az a benyomásom, hogy nincs olyan város, amit az otthonának nevezne, de most mindenesetre itt dolgozik a következő könyvén.

– Feltétlenül hozd magaddal! Nancy el lesz ragadtatva.

HUSZADIK FEJEZET

– Szóval eljössz velem?

– Mit kell felvenni?

– Először is zoknit és cipőt.

A telefon felerősítette Alex mély hangú kuncogását. Cat karja libabőrös lett tőle. Ez már igazán nevetséges, gondolta. Úgy viselkedik, mint valami tinilány az első randevúk idején.

– Nem tudom, találok-e két egyforma zoknit – közölte a férfi.

– Nézd, nem kell szmokingot húznod, de azért nem szeretném, ha a kísérőm szégyent hozna rám. Lesz ott pár *igen* fontos ember – magyarázta Cat. – Nancy Webster jótékonysági rendezvényt szervez a gyerekek javára, úgyhogy soha többé nem állok veled szóba, ha valami olyan hibát mersz elkövetni, ami visszarettent bárkit is az adakozástól.

– Ígérem, nem fogom vakarni, piszkálni, kifújni, amit nyilvánosan nem illik.

– Ó, kösz – nyögött fel Cat. – Valószínűleg úgyis elfelejtesz eljönni.

– Felírom a naptáramba.

– Elfelejted megnézni a naptárt. Nem emlékszel, így ismerkedtünk meg?

– Életem legjobb ballépése volt.

Cat elpirult, és nagyon örült, hogy a vonal túlsó végén nem látni ostoba vigyorát.

– Azért biztos, ami biztos, pár órával korábban majd felhívlak, és érted is megyek.

– Jó ötlet.

– Dolgozol ma este?

– Aha. Bár mostanában nem nagyon tudok koncentrálni. Csak tudnám, mi vonja el folyton a figyelmemet!

Caten megint áthullámzott az öröm. Igazán hízelgő, hogy el tudja vonni a férfi figyelmét a munkától. Az első randevú óta még kétszer találkoztak. Először egy étteremben vacsoráztak, s az este végeztével ment mindegyikük a maga útján. A második alkalommal Alex érte jött – kocsival.

A San Antonio-folyóhoz mentek, a part menti sétányon egy kisvendéglő teraszán pocsék mexikói ételeket ettek, aztán sétálni indultak. Egy álmos utcai árustól pina colada ízesítésű hókristályt vettek, és leültek az Alamo Plaza egyik árnyékos padjára. Már lement a nap, a kivilágított erőd impozáns látványt nyújtott, tökéletes jelképeként a százötven éve történteknek.

– Pocsék dolog lehetett, mi? – kérdezte Alex a jégdarabkákat ropogtatva. – Te hogyan döntöttél volna? Maradsz és harcolsz utolsó leheletig?

– Nehéz kérdés. De azt hiszem, ha úgy éreztem volna, hogy az életemen kívül nincs más veszíteni valóm, akkor biztosan maradok. Efféle döntésekben van némi tapasztalatom.

A férfi kérdő tekintettel nézett rá.

– Közvetlenül a műtét előtt hirtelen ráébredtem, hogy hiszen ezek ki fogják vágni a szívemet! Ne érts félre! – tette hozzá gyorsan. – Kétségbeesetten vágytam az új szívre. De akkor, épp csak egy szívdobbanásnyi ideig – ezt szándékosan mondom így –, szóval belém hasított a bizonytalanság. Meg kell halnom, hogy élhessek. Elég szörnyű pillanat volt. – Vállat vont. – De elmúlt, és én megkaptam az új szívemet.

– Cat?

– Hm?

– Tudod, ki volt a donorod?

– Nem. Es nem is akarom megtudni.

– Hogy lehet az? Úgy értem ez a fajta hozzáállás gyakori az újszíveseknél?

– Nem. Sokan meg akarnak ismerkedni a donor családjával, hogy személyesen köszönetet mondhassanak. – A fejét rázta. – Én erre képtelen lennék.

– Miért?

– És ha csalódást okozok nekik?

– Kétlem, hogy ez előfordulhatna.

– Ilyen szituációban bármi előfordulhat, Alex. Ahelyett, hogy azon töprengenék, kitől kaptam az életemet, inkább megpróbálom igazán tartalmassá tenni. Akkor nem volt hiábavaló az áldozat, amit ők meghoztak.

A beszélgetés itt lezárult. A férfi nem kérdezősködött tovább, és ő örült neki. Érzékenyen érintette ez a téma, jóllehet szabadabban tudott beszélni róla Alexszel, mint eddig bárki mással Deanen kívül.

Most az éjjeliszekrényre sandított, eltöprengett, megemlítse-e a másik kellemetlen témát – a különös postai küldeményt. Kíváncsi lett volna Alex véleményére, de úgy döntött, így is túl sokáig feltartotta már.

– Na jó, hagylak dolgozni. Ne haragudj, hogy megzavartalak!

– Semmi baj. Amúgy is szükségem volt már egy kis pihenőre. És kösz, hogy meghívtál Websterék partijára.

– Jó éjt, Alex! Szombaton találkozunk.

Már rég letette a kagylót, amikor a képén még mindig ott volt az a szirupos vigyor. Kétség nem fér hozzá, ez a dolog lassan de biztosan kicsúszik a keze közül. Egyáltalán nem volt rá jellemző, hogy ilyen nemtörődöm módon szabadjára engedje az érzelmeit. Gyerekkorában rengeteg mostohatestvértől kellett elválnia, miután erős kötődés alakult ki köztük. Örökre megjegyezte, hogy a kapcsolatok elkerülhetetlenül elváláshoz vezetnek, az pedig elkerülhetetlenül fájdalmat okoz.

Mindennek ellenére egyre jobban vonzotta Alex Pierce.

De vajon a férfi hogyan érez őiránta?

Le akar vele feküdni. Ebben Cat tökéletesen biztos lehetett. Alex igen egészséges libidóval rendelkezett. Ez egyértelműen kiderült a könyveiből. Elég volt elolvasni a szexjeleneteket. És Cat elolvasta őket. Többször is.

Természetesen nem helyeselte, ahogyan a férfiak a nőkkel bántak e jelenetekben. Ám úgy tűnt, Alex-re nem jellemző szereplői mérhetetlen férfisovinizmusa. Érezhetően nagyra tartotta Catet és a munkáját is.

Nevetett és tréfálkozott ugyan, de alapvetően komoly természetű volt. Nehezen viselte a banalitásokat. Szinte soha nem beszélt a rendőrségnél töltött évekről, de ha nagy ritkán mégis szóba került a múltja, hangjából csak úgy sütött a keserűség.

Cat elképzelte, milyen lenne szeretőnek, de annak is örült volna, ha Alex a barátságával tiszteli meg. Dean még mindig a barátjának számított, de nagyon messze volt. A lánynak szüksége lett volna valakire, akit a bizalmába avathat, méghozzá nem interurbán.

Tekintete megint az éjjeliszekrényre tévedt, ott hevert a rejtélyes újságkivágás – a másodikkal együtt, amely a mai postával érkezett.

A boríték ugyanolyan volt, mint az első. És ugyanúgy nem volt benne semmi más, csak az újságcikk.

A Florida állambeli Boca Ratonban egy hatvankét éves hölgy egy növényt akart meglocsolni, amely a plafonra erősített kampón lógott. A létra azonban kicsúszott alóla, s ő átzuhant egy üvegajtón. Egy üvegdarab keresztülszúrta a tüdejét.

És, akárcsak a memphisi fiú, ő is újszíves volt.

Igazán különös, hogy két újszíves ilyen bizarr balesetek áldozatául esett. Még furcsább, hogy valaki a kötelességének érzi az ő figyelmét erre felhívni.

– Baromság – jelentette ki hangosan. Türelmetlen mozdulatokkal visszagyűrte a kivágásokat borítékjukba, és belökte a fiókot.

Ebben a szakmában szinte természetes, hogy flúgosok leveleznek az emberrel. Ha az üzenetek nem tartalmaznak nyílt fenyegetést, nincs miért nyugtalankodni miattuk.

Különben sem ért rá ilyesmivel foglalkozni. Sokkal fontosabb dolga van. El kell döntenie, mit vegyen fel Websterék partijára.

Cat a megbeszélt időpont előtt öt perccel érkezett Alex lakásához. A férfi fekete nadrágot és galambszürke inget viselt. És mezítláb volt.

– Irtó csinos vagy.

– Kösz. Ne haragudj, hogy túl korán jöttem. A forgalom nem volt olyan sűrű, mint vártam. Nem akartam kinn ücsörögni a kocsiban, gondoltam, megnézem, hátha kész vagy már. De nem kell sietni. Rengeteg…

– Mitől vagy ilyen ideges? Megígértem, veszek fel zoknit és cipőt.

Cat nyugtalanságát csak fokozta, hogy Alex szinte olvasott a gondolataiban. Elhatározta, a jövőben jobban ügyel majd arcjátékára, gesztusaira, szavaira.

– Gyere be!

– Mondta a pók a légynek.

– Nem harapok – felelte Alex, majd becsukta és be is zárta az ajtót. – Legalábbis nem fájni.

Cat nevetett, és máris jobban érezte magát. Körülnézett a férfi kétszintes lakásának nappalijában. Friss festékillat érződött a levegőben. A boltíves mennyezet és a magas ablakok malibui házára emlékeztették Catet.

– A hálószoba fenn van – mondta Alex. – A konyha ott hátul. Az a kétszárnyú ajtó a teraszra nyílik.

– Tetszik.

– Nem rossz. Mint tudod, a háztartás nem erős oldalam.

Catet egyébként egészen lenyűgözte a lakásban uralkodó rend, amíg meg nem pillantotta a pamlag párnái alól kikandikáló ingujjat és a dohányzóasztalon a poharak hagyta karikákat.

– Nem viccelek, Delaney. Fantasztikusan festesz.

Cat feléje fordult. A férfi tekintete valósággal izzott. Cat úgy érezte, rögtön elolvad.

– Kösz.

– Azt hittem, a vörös hajúak nem hordanak narancssárgát.

– Ez nem narancssárga, hanem rézszín.

A rövid, egyenes vonalú, kombinévállpántos ruhát leheletnyi kerek fémlapocskák borították, mint megannyi új rézpénz.

– Tökmindegy, minek nevezed – közölte Alex –, ugyanolyan színű, mint a hajad, és olyan a hatása, mintha lángnyelvként vibrálnál.

– Egy költő veszett el benned.

– Na jó, látom, formában vagy. – Alex lenézett csupasz lábára. – Érezd magad otthon! Rögtön jövök. – Kettesével vette a lépcsőfokokat. – A hűtőben találsz valami innivalót. Bár nem vagyok biztos benne.

– Oké, kösz. Hol a motorod? Nem láttam odakinn.

– Beadtam generáljavításra.

– Kár. Jól lenne, ha máskor is elvinnél motorozni.

– Aha. Olyan ez, mint a kábítószer. Egyszer megtapasztalod, milyen, ha ennyi erő van a lábad között, és soha többé nem bírsz leszokni róla. Nekem is hiányozni fog. A fickó azt mondta, lehet, hogy hónapokba is beletelik, mire mindent rendbe tesznek rajta.

– Hogy áll a regény?

– Sehogy. Nagy szar.

– Kétlem. – Cat tapasztalatból tudta, minden író rossz véleménnyel van éppen készülő művéről.

Téblábolt a nappaliban, kereste a szokásos, a lakás tulajdonosára jellemző apróságokat. Nem talált semmit. Sehol egy családi fotó, egy emléktárgy, egy levélboríték vagy nyugta. A berendezés is jellegtelen volt, mintha kölcsönzőből vették volna ki a bútordarabokat.

A lépcsőfeljáró alatt talált két kartondobozt, rajtuk Alex két regényének címe. Még le voltak ragasztva. Miért nem adott a tiszteletpéldányokból a családjának, a barátainak?

Kilesett a kétszárnyú ajtón levő redőny résein. A teraszon nem volt semmi különös. Nem úgy nézett ki, mintha használták volna.

A konyhába vezető rövid folyosón észrevett egy ajtót, amelyről Alex nem mondott semmit. Szekrény? Mellékhelyiség? Keze a kilincsen volt, még mielőtt belegondolt volna, mit csinál. Az ajtó nesztelenül kinyílt. Sötét volt odabenn. Cat bedugta a fejét.

A lehúzott redőny szinte semmi fényt nem engedett be. Amikor Cat szeme valamennyire hozzászokott a sötétséghez, mintha egy asztalszerűséget látott volna, és egy…

A férfi ujjai satuként szorították meg a csuklóját.

– Mi a nyavalyát csinálsz te itt?!

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

– A mindenségit, Alex! – Cat kiszabadította a kezét, és megperdült. – Halálra rémítesz! Mi a bajod?

A férfi határozott mozdulattal behúzta az ajtót.

– Ebbe a szobába idegeneknek belépni tilos.

– Akkor miért nem teszel ki táblát az ajtóra? És mit csinálsz odabenn? Hamis pénzt nyomtatsz?

Alex újra megfogta a csuklóját, de már sokkal gyengédebben.

– Ne haragudj, hogy megijesztettelek! Próbálj megérteni, kérlek! Abban a szobában nyújtom a legjobb és a legrosszabb formámat. Ott szülök meg minden egyes istenverte szót, és a szülés pokoli gyötrelmekkel jár. Ez az én szupertitkos mazochista kínzókamrám. – Ajkán fanyar mosoly jelent meg. –Tudom, őrültségnek hangzik olyasvalaki számára, aki nem ír, de ha valaki behatol a munkaterületemre, az olyan, mintha megerőszakolná a tudatalattimat. Soha többé nem lenne csak az enyém és a gondolataimé.

Cat megérdemelte a szidást. Nem volt szép tőle, hogy szabadjára engedte a kíváncsiságát. A festők és a szobrászok lepel alatt tartják készülőben levő művüket. Tudhatta volna, hogy Alex is ugyanilyen féltve őrzi a munkáját.

– Erre nem is gondoltam – mondta bűnbánó arccal. – Ne haragudj!

– Kedvedre turkálhatsz a spájzban, a hűtőben, a szennyestartómban, még a titkos szexlapgyűjteményemben is, de ez a szoba tiltott terület.

– A kíváncsiságom – csóválta a fejét Cat. – Az egyik gyermekvédelmis megjósolta, hogy ez lesz a vesztem. Igaz, arról is meg volt győződve, hogy a csokoládé méreg, és óva intett, soha ne egyek egyet len falatot sem. – A szeme sarkából felpillantott Alexre. – Attól tartok, egyik tanácsát sem fogadtam meg.

– Megbocsátom a kíváncsiságodat. Te is megbocsátasz, amiért elragadtattam magam?

Nyakkendőjét nem kötötte még meg. Friss szappanillat lengte körül. Összességében hihetetlenül jóképű és szexis volt.

– Szóval van titkos szexlapgyűjteményed? – kérdezte Cat fojtott hangon.

– Aha.

– Mióta gyűjtögeted?

– Amióta csak tudom, hogy erkölcstelen.

– Olyan rég? Hm. Szívesen megnézném egyszer.

Alex elvigyorodott.

– Úgy látom, Cat Delaney, nem vagy híján némi bűnös hajlamoknak.

– Többek között ez is megdöbbentette a gyermekvédelmiseket annak idején.

A férfi tekintete körbesimogatta Cat arcát, majd lesiklott a nyakára. Közelebb lépett, lehajolt, és megcsókolta a finom, áttetszően fehér bőrt azon a ponton, ahol a lány pulzusa lüktetett. Megcsiklandozta a nyelvével. Azután ajkával végigsúrolta a lány száját.

– Mikor kezdődik ez a buli? – súgta.

– Tíz perce kezdődött.

– A francba! – Figyelmét újra a lány nyakának szentelte.

– De úgy terveztem, hogy elegánsan késünk kicsit.

– Hogyhogy? Úgy gondoltad, nem leszek kész időben?

– Nem. Csak ha esetleg… hm… – Képtelenség volt gondolkodni, amikor Alex a fülcimpáját harapdálja. – Végül is nem maradunk le semmiről – suttogta Cat. – Először a koktélokat szolgálják fel.

– Mi pedig nem iszunk – mormolta Alex. Kezét a lány melle alá csúsztatta, felnyomta, azután a ruha kivágásához hajolva csókolgatni kezdte a lágy domborulatot. Ahogy gyengéden ajkai közé szívta a puha bőrt, Cat felnyögött az élvezettől.

Alex felemelte a fejét, mohón, szinte vadul csókolta a lányt, nyelvével megízlelte szája belsejét. Azután épp csak egy leheletnyire elhúzódott.

– Szóval?

– Tessék?

– Akarsz dugni?

Cat úgy érezte, mintha egy vödör hideg vizet öntöttek volna az arcába. Ellökte magától Alexet.

A férfi ártatlan, megadó mozdulattal emelte fel a kezét.

– Megvádoltad a regényeim hőseit, hogy soha nem kérik a nők beleegyezését. Gondoltam, én megpróbálkozom vele.

– Kicsit udvariasabban is fogalmazhattál volna.

– Oké. Akar dugni, kérem szépen, kisasszony?

– Nagyon vicces.

Cat ott akarta hagyni, de Alex elkapta a derekát, és visszahúzta. Csókolta tovább, míg a lány haragja köddé nem vált, és ugyanolyan forrón nem viszonozta a csókokat.

Amikor Alex végül elengedte, Cat ajka izzón lüktetett. Melege volt, és egész teste bizsergett.

– Kívánlak – mondta Alex. – De nem olyankor akarom, amikor vigyáznom kell a frizurádra és a sminkedre. – Hüvelykujját végighúzta Cat száján. – Amikor nyakamon a határidő. Amikor ki tudja, hányan várnak bennünket egy partin, ami talán hoz némi dohányt a srácoknak. Mert erősen kétlem, hogy egy elég lesz veled. Érted?

A lány nem bírt megszólalni. Erőtlenül bólintott.

– A trágárság csak goromba tréfa volt, de az ajánlatom áll. – Elsötétült a tekintete. – Csak rajtad múlik. Te választod meg a helyet és az időpontot. Érted?

Cat megint bólintott.

Alex még néhány hosszú másodpercig nézett rá, tekintete szinte átfúrta, azután elfordult.

– Pár perc és kész vagyok.

– Cat! Hát megjöttél! – Nancy Webster átölelte. – Már mindenki türelmetlenül vár.

Egyenruhás szobalány vezette be Catet és Alexet Websterék impozáns otthonának nappalijába, ahol ezen az estén valósággal nyüzsögtek a város legtehetősebb és legbefolyásosabb polgárai. A zajszint egyértelműen bizonyította, milyen remek háziasszony Nancy, hisz vendégei mind fesztelenül társalogtak, nevetgéltek.

– Elnézést kérek, amiért elkéstünk – kezdte Cat.

– Az én hibám – szólt közbe Alex. – Valami közbejött.

Cat szigorúan rásandított a szeme sarkából, de Nancy annyira örült Alexnek, hogy semmit nem vett észre.

Mosolyogva kezet ráztak.

– Isten hozta nálunk, Mr. Pierce!

– Kérem, szólítson Alexnek!

– Majd kiugrott a szívem, amikor Billtől megtudtam, hogy Cat elhozza önt ma este. Micsoda megtiszteltetés, hogy otthonunkban üdvözölhetem.

– Számomra megtiszteltetés, hogy itt lehetek.

– Jöjjön, hadd mutassam be a férjemet! Mivel kínálhatom meg?

Nancy háziasszonyi ügyessége megint csak megmutatkozott, mert pillanatokon belül egy pohár citromos Perrier ásványvizet varázsolt Alex kezébe, a két férfi pedig máris keresztnéven szólította egymást.

– Olvastam az első regényét. Azt hiszem, nagyon jó ahhoz képest, hogy az első próbálkozása – mondta Bill.

Ez pontosan az a fajta kétes értékű dicséret volt, amire egyszerűen nincs megfelelő válasz. Alex úgy döntött, Webster megpróbálja lejáratni őt, de anélkül, hogy ez túlságosan szembetűnő lenne.

– Kösz, hogy pénzt áldozott a könyvre – felelte végül, és udvarias mosolyt erőltetett az arcára.

– Most is újabb regényen dolgozik?

– Igen, teljes erőbedobással.

– San Antonióban játszódik netán a cselekmény?

– Részben.

Cat belekarolt Alexbe.

– Nyugodtan abbahagyhatod a kérdezősködést, Bill. Semmit nem fogsz kiszedni belőle. Szörnyen titokzatos, ha a munkájáról van szó.

Webster kíváncsi pillantást vetett rá.

– Ugyan miért?

– Ha mesélek a sztoriról, azzal tönkreteszem a meglepetést. Nem az olvasónak, hanem saját magamnak.

– Könyvet ír, és nem tudja, mi fog történni a következő oldalon?

– Hát, nem mindig.

Webster kétkedőn ráncolta a homlokát.

– Attól tartok, én képtelen lennék így dolgozni. Túlságosan célratörő vagyok.

Ki nem szarja le?, gondolta Alex. Cat törte meg a kínos csendet.

– Igazán nem akarok dicsekedni, de Alex megkért, segítsek neki a munkában.

– Valóban? – kérdezte Webster.

– Problémái voltak a hálószoba-jelenetekkel, így hát elmeséltem pár sztorit a hollywoodi múltamból, és megengedtem, hogy… – Tétova mozdulatot tett, mintha keresné a megfelelő szót.

– Kiszínezze? – próbált segíteni Nancy.

– Nem. Hogy visszafogottabbá tegye őket.

Harsány derültség volt a válasz.

– Bármennyire szeretnénk is, Bill, nem sajátíthatjuk ki őket – jegyezte meg Nancy. – A többi vendég soha nem bocsátaná meg. Cat? Alex? – Közéjük lépett, beléjük karolt. – Először is az új polgármesternek és a férjének mutatlak be benneteket.

Körbevitte őket a szobában. Alex elégedetten nyugtázta, mennyien sorolják magukat a rajongói táborába. Catnek még több csodálója volt. Mindenkinek volt pár elismerő szava a *Cat kicsinyei*vel kapcsolatban.

Az egyik vendég megemlítette a *San Antonio Light* vasárnapi számában megjelent cikket, amely a veseátültetésen átesett kislányról szólt.

– Igen, Chantal esete valóban ösztönzőleg hatott mindannyiunkra – felelte Cat. Azután Websterhez fordult, és halkan megjegyezte: – Kíváncsi lennék, hogyan viseli Truitt a kudarcot.

A riporter napokig erőltette az O'Connor-sztorit, de nem ment semmire. Miután a tévéállomás sajtófőnöke kiadta a hivatalos nyilatkozatot, a WWSA lezártnak tekintette az ügyet. O'Connorék ügyvédjük tanácsára elzárkóztak mindenfajta sajtónyilvánosság elől. És miután meghallgatták a szakértők véleményét, végül úgy döntöttek, megtartják a sebzett lelkű lánykát.

Cat remélte, hogy Chantal története az utolsó sötét felhőket is segít eloszlatni a műsor, a tévéállomás, az ő és Sherry feje fölül.

A hétfogásos vacsora több mint két órán át tartott. Alex halálra unta volna magát, ha nincs Cat, aki valósággal ontotta magából a *Cat kicsinyei*ben bemutatott gyerekekkel kapcsolatos történeteket. A vendégeket teljesen lenyűgözték a hallottak, s ebben nagy szerepe volt Cat előadásmódjának is. Hangjából sugárzott a szenvedélyes elkötelezettség, mindenki számára egyértelműen kiderült, hogy szívügye a műsor és a gyermekek sorsa.

Mire felszolgálták a csokoládéhabot, a vendégsereg minden egyes tagja a jótékonysági rendezvényt tervezgette lelkesen.

Amikor a vacsora végeztével Alex udvariasan hátrahúzta Cat székét, lehajolt, és a fülébe súgta:

– Teljes siker.

Miután a többi vendég távozott, Websterék rávették őket, maradjanak még egy kávéra.

– Menjünk át Bill dolgozószobájába – javasolta Nancy, és mutatta az utat.

Egy szobalány behozta az ezüst kávéskészletet.

– Tölthetek egy kis konyakot, Alex? – kérdezte Nancy.

– Köszönöm, csak kávét kérek.

– Feltűnt, hogy bort sem ivott a vacsoránál – jegyezte meg Bill, miközben átvette konyakkal ízesített kávéját a feleségétől. – Antialkoholista?

– Igen.

Alex úgy vélte, nem tartozik magyarázattal Websternek, tehát ennyiben is hagyta a dolgot. A szobára csend borult. Megint Cat lépett közbe.

– Ez a családi fotóalbum? – nyúlt a dohányzóasztalon fekvő vaskos, bőrkötésű kötetért. – Megnézhetem?

– Természetesen – felelte Nancy. – Órákig tudnánk untatni a gyerekek fényképeivel.

– Hány gyermekük van? – érdeklődött Alex.

– Hat.

– Hat! – Elismerő fejmozdulatot tett. – Az édesanyjukat látva senki meg nem mondaná.

– Ó, köszönöm.

– Még itthon laknak a gyerekek?

Miközben Nancy részletesen beszámolt Alexnek, melyik gyermekük hol van és mit csinál, Cat az albumot lapozgatta.

– Szóval – összegezte az elmondottakat Nancy –, már csak a legkisebb lakik velünk, de szinte soha nincs itthon. Ő a középiskolai újság szerkesztője, és…

– Te jó ég!

Cat döbbent kiáltása félbeszakította Nancyt. Három szempár fürkésző tekintete irányult felé.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

– Tudtad, hogy kiköpött mása vagy Carlának?

Cat a vezetésre koncentrált, tekintetét az útra szegezte.

– Kétségtelenül van némi hasonlóság – felelte.

– Ezt, ugye, nem mondod komolyan?

– Neki barna szeme volt.

– Ezenkívül göndör vörös haja, és pontosan olyan arcformája, mint neked. Ugyan, Cat, nagyon jól tudod, hogy igazam van – erősködött Alex. – Amikor megláttad a képét, úgy festettél, mint aki rögtön elájul.

– Neked semmi nem kerüli el a figyelmedet, mi?

– Cat, én ebből élek. Figyelem az embereket, és leírom, amit megfigyeltem.

– Hát én nem szeretem, ha figyelnek.

– Nagy kár, mert remek alany vagy. Csakúgy, mint Webster.

– Bill? Miért?

– Nos, először is meglátni és megutálni engem egy pillanat műve volt számára. Nem mintha sokat törődnék vele, de azért különös.

– Miért olyan különös? Mindenki rögtön a nyakadba szokott omlani, amint a közeledbe kerül?

– Ne tégy úgy, mintha nem vetted volna észre! Azért sütötted el azt a viccet a hálószobatitkaidról, hogy ne legyen olyan feltűnő. Aztán pedig kis híján megütötte a guta, amikor megkaparintottad az albumot. Nem akarta, hogy meglásd a lánya fényképét.

Cat nem is nézett Billre abban a pillanatban, így nem tudta, hogyan reagált. Az viszont neki is feltűnt, hogy Bill az este hátralevő részében szinte egyetlen szót sem szólt, teljességgel Nancyre hagyta a magyarázkodást.

– Bill és én rögtön észrevettük a hasonlóságot, amikor először feltűntél a *Kapcsolatok*ban – mondta halkan Nancy. – Még ugrattuk is Carlát, hogy kettős életet él titokban. Emlékszel, drágám?

Webster csak morgott valamit.

Ezután Cat és Alex sietve elbúcsúztak, megköszönték a vendéglátást, és távoztak.

Az ajtóban Nancy megölelte mindkettejüket. Ő nem veszítette el az önuralmát, Bill azonban összetörtnek látszott és… milyennek is? Talán bűntudatosnak?

– Hallottál már Carláról korábban is? – kérdezte Alex, visszarántva Catet gondolatai közül a valóságba.

– Annyit tudtam, hogy elveszítették a legidősebb gyermeküket. A lány úton volt Austinba, épp ment vissza az egyetemre, amikor halálos balesetet szenvedett.

– Webster mondta el?

Cat bólintott.

– Még mielőtt ideköltöztem volna. Szemlátomást azóta sem heverték ki a megrázkódtatást. Persze nem csoda. – Megborzongott. – El sem tudok képzelni rosszabbat annál, mint amikor el kell temetned a gyermekedet.

Alex kis ideig hallgatott, aztán előjött a farbával.

– Webster be van indulva rád?

– Nem!

– Dehogynem.

– Ez nem igaz – erősködött Cat. – Tekintettel erre a hasonlóságra, igazán beteges dolog lenne.

– Talán azért figyelt fel rád legelőször. Csak aztán az ártatlan vonzódás idővel átalakult valami mássá.

– Nem! – jelentette ki határozottan a lány. Alex szkeptikus hallgatásba burkolózott. Végül Cat módosította véleményét. – Vagy ha mégis, soha nem adta semmiféle jelét.

– Nem az a típus, aki körbekerget az irodában, vagy megtapiz, amikor senki nem látja. Ahhoz túl büszke. De ami köztetek van, az több a szokásos főnök-alkalmazott viszonynál.

– Jó barátnak tartom őt – felelte óvatosan Cat. – És amennyire meg tudom ítélni, a kapcsolatuk Nancyvel tökéletes.

– Tökéletes kapcsolat nem létezik.

Cat felvonta a szemöldökét.

– Tapasztalatból tudod?

– Sajnos igen. De visszatérve rád és Websterre…

– Nincs olyan, hogy én és Webster – csattant fel a lány. – Bill remek lehetőséget adott nekem. Kedvelem és tisztelem őt. Ennyi az egész.

– Nem hiszem, Cat. Nem azt mondom, hogy hazudsz, ne érts félre! Róla beszélek. Van benne valami, ami bántja a csőrömet.

– Bill a maga elegáns, méltóságteljes módján kimondottan jóképű férfi. Sikeres ember. Jelentős hatalommal bír. Mindenki felnéz rá.

– Hé, várjunk csak! – mordult fel Alex. – Netán arra célzol, hogy féltékeny vagyok rá?

– Te mondtad, nem én.

– Tudd meg, szivikém, hogy pont fordítva van. Ő volt rám féltékeny ma este, mert én voltam a kísérőd.

– Baromság!

– Jó, rendben. Baromság. De én mondom neked, Webster valamit titkol. Mégis mit gondolsz, miért viselkedett olyan furcsán, amikor megláttad Carla képét?

– Azért, mert ha tényleg a hasonlóság miatt figyelt fel rám, akkor ez kínos lehet számára. Efféle szentimentális beütés nem illik a keménykezű elnök-vezérigazgató imázsához, ahhoz az imázshoz, amit ő oly gondosan felépített, és oly féltve őriz.

– Talán.

Cat öklével nagyot csapott a kormánykerékre.

– Neked mindig igazad kell hogy legyen? Te soha nem ejtesz ki a szádon olyasmit, hogy: „Erre nem is gondoltam, lehet, hogy tévedek”?

– Ezúttal nem – jelentette ki konokul Alex. – Van valami Webster körül, ami hamisan cseng. Túl tökéletes a kép.

– Szerintem egyszerűen átmentél zsaruba.

– Meglehet. Súgnak az ösztönök. Nem olyan egyszerű erről leszokni. Én mindenkit bizonyos fokú gyanakvással szemlélek.

– Miért?

– Mert mindenkinek van titkolnivalója.

– Nekem aztán nincs. Az én életem nyitott könyv. A szó szoros értelmében kinyitották a mellkasomat, és körülnéztek benne. Ha bármit rejtegetnék, már rég megtalálták volna.

Alex a fejét rázta.

– Neked is van titkod, Cat – erősködött. – Lehet, hogy annyira sötét titok, hogy a tudatalattid magába temette. Még te magad sem tudod, mi az. Nem akarod felfedni saját magad előtt sem,

mert akkor meg kellene birkóznod vele. Mindannyian eltemetjük a legrútabb oldalunkat, mert nem bírunk szembenézni vele.

– Szerintem annak idején túl komolyan vetted a zsarupszichológiai tanfolyamot.

– Meglehet. De tudod, a regényírók is pszichológusok. Óráról órára, nap nap után emberek életét tervezem meg. Tanulmányozom a viselkedési sémáikat, próbálom kitalálni, milyen srófra jár az eszük. Gondolj csak bele – fordult Cat felé. – Kalapáccsal rácsapsz a hüvelykujjadra. Mit csinálsz ezután?

– Valószínűleg feljajdulok, ordítok valami csúnyát, és a hüvelykujjamat szorongatva vadul ugrálok.

– Pontosan. Ez az ok-okozati összefüggés. Ennek az ingernek a hatására körülbelül egyformán reagálunk. Viszont adódnak az életünkben egyedi események is. És a belénk programozott reakció nagymértékben függ nemtől, intelligenciaszinttől, anyagi háttértől, és még egy csomó más tényezőtől. Mindenkinek megvan rá az indoka, hogy miért viselkedik és reagál éppen úgy, ahogy. Ez a motiváció. Nekem, mint írónak, tudnom kell, mi motivál egy bizonyos személyt, hogy egy bizonyos szituációban éppen egy bizonyos módon viselkedjék.

– Az emberi természetet tanulmányozod.

– Minden létező megjelenési formájában.

– És az emberi természet szerves része, hogy eltemetjük a titkainkat?

– Akár a kutya a csontot. Azzal az eltéréssel, hogy mi nemigen akarjuk előásni és rágódni rajta.

– Mi az ön titka, Mr. Freud?

– Nem mondhatom meg. Titok.

Cat megállt egy kereszteződésnél, és Alex felé fordult.

– Szerintem neked nemcsak egy titkod van.

A férfi nem kapta be a csalit. Farkasszemet nézett a lánnyal.

– Ma lefekszel velem?

Cat elgondolkodva nézte, míg végül zöldre váltott a lámpa, és a mögötte álló kocsi sofőrje dudálni kezdett.

– Nem hiszem – mondta, és a gázra lépett.

– Miért nem?

– Mert annyit beszéltél arról, hogy tanulmányozol engem, hogy teljesen zavarba jöttem. Vajon én leszek az első tévés személyiség, akivel ágyba bújsz? Az első újszíves? Csak azért akarsz lefeküdni velem, hogy a tapasztalataidat eltárold az emberi természet sajátságait összegző enciklopédiádban?

A férfi nem sietett megnyugtatni őt, és ez nagyon zavarta. A hallgatás megerősítette hitében, hogy helyesen döntött.

– Ne haragudj, Alex! Nem szeretném viszontlátni magamat a következő könyved valamelyik szexjelenetében.

A férfi elfordult, kibámult a szélvédőn. Állkapcsánál az izom haragosan meg-megrándult, és Cat tartott tőle, ennek az az oka, hogy pontosan a fején találta a szöget. Legalább annyi tisztesség van Alexben, hogy nem tagad. Ettől függetlenül Cat nagyon csalódott volt.

– Abból, amit mondtál, úgy tűnik, szemét patkány vagyok – szólalt meg végül Alex.

– Azt hiszem, minden valószínűség szerint, az is vagy.

Alex felkapta a fejét, ám amikor látta, hogy a lány mosolyog, elvigyorodott.

– Hát, igazad van. De még a szemét patkányoknak is kijár az ártatlanság vélelme.

– Oké. Egy kávé nálam?

– Jó. Majd taxival hazamegyek.
– Kávé. Semmi más.
– Nem vagyok vadállat. Meg tudom zabolázni az ösztöneimet, ha muszáj. – Tréfált, de aztán megint elkomolyodott. – Nagyon szeretek beszélgetni veled, Cat.
– Új taktika?
– Nem. Ez nem süket duma. Komolyan gondolom. Gyors vagy. Vág az eszed, mint a borotva. És él benned a versenyszellem.
– Hm. Gyorsaság, ész és versenyszellem. Talán szerepkört kéne váltanom. Ahelyett, hogy szexszimbólum próbálok lenni, inkább a *Mindent vagy semmit*be kellene jelentkeznem.
Az út hátralevő részében megmaradtak a könnyed hangvételnél. Épp egy anekdotán nevettek, amikor bekanyarodtak Cat utcájába.
A lány hirtelen rálépett a fékre.
– Ki az ott?
A háza előtt egy sötét szedán parkolt.
– Nem ismered a kocsit? – kérdezte Alex.
Cat a fejét rázta.
– Vársz valakit?
– Nem.
Folyton azt mondogatta magának, hogy nincs mit aggódni a két újságkivágás miatt, de azért tudta, ostobaság lenne egyáltalán nem törődni velük. A józan ész azt diktálta, legyen kicsit elővigyázatosabb, ezért mindig megbizonyosodott róla, hogy háza ablakai, ajtói zárva legyenek, körülnézett a parkolóban, mielőtt kilépett volna az épületből, ellenőrizte a hátsó ülést, mielőtt beszállt a kocsijába. Végül is ez még nem üldözési mánia.
– Hé! Mitől majrézol ennyire? – kérdezte Alex.
– Én nem majrézok. Csak…
– Ne hazudj! Valósággal fojtogatod a kormányt. Mi van?
– Semmi.
– Cat!
– Semmi.
– Állj félre!
– De…
– Állj félre!
Cat a járda mellé kanyarodott.
– Kapcsold le a lámpát! El ne mozdulj innen! – A férfi kinyitotta az ajtót, és kiszállt.
– Alex, mit akarsz csinálni? *Alex?*
A férfi ekkor már a házak előtti pázsiton szaladt Cat háza felé. Alakja hamar egybeolvadt az árnyakkal, Cat már nem is látta.
A lány kezdeti rémülete gyorsan elszállt, s azután már ostobaságnak tűnt. Lehet, hogy ezzel az autóval az egyik szomszédjához jött valami vendég.
Türelmetlenül dobolt a kormánykeréken, végül kiugrott a kocsiból. Alex útvonalát követve lábujjhegyen szaladt, igyekezett az árnyékban maradni. Minél közelebb ért a házhoz, annál nevetségesebbnek érezte az egészet. Azok az istenverte fehér borítékok lassan az agyára mennek. Mindig is megvetette a gyávaságot. Soha nem volt rá jellemző, hogy támadásra készülődő útonállókat képzeljen az árnyékok közé.

Azután meghallotta a hangokat a hátsó udvara felől. Kiáltás. Nyögés. Dulakodás zaja. Hamarosan két alak tűnt elő a sötétségből. Alex a szó szoros értelmében vonszolta a másik férfit, aki vadul próbált ellenállni.

– A hátsó ajtót akarta feltörni – közölte Alex.

– Maga rohadt disznó – hörögte a másik férfi. – Engedjen el!

– Kizárt dolog.

Alex arccal a földre lökte a másikat, és a veséjébe térdelt. Kicsavarta a jobb karját.

– Ha csak megmozdul, eltöröm a karját – fenyegetőzött. – Cat, hívd a rendőrséget!

A lány rohant a bejárat felé, és kis híján orra bukott a lépcsőn, amikor „megint a nevét hallotta. A hangot eltorzította a harag és a fájdalom, mégis ismerős volt.

– Cat, az isten szerelmére, szedd le rólam ezt a seggfejet!

Cat megperdült, szeme tágra nyílt a döbbenettől.

– *Dean?*

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Cat fertőtlenítővel tisztogatta a konyhaasztalnál ülő Dean Spicer arcán levő karcolást. A kardiológus szeme megrebbent, halkan szitkozódott. Alex, aki lovaglóülésben foglalt helyet egy másik széken, igyekezett uralkodni arcvonásain.

Spicer végül félresöpörte Cat kezét.

– Jól lesz már – morogta. – Van valami innivalód?

– Úgy érted, szesz? Nincs.

– Aszpirin? – Amikor a lány a fejét rázta, Spicer felsóhajtott. – Hát, gondolom, nem számítottál rá, hogy megtámadják és leteperik a vendégedet. – Fenyegető pillantást vetett Alexre. – Tartozik nekem egy bocsánatkéréssel.

– Nem fogok bocsánatot kérni, amiért az egyetlen lehetséges módon reagáltam arra, amit láttam, vagyis arra, hogy maga megpróbálta feltörni a zárat a hátsó ajtón.

Igaz, elkapta Spicert, mielőtt kiderült volna, hogy nem ellenség, hanem barát, de nem tett benne komolyabb kárt. Egyedül a büszkesége szenvedett csorbát, amiatt pedig Alex képtelen volt együttérzést kicsiholni magából.

– Nem kellett volna a sötétben ólálkodnia, és betöréssel próbálkoznia – mondta.

– Magának viszont meg kellett volna kérdeznie, ki vagyok, mielőtt rám támadt.

Alex vigyorgott.

– A legjobb módja annak, hogy az ember szétlövesse a fejét. Szép is lenne odasétálni az elkövetőhöz, és udvariasan elkérni az igazolványát. Az ember előbb elkapja, azután tesz fel kérdéseket. Másként tíz perc alatt vége lenne a bűnözők között.

– E témában nem vagyok kompetens. Magával ellentétben nem forgolódom bűnözők között.

Alex felpattant, olyan hevesen, hogy széke felborult.

– Örüljön neki, hogy Cat idejében felismerte! Már épp móresre akartam tanítani, amiért seggfejnek nevezett.

– Fiúk, fiúk! – kiáltott fel Cat. – Mindannyian barátok vagyunk, oké? Ami történt, megtörtént, pár hét múlva már jót nevetünk az egészen.

Alex biztosra vette, hogy soha nem fogja sem ő, sem Spicer a történteket mulatságosnak találni, de nem vitatkozott. Cat már úgyis épp elég ideges volt. Felállította a székét, és visszaült. Spicerrel továbbra is ellenségesen méregették egymást.

Cat, miközben visszacsavarta a fertőtlenítősüveg kupakját, finoman korholta váratlan vendégét.

– Ha felhívsz, hogy jössz, mindez elkerülhető lett volna.

– Meglepetést akartam szerezni neked.

– Sikerült, annyi bizonyos – felelte a lány vidáman.

Túl vidáman. Mosolya erőltetettnek tűnt. Alex úgy vélte, Cat nem repes az örömtől, hogy itt látja Spicert, akit csak mint jó barátját mutatott be neki. Alexnek nem kellett a szájába rágni, pontosan tudta, a doktor több volt annál Cat számára. A lány erőtlen, feszült hangon érdeklődött, hogyan utazott Spicer.

– Kaptál vacsorát a gépen? Készítsek neked valamit?

– Nem ettem meg a vacsorát, de a főztödhöz már volt szerencsém. Azért köszönöm.

– Kávét?

– Kösz, nem.
– Én sem kérek.
– Akkor talán menjünk át a nappaliba. – Egyik férfi sem mozdult, így hát Cat is leült a konyhaasztalhoz. – Tulajdonképpen nem is hiszek a szememnek, hogy itt látlak. Azt hittem, előbb halnál meg, mint hogy betedd a lábad egy ilyen isten háta mögötti helyre, mint San Antonio.
– Amit eddig láttam, az alulmúlta még az eddigi elképzeléseimet is – hangzott a mogorva válasz.
– És mikor határoztad el, hogy ideutazol?
– Hirtelen ötlet volt. Úgy alakult, hogy az elkövetkező pár napban alig lesz dolgom, mindent áttettem más időpontokra, és felültem a repülőre.
– Örülök, hogy itt vagy.
Cat hazudott, és Alex ezt pontosan tudta. Mi több, Spicer is.
– Voltaképpen remekül időzítettél – folytatta a lány erőltetett lelkesedéssel. – Épp most értünk haza egy partiról. Websterék vacsorát adtak.
Spicer morgott valamit.
– Nancy jótékonysági rendezvényt szervez a *Cat kicsinyei* javára.
– Milyen kedves.
– Ott volt a San Antonió-i társaság krémje. A nők mind el voltak ragadtatva, hogy megismerhették Alexet.
– Maga zsaru, igaz? – fordult felé Spicer.
– Voltam.
Újabb megvető mordulás.
– Alex most bűnügyi regényeket ír. Nagyon híres. Nem olvastad valamelyik könyvét?
Spicer úgy meredt Catre, mint aki nem érti, hogyan juthat egyáltalán az eszébe ilyesmi.
– Nem.
– Talán nem ártana – jegyezte meg Alex.
– Kétlem, hogy ezt a kijelentést egyetlen elfogadható indokkal is alá tudná támasztani.
– Tanulhatna valami hasznosat. Például, hogy hogyan védje meg magát.
Spicer felpattant, de megszédült, meg kellett kapaszkodnia széke támlájában. Alexnek megint sikerült lepleznie elégedett vigyorát.
Cat is felugrott, hogy visszasegítse a kardiológust a székre, azután haragosan csípőre tette a kezét.
– Na jó, elegem van belőletek! Hagyjátok már abba! Hogy lehet ilyen idióta módjára viselkedni egy semmiség miatt?
– Én ezt nem nevezném semmiségnek – mutatott Spicer az arcára. – És azzal fenyegetőzött, hogy eltöri a karomat.
– Dean…
– Mert azt hittem, hogy betörő. Mint kiderült, csak egy flúgos, aki a sötétben ólálkodik, és…
– Alex…
A férfi felállt.
– Állítsd le magad, Cat! Nem számít. Úgy hallom, megjött a kocsi.
– Már hívtál taxit?
– Amikor elmentél az elsősegélydobozért.
– Ó. Azt hittem, itt maradsz még kicsit velünk.
– Nem akarok zavarni. Foglalkozz csak a vendégeddel! Viszlát, doktor.
Spicer mogorván meredt rá.

– Kikísérlek, Alex – mondta gyorsan Cat. Szótlanul lépkedtek végig a folyosón. A lány kinyitotta az ajtót. – Igazad volt, itt a taxi.

A kocsi a járda mellett állt, Spicer bérelt szedánja mögött.

Cat visszafordult Alexhez, és halkan így szólt:

– Köszönöm, hogy elkísértél a partira.

– Köszönöm, hogy meghívtál.

Ha egy csepp esze lett volna, Cat ezen a ponton elbúcsúzik. Nem így tett.

– Eléggé meglepően zárult az este, igaz?

– Aha.

– Ez izgalmasabb volt, mint egy csésze kávé.

– De kevésbé izgalmas, mint egy jó kefélés.

– Muszáj ilyen nyersen fogalmaznod?

– Muszáj ilyen szemérmesnek lenned? Nagyon jól tudod, hogy az ágy felé tartottunk.

– Már nemet mondtam.

– De nem gondoltad komolyan?

Cat lehajtotta a fejét. Alex az állánál fogva gyengéden felemelte.

– Felnőttek vagyunk. Legyünk őszinték magunkkal és egymással, jó? Amióta megláttalak Charlie-ék szúnyoghálóján keresztül, kívánlak. És te is kívánsz engem. Minden, amit azóta mondtunk, tettünk, az előjáték volt.

A lány idegesen a konyha felé sandított.

– Vettem az adást – mondta bosszúsan Alex. – Jó éjt, Cat!

Kilépett az ajtón, és már a járdáig vezető köves út felénél tartott, amikor a válla felett visszanézett. A lány még mindig az ajtóban állt, sziluettjét kirajzolta a mögüle jövő fény.

Akár azért, mert Cat olyan szomorúnak és kicsit elhagyatottnak látszott, akár mert őbenne még mindig forrt a düh az exszerető váratlan felbukkanása miatt, akár mert tényleg szemét patkány volt, mint korábban elismerte, Alex, mit sem törődve lelkiismerete intő szavával, sarkon fordult.

Szó nélkül a lány tarkója mögé csúsztatta a kezét, másik karjával átölelte a derekát, és magához húzta. Csókjából sütött a vágy és a harag.

Aztán, éppoly váratlanul, ahogyan elkezdte, véget vetett a csóknak. Amikor otthagyta a lányt, az döbbentnek, vágytól égőnek, csókolhatónak és megkefélhetőnek látszott; ő viszont még dühösebb volt, mint az este folyamán bármikor. Dühös volt Spicerre, Catre, saját magára.

Mindenre és mindenkire.

– Mióta megy ez?

Dean nem vesztegette az időt. Ahogy Cat átlépte a konyha küszöbét, nekiszegezte a kérdést, amit a lány a legkevésbé szeretett volna hallani.

– Miről beszélsz?

– Ne szórakozz velem, Cat! Mióta megy ez az ügy a zsaru-íróval?

– Nincs semmiféle *ügy* Alex és köztem. – Cat elmesélte a Waltersék házában lezajlott jelenetet. – Azóta a bizarr első találkozás óta együtt vacsoráztunk párszor. Haverság. Ennyi az egész.

Dean szkeptikusan felhorkant. Cat támadásba lendült.

– Nézd, Dean, örülök, hogy meglátogattál, de mégis hogy képzeled, hogy a távollétemben betörsz a házamba?

– Eszembe sem jutott, hogy rossz néven veszed. Próbáltam megmagyarázni ennek a Neandervölgyinek is. Nem találtalak itthon, hát gondoltam, bejövök és megvárlak. Nem értem, miért vagy így felháborodva. A malibui házadhoz is volt kulcsom. Mi a különbség?

– Az, hogy a malibui házhoz *én* adtam neked kulcsot. Tudtam, hogy nálad van. – Cat érezte, hogy emelkedik a hangja, igyekezett uralkodni magán. – Értesítened kellett volna, hogy jössz. Nem szeretem a meglepetéseket. Ezerszer megmondtam már.

– Akkor ez egyike azon kevés dolognak, ami nem változott meg körülötted, amióta nem láttalak. Nem tudom, az itteni munkád teszi-e vagy az, hogy ezzel a banditával lófrálsz, de valahogy más vagy.

– Hogy érted ezt?

– Nyugtalan vagy. Ideges.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz. – Pedig tudta, nagyon is, és zavarta, hogy ennyire szembetűnő.

– Feltűnt abban a pillanatban, ahogy megláttalak. Bármi is a baj… – Dean arca hirtelen halálsápadt lett. – Úristen! Csak nem a szíveddel van baj? Csak nem a kilökődés jeleit tapasztalod?

Cat felemelte a kezét, és a fejét rázta.

– Nem, Dean. Remekül érzem magam. Még mindig valóságos csodaként élem meg, hogy ilyen jól vagyok.

– Csak ne légy meggondolatlan! – mondta a férfi szigorú, orvosi hangján. – Ha bármikor a kilökődés első, apró jelét tapasztalod, hívj! Azonnal!

– Ígérem.

– Tudom, bosszant, ha prédikálok neked, de valakinek időnként csak az eszedbe kell juttatnia, hogy más vagy, mint a többiek. Te újszíves vagy.

– Nem akarom, hogy kényeztessenek.

Dean a fejét csóválta.

– Túl sokat dolgozol.

– Szeretek dolgozni. Minden tőlem telhetőt beleadok a *Cat kicsinyei*be.

– Ezért vagy olyan feszült?

Cat szerette volna megmutatni Deannek a titokzatos újságkivágásokat, de attól tartott, a férfi ragaszkodna hozzá, hogy értesítsék a rendőrséget. Ő viszont még mindig arról próbálta meggyőzni saját magát, hogy azok a cikkek nem jelentenek valójában semmit.

– Talán azért látszom izgatottnak, mert a mai parti nem csupán társadalmi esemény volt. El kellett bűvölnöm egy csomó embert, és ez szörnyű fárasztó tud lenni – mondta őszintén. – Szeretem a munkámat és a gyerekeket, de egy ilyen műsor sok problémával jár. Némelyik a produkcióval kapcsolatos, némelyik azzal, hogy bürokratákkal kell harcba szállni.

– Bármikor itt hagyhatod.

Cat mosolyogva rázta a fejét.

– A problémákkal együtt is szeretem. Minden erőfeszítést megér, ha egy gyereknek igazi szerető szülőket találunk. Nem, Dean, nem akarom itt hagyni.

– Szóval a munka csodás. Akkor valami más a gond. – Mélyen Cat szemébe nézett. – Ez a Pierce az oka, hogy pattanásig feszültek az idegeid?

– Már megint témánál vagyunk?

– Mennyire keveredtél bele ebbe az ügybe?

Cat nem válaszolhatott őszintén, mert igazság szerint annyira „keveredett bele az ügybe” Alexszel, hogy elérkezett arra a pontra, amikor azt kívánta, kapcsolatuk jusson el a következő szintre.

– Alex érdekes és intelligens – mondta végül. – Rendkívül összetett személyiség. Minél jobban megismerem, úgy érzem, annál kevesebbet tudok róla. Kíváncsivá tesz.

– Cat – nyögött fel Dean –, ez a fickó egy keménykötésű, jóképű macho, aki kíváncsivá tesz. Hát nem érted?

– Ő a rossz fiú, akinek egyetlen nő sem tud ellenállni – felelte halkan Cat.

A kardiológus döbbenten csóválta a fejét.

– El nem tudom képzelni, mit eszel rajta. Ez egy gengszter! Csak rá kell nézni. Észrevetted azt a sebhelyet a szemöldökében? Csak isten a tudója…

– Egy fiatal srác megütötte egy sörösüveggel.

– Ó! Vannak máshol is sebhelyei? Láttad mindet? Lefeküdtél vele?

– Semmi közöd hozzá!

– Vagyis igen.

– Akár igen, akár nem, nem a te dolgod. Nem vagyok köteles beszámolni neked, kivel találkozom. –Megrázta a fejét, és sokkal halkabban folytatta: – Ó, Dean! Nem akarok veszekedni. Kérlek, próbálj megérteni!

– Tökéletesen értelek. Úgy gondolod, az a szenvedély és tűz kell neked, ami szerinted a mi kapcsolatunkból hiányzott. Olyan fickót akarsz, akit kemény fából faragtak, aki szűk farmert hord, és akit ha meglátsz, remegni kezd a térded.

– Igen – ismerte el Cat, és dacosan felvetette a fejét. – A ruhatár hanyagolható, de azt valóban kedvelem, ha remegni kezd a térdem.

– Jézusom, Cat! Ez olyan… gyerekes.

– Nézd, Dean! Életem legfontosabb kapcsolatában nem vagyok hajlandó megelégedni a második legjobbal. A barátság nagyon fontos, de ha és amikor szerelmes leszek, én romantikát akarok. Bizseregni, reszketni, vibrálni akarok.

– Ha nem lennék itt, akkor most éppen bizseregnél és vibrálnál *vele?*

Cat hosszú másodpercekig nem felelt. Végül, amikor már teljesen nyilvánvaló volt, hogy Dean nem hátrál meg, így szólt:

– Nem tudom. Talán. – Aztán eszébe jutott Alex búcsúcsókja, és halkan hozzátette: – Valószínűleg.

A férfi lerántotta kabátját a szék támlájáról.

– Talán fel kéne hívnod, hogy jöjjön vissza.

– Dean, ne menj el így! – kérlelte Cat. – Ne büntess azért, mert nem vagyok fülig szerelmes beléd! Még mindig te vagy a legjobb barátom. Szükségem van rád. Dean!

A férfi végigrohant a folyosón, ki a házból. Az ajtó nagyot csattanva vágódott be mögötte. A bérelt autó kerekei csikorogtak, ahogy elszáguldott.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

George Murphy a szokásosnál is harapósabb kedvében volt, ahogy a rozzant ház felé lépkedett. A tornác rozoga deszkái recsegtek a talpa alatt. A bejárati ajtón alig volt már festék, a kifakult foltokból épp csak meg lehetett állapítani, hogy egykor kék lehetett. Amikor kinyitotta, a sarokvasak keserves nyikorgást hallattak.

A nappaliban avas zsír és marihuána szaga terjengett. Murphy félrerúgott egy játék nyulat, vadul káromkodott, amikor megbotlott egy kisautóban, azután felkiáltott:

– Szivi, itthon vagyok!

A nő a hálószobából került elő. Bár dél volt, vékony pamut hálóinget viselt. Idegesen megnyalta száraz, kicserepesedett ajkát.

– Mit keresel itt?

– Hogy mit keresek itt? Itt lakom.

– Mikor engedtek ki?

– Egy órája. Nem volt bizonyítékuk, nem tarthattak tovább bent.

Kábítószer-birtoklással vádolta pár nyomorult zsaru, akiknek nem tetszett a pofája, és mindenáron be akarták varrni. Pitiáner ügy. De a börtönben rohadni rövid ideig sem kellemes. Majd megdöglött egy sörért, és a kangörcs is rajta volt már rendesen.

Szeme sarkából a nőre sandított, aki szokatlanul idegesnek látszott.

– Na mi van? – kérdezte. – Nem is örülsz, hogy itthon vagyok? – Szeme gyanakvón összeszűkült, és a hálószoba ajtajához lépett. – A rohadt életbe! Ha valami férfi van odabent, megöllek.

– Nincs…

Félrelökte a nőt, és berontott a levegőtlen, kicsi szobába. Az ágyon, az ő oldalán egy gyerek aludt a gyűrött lepedők között. A kisfiú felhúzta a térdét a mellkasához. Jobb hüvelykujja a szájában volt.

Murphy átkozottul hülyén érezte magát, amiért kimutatta féltékenységét. Tekintélyét megőrzendő ellenőrizte a fürdőszobát is, de persze üres volt. Megfordult, és az alvó fiúcskára mutatott.

– Visszahozták?

A nő bólintott.

– Ma reggel. Végigbőgtem két éjszakát. Dolgozni sem bírtam. Semmit nem tudtam csinálni, csak Michael járt a fejemben. – Nagyot nyelt. – A gyermekvédelmis azt mondta, ha… ha még egyszer baj lesz, elviszik örökre. – Könnyek gyűltek a szemébe, ahogy esdeklőn a férfira nézett. – Kérlek, ne csinálj semmi olyasmit, amiért…

– Hozz egy sört! – A nő tétovázott, aggódó pillantást vetett a fiúra. Murphy halántékon vágta. – Azt mondtam, hozz egy sört! – ismételte. – Megsüketültél vagy mi?

A nő kirohant a szobából, és egy pillanat múlva már vissza is tért egy doboz Coorsszal.

– Ez az utolsó. Ahogy Michael felébred, elmegyek és hozok. Veszek valamit vacsorára is.

A férfi elégedetten felmordult. Ez a viselkedés már inkább kedvére való volt. Időnként figyelmeztetni kellett a bigét, hogy ki az úr a házban.

– Sütök neked krumplit és hamburgert. Hagymával. Ahogyan szereted.

Murphy böfögött. Most már kezdett az agyára menni ez a kerepelés. *Miért nem születnek a nők némának?*, gondolta. Összelapította az üres sörösdobozt, és elhajította, azután turkálni kezdett a komód tetején levő kacatok között.

– Mit csináltál vele?

– Kérlek, ne! Ne itt. Ha a gyermekvédelmis beugrik…

A komódon állt egy tiszta, kis rekeszekre osztott műanyag doboz, benne különböző színű, formájú, méretű gyöngyök tucatjai. Murphy egy mozdulattal a földre lökte. A nő tehetetlenül nézte, ahogy a gyöngyök szétgurulnak a repedezett linóleumon. A férfi megragadta a karját, és durván megrázta.

– A francba a szaros gyöngyeiddel! Hol az anyag?

A lázadás szikrája csak egyetlen pillanatig villant fel a nő szemében, aztán kialudt.

– A legalsó fiókban.

– Vedd elő!

Amint a nő lehajolt, hálóinge megfeszült a csípőjén. Murphy belemarkolt a hátsójába.

– Pár nap a sitten, és még a te kövér segged is frankónak látszik.

A nő felegyenesedett, de a férfi nem engedte el, kezdte felráncigálni a hálóingét.

– Ne! Kérlek! – könyörgött a nő a komód feletti tükörben nézve a férfit. – Michael felébredhet.

– Fogd be a pofád, és csinálj pár adagot! – Látta, hogy a nő tiltakozni akar, erős ujjaival durván belecsípett. – Igyekezz!

A nő reszkető kézzel kinyitotta a nejlonzacskót, kiöntött egy kis kupac kokaint, és egy játékkártyával két takaros vonalba rendezte egy kis törött tükrön. A férfi lehajolt, egy rövid szívószálon át felszippantotta, a maradékot pedig az ínyébe dörgölte.

– Á, mindjárt jobb! – sóhajtott. Kezét a nő tarkójára tette, nagyot lökött rajta, hogy a komódra hajoljon, azután gombolni kezdte a nadrágját.

– Ne most!

– Kuss! – Megpróbálta szétfeszíteni a nő összeszorított lábait, majd, hogy nem járt sikerrel, megint halántékon vágta, most még erősebben. – Tedd szét a lábad!

– Nem akarom így csinálni.

– Jól van. – A férfi hangja lágy volt, de az arca eltorzult. Belemarkolt a nő hajába, megfordította, lenyomta a földre, és meredező szerszámát az arcába nyomta. – Ha úgy nem akarod, akkor majd így csináljuk. Látod, milyen kedves vagyok? Na? – Megrántotta a haját. – És ha fájdalmat mersz okozni, szálanként tépem ki a hajadat!

– Oké, oké. Úgy csinálom, ahogy akarod. – A fájdalom és megaláztatás könnyei patakzottak a nő szeméből, amint az alvó gyermekre nézett. – De a másik szobában.

– Jézusom, de ronda vagy, amikor így vernyákolsz.

– Nem fogok sírni. Ígérem, abbahagyom. Csak ne akard…

– A kölyök alszik – mondta a férfi. – De föl is ébresztheted. Ha jobban belegondolok, nem árt, ha tanul valamit. – Elindult az ágy felé.

A nő átkarolta a lábát.

– Ne! Ne!

– Akkor dologra!

Az élvezetet jelentős mértékben fokozta számára, hogy fölülről nézte, amint a nő hozzálát, szája keményen, gyorsan mozog. Kétségbeesetten igyekezett, hogy mielőbb véget vessen az egésznek.

De az ő eszén nem jár túl a spinkó. Visszatartotta magát, ameddig csak bírta. Amikor végül elélvezett, elbődült, akár egy vadszamár.

Csodával határos módon Michael nem ébredt fel.

Vacsora után Murphy odaült a tévé elé. Váltogatta a csatornákat, de mindenhol a híradó ment.

Az egyik csatornán egy pofás kis vörös felkeltette az érdeklődését. Látta már korábban is, de nem figyelt oda. A csaj arca tényleg jó volt, viszont melle szinte semmi. A jobb válla fölött egy gyerek képe látszott.

– …nem törődtek vele – mondta épp a nő a kamerába. – Szülei mindketten a kábítószer rabjai. Minden bizonnyal gondjai lesznek a beilleszkedéssel, de a megfelelő családi körben okos, egészséges, érzelmileg stabil emberke válhat belőle. Ha megkapja a szükséges szeretetet és támogatást, a helyes irányba…

Murphy egyre fokozódó érdeklődéssel hallgatta. Amikor a vörös visszaadta a szót a bemondónak, Murphy összevont szemöldökkel a fiúra nézett, aki a sarokban játszott azzal a mocskos nyúllal.

A kölyök csak nyűg a nyakán. Nem csap zajt, és megtanulta, kemény leckék során, hogy ne lábatlankodjon Murphy körül. Mégis folyton útban volt, miatta nem csinálhatta azt, amit akart. A spinkó is folyton Michael miatt nyaggatta. Ne csináld ezt, mert Michael meglátja; ne mondd azt, mert Michael meghallja. Az ember tisztára belebolondul.

Ráadásul az az istenverte gyermekvédelmis is mindig mindenbe beleüti a hosszú orrát. Valószínűleg ő uszította rá a zsernyákokat is, amikor a legutóbb kicsit megdolgozta a nőjét. Pedig megérdemelte. Nem volt itthon, amikor ő hazajött. És amikor végül előkerült, nem mondta meg, hol tekergett. Csak nem képzelte, hogy megússza szárazon? Nem lett volna szabad megengedni neki azt a gyöngyfűzést sem. Még a végén azt hiszi, hogy meg tud állni a saját lábán.

De a fő gond a kölyök. Ha nem lábatlankodna itt, sokkal kellemesebb lenne az élet.

Örökbefogadás, arról locsogott a vöröske. Nem feltétlenül árváknak, hanem olyan kölyköknek is, akikből elegük van a szülőknek, akiktől meg akarnak szabadulni. Igazán jól hangzik.

Murphy a nőre sandított, aki a gyöngyeivel babrált. Tisztára becsavarodna, ha Michaelt örökre elvennék tőle. De előbb-utóbb kiheverné. Úgysem lenne más választása. Vagy talán nem is bukna ki annyira, ha tudná, hogy Michael jó családba került. Akármit jelentsen is az, hogy jó család.

Murphy a sörét szürcsölte, és a kis vörös járt a fejében. Talán épp nála a megoldás a problémára.

Ezen érdemes elgondolkodni.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

– Cat?

– Úristen! – A lány összerezzent, és kezét ösztönösen a zakatoló szívére szorította. – Nem tudtam, hogy van itt valaki.

A stúdióban sötétség honolt.

– Csak én vagyok. Rád vártam.

Alex kiszállt a bemondó székéből, és Cat felé ballagott, akinek a lába a földbe gyökerezett a rémülettől.

Ezen a kései órán, amikor már nem látták el mindennapos funkciójukat, a stúdió felszerelésének darabjai rémálomba illő teremtmények alakját öltötték.

Régebben ilyen ostobaság soha nem jutott volna Cat eszébe. Mostanában viszont mindenütt szellemeket látott.

– Honnan tudtad, hogy itt megtalálsz? – kérdezte.

– Megtudtam, hogy kifelé menet általában lerövidíted az utat, és átvágsz a stúdión.

– Ki mondta? És egyáltalán hogyan jutottál be ide?

– A jó öreg Bob igazán előzékeny.

– Jó öreg Bob?

– Már tegeződünk. Miután megmondtam neki, hogy rendőr voltam, nem is lehetett volna szívélyesebb. Hosszú éveket szolgált le a San Antonió-i Rendőrkapitányságon. Miután nyugdíjba ment, beállt biztonsági őrnek.

– Ez az exzsaru-bajtársiasság igazán hasznos lehet.

– Kinyit pár zárt ajtót – vont vállat a férfi. – Fázol?

Cat szorosan összefonta a karját, de észre sem vette.

– Talán egy kicsit. Fel sem tűnt.

– Vagy talán valami más miatt reszketsz?

– Mi másért reszketnék?

– Azt neked kell tudnod.

– Nem tudom.

– De valami elképzelésed csak van. – Ujját a lány szájára téve útját állta a kitörni készülő tiltakozó szavaknak. – Éreztem, hogy valami nincs rendjén, amikor a múltkor megláttad azt az idegen autót a házad előtt.

– Nyugtalan lettem. Mindenki így reagált volna ilyen esetben.

– De te a szituációhoz képest túlságosan nyugtalan lettél – erősködött Alex. – Mintha eleve számítottál volna rá, hogy baj lehet. Sőt, már korábban is úgy viselkedtél, mint valami flúgos. Mi okod volt rá?

– Semmi.

– Hazudsz.

Cat hirtelen úgy érezte, minden erőtartaléka kimerült. Lehajtotta a fejét, és a halántékát masszírozta.

– Te győztél, Alex. Ma este nincs kedvem a szópárbajhoz.

– Miért nem mondod el nekem, mi bánt?

– Mert… – Tétován elhallgatott. – Mert hazamegyek és lefekszem.

Az ajtó felé indult. Alex hozzáigazította a lépteit.
– A kedvesed még mindig ott van nálad?
– Ő nem a kedvesem.
Alex megtorpant. Cat is megállt, feléje fordult, és jelentőségteljes pillantást vetett rá.
– Már nem.
– Értem.
Mentek tovább, csak a jó öreg Bobnál álltak meg egy pillanatra, hogy elköszönjenek. A férfi valósággal sugárzott.
– Kösz az autogramot. – Alex könyve feküdt előtte a pulton kinyitva. – Pont nekem való olvasmány.
– Örülök, hogy tetszik – mosolygott legújabb rajongójára Alex, és kinyitotta a súlyos fémkaput Cat előtt.
– Lekenyerezted – vádaskodott a lány.
– Nem árt, ha van valami tartalékban, ha a sztorizás a régi szép napokról netán nem válik be.
– És honnan tudtad, hogy itt leszek ma este? Sosem szoktam ilyen sokáig benn maradni. – A parkoló teljesen üres volt. Már a késő esti híradó stábja is hazament.
– Otthon nem voltál.
– Először odamentél a házhoz?
– Hogy megint összefussak Spicerrel? Isten őrizz! Hívtalak, és senki nem vette fel a telefont.
– Tulajdonképpen miért kerestél?
Odaértek Cat kocsijához. Alex a tetejére könyökölt, és a lányhoz fordult.
– Személyesen akartam bocsánatot kérni, amiért megsebesítettem a ked… öö… Spicert.
– Nem volt semmi baja – felelte a lány. – Legfeljebb a büszkesége kapott sebet. – Kinyitotta a kocsi ajtaját. – Akkor hát túlestünk a bocsánatkérésen. Jó éjt, Alex!
– Nézd, Cat, ez a Spicer egy nyámnyila alak. Mi a fenét eszel rajta?
– Nos, először is, megmentette az életemet.
– Szóval úgy érzed, a lekötelezettje vagy.
– Elég ebből, Alex! – kiabálni akart, de elcsuklott a hangja. – Fogd már be, és… és hagyj békén! Én… ma… te… – Legnagyobb kétségbeesésére könnyekben tört ki.
– Ó, a fenébe! – nyögött fel Alex, és magához szorította a lányt.
Miután hosszú percekig rázta a zokogás, Cat felemelte a fejét, elfogadta a felajánlott zsebkendőt, és kifújta az orrát.
– Ugye, valami nagy baj van, Cat?
– Semmi kedvem beszélni róla.
– Úristen, hogy lehet valaki ilyen makacs! – Alex félretolta a lányt, bezárta a kocsija ajtaját, azután megfordította Catet, és az ellenkező irányba kezdte terelni. – Gyere!
– Most meg mi van? Haza akarok menni.
– Nem akarlak megsérteni, de láttam már gilisztát, amelyik jobb húsban volt nálad. Meg foglak etetni.
– Nem vagyok éhes.
Alex nem hallgatott rá. Félóra múlva megérkeztek a lakására két jókora, Kentucky Fried Chicken feliratú zacskóval.
– El kell ismernem, ez nagyon jó – jegyezte meg valamivel később Cat két falat között. – Bár megállapítom, hogy te egy táplálkozási szabotőr vagy. Hamburger. Sült krumpli. Rántott csirke.
– A zsaruk csak gyorsétkezdei kaján élnek. Mutass nekem egyetlen rendőrt, aki szereti a tofut, a joghurtot vagy a búzakorpát!

Cat jót nevetett, de a férfi nem követte a példáját. Szúrós szemmel méregette.

– Mi az? – kérdezte elkomolyodva a lány.

– Azon gondolkodom, milyen követhetetlenül gyorsak a hangulatváltásaid. Ha nekem rossz kedvem van, mert nem megy az írás, az eltart napokig, hetekig, akár hónapokig is. Te sírtál egy jót, és megtisztultál. Talán a férfiaknak is gyakrabban kellene sírniuk.

– Ne tévesszen meg az étvágyam! A szervezetem megköveteli a táplálékot, amit az utóbbi harminchat órában megtagadtam tőle, de attól még szörnyen levert vagyok.

– Miért? Spicer felhúzott orral távozott?

– Igen, de nem Dean az oka. Chantal ma reggel meghalt.

Alex nem tudta mit mondjon.

– Annyira sajnálom, Cat – nyögte ki végül.

– Én is.

– Mi történt?

– Szerencsére nem szenvedett sokáig. Az új szerv kilökődött. Teljesen leállt a veseműködés. – Az örökbe fogadó szülei majdnem beleőrültek a bánatba. Ó, Alex, én beleavatkoztam ezeknek az embereknek az életébe. Az én hibám, hogy megszerették egymást, Chantal és ők. Az otthonukba fogadták a kislányt, tanúi voltak a szenvedéseinek, osztoztak a fájdalmában, és tessék. Valóságos érzelmi hullámvasútra ültettem őket, és most mi maradt nekik? Tévések, riporterek nyüzsögnek majd Chantal apró koporsója körül, nyaggatják őket, hogy nyilatkozzanak. A média hasznot húz a gyászukból. És mindez miattam. – Tenyerébe temette az arcát. – Dolgoztam egész nap, mint egy őrült, hogy kiverjem a fejemből Chantalt, de másra sem tudtam gondolni, mint hogy min ment keresztül ez a házaspár miattam.

– Tényleg azt hiszed, te tehetsz arról, hogy megszerették egymást? – Alex a fejét csóválta. – Ugyancsak el vagy telve magadtól, ha azt képzeled, hogy ekkora befolyást tudsz gyakorolni más emberek életére, nem gondolod?

Cat felkapta a fejét, és összevont szemöldökkel meredt a férfira.

– Nem kényszerítetted őket, hogy fogadják be őt, Cat – folytatta a férfi valamivel nyugodtabb hangon. – Jelentkeztek, és még a tanfolyamot is elvégezték, hogy megfeleljenek a követelményeknek. Ők akarták Chantalt.

– Ők egy élő kislányt akartak, nem pedig egy sírt, ahová virágot vihetnek az ünnepnapokon.

– Sajnos a gyerekekhez nem adnak garancialevelet.

– Tartsd meg a morbid vicceidet! A süket szövegedtől nem fogom jobban érezni magam.

– Mert valósággal lubickolsz az önsajnálatban.

– Egy biztos – közölte haragosan Cat –, ha én nem vagyok, azok az emberek most nem gyászolnak.

– Felelősségre vontak ezért?

– Természetesen nem.

– Talán megkérdezték, hogy: „Ms. Delaney mi a fenéért tette ezt velünk? Tökéletes boldogságban éltünk, amíg ránk nem sózta ezt a beteg kölyköt.” Mondtak ilyesmit?

– Ne nevettesd ki magad! Felhívtak, és… – Elhallgatott.

Alex előrehajolt.

– Igen, Cat? Folytasd! Miért hívtak fel?

A lány megköszörülte a torkát, és lesütötte a szemét.

– Felhívtak, és köszönetet mondtak, amiért segítettem elintézni, hogy Chantal hozzájuk kerüljön.

– Valószínűleg azért, mert amíg Chantal velük volt, hasznosnak érezték magukat. Mert végre valakinek szüksége volt rájuk. Talán ez volt életük legboldogabb időszaka. Ami a kislánnyal történt, az tragikus. Kétségtelenül. De szeretettel, törődéssel vették körül, amikor a legnagyobb szüksége volt rá, igaz?

– Igaz.

– Ha az eset megismétlődne, másként járnál el?

Cat lehajtotta a fejét.

– Nem.

– Hát akkor?

– Igazad van. Természetesen igazad van. – Szomorú mosolyt villantott Alexre. – Ez a tragédia kiborított, ennyi az egész. Szükségem volt valakire, aki tárgyilagosan szemléli a dolgot, és félresöpri a kételyeimet. És arra is szükségem volt, hogy jól kisírjam magam. – Megtörölgette könnyes szemét egy szalvétával. – Köszönöm.

Alex csak legyintett.

A konyhából jövő fény a férfi sötét hajára esett, és élesen kirajzolta arcvonásait. Dean azt mondta, úgy néz ki, mint egy gengszter. Valóban volt benne valamiféle vadság, és a szabályokat sem tisztelte túlzottan. Kétségkívül képes rá, hogy fájdalmat okozzon.

De ő maga is megtapasztalta a kínt. Különben hogy is tudna ilyen megértő lenni? Szigorú tekintete, nyers modora bizonyára ennek a következménye. Egyetlen szóval, kifejezéssel vérig tud sérteni bárkit.

Ám ugyanúgy képes arra is, hogy pár szóval megnyugtassa az embert. Tud kedves, együttérző, gyengéd is lenni. Jó barát, ha arra van szükség.

Tekintetük összefonódott, a néma csend kimondatlan szavakkal volt terhes.

Pár pillanat múlva Alex a lány tarkója mögé csúsztatta a kezét, magához húzta, míg szájuk össze nem ért.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Cat kínzó gondolatai szétszóródtak, akár a pitypang fehér bóbitája, ha ráfújnak. Minden porcikájával a csókra összpontosított. Ebben a pillanatban semmi más nem számított.

Ajkuk összeforrt, ahogy ott térdeltek a nappali padlóján, egymással szemben. Egyre csókolták egymást, miközben Alex levette Cat blúzát. A lány kicibálta a férfi ingét a nadrágjából, kezét lassan végighúzta az izmos, szőrös mellkason. Alex elengedte egy pillanatra, míg lekapta és félredobta az ingét, azután újra a karjába vonta.

– Ez nem lehet igaz – suttogta rekedten, amikor kezét a lány szoknyája alá csúsztatta. Fojtott hangjában nevetés bujkált.

– Strasberg-féle színészi technika – mondta halkan Cat. – Valahányszor egy-egy jelenetben Laura Madisonnak nagyon szexisnek kellett lennie, a harisnyanadrág helyett harisnyatartót vettem fel, hogy segítsen a megfelelő hangulatba jönni. Elég gyakran volt rá szükség, úgyhogy megszoktam.

Alex a lány mezítelen combját simogatta a harisnya fölött.

– Tisztára, mint a férfiak megtestesült vágyálma.

– Mintha a könyved egyik jelenete vált volna valóra?

– Sokkal jobb annál.

Alex levette a lány szoknyáját, kombinéját, bugyiját. Cat elnyúlt hanyatt fekve a szőnyegen. Egészen megdöbbentette saját szemérmetlensége.

A férfi tágra nyílt szemmel nézte, miközben gépiesen kilépett farmerjából és alsónadrágjából. Férfias mezítelensége láttán Cat levegő után kapkodott.

Alex lefeküdt mellé, a melltartó kosarán keresztül megcsókolta a mellét, azután felemelte a fejét, és elsötétülő tekintettel bámult le rá.

– Ha ezerszer írnám le ezt a jelenetet, akkor sem lenne tökéletes. – Figyelte, ahogy a lány keble reagál az érintésére. – A női test apró, finom rezdüléseit egyszerűen nem lehet szavakkal kifejezni.

Keze lassan végigsiklott Cat hasán, combja külső oldalán. A lány átölelte, ujjai felfedezőútra indultak az izmos férfitesten. És csókolták egymást mohón, vágyakozva.

– Ne fogd vissza magad, Alex! – suttogta Cat. – Érezni akarom, hogy nő vagyok. Érezni akarom, hogy férfival vagyok. Azt akarom, hogy tégy magadévá. Azt akarom…

– Azt akarod, hogy amúgy istenigazából megkeféljenek.

Alex a lány térdére simította a tenyerét, és szétlökte a lábát. Ám ahelyett, hogy a kezét csúsztatta volna a combok közé, ahogyan Cat várta, lehajtotta a fejét.

A lány annyira megdöbbent, hogy még akkor sem tudott felkiáltani, amikor pár pillanat múlva a csúcsra jutott. Keble hullámzott, felső ajkán izzadság-cseppek gyöngyöztek, haja nyirkosan tapadt tarkójára, nyakára.

Alex bőre is síkos volt a verítéktől, amikor a lány fölébe emelkedett. Lehunyt szemmel, feszült arccal lassan belehatolt. Cat teste szinte elnyelte. És ő újra és újra, egyre mélyebben merült el a nedves forróságban.

Cat azt hitte, számára már véget ért a csoda, ám a férfi ritmikus mozgása újból lángra lobbantotta érzékeit. A szeretkezésnek soha nem tapasztalt mélységeit élte át, amelyek szintúgy mérhetetlen magasságokba repítették, rabul ejtve agyát, testét, lelkét.

Aztán a tempó fokozatosan felgyorsult. A férfi zihálása erősödött. Amikor a tetőpontra ért, egész teste beleremegett. Minden izma pattanásig feszült, torkából rekedt, szaggatott, szinte zokogásszerű hangok törtek elő. Cat akkor már második orgazmusa örvényében kavargott.

Sokáig tartott, amíg magukhoz tértek, de Cat legszívesebben ott feküdt volna az örökkévalóság végezetéig. Vágyaik tökéletes összhangban voltak, mint ahogy a csúcspont is valódi beteljesülést jelentett számukra. S ahogy ott feküdtek, Catet hihetetlen béke töltötte el, abban a pillanatban, amikor összevegyülő lélegzetük mintha nem is két, hanem egy testből áradt volna.

Alex is érezhette ezt a valószerűtlen közelséget. Mert épp mielőtt testük újra szétvált volna, lágy, szeretetteljes csókot lehelt a lány két melle közé, ahol egykor a sebhely húzódott.

Cat ébredt fel először. Tudta, hogy Alex enyhén szólva nem korán kelő típus, így hát mozdulatlanul feküdt tovább, nehogy megzavarja az álmát. A férfi haja kócos volt, nagyon sötétnek látszott a fehér párnahuzaton. Szemöldökét enyhén összevonta, ami arra mutatott, hogy lelki békéje soha nem teljes, még álmában is gyötrődik valamin.

Cat az éjjeliszekrényen álló órára nézett, és úgy döntött, elég a lustálkodásból. Óvatosan kisiklott az ágyból. Lenn összeszedte szégyentelenül szétdobált ruhadarabjait, felöltözött, majd taxit hívott.

Amíg a kocsira várt, összetakarította vacsorájuk romjait. A konyhába menet elhaladt a tiltott szoba ajtaja előtt. Kidobta a szemetet, elöblítette poharaikat, és töltött magának egy kis narancslét.

Miközben italát kortyolgatta, eljátszadozott a gondolattal, mi lenne, ha megint kinyitná azt az ajtót, és bekukucskálna. Alex tiltakozása csak tovább fokozta kíváncsiságát.

Az elmúlt éjszakán a két ember viszonylatában elképzelhető legintimebb aktus zajlott le köztük. Most, hogy kapcsolatuk elért erre a szintre, Alex bizonyára nem akarja többé elzárni életének ezt a területét előle.

De mi van, ha mégis? Megéri vállalni a kockázatot? Nem, döntötte el Cat. Megvárja, míg Alex maga nyitja ki előtte azt az ajtót.

Amikor a taxi megérkezett, a férfi még mindig aludt, így hát Cat csendesen távozott a lakásból. A tévéállomás parkolójához vitette magát, ott átült a saját kocsijába, hazahajtott, lezuhanyozott, átöltözött, és próbálta végiggondolni az előtte álló napot. Akárhogy is igyekezett azonban, fejében egyre csak a múlt éjszaka járt.

Eléggé szembetűnő lehetett, hogy eluralkodott rajta az eufória, mert Jeff megjegyzést tett rá abban a pillanatban, ahogy belépett az irodába.

– Mi történt? Megütötted a főnyereményt a lottón?

Cat nevetett, és átvette a feléje nyújtott kávéscsészét.

– Miért kérded?

– Mert a szó szoros értelmében ragyogsz. Azt hittem, szomorú leszel Chantal miatt.

Cat arcáról lehervadt a mosoly.

– Természetesen nagyon bánatos vagyok, de már nem nézek olyan borúlátón a világra, mint tegnap. Egy barátom az eszembe juttatta, milyen csodálatos is az élet.

– Ez a „barát” véletlenül nem egy bizonyos izompacsirta regényíró? – kacsintott Jeff.

– Izompacsirta? – ismételte Cat kuncogva.

– Meglehetősen bárgyú vigyorodból ítélve feltételezem, hogy… öö… gyógyhatású este volt a tegnapi.

– Semmi közöd hozzá – felelte Cat, és érezte, hogy elpirul.

Jeff mosolygott.

– Oké, oké. Akárhogy is, remélem, jó hatással volt rád minden szempontból. Az utóbbi időben eléggé túlpörgetted magad. Ami azt illeti… – Elkomolyodott, a torkát köszörülte. – Lehetek őszinte? Nem mint munkatárs, inkább mint barát?

Cat egy székre mutatott.

– Ne kímélj, Jeff!

– Az utóbbi pár hétben valahogy zaklatottnak tűntél. Nem mintha nem végeznél remek munkát – tette hozzá sietve. – Bármi okoz is gondot neked, nem hagytad, hogy kihasson a munkádra. Csak éppen… Elgondolkodtam, mi lehet az, ami foglalkoztat. Úgy értem, Alex Pierce-en kívül.

Ennyire szembetűnő lett volna a nyugtalansága? Több közeli ismerőse is megjegyzést tett rá – Dean, Alex és most Jeff. Cat örült, hogy lehetősége nyílik beszélni a két újságcikkről. Azt akarta, Jeff erősítse meg hitében, miszerint az egész csak annyi, hogy valami flúgos szórakozik vele.

– Jó megfigyelő vagy, Jeff. Kicsit kibillentettek a lelki egyensúlyomból.

Elővette a két borítékot a kézitáskájából. Napok óta magánál tartotta őket, talán tudat alatt épp egy ilyen lehetőségre várt.

– Mondd meg, mit gondolsz róluk! – nyújtotta át Jeffnek. – De őszintén.

A fiatalember megtekintette a két borítékot, azután elolvasta az újságkivágásokat.

– A mindenit! Mindketten furcsa balesetben haltak meg, és mindketten újszívesek voltak.

– Különös egybeesés, nem igaz?

– Mondhatni. Van valami elképzelésed, ki küldhette őket?

– Nincs.

– És hogyan szerezhette meg a lakcímedet?

Cat vállat vont.

– Többek között pont ez nyugtalanít.

Jeff még egyszer végigolvasta a cikkeket, és jól megnézte a borítékokat.

– Megmutattad már valakinek? – kérdezte.

– Nem.

– Talán nem ártana.

– Nem tudom, Jeff. – Cat felsóhajtott. – Nem akarok bolhából elefántot csinálni.

A fiatalember megnyugtatónak szánt mosolyt erőltetett az arcára.

– Hát, valószínűleg igazad van. Felesleges ilyesmi miatt idegeskedni. De… – tétovázott. – Ha netán megint kapsz egyet, szerintem mégiscsak el kéne menni a rendőrségre.

– Attól tartok, azt fogják gondolni, hogy egy hisztérika vagyok, némi üldözési mániával.

– Akkor legalább az itteni biztonsági őrökkel kellene beszélned, hogy ne engedjenek be az épületbe gyanús alakokat.

– Akkor az alkalmazottak háromnegyed része kinn rekedne – felelte Cat.

– Van benne valami. – Jeff ajkán mosoly villant, de rögtön újra elkomolyodott. – Légy óvatos, Cat! Rengeteg bolond rohangál a világban.

– Tudom. – A lány visszatette a borítékokat a táskájába, hangos kattanással becsukta, így vetve véget a beszélgetésnek. Visszavedlett főnökké. – Mikor lesz Chantal temetése?

– Pénteken kettőkor.

– Küldess koszorút a ravatalozóba a WWSA részéről! Én is küldök majd virágot, de azt magam intézem.

Ezután adott még jó pár instrukciót Jeffnek a további anyagokkal kapcsolatban. Nem voltak többé kételyei a műsort illetően. Chantalt elveszítették ugyan, de rengeteg gyereknek van még szüksége a segítségre. Újult erővel vetette bele magát a munkába.

Déltájt Jeff megint bekopogott hozzá. Idegesnek látszott.

– A kedvenc regényíród telefonált.

Cat szíve máris a torkában dobogott. A kagylóért nyúlt.

– Melyik vonal?

– Sajnos nincs már vonalban. Azt mondta, nagyon siet, csak üzenetet tud hagyni. A repülőtérről telefonált.

– Elutazik? – Cat jókedve semmivé foszlott. – Hová megy? Mennyi időre?

– Csak annyit mondott, hogy napokig lesz távol, és majd hív, amikor visszaért.

Cat igyekezett uralkodni vonásain, hangján.

– Köszönöm Jeff.

A fiatalember kihátrált, és halkan becsukta maga mögött az ajtót.

Cat le volt sújtva. Remélte, hogy este együtt vacsoráznak. Alig pár órája vált el Alextől, de máris rettenetesen hiányzott neki. Hirtelen haragra gerjedt. Ő szemlátomást nem hiányzik Alexnek. Mi lehetett olyan átkozottul fontos, hogy még arra sem tudott időt szakítani, hogy elbúcsúzzon?!

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Alex nem szerette különösebben New Yorkot, de lenyűgözőnek találta. A szuperlatívuszok városának nevezte, hisz fellelhető volt itt a világ minden rémsége, a kétségbeesés, a mocsok, a nyomor éppúgy, mint a fényűzés, a dicsőség, a csillogás. Egy saroknyi gyaloglás során találkozott olyasmivel, ami felvillanyozta, és olyasmivel is, ami undort váltott ki belőle.

Ő és ügynöke egy családias kis vendéglőben vacsoráztak a West Side-on. Oswald Kávézója, amelyet maga a robusztus magyar emigráns vezetett, Alex egyik kedvenc helye lett az idők során. A szendvicset vastagon borította a puha, ízletes sült hús, és hozzá sötét, szemcsés mustár járt, olyan erős, hogy szem nem maradt szárazon tőle.

Alex valósággal falta a szendvicset, miközben Arnold Villella egy tányér gulyást kóstolgatott.

– Látom, éhes voltál – állapította meg az ügynök. – Nem adtak enned a repülőgépen?

– Nem emlékszem.

Szinte semmire sem emlékezett a repülőútból, sem a taxizásból a La Guardiától Manhattan szívéig, sem bármi másból, ami a múlt éjszaka óta történt.

Félretolta a tányérját, és amikor a pincér megjelent, hogy elvigye, kávét rendelt. Már több mint a felét megitta, amikor rájött, hogy jó öt perce sem ő, sem az ügynöke nem szóltak egyetlen szót sem.

Villella türelmesen várt. Az általa képviselt szerzők számára volt ő dada, szigorú nevelő, gyóntató atya – amire ügyfelének épp szüksége volt.

Arnold Villella vállalta Alex képviseletét, mielőtt egyetlen sor is napvilágot látott volna tőle. A legtöbb ügynök, akit megkeresett, olvasatlanul küldte vissza első kéziratát, mivel azt az elvet követték, hogy nem képviselnek olyan szerzőt, aki még nem publikált. Ez volt a könyvszakmában a 22-es csapdája: nem adják ki a könyved, ha nincs ügynököd, viszont nem képvisel ügynök, ha nincs kiadott könyved.

Ám Villella felhívta őt Houstonban egy péntek reggelen. Alex szokás szerint rettenetesen másnapos volt, alig hallotta meg a telefon csengését.

– Ígéretesnek találom az írását. Nyers, de egyéni a stílusa. Szívesen vállalnám a képviseletét, ha gondolja.

Alex azon nyomban New Yorkba repült, hogy személyesen találkozzék azzal az emberrel, aki a földkerekségen egyes-egyedül ígéretesnek vélte az írását. Villella okos volt, és sokat kérdezősködött. Nagyképű volt, konok és kegyetlenül őszinte. De nem rosszindulatú. És nem is barátságtalan.

Amikor rájött, hogy Alex iszik, csak annyit mondott, hogy számos tehetséges íróval állt már kapcsolatban, akik között sok alkoholista is akadt.

– Az alkohol talán fokozta fantáziájuk működését, ám kivétel nélkül végzetesnek bizonyult írói karrierjükre nézve.

Amint visszatért Houstonba, Alex rögtön bevonult egy klinikára, és miközben átdolgozta eredeti kéziratát, úgy tűnt, a szavak szinte áradnak a pórusaiból, a mérgekkel együtt, amelyek beszennyezték, megrontották a szervezetét.

Villella kiérdemelte feltétlen bizalmát és lojalitását. Ő volt az egyetlen ember, akiben Alex bízott, aki kritizálhatta anélkül, hogy Alex zokon vette volna. Villella szinte mindent tudott róla, ám soha nem ítélte el sem őt, sem helytelen cselekedeteit.

– Bocs, Arnie – mondta a kávésbögréjét nézegetve. – Nem vagyok beszédes kedvemben ma este.

– Majd csak eljön az ideje.

– Minek?

– Annak, hogy elmondd, miért repültél ide váratlanul, és kértél meg, hogy tegyem magam szabaddá ma este.

– Remélem, nem volt más programod.

– Volt, de mindig úgy alakítom a napirendemet, hogy elérhető legyek a legfontosabb ügyfeleim számára.

– Fogadok, hogy ezt mondod minden ügyfelednek.

– Természetesen – felelte az ügynök őszintén. – Mind olyanok vagytok, akár a követelődző gyerekek.

– Fogadok, hogy én vagyok a legrosszabb kisfiú. Villella széttárta karját, jelezve, hogy Alex a lényegre tapintott.

– Hogy áll a könyv?

– Jól.

– Ennyire rossz a helyzet?

Alex felnevetett.

– Igyekszem helyesen megítélni. Folyton mondogatom magamnak, hogy ez még csak a piszkozat. –Tétovázott, majd szokatlanul szégyenlősen folytatta: – Mindentől függetlenül, Arnie, azt hiszem, egész jó lesz.

– Egyetlen percig sem kételkedtem benne, hogy nagyszerű lesz. Eddig ez a legbonyolultabb és legizgalmasabb ötleted. Bestsellernek kell lennie.

– Ha el nem szúrom.

– Nem fogod. Lazíts! Élvezd!

– Most a könyvről beszélünk vagy a szexről? – ugratta Alex.

– Én a könyvről beszélek. Te miről beszélsz?

Arnie kérdése leradírozta Alex arcáról a vigyort.

Jelzett a pincérnek, és miután kitöltötték neki az újabb adag kávét, ujjait a gőzölgő bögre köré fonta.

– Majd szétpattansz a feszültségtől – jegyezte meg Arnie. – Mi a baj? Ugye, nem tört rád megint a depresszió?

– Nem.

– Újabb eszméletvesztések?

– Úristen, dehogy!

Villella azokra az órákra – olykor napokra – célzott, amelyeket Alex az eszméletvesztésig menő alkoholos kábulatban töltött. Amikor magához tért, fogalma sem volt, mi történt, merre járt, mit csinált. Rémítő volt.

– Ennek semmi köze az italhoz. Továbbra is absztinens vagyok.

Villella szemlátomást megkönnyebbült.

– Akkor hát mi a baj?

– Együtt voltam egy nővel.

Villella pislogott, és Alex érthetőnek találta ügynöke meglepődését. Villella tudott a szexuális kalandozásairól. A nagy részükről.

– Ez most más – motyogta, és zavartan körülnézett.

– Ó! – Az ügynök felélénkült. – Ez a hölgy netán nemcsak a hormonjaidra hatott?

– Igen. Vagyis nem.

– Most akkor melyik?

– Ez nem egy kis szajha. Nemcsak egy numera a sok közül. Ő… Úristen, fogalmam sincs micsoda.

Villella összefonta ujjait, és felkészült a gyóntató atya szerepére. Alex fészkelődött. A torkát köszörülte. Végül mégis Villella szólalt meg.

– Látom, komoly gondban vagy. Nem mondhatnám, hogy afféle derűs, könnyed alaptermészettel lennél megáldva, de most olyan fokú kétségbeesést érzékelek benned, mint még soha, amióta csak ismerlek. Ez a nő netán visszautasítja a közeledésedet?

Alex lelki szemei előtt megjelent Cat képe. Szinte hallotta a nevetését, érezte a bőrén az érintését.

– Nem – felelte fojtott hangon.

– Akkor nem igazán értem, hogyan lehetne ez a bimbózó kapcsolat más, mint élvezetes és egészséges.

– A francba is, Arnie! – fakadt ki Alex. – Én Cat Delaneyvel feküdtem le.

Villella szeme tágra nyílt, arca falfehér lett.

– Úristen, Alex! Hát azt akarod, hogy megint minden főcím a te nevedet harsogja világgá? Épp olyan nőt kellett kiválasztanod, aki mágnesként vonzza az újságírókat? Olyan nőt, aki…

– Tudom – vágott közbe türelmetlenül Alex. – Tudom, őrültség.

– Nem csupán őrültség, drága barátom. Ez rendkívül veszélyes.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

Amikor Cat bekanyarodott az utcába, és meglátta, hogy Alex a háza előtt parkol, padlóig nyomta a gázpedált. Mire azonban megálltak egymással szemben a bejárati ajtó előtt, sikerült összekaparnia magában némi büszkeséget.

– Milyen volt az út?

– Tűrhető.

– Merre jártál?

– New Yorkban.

– Hirtelen ötlettől vezéreltetve utaztál el, ugye?

– Sürgős üzleti ügy.

– Na persze. A könyvszakma arról híres, hogy másodperceken múlik minden – gúnyolódott a lány.

Kinyitotta az ajtót, belépett, megfordult, és elállta a férfi útját. Épp, mint amikor legelőször jelent meg nála.

Az együtt töltött éjszaka után Cat azt a furcsa kábulatot érezte, ami csakis egy új románc kezdetén tapasztalható. Alex ezzel szemben elmenekült a városból. Ha annyira kellett sietnie, hogy el sem tudott búcsúzni tőle, felhívhatta volna az azóta eltelt napok során. De nem tette meg.

Most pedig fáradtnak és nyúzottnak látszik. Karikás a szeme, mintha nem is aludt volna azóta, hogy három nappal ezelőtt Cat kibújt mellőle az ágyból.

– Annak a kislánynak a temetésén voltál? – kérdezte a férfi.

– Honnan tudod?

– Felhívtam az irodádat, és azt mondták, temetésre mentél, és ma már vissza sem mész. Kiborító volt?

– Nagyon. – Cat felsóhajtott. Tekintete egy pillanatra a távolba révedt, azután megrázta a fejét, és visszafordult Alexhez. – Mi szél hozott erre?

– Beszélnünk kell.

Hangja, arckifejezése, még a testtartása is arra mutatott, hogy olyasmiről akar beszélni, amit Cat a legkevésbé sem szeretett volna hallani.

– Valami más időpont megfelelőbb lenne. Ez a temetés nagyon rossz hatással volt rám.

– Erre sosincs megfelelő időpont.

Cat szíve összeszorult.

– Hadd találjam ki! – mondta. – Egy apróságot elfelejtettél megemlíteni a múltkor, mielőtt lefeküdtünk egymással. Nős vagy.

– Nem vagyok nős. És ez volt az utolsó szó, amit hallottál tőlem itt a tornácon ácsorogva. – Félretolta a lányt, és bement.

Cat becsukta az ajtót.

– Hm. Ez rosszabb, mint gondoltam. Mikor voltál utoljára vérvizsgálaton?

Alex fenyegető pillantást vetett rá.

– Szállj le rólam, jó?

Ha nincs feleség a háttérben, és a halálos vírust sem hordozza, akkor már csak egy eshetőség maradt. A klasszikus lekoptatási jelenet következik. No de azt már nem! Cat kihúzta magát, felvetette a fejét, és támadásba lendült.

– Nézd, Alex, azt hiszem, tudom, mit fogsz mondani, úgyhogy megkíméllek a fáradságtól, rendben? Felnőttek vagyunk, lefeküdtünk egymással, igazán… kellemes volt. – Nagy levegőt vett. – De nem akarsz tartós kapcsolatba bonyolódni. Nem akarod elkötelezni magadat. – Kitárta a karját. – Hé, ez szuper! Én sem akarok semmi ilyesmit.

Levette a fülklipszét, kilépett magas sarkú cipőjéből, mert úgy gondolta, ezek az egyszerű, mindennapos dolgok meggyőzőbbé teszik az alakítását.

– Szóval nem fogok toporzékolni és követelőzni. Nincs apám, aki puskával kényszerítene az oltár elé. Nem fogom felvágni az ereimet, és nem esem neked a konyhakéssel. – Sikerült hűvös, merev mosolyt erőltetni az ajkára. – Úgyhogy megnyugodhatsz. Rendben?

– Ülj le, Cat!

– Miért? Kifelejtettem talán valamit?

– Kérlek!

A lány bevezette a nappaliba, felkapcsolt egy asztali lámpát, majd a pamlag sarkába kuporodott. Felhúzta a lábát, és magához ölelt egy párnát.

Alex leült vele szemben egy puffra, és a padlót bámulta. Úgy festett, mint egy rab, aki a cellája ablakából figyeli, hogyan ácsolják számára az akasztófát.

– Attól a pillanattól fogva le akartam feküdni veled, ahogy megláttalak – mondta nyersen, azután elhallgatott.

– Mi a baj, Alex? – kérdezte végül Cat. – Nem feleltem meg az elvárásaidnak?

– Ne légy nevetséges!

Felpattant, járkálni kezdett. Rossz jel. A férfiak akkor rohangálnak így fel-alá, ha rossz hírt kell közölniük.

A férfi hirtelen megtorpant, és Cat felé fordult.

– Sok szemét van idebenn. – Mutatóujjával megkopogtatta a halántékát. – Sok minden történt, mielőtt otthagytam a houstoni rendőrséget.

– Már tudok róla, hogy ittál.

– Az az okozat volt, nem az ok. Még mindig nem tudtam teljesen feldolgozni a történteket. Azt hiszem, nem lenne tisztességes…

– Térj a lényegre! – szakította félbe Cat.

– Rendben. A lényeg. Most még nem mehetek bele semmiféle komoly kapcsolatba. Úgy gondoltam, ezt tudnod kell, mielőtt túlságosan elfajulna a dolog.

Cat hosszú másodpercekig mozdulatlanul ült. Aztán félredobta a párnát, felpattant, a bejárati ajtóhoz masírozott, és szélesre tárta.

Alex felsóhajtott, és a hajába túrt.

– Dühös vagy.

– Tévedés. Mivel cseppet sem érdekel az egész, így nem is dühíthet fel.

– Akkor miért akarsz kidobni?

– Mert ebben a házban nincs elég hely nekem, neked meg az irdatlan önteltségednek. Ti ketten tehát távoztok. *Most!*

– Csukd be az ajtót!

Cat bevágta, hogy az egész ház beleremegett.

– Hogy merészeled feltételezni, hogy ez megrázkódtatás a számomra? Hogy merészeled feltételezni, hogy az a kefélés nekem többet jelentett, mint neked? Honnan veszed, hogy én „komoly kapcsolatot” akartam veled?

– Én nem azt mondtam…

– Te jó ég, leckéket adhatnál a leendő nagy kanoknak Hollywoodban önteltségből. Soha nem találkoztam még élő emberrel, aki ennyire odáig lett volna saját magától, mint te.

Alex kifogyva a türelméből felemelte a hangját.

– Én csak azt akartam, hogy ne várj tőlem olyasmit, amit képtelen vagyok megadni neked.

– Akkor máris teljesült a kívánságod, mert a semminél is kevesebb, amit tőled elvárok. Egyéjszakás kis szórakozás volt. A zsigereink remekül érezték magukat egymással. Ennél semmivel sem jelentett többet.

– Ez hazugság, és ezt mindketten nagyon jól tudjuk – kiabált Alex. – Ha nem jelentett volna semmit, akkor én nem magyarázkodnék itt, téged pedig nem kerülgetne a gutaütés.

– Szóval máskor szó nélkül szoktál lelépni, mi?

– Igen.

Cat a keblére szorította a kezét.

– Nahát, micsoda megtiszteltetés, hogy ily tapintattal viseltetik irányomban, Mr. Pierce!

– Hagyd abba, Cat!

– Menj a francba, Alex!

A férfi tekintetében tehetetlen haraggal meredt rá. Rövid hallgatás után így szólt:

– Nem veszekednénk itt, ha… ha…

– Most mit dadogsz? Ha micsoda?

Alex odalépett Cat mellé, hangja alig volt több rekedt suttogásnál.

– Ha nem lett volna olyan fantasztikus.

Cat legszívesebben kikaparta volna a szemét, miközben szeretett volna a karjába omlani.

– Te tényleg egy felfújt hólyag vagy – állapította meg végül, és eltávolodott a férfitól. – Tulajdonképpen mit képzelsz magadról? Hogy valamelyik ponyvaregényed hőse vagy?

Alex öklével nagyot csapott a tenyerébe.

– A francba! Arnie ekkorát még soha nem tévedett!

– Az ügynököd? Mi köze neki ehhez?

– Ő tanácsolta, hogy legyek őszinte hozzád, hogy játsszak nyílt lapokkal. Azt mondta, csak így lehet elintézni ezt az ügyet.

– Te kitárgyaltad az ügynököddel, hogy hogyan „intézz el” engem? – Cat hangja hihetetlen magasságokba emelkedett a dühtől. – Vedd úgy, hogy a „problémád” elintéződött! – Mutatóujját a férfi mellkasának szegezte. – Ne hívj fel! Ne gyere a házam közelébe se! Undorító féreg vagy! Tizedannyira sem vagy fantasztikus, mint hiszed. Látni sem akarlak többé. Megértetted?!

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Épp dagály volt, de Cat elég távol ült a fövényre csapódó hullámoktól. Átkarolta felhúzott lábát, állát a térdén nyugtatta. A naplementét nézte. Az égbolt karmazsinvörös ragyogása fokozatosan mosódott át indigókékbe.

Cat hirtelen megérezte, hogy nincs egyedül, elfordította a fejét, és döbbenten látta, hogy Dean közeledik felé. Pár pillanat múlva a férfi leült mellé a homokba.

– Honnan tudtad, hogy itt vagyok? – kérdezte a lány.

– Délután felhívtam az irodádat. A titkárnő tájékoztatott, hogy pár napra Malibuba utaztál pihenni. Nem is szóltál volna, hogy itt vagy?

– Nem – felelte őszintén a lány. – Nem mondhatni, hogy a legjobb barátságban váltunk el a múltkor.

A férfi szomorúan nézett rá.

– Tulajdonképpen azért hívtalak ma fel, hogy bocsánatot kérjek. Hülyén viselkedtem ott nálad.

– Ugyan, Dean, nem történt semmi.

A férfi hosszasan tanulmányozta Cat profilját, majd habozva megszólalt:

– Igazán nem akarlak megbántani, de pocsékul nézel ki.

– Nahát, kösz.

– Mit művelt?

– Kicsoda? – Mivel a férfi nem válaszolt, Cat feléje fordult. Dean a homlokát ráncolta, szemlátomást nem tetszett neki, hogy a lány megjátssza az ostobát. Cat tekintete újra a horizontot fürkészte. – Lefeküdtem vele.

– Gondoltam. Szóval, mi a probléma? Egy másik nő?

– Azt mondja, nem erről van szó.

– Sötét ügyek a múltjában?

– Valami, amit „szemétnek” nevezett, de nem bonyolódott részletekbe. Gondolom, nem véletlen, hogy otthagyta a rendőrséget. Azzal lehet kapcsolatos a dolog. A lényeg az, hogy csak szex kell neki. Kikapcsolódásképpen.

– És még mindig vonzódsz hozzá?

– Hazudnék, ha azt mondanám, nem.

– Értem. – Dean felsóhajtott és továbbment. – Szerelmes vagy belé?

Cat a térdére hajtotta a fejét.

– Szóval, igen – állapította meg a férfi. – Tudja?

– Úristen, dehogy! Azt hiszem, tökéletes alakítást nyújtottam. Jól legorombítottam, aztán kiutasítottam a házamból. – Felemelte a fejét, a hullámokat bámulta, annyira elmerült gyötrelmeiben, hogy észre sem vette az arcán legördülő könnycseppeket. – Ne haragudj, Dean! Tudom, nem könnyű most neked. Köszönöm, hogy meghallgatsz.

A férfi gyengéden letörölt egy könnycseppet, amely Cat szája sarkában csillogott.

– Az az ember kötözni való bolond, ha eldob magától egy ilyen csodás lehetőséget. Mit akar tulajdonképpen, ha ez sem elég neki?

– Kétlem, hogy Alex tudná, mit akar. Nyugtalan, mintha kutatna valami után.

– Esetleg menekül valami elől.

– Lehet. Vagy csak hihetetlenül önző. – Cat megborzongott. – Menjünk be! Kezdek fázni.

Már a konyhai pultnál ültek, kávét kortyolgatva, amikor Dean hirtelen megszólalt.

– Más is nyugtalanít, nemcsak ez a krimiíró.

– Soha nem tudtam semmit eltitkolni előled.

– Mások számára bizonyára meggyőző az alakításod, de én megérzem, ha bánt valami.

Pulóvere zsebéből Cat előhúzott három borítékot, és letette Dean elé.

– Azt hiszem, érdekesnek fogod találni ezeket.

A férfi fürkésző pillantást vetett rá, aztán szemügyre vette a borítékokat, és kihalászta belőlük az újságkivágásokat. Miután többször átolvasta őket, összevont szemöldökkel nézett Catre.

– Az otthoni címedre küldték őket.

– Igen. A harmadik aznap érkezett, amikor ideutaztam.

Dean hosszasan tanulmányozta a borítékokat.

– Ezekből semmi nem derül ki.

– Legfeljebb, hogy San Antonióban adták postára.

A férfi megvető mozdulattal a pultra lökte az újságkivágásokat.

– Valami flúgos küldhette őket, akinek eléggé morbid a humora.

– Valószínűleg.

– Ez nem hangzott túl meggyőzően.

– Hát, nem csoda.

– Őszintén szólva én sem vagyok egészen nyugodt – vallotta be Dean. – Megmutattad már másnak is?

– Jeffnek. Az első kettőt. A harmadikról nem tud.

– És mi volt a véleménye?

– Azt mondta, nincs miért idegeskednem, aztán rögtön hozzátette, hogy ha továbbiakat is kapok, meg kéne mutatnom a rendőrségnek.

– És megtetted?

– Nem. Egyre csak halogatom, abban reménykedem, hogy találok valami magyarázatot.

– Mindig fennáll a lehetőség, hogy egy flúgos, aki névtelen leveleket küldözget, egyszer csak valami még flúgosabb dologra szánja el magát.

– Tisztában vagyok vele. – Hosszú másodpercekig nézte a kávéscsészéjét, töprengett, megemlítse-e a különös gondolatokat, amelyeket az újságkivágások ébresztettek benne. Végül belevágott. – Dean, ismertél engem a műtét előtt is, talán jobban, mint bárki más. – Nagy levegőt vett. – Más lettem? – A férfi szemébe nézett. – Megváltoztatott a szívátültetés?

– Igen. Előtte haldokoltál. Most pedig nem.

– Nem erre gondoltam.

– Tudom, mire gondoltál – csattant fel Dean. – Azt akarod kérdezni, hogy keresztülmentél-e bármiféle személyiségváltozáson a műtétet követően. Ami elkerülhetetlenül elvezet a következő kérdéshez: átvihetők-e a donor jellemvonásai a recipiensbe az átültetett szív közvetítésével.

A lány bólintott. Dean a fejét csóválta.

– Te komolyan képes vagy ilyen badarságon törni a fejedet?

– Badarság?

– Természetesen. Úristen, Cat! Térj észre! Intelligens nő vagy, és többet tudsz az anatómiáról, mint sok orvostanhallgató. A szív voltaképpen egy szivattyú, a testnek egy mechanikusan működő alkatrésze. Ha elromlik, gyakran megjavítható vagy lecserélhető. Számtalan felnyitott szívet láttam már műtétek során. Egyikben sem voltak érzelmek és érzések tárolására alkalmas kis fiókok. Az elképzelés, miszerint a szív az emóciók kincsesháza, csodás verseket ihletett, de orvosi

szempontból irdatlan nagy sületlenség. Mindettől függetlenül, amennyiben ezek az újságkivágások olyannyira felkavartak, hogy csak az nyugtat meg, ha megtalálod a donorod családját, természetesen segítek.

Dean nem tudott róla, de Cat közvetlenül a műtét előtt véletlenül hozzájutott egy aprócska információhoz új szíve eredetét illetően. Azt kívánta, bár ennyit se tudna. Az a pár szó folyton ott motoszkált agya valamelyik szögletében. Az utóbbi időben különösen sokat gondolt rájuk.

– Annak idején megmondtam, hogy semmit nem akarok tudni a donoromról. – Habozva hozzátette: – Talán át kéne értékelnem az álláspontomat.

Dean felállt, átölelte, magához húzta a lányt.

– Biztos vagyok benne, ez az egész a balesetekkel a véletlen műve. Különös egybeesés. Valaki felfigyelt rá, és most kegyetlen tréfát űz veled.

– Én is ezt mondtam magamnak még akkor is, amikor a másodikat megkaptam. De aztán megérkezett a harmadik, és ekkor észrevettem valamit, ami korábban elkerülte a figyelmemet. Látom, neked sem tűnt fel.

Dean összeráncolt homlokkal hátrébb lépett.

– Mi az?

– Nézd a dátumokat, Dean! Mindegyik végzetes baleset az áldozat szívátültetésének évfordulóján következett be. És – tette hozzá halkan – ugyanakkor van az én műtétem évfordulója is.

HARMINCADIK FEJEZET

Alex a számítógépe sötét képernyőjét bámulta. A villogó zöld kurzor nem mozdult. Az a tetves pötty meg nem moccant napok óta – pontosabban a veszekedés óta.

Kicsit megmasszírozta a nyakát, azután a billentyűzetre tette a kezét, mint aki most már aztán komolyan munkához lát.

A kurzor villogott tovább.

Alex napok óta próbált megírni egy szerelmi – helyesbítés: *kefélési* – jelenetet. Addig a pontig a könyv egészen jól alakult. A cselekmény lassan, módszeresen kezdett kibontakozni. A szereplők, elképzeléseinek megfelelően, szépen haladtak egyik veszélyes szituációból a másikba.

És aztán egyszer csak megmakacsolták magukat. A hős többé nem volt képes hőstettekre, és valóságos balfácánná változott. A gonosztevő megszelídült. És a női főszereplő…

Alex az asztalra könyökölt, két kezével a hajába túrt. A főszereplőnő vezette a lázadást. Nem találta többé kielégítőnek a rá osztott szerepet, egyszerűen ledobta magáról, mint valami megunt ruhadarabot, és nem lehetett visszatuszkolni bele.

Igazi karakán csaj volt. Jól felvágták a nyelvét. Éppoly pimaszul feleselt, ahogyan a hátsóját ringatta, amit Alex buja részletességgel ecsetelt a tizenötödik oldalon, amikor bemutatta a nőt az olvasóknak.

Viszont rendkívül nőies is volt, és érzékeny lelkületű, eltérően Alex eredeti terveitől. Alex gyanította, hogy amíg nem figyelt oda, a nő önkényesen módosította bizonyos személyiségjegyeit. És ő, egy gyenge pillanatában annyiban hagyta. A csaj megúszta, ő pedig most már fújhatja az egészet, túl késő korrigálni.

Elérkezett az idő, hogy a hős meghódítsa a nőt, ám a hálószoba-jelenet egészen más jelleget öltött, mint Alex elképzelte.

A hősnek fel kellett volna gyűrnie a szoknyát, letépni a bugyit, gyorsan beakasztani, ellőni a patront, kihúzni, és otthagyni a csajt, hadd ordítozzon kedvére mindenféle átkokat, hadd fenyegetőzzön, hogy ráuszítja hapsiját, a gonosztevőt.

A hős alkalmasint megvető, gúnyos stílusban viszonozhatta volna a sértéseket és fenyegetéseket, mielőtt otthagyja a spinét a koszlott hotelszobában szakadt bugyijával és az élvezettől kipirult arcával, amelyek nagyszerű bizonyítékai romlottságának és rászedhetőségének.

Ám valahányszor Alex hozzáfogott, hogy megírja a jelenetet, lelki szemei előtt egyáltalán nem így rajzolódott ki. A hős keze simogatón siklott a szoknya alá. Ahelyett, hogy durván megrántotta volna a bugyit, belecsúsztatta ujjait. Szerencsétlen majom kis híján elájult a csodás érzéstől, amikor megérintette ott a nőt. És miután végül belehatolt, egyáltalán nem sietett. A nő egészen más volt, mint várta: szelídebb, kedvesebb, lágyabb. Szokásával ellentétben a hős fölébe emelkedett, és a szemébe nézett. A nő lehunyta pilláit, és egy könnycsepp gördült ki a szeme sarkából. A hős megkérdezte, mi a baj. Csak nem okozott neki fájdalmat?

Micsoda?, sikoltott fel Alex agya. *Hogy nem okoz-e neki fájdalmat? Hát ez meg honnan jött?! A hőst nem érdekli, hogy okoz-e fájdalmat!*

Nem, felelte a nő, nem okozott fájdalmat. A hős csak egyetlen módon árthatna neki, ha beszámolna az itt történtekről a gonosztevőnek. Mert ő aztán biztosan fájdalmat okozna neki, mondta a nő. Gyakran bántalmazza. Csak nem gondolta a hős, hogy ő egy ilyen szemét hernyóval maradna, mint a gonosztevő, ha lenne más választása? Ugyan dehogy! A körülmények hatására alakult így a helyzet.

Süket duma!, háborgott Alex magában. *Ez egy közönséges szajha! Hát nem látod, te idióta?*

A hős áhítattal nézte a tiszta kék szempárt, szinte elveszett a nő ölének selymes forróságában, beszívta göndör vörös hajának illatát…

Álljunk csak meg!

Ez a bige szőke. Festett szőke. Ott áll a tizenötödik oldalon. Mi történt a tizenötödik és a száznegyedik oldal között, amitől megváltozott a haja színe és a jelleme? És ő ugyan mikor kezdett el ilyen szavakat használni, mint *pillák* és *áhítat* és *selymes?* Akkor, amikor elvesztette az uralmát a saját könyve felett. Pontosan akkor.

A kurzor egy helyben állt és villogott.

Alex hátralökte a székét, felállt. Végül is előfordul ilyesmi. Még a Pulitzer-díjas írók is elakadnak időnként.

Az ablak felé menet Alex pillantása a könyvespolcon álló, majdnem üres whiskysüvegre tévedt. Úgy látta, mintha hosszú orrot mutatott volna neki.

Amikor eljött Cattől, a lány majd szétrobbant a dühtől, és épp egy ólomkristály vázát készült hozzávágni. Alex pontosan tudta, hogy Cat jogosan haragszik, és egyenesen egy italüzlethez hajtott.

Az első kortynak undorító íze volt. A második már jobban csúszott. A harmadik és a negyedik egészen jólesett. A továbbiakra Alex nem emlékezett.

Hajnalban arra ébredt, hogy a hólyagja annyira tele van, hogy az már fáj. A szájának olyan íze volt, hogy ha rálehel egy elefántbikára, az is feldobta volna a talpát a szagtól. És fogalma sem volt, hogyan került egy áruház parkolójába. Úgy döntött, igazán szerencsés fickó, hisz nem ölte meg magát, sem mást, miközben tökrészegen autókázott.

Hazahajtott, lezuhanyozott, megborotválkozott, marékszám nyelte az aszpirint.

Átolvasta az anyagot, amelyet az elvonókúra végeztével kapott. Már épp a vécébe akarta önteni a maradék italt, amikor eszébe jutott, hogy inkább megtartja mementóképpen. Hadd emlékeztesse rá, hogy még mindig nem gyógyult ki teljesen az alkoholizmusból, hogy egyetlen ital is végzetes lehet, és hogy a problémák megoldása nem a pohár fenekén található.

Tengernyi piát felvedelt, kutatva az okot, amiért így összejött minden. Imája a Felsőbb Hatalomhoz általában kérdésekből állt. „Miért kellett éppen Alex Pierce-t kiszúrnod? Mit csináltam? Vagy mit nem csináltam?” Fizette az adóját, rendszeresen adakozott az Üdvhadseregnek, tisztelettudó volt az öregekkel.

Ha az a július negyediki eset volt… Már legalább ezerszer bocsánatot kért. Ennél pocsékabbul már egyszerűen nem érezhette magát miatta. Azt tette, amit tennie kellett.

Ám a Felsőbb Hatalom szemlátomást éppúgy nem volt vevő az okfejtésére, mint főnökei a kapitányságon. S mivel úgy érezte, hogy Isten is eltaszítja magától, kezdett összeroppanni. A pia lett az egyetlen barátja.

Most Arnie volt az egyetlen barátja.

Arnie. Ebben a pillanatban szívesen megszorongatta volna Arnie torkát. Sokra ment ügynöke tanácsával; Cat kis híján agyonütötte egy vázával. Bármit mondanak is a nők, nem az őszinteség az, amire egy kapcsolatban vágynak.

Nem lett volna egyszerűbb mindkettőjük számára, ha továbbra is lefekszik Cattel, kiélvezi a gyönyört, és a többit a Sorsra bízza? De akkor, mint Arnie rámutatott, valóban szemét patkány lenne.

Az ablaküveghez szorította a homlokát, és halkan szitkozódott. Cat miatt nem tud enni, aludni, dolgozni, vége az önfegyelmének. Nem merte feltenni magának a kérdést, miért, hogy ekkora hatalma van felette a lánynak. Minél inkább igyekezett kibogozni a szálakat, annál bonyolultabbnak tűnt a helyzet.

Csak egy dolog volt egészen biztos: amióta összevesztek Cattel, ő egyetlen elfogadható mondatot nem írt le.

Csak legalább a szex ne lett volna a lánnyal olyan istentelenül jó!

Elhatározta, hogy ráncba szedi a szereplőit, mielőtt még kénytelen lenne visszaadni a kiadótól kapott előleget, visszament a számítógéphez, és leült a sötét képernyőn villogó kurzor elé.

Hát jó! Ha a jelenet nem hajlandó úgy alakulni, ahogyan eredetileg eltervezte, leírja így, és a többi majd kiderül. Ártani nem árt. Végül is nem kőbe vési a szavakat. Egy gombnyomás, és törlődnek a felesleges oldalak.

– A francba is! – motyogta, és két ujjal sebesen püfölni kezdte a billentyűket.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

– Kipihentnek látszol. – Sherry Parks leült Cattel szemben.

– Ugye? – mosolygott Jeff, és helyet foglalt a másik széken. – Már nagyon ráfért egy kis nyaralás.

– Fantasztikus volt – mondta Cat. – Naponta háromszor teleettem magam. Olyan későig aludtam, hogy az már erkölcstelen. Nagyokat sétáltam a parton. Egyszóval lustálkodtam.

– Ugyan – szólt Sherry. – Egy kiadós tengerparti séta felér egy aerobic edzéssel.

– Ami azt illeti, az én esetemben az is jelentős testedzés, mire felöltözöm a sétához. Az emberek általában levetkőznek, ha a partra mennek. Nekem el kell takarnom a bőröm minden négyzetcentiméterét. – A gyógyszerei miatt különösen hajlamos volt a leégésre.

Jelezve, hogy ideje munkához látni, Cat kinyitotta a dossziét, amelyet Jeff tett eléje. Az első oldalra ragasztott fotó megdöbbentette.

– Ó, istenem! – kiáltott fel. – Micsoda gyönyörű gyermek!

– Valóban – helyeselt Sherry. – A neve Michael. Hároméves. A Gyermekvédelmi Szolgálat tegnap vitte nevelőotthonba.

– Milyenek a családi körülményei? – kérdezte Cat.

– Az apja bűbájos ember, mondhatom – húzta el a száját Sherry. – George Murphy. – Állítólag építőmunkás, de mindenhonnan folyton kirúgják, mert indulatos, összeférhetetlen, és gyaníthatólag kábítószeres. Az ő munkanélküli-segélyéből élnek, meg abból a kevésből, amit Michael anyja össze tud kaparni.

– Murphy szokta bántalmazni őket?

– A szomszédok szerint igen. Számtalanszor kihívták már a rendőrséget. Murphyt le is tartóztatták, de az asszony soha nem emel vádat. Nyilvánvalóan retteg a férfitól. A múlt hónapban a gyermekvédelmis több napra elhozta Michaelt, de amikor Murphyt letartóztatták kábítószer birtoklása vádjával, visszavitte az anyjához. Sajnos a férfit hamar kiengedték bizonyíték hiányában. És azóta a helyzet még rosszabb lett. Egyre gyakrabban jött rá a bolondóra, és dühe hirtelen inkább Michaelre, mint az anyjára irányult. A kisfiú „elesett” a múlt héten. Megröntgenezték a traumatológián, de elengedték, mert nem találtak nála csonttörést. Tegnapelőtt az anyja újra bevitte a kórházba. Murphy nekilökte a falnak. Michael szinte megnémult a megrázkódtatástól, még csak nem is sírt. Az anyja attól félt, hogy esetleg maradandó agykárosodást szenvedett.

– Így történt?

– Nem, csak enyhe agyrázkódás volt. Az orvosok benn tartották huszonnégy órás megfigyelésre. Tegnap a Gyermekvédelmi Szolgálathoz továbbították az ügyét, és a kisfiú nevelőotthonba került.

– És most hogy van?

– Sír az édesanyja után, de egyébként jó magaviseletű. Ami azt illeti, túlságosan is. Szegénykét annyira megfélemlítette az apja, hogy beszélni sem mer – mondta szomorúan Sherry.

– Úristen! – suttogta Jeff.

Cat egyre csak a fotót bámulta. A kisfiúnak göndör, fekete haja volt, hatalmas, kék, kifejező szeme, hihetetlenül hosszú szempillája és szép ívű ajka. Olyan gyönyörű volt, akár kislánynak is nézhették volna. Cat nem tudta a szemét levenni a képről.

– Szerintem idővel betehetnénk a *Cat kicsinyei*be – mondta Sherry. – Úgy tűnik, az anyja szereti, de fél Murphytől. Isten tudja csak, mit kell elszenvednie tőle. Én láttam ezt az alakot, szerintem mindenre képes. Most egyébként mindkettejüket vád alá helyezték kiskorú bántalmazása miatt. A túlterhelt, alulfizetett, kirendelt ügyvédjük máris elkezdett alkudozni, hogy ne kerüljön sor tárgyalásra.

– Azok alapján, amiket elmondott, Sherry, véleményem szerint hajlandók lesznek elismerni bűnösségüket egy kevésbé súlyos vádpontban, és cserébe lemondanak Michaelről – mondta Jeff.

Ez gyakran előfordult. Egyes szülők szívesen odaadták a gyermeküket, hogy ne kelljen börtönbe menniük. És bármilyen megdöbbentő, a gyerekek számára rendszerint jobb is volt, hogy elkerültek szüleiktől, akik ennyire nem törődtek velük.

– Valószínűleg igaza lesz, Jeff – bólintott Sherry. – Murphy kapva kap majd az alkalmon, hogy megszabadulhat a fiúcskától. Számára ez jó üzlet lesz.

– Viszont Michael és az édesanyja számára valóságos tragédia – jegyezte meg Cat.

Ha ez a gyermek az övé lenne, megölné azt, aki megpróbálná elvenni tőle. Ettől függetlenül nem ítélte el a másik nőt. A félelem nagy úr. Mint ahogy a szeretet is.

– Ha valóban annyira szereti a fiát, ahogy mondtad, Sherry, talán azért mond le róla, mert így megvédheti Murphytől.

– Hosszú távon ez lenne a legjobb megoldás Michael számára – mondta Sherry. – A *Cat kicsinyei* segítségével majd találunk neki szerető szülőket. Addig pedig más gyerekek társaságára van szüksége, hogy megtanulja a közösségbe való beilleszkedés szabályait. Úgyhogy azt hiszem, el is hozom a piknikre.

Cat felkapta a fejét.

– Miféle piknikre?

Jeff megköszörülte a torkát, és elmosolyodott.

– Gondoltam, nem zavarom meg a pihenésedet itteni hírekkel, hanem megvárom, míg visszajössz.

Cat kérdő tekintettel nézett rá.

– Nancy Webster legalább hússzor telefonált, míg távol voltál. Mr. Webster nem mondta neked, hogy ha a felesége valami feladatot kap, akkor átmegy úthengerbe?

– Nem ugyanezeket a szavakat használta.

– Hát, jól ismeri a nejét. Mrs. Webster elmagyarázta, hogy egy igazi jótékonysági rendezvény megszervezéséhez hónapokra van szükség. Úgyhogy addig is meghívott néhány potenciális adakozót egy minirendezvényre. Ami a hétvégén lesz.

– Most, a hétvégén?!

– Megkérdeztem, miért ilyen sürgős – folytatta Jeff. – Mrs. Webster azt mondta, a társadalmi események naptárában közel s távol ez az egyetlen üres hétvége. Tehát most vagy soha. Már értesítettem a sajtót. Sherry összeszedte a gyerekeket.

– Azokra is gondoltál, akiket már örökbe fogadtak? – kérdezte Cat. – Szerintem nem árt, ha a sikereinket is felvonultatjuk.

– Mrs. Webster azt mondta, akárhány vendéget meghívhatunk, csak egy hozzávetőleges számot kér csütörtökön, hogy értesíteni tudja a büfészolgálatot.

– Büfé egy pikniken?

– Nem is akármilyen. Lacipecsenye lesz – vigyorgott Jeff. – A kisebb gyerekeknek pedig hot dog.

– Nancy mindenre gondolt – állapította meg Cat.

– Így a dekorációra és a zenekarra is.

– *Zenekar?!*

– Egy countryzenekar Austinból – magyarázta Jeff. Aztán könnyedén hozzátette: – És lehet, hogy Willie is leugrik Luckenbachból, de ez még nem biztos.

– Willie Nelson? Jeff, te hülyéskedsz.

– Nem én.

– Ez hihetetlen.

Sherry felállt.

– Én már alig várom. És mindenki, akivel beszéltem, nagyon izgatott.

Miután távozott, Jeff a további részletekről is tájékoztatta Catet.

– Látod? Neked nem is maradt tennivaló.

– És ha úgy döntök, hogy pár nappal tovább lustálkodom Malibuban? Lemaradtam volna az egészről.

– Nancy úgy tervezte, magángépet küld érted, és a piknik után vissza is vitet, hogy folytathasd a pihenést.

– Hát, hiába, a pénz beszél.

– Úgy van. – Jeff összeszedte dossziéit, és felállt. – Tényleg jobban nézel ki, főnök. Nemcsak hízelegni akartam.

– Kösz. Tudod, elvoltam, mint a befőtt, de azért sokat gondolkodtam. – Nem tudta, elmondja-e Jeffnek, hogy még egy újságkivágást kapott, végül azonban úgy döntött, ha már egyszer a bizalmába avatta, miért ne tájékoztatná az újabb fejleményekről.

– Ki lehet ez az elmebeteg? – háborgott a fiatalember.

– Nem tudom. Deannek sem volt ötlete.

– Mr. Websternek szóltál már?

– Nem, de azt hiszem, muszáj lesz. Ne érje váratlanul, ha valami gyagyás beront ide, és szétlövi az épületet.

– Kétlem, hogy ilyesmire sor kerülne.

– Én is. Úgy érzem, ez a valaki finomabb megoldást választana. – Beszámolt Jeffnek a balesetek dátumáról. – Olyan volt, mintha azt akarta volna, hogy fejtsem meg én a rejtvényt.

– És mikor volt a…

– A műtétem negyedik évfordulójáig már csak néhány hét van hátra.

– Te jó ég, Cat! Nem gondolod, hogy ideje lenne elmenni a rendőrségre?

– Dean is ezt mondta. De hát mit tudnak csinálni? Fogalmunk sincs, ki levelezget velem.

– Valamit csak kellene tenni!

– Számíthatok a segítségedre?

– Ez természetes.

Amikor meglátta a fiút, elállt a lélegzete. Még szebb volt, mint ahogy az emlékeiben élt. Kék farmernadrágot viselt, kockás inget és cowboycsizmát.

Cat letérdelt elébe. A fiúcska jobb mutatóujját beakasztotta a szája sarkába. Szemlátomást zavarta a zaj, a tömeg.

– Szia, Michael. Az én nevem Cat. Úgy örülök, hogy eljöttél!

Sherry fogta a fiú bal kezét. Kedvesen odaszólt neki:

– Köszönj szépen a hölgynek, Michael!

A fiúcska lesütötte a szemét.

– Én még nem ettem hot dogot. Hát te? – próbálkozott újra Cat.

Michael felemelte a fejét, ránézett, de tekintete üres volt, nem adta semmi jelét, hogy megértette volna a kérdést.

– Menjünk együtt hot dogot szerezni, jó? – A kezét nyújtotta. Michael sokáig töprengett, végül kivette az ujját a szájából, és megfogta Cat kezét.

Cat a fiú lassú csoszogásához igazította lépteit.

– Tetszik a csizmád – jegyezte meg. – Piros, mint az enyém. Látod?

Megállt, a csizmájára mutatott. Michael hosszasan tanulmányozta mindkettőjük lábbelijét, aztán felemelte a fejét, és Catre hunyorgott. Mosolynak épp nem lehetett volna ezt nevezni, de legalább reagált. Cat biztató jelnek vette, és megszorította Michael kezét.

– Jó barátok leszünk. Érzem.

A piknik színhelye a Webster-birtok volt. A zenekart egy viktoriánus stílusú kerti pavilonban helyezték el egy tavacska partján. A vízen kacsák úszkáltak, és kapkodták a kenyérmorzsákat, amelyeket a gyerekek dobáltak nekik. A levegőben fűszeres hús ínycsiklandozó illata szállt. A fák árnyékában piros és fehér pettyes abrosszal megterített asztalok álltak. Zsonglőrök, pantomimesek, bohócok járkáltak a tömegben, cukorkát és léggömböt osztogattak. A Dallas Cowboys futballcsapat két tagja labdákra adott autogramot.

Miután megkapták jól megrakott tányérjukat, Cat és Michael választottak egy asztalt. A lány mindenféléről beszélt, igyekezett olyan témát találni, ami felkelti a fiú érdeklődését. Michael azonban egyetlen szót sem szólt, még akkor sem, amikor megérkezett Jeff, akit imádtak a gyerekek. Most, a kis tó felé menet is legalább öten lógtak rajta.

Hívták Michaelt, jöjjön kacsát etetni, de ő húzódozott. Cat nem erőltette. Észrevette viszont, hogy a kisfiú valamire mégiscsak felfigyelt.

– Látom, szereted a lovakat. Felülsz az egyikre?

Michael komolyan nézett rá, de mintha felcsillant volna a szeme.

– Gyere, nézzük meg őket közelebbről!

Megtörölgette szalvétával a fiúcska száját, kezét.

Michael most már vonakodás nélkül fogta meg a feléje nyújtott kezet. Odasétáltak a kis karámhoz, ahol négy póni baktatott körbe-körbe. Jó ideig csak nézelődtek. Amikor aztán a harmadik gyerekcsoportot emelték le a pónikról, Michael kérdő tekintettel Catre nézett.

– Kipróbálod?

A fiúcska bólintott. Cat odavezette a kapuhoz, bementek a karámba. Michael a legkisebb pónit választotta.

– Ő az én kedvencem is – súgta Cat. – Neki van a legszebb sörénye. És azt hiszem, te is tetszel neki. Láttam, hogy kinézett magának.

Michael félénken elmosolyodott, és Cat úgy érezte, örömében rögtön kiugrik a szíve a helyéből.

A cowboynak öltözött férfi a másik három gyereknek segített, így hát Cat lehajolt, hogy Michaelt a nyeregbe emelje.

– Majd én. Kis barátunk valószínűleg nehezebb, mint gondolnánk.

Catet gyengéden félretolta egy kéz, amelyet az első pillantásra felismert. Alex könnyedén felkapta Michaelt, és a nyeregbe ültette.

– Úgy ni, cowboy. Tessék, a kantárszár. Így tartsd! – Michael ujjait a bőrszíjakra igazította, azután mindkét kis kezet a nyeregkápára tette. – Hé, kiskomám, nem először csinálod ezt, igaz? Született lovas vagy. – Férfiasan, de nagyon finoman a fiú vállára csapott.

– Minden rendben? – lépett hozzájuk a cowboyruhás férfi, majd ellenőrizte, hogy Michael biztonságosan ül-e a kicsi nyeregben.

Cat a fiúcska combjára tette a kezét.

– Michael? Felkészültél?

A fiú úgy szorította a nyeregkápát, hogy elfehéredtek az ujjízületei, de bólintott.

– Ott leszek – mutatott Cat a kerítés egy pontjára. – Onnan nézlek, jó? Nem megyek el.

Elfoglalta őrhelyét, és integetett Michaelnek. A cowboyruhás csettintett a nyelvével, mire a pónik engedelmesen megindultak.

A kisfiú arcára páni rémület ült ki, de hamar el is tűnt. Szeme sarkából sandított nyugtalanul Catre, nem mert megmoccanni sem. A lány bátorító mosolyt küldött felé, és tekintetét akkor sem vette le róla, amikor Alex odaállt mellé.

– Aranyos kiskölyök.

– Mit keresel itt, Alex?

– Meghívtak.

– Nem volt kötelező a megjelenés.

– Azért jöttem, mert nagyobb összeggel támogatni kívánom a *Cat kicsinyei*t.

– Akkor miért nem adtál postára egy csekket?

– Mert látni akartalak.

A lány feléje fordult, a szemébe nézett. Nagy hiba volt. Mert Alex elképesztően jóképű volt még mindig. Cat rögtön vissza is fordult a karám felé, és integetett, ahogy Michael ellovagolt előttük.

– Az idődet vesztegeted. Nem emlékszel, mi volt a múltkor az utolsó szavam hozzád?

– Azt mondtad, menjek a büdös francba.

– Nem hiszem, hogy ennyire nyersen fogalmaztam volna, de mondandóm lényege többé-kevésbé valóban ez volt.

– Legalább százszor kerestelek. Hol voltál?

– Kaliforniában.

– Kisírtad magad a doktor bácsi vállán?

– Dean megbízható jó barát.

– Hogy oda ne rohanjak!

– Legalább pontosan tudom, hogyan állok vele.

– Na persze. Ezt én is pontosan tudom. A lekötelezettjének érzed magad. A méregkeverő pedig kihasználja a helyzetet.

– Dean nem méregkeverő, és a kapcsolatom vele…

Az emberek figyelték őket, többen jelentőségteljesen mosolyogtak. Cat semmit sem akart kevésbé, mint holmi botrányos jelenettel hívni fel magára a figyelmet, ezért ajkát gyorsan mosolyra húzta, és integetett Michaelnek, aki annyira felbátorodott, hogy az előtte lovagoló idősebb fiút utánozva sarkával megbökdöste a póni oldalát.

– Menj innen, Alex! – mondta halkan a lány. – Nincs többé semmi mondanivalónk egymás számára.

– Attól tartok, ez nem ilyen egyszerű, Cat. Charlie és Irene Walters alig várják, hogy megismerkedhessenek veled, és hamarosan itt lesznek. Megesküdtek, hogy soha többé nem állnak szóba velem, ha nem mutatlak be nekik. – Közelebb lépett a lányhoz. – Irtó rendes volt tőled, hogy meghívtad őket. Azt is elmondták, hogy valaki felhívta őket a Humánpolitikai Hivataltól, és új időpontot adott nekik. Ezt is te intézted el?

– Sherry a jelentkezési lap alapján úgy gondolta, tökéletesen megfelelnek a követelményeknek, és nagyon csalódott volt, amikor elmeséltem, milyen félreértés történt. Biztosan ő telefonált nekik.

– De te is szóltál pár jó szót az érdekükben.

A lány csak vállat vont.

– Kösz.

Cat feléje fordult, szemlátomást nem egykönnyen leplezte haragját.

– Nem érted tettem, hanem Mr. és Mrs. Waltersért. Mint rámutattál első találkozásunk alkalmával, senkit nem szabad elítélni azért, mert az ismerősei között akad olyan is, aki nem nevezhető rokonszenvesnek. Természetesen boldog leszek, ha megismerhetem őket, de te hordd el magad! És most, ha megbocsátasz, Michaelért kell mennem.

Azzal bemasírozott a karámba.

HARMINCKETTEDIK FEJEZET

Alex hagyta, hadd menjen. Végül is a lány a *Cat kicsinyei*t képviselte itt. Bármit mondott és tett, annak hatása lehetett a műsor megítélésére is. Alex nem akarta, hogy miatta esetleg pletykák kapjanak lábra, ezért még el is mosolyodott arra az esetre, ha netán figyelnék őket.

Alighogy Cat kihozta Michaelt a karambol, Nancy Webster jött érte, és a kerti pavilonhoz hívta, ahol már jókora tömeg verődött össze. Alexhez is eljutott a futótűzként terjedő hír: Willie Nelson megérkezett.

Az énekes előadott néhány dalt. Cat, mint az esemény tiszteletbeli háziasszonya, ott maradt a dobogón a zenekarral. Michaelt az ölébe ültette, és még arra is sikerült rávennie, hogy vele együtt tapsoljon a zene ütemére. Akkor is a karján tartotta, amikor a mikrofonhoz lépett, és mondott pár üdvözlő szót, azután felkérte a jelenlevőket, hogy adakozzanak a gyerekek javára.

A rövid műsor után elbeszélgetett a countrysztárral. Valahányszor nevetett valamin, amit az énekes mondott, Alex gyomra összeszorult a féltékenységtől. Kimondottan megkönnyebbült, amikor a művész végül távozott.

Alex észrevette, körülbelül ugyanakkor, mint Cat, hogy Michael nyugtalanul toporog. A lány lehajolt, súgott valamit a kisfiúnak, aki bólintott. Kéz a kézben elindultak a ház felé, majd eltűntek odabenn.

Alex követte őket. Lehet, hogy Cat azt hiszi, vége köztük mindennek, de nagyon téved.

Alex Websterék nappalijában téblábolt, úgy tett, mintha Nancy Hummel-figura gyűjteményét nézegetné, remélte, hogy el tudja csípni Catet, amikor kijönnek Michaellel a mosdóból.

Halkan szitkozódott, amikor meghallotta, hogy Webster megelőzte.

– Cat! De jó, hogy összefutunk! Egy szót sem tudtam még váltani veled egész idő alatt.

– Szervusz, Bill. Bemutatom neked Michaelt. Sürgős folyó ügye támadt, és a kinti toalettkonténerek előtt hosszú sorok álltak. Remélem, nem haragszol, hogy betörtünk hozzátok.

– Ugyan, dehogy. Ha egy ügy halaszthatatlan, akkor nincs mit tenni. – Kuncogott. – No, mi a véleményed a kis ünnepségünkről?

– Egyszerűen mesés – áradozott Cat. – Fogalmam sincs, hogyan tudta Nancy mindezt összehozni ilyen rövid idő alatt.

– Ez semmiség ahhoz a rendezvényhez képest, amit majd tavasszal tartunk.

– Nahát, bizonyára káprázatos lesz. – Rövid hallgatás után habozva folytatta. – Öö… Bill, beszélnem kéne veled egy fontosnak tűnő ügyről. Lenne rám öt perced hétfő reggel?

– Sajnálom, Cat, de holnap este elutazom St. Louisba egy konferenciára, és csak csütörtökön jövök vissza.

– Ó. Hát, gondolom, addig várhat.

– Ha valami komoly…

– Épp ez az. Nem tudom. Szeretném kikérni a véleményedet, hogy fontos-e vagy nem.

– Most van öt percem – ajánlotta Webster. – Még több is. Menjünk a dolgozószobámba, ott nyugodtan beszélhetünk!

– Nem akarom, hogy Michael lemaradjon valamiről.

– Játszhat addig a csalikacsáimmal.

– Rendben.

Alex hallotta, hogy becsukódik a dolgozószoba ajtaja. Kilépett a tágas előszobába, és körülnézett. Sehol nem látott senkit, odaosont hát a becsukott ajtóhoz. Közel hajolt hozzá, így ki tudta venni az odabenn elhangzó szavakat.

– Az eredetieket otthon tartom elzárva – hallotta Cat hangját. – Olvasd el őket, aztán mondd meg őszintén, mit gondolsz róluk!

Nagy csend lett a szobában.

– Jézusom! – kiáltott fel Webster pár perc múlva. – Mikor kaptad az elsőt?

– Hetekkel ezelőtt. Nos, mi a véleményed?

– Először is, bárki küldte neked ezeket, nyilvánvalóan nincs rendben az elmeállapota.

Alex az ajtó előtt a homlokát ráncolta.

– Jeff utánanézett pár dolognak – mondta Cat. – Talált néhány más cikket is a balesetekről, de semmilyen új adatra nem derült fény. Ezért is gondolom, hogy bolhából csinálok elefántot. Ha a rendőrség nem gyanakszik bűntettre, akkor nekem sem kellene. Mégis úgy éreztem, szólnom kell róla neked, hiszen ha valami történik, előfordulhat, hogy veszélybe kerülnek a tévétársaság dolgozói is.

– Úgy véled, aki ezeket küldte, alkalmasint tettlegességre is elszánhatja magát?

Ekkor Alex a saját nevét hallotta. Megperdült. Nancy Webster lépett be a bejárati ajtón. Alex elvigyorodott, így próbálta más színben feltüntetni nyilvánvaló hallgatózását.

– Jó napot, Nancy!

– Nem látta véletlenül Catet?

– Én is őt keresem. Láttam, hogy a kisfiúval beléptek a bejárati ajtón, ezért utánuk jöttem. Mintha hangokat hallottam volna idebentről, épp kopogni akartam.

Nancy odalépett mellé, és kopogtatás nélkül benyitott férje dolgozószobájába.

– Bill? Cat? Mi történik itt?

Elég szélesre tárta az ajtót, így Alex is láthatta az egyik fotelban ülő Webstert. Előtte egy szögletes, bőrborítású puffon csalikacsák sorakoztak. Michael tologatta őket a sima bőrön. Cat a szőnyegen ült Webster lábánál.

A férfi sietős mozdulattal zakója zsebébe csúsztatott néhány papírlapot. Zaklatottnak tűnt.

– Tessék, drágám?

Nancy olyan arcot vágott, mintha leöntötték volna egy vödör hideg vízzel. Alex ugyan tudta, hogy semmi olyasmi nem történt, amire az asszony gondol, de hallgatásra volt kárhoztatva.

– Rögtön kezdődik a tűzijáték – jelentette be végül Nancy merev mosollyal. – Nem akartam, hogy lemaradjatok róla.

– Köszönöm, hogy szóltál. – Webster felállt, és felsegítette Catet. A lány a karjára vette a kisfiút.

– Gyere, Michael! Ezt látnunk kell!

Amikor észrevette a Nancy mögött álló Alexet, rögtön rájött, hogy valószínűleg kihallgatta beszélgetésüket, és az arcára fagyott a mosoly.

Cat a gyermek kedvéért végiglelkendezte a tűzijátékot, de izgatottsága csak színjáték volt. Nancy a férjébe karolva állt mellette. Ő is lelkesedő megjegyzéseket tett az égbolton kinyíló tűzvirágokra, de hangja egészen másfajta érzelmekről árulkodott. Webster töprengő arcán látszott, hogy szinte észre sem veszi, mi történik körülötte.

Alex semmit nem látott a tűzijátékból. Átható tekintetét Cat Delaneyre szögezte.

Aznap este már másodszor találta Nancy Billt a dolgozószobájába bezárkózva. Késő volt, minden vendég rég elment.

Ahogy az asszony belépett, férje a magasba emelte whiskyspoharát.

– Remek munkát végeztél, mint mindig. Koccintasz velem a sikerre?

– Köszönöm, de inkább nem.

A férfi nagyon ritkán rúgott be, úgyhogy amikor mégis előfordult, a jelek egyértelműek és szembetűnők voltak.

– Szörnyen elfáradtam – mondta Nancy, és a kezét nyújtotta Bill felé. – Menjünk lefeküdni!

A férfi mintha észre sem vette volna a kezet.

– Menj csak! Én még iszom egyet. – Újabb adag whiskyt öntött a poharába. Belekortyolt, és furcsa grimaszt vágott. Nem élvezetből iszogatott.

Nancy leült vele szemben a puffra.

– Bill, mi a baj?

– Szomjas vagyok.

– Ugyan már! – csattant fel Nancy.

A férfi lehunyta a szemét, poharát a homlokához tette, és ide-oda görgette, mintha a gondok rajzolta ráncokat akarná elsimítani.

– Láttam az arckifejezésedet, amikor itt találtál Cattel – mondta halkan. – Nem kellene magyarázkodnom, de megteszem. Egy roppant bizalmas jellegű ügyet vitattunk meg.

– Épp ettől tartottam.

– Nem úgy áll a dolog, ahogyan gondolod. Miért nem hiszel nekem? Túlságosan hasonlít Carlára ahhoz, hogy valaha is a szeretőm lehessen.

– Akkor Carlát próbálod pótolni vele?

Bill összeszűkült szemmel nézett feleségére, tekintetét nem homályosította már el az alkohol.

– Úgy gondolod?

Nancy lehajtotta a fejét, és a jegygyűrűjét forgatta az ujján.

– Már nem is tudom, mit gondoljak. Minden annyira megváltozott, amióta elveszítettük Carlát. Ahelyett, hogy lassan kimásznánk a feneketlen mélységből, amelybe a gyász taszított bennünket, az életünk fokozatosan kicsúszik a kezünkből. És bárhogy próbálom, úgy tűnik, nem tudom megállítani ezt a folyamatot. – Férjére nézett, tekintetében fájdalom tükröződött. – Tudni akarom, miért megy tönkre a házasságunk. Ha nincs viszonyod Cattel, akkor mi történik itt?

– Hányszor mondjam még el? *Semmi*. Rengeteg a dolgom. Tudod, mennyi felelősség nehezedik a vállamra. Mire hazaérek, késő van, és én fáradt vagyok.

Az asszony felállt, elindult kifelé. Az ajtóban még visszafordult.

– Időpocsékolás lenne tovább beszélgetni ma este veled, hisz részeg vagy. Ami újabb jele annak, hogy nagy baj van. – Sóhajtott. – Carla remek lány volt. Ha vissza tudnám adni neked, Bill, megtenném. Tehetetlenül széttárta a karját. – Sajnos ez lehetetlen. De nem vagyok hajlandó még többet elveszíteni, mint amennyit már elvettek tőlem. Meg akarlak tartani, és nem nyugszom, míg a házasságunk újra olyan nem lesz, mint egykor. Kerüljön bármibe!

Cat nem sokat aludt azon az éjszakán.

Egyre csak Michael járt a fejében. És Alex.

Elég volt meglátnia a férfit, és rögtön kételyek ébredtek benne mindazzal kapcsolatban, amit Kaliforniában sikerült eldöntenie. Valami elképesztő módon hatott rá ez az ember.

Irene és Charlie Walters pontosan olyan kellemes, barátságos emberek voltak, ahogyan Alex mondta. Cat biztos volt benne, hogy nagyszerű szülei lesznek valamelyik pártfogolnának.

Bármely más időpontban szívesen elbeszélgetett volna velük. Ám a bemutatkozásra röviddel a tűzijáték után került sor. Cat szinte semmi másra nem tudott gondolni, csak arra, milyen arcot

vágott Nancy, amikor benyitott a dolgozószobába, és ott találta őt Billel. Egyértelmű volt, hogy milyen következtetést vont le a látottakból.

Ezek a gondok és ráadásul a még mindig megválaszolatlan kérdés, hogy mit csináljon az üldözőjével – ahogy jobb szó híján magában nevezte –, egyre jobban nyomasztották. Figyelemelterelés gyanánt a vasárnap délutánt vásárolgatással töltötte, este pedig moziba ment.

Hétfőn Jeffel megírták a köszönőleveleket mindazoknak, akik adományaikkal támogatták a *Cat kicsinyei*t.

Kedden egy csökkent hallóképességű ötéves kislánnyal forgattak, aki nemrég egy autóbaleset ben elveszítette a szüleit.

Azon az estén, amikor Cat hazaért, postájában ismerős borítékot talált. Ugyanolyan volt, mint a korábban érkezett másik három. Á hasonlóság azonban ennyiben ki is merült.

A borítékban nem újabb újságkivágás volt.

Hanem Cat nekrológja.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

– Különös, abban igaza van, de nem bűncselekmény. Ugye, érti, mire gondolok?

Bud Hunsaker, a San Antonió-i Rendőrkapitányság hadnagya pepita műszálas nadrágot viselt és fekete gyíkbőr cowboycsizmát fehér varrással. Rövid ujjú fehér inge feszült jókora sörpocakján. Testalkata, arcszíne és zihálása mind arra mutatott, hogy előkelő helyezést érne el egy „Ki pályázik legtöbb eséllyel szívinfarktusra” című vetélkedőben.

Egy roggyant, meggyújtatlan szivart rágicsált, amióta csak Cat belépett az irodájába, és – amennyire abból, hogy a tekintete hová irányul, meg lehet ítélni – a lány térdkalácsához intézte szavait.

Most előrehajolt.

– Mondja, hogy néz ki Doug Speer? Úgy értem, életben. Halálra röhögöm magam rajta, ahogy mindig elszúrja az előrejelzést, aztán viccet csinál belőle.

– Doug Speer egy másik tévéállomásnál dolgozik – felelte Cat fagyos mosollyal. – Nem ismerem.

– Ja? Aha. Folyton összekeverem a meteorológusokat.

– Visszatérhetnénk ezekre, hadnagy úr? – mutatott Cat szikrázó szemmel az íróasztalon fekvő papírokra.

A férfi húsos szája egyik sarkából a másikba gurította a szivart.

– Ms. Delaney, egy magafajta hölgynek, aki ugye híres, meg minden, számítania kell efféle zaklatásra.

– Tisztában vagyok vele, hadnagy úr. Amikor a *Kapcsolatok*ban szerepeltem, zsákszámra kaptam a leveleket, és bőven akadtak köztük házassági ajánlatok is. Egy férfi például száz levelet írt nekem.

– Na látja! – A hadnagy elégedett vigyorral dőlt hátra recsegő székében.

– Viszont egy házassági ajánlat önmagában még nem számít fenyegetésnek. Mint ahogy azok a levelek sem, amelyek az egekbe magasztalnak, vagy hevesen bírálják az alakításomat. Ezzel szemben ezek itt burkolt fenyegetések. Különösen az utolsó. Tehát mi a szándéka?

A hadnagy kényelmetlenül feszengett székében. Felemelte a fehér lapra gépelt nekrológot, és újra átolvasta. Catet nem tévesztette meg a színlelt érdeklődés. Tudta, a férfi már kialakította véleményét.

– Amennyire én látom, Ms. Delaney, valami flúgos idegesíteni akarja magát.

– Nos, akkor a flúgos jó munkát végez, mert ideges vagyok. És épp azért jöttem el önhöz, hogy keresse meg ezt a flúgost, és vessen véget az idegesítésnek.

– Ez nem olyan egyszerű, mint gondolja.

– Nem gondolom, hogy egyszerű. Ha egyszerű lenne, megtenném én magam. A rendőrség be van rendezkedve rá, hogy az ilyen ügyeket elintézze. A polgári lakosság nincs.

– Maga szerint hogyan kéne elintéznünk ezt az ügyet?

– Mit tudom én! – kiáltott fel Cat. – Nyomozza le a postabélyegzőt! Keresse meg az írógépet! Vagy a papíron keressen ujjlenyomatot!

A hadnagy felnevetett.

– Túl sok krimit néz a tévében.

Cat legszívesebben ordítani kezdett volna, hogy a hadnagy emelje már meg a hájas seggét és eredjen az annyit emlegetett flúgos nyomába. Tudta azonban, hogy ha hisztériázik, azzal csak alátámasztja a hájpacni elképzelését, miszerint egy semmiségnek kár ekkora feneket keríteni. Így hát fagyos hangon ennyit mondott:

– Nem tűröm, hogy fölényeskedjen velem, Hunsaker hadnagy.

A férfi arcáról lehervadt a vigyor.

– Hé, várjunk csak, én nem…

– Épp csak annyi hiányzott, hogy vállon veregessen. – Felállt, két kézzel az íróasztalra támaszkodott. – Értelmes felnőtt ember vagyok, logikus gondolkodásra képes, mivel nemcsak petefészekkel, hanem aggyal is rendelkezem. Annyi különbség van maga és én köztem, hogy a lista több kötetet megtöltené, de ezek közül a legkevésbé lényeges az, hogy én szoknyát viselek, maga pedig nadrágot. Most pedig vagy kiveszi a szájából azt a gusztustalan szivart, és komolyan elgondolkodik a problémám megoldásán, vagy panaszra megyek a főnökéhez. – Az asztalra csapott. – Kell valamiféle módszernek lennie, amivel megkeresheti az embert, aki ezért felelős.

A hadnagy arca céklaszínt öltött. Húsos mutatóujját a gallérjába dugta, hogy kicsit meglazítsa. Megigazította a nyakkendőjét. Kivette szájából a szivart, és íróasztala egyik fiókjába ejtette. Azután udvariasan megkérte Catet, hogy foglaljon helyet.

– Nincs esetleg haragosa? Bárki, aki neheztel magára?

– Nem tudok róla. Hacsak… – Habozott, hiszen semmivel sem tudta alátámasztani gyanúját.

– Igen?

– Van egy alkalmazott a WWSA-nél – egy fiatal nő. – Beszámolt a Melia Kinggel kapcsolatos eseményekről. – Elismerte, hogy ő dobta ki a gyógyszereimet, de szinte biztos vagyok benne, hogy az irántam érzett ellenszenvének semmi köze a szívátültetésemhez.

– Randa?

– Tessék?

– Hogy néz ki a nő? Lehet, hogy irigy.

Cat a fejét rázta.

– Igazi bombázó. Minden ujjára száz férfi akad.

– Talán nem örült, hogy vetélytársat kapott. – A hadnagy arcán sokatmondó vigyor jelent meg, Cat fagyos pillantása azonban megtette a hatását. Hunsaker megköszörülte a torkát, és megint a kezébe vette a nekrológot. – Ennek a nyelvezete valahogy… olyan nyers vagy mi…

– Igen, ez nekem is feltűnt. Valószínűleg nem újságíró fogalmazta.

– És nem adja meg a halál okát.

– Mert akkor tudnám, mire számítsak.

Hunsaker morgott valamit, egy ideig az alsó ajkát rágcsálta, azután nagyot fújt. Mielőtt megszólalt, fontoskodva a torkát köszörülte.

– Ezek az újságcikkek az ország legkülönbözőbb pontjairól származnak. Szorgalmas ez a fickó.

– Ami csak még félelmetesebbé teszi – mondta Cat. – Nyilvánvalóan megszállott. Akár ő a felelős a három újszíves haláláért, akár nem, az biztos, hogy figyelemmel kísérte a sorsukat.

– Úgy gondolja, hogy ez az ember állhat az úgynevezett baleseteknek a hátterében? – kérdezte a hadnagy, de hanghordozása jelezte, hogy nem vevő az ötletre.

Cat maga sem volt biztos igazán semmiben, ezért nem adott egyenes választ.

– Úgy érzem, nem elhanyagolható az a tény, hogy a haláluk napja egybeesik az én műtétem évfordulójával is. Túl sok az egybeesés ahhoz, hogy véletlennek nevezhetnénk.

A hadnagy töprengve rágcsálta az alsó ajkát.

– Mit tud a donorjáról? – kérdezte végül.

– Semmit. Soha nem is akartam megtudni róla semmit. De tegnap kapcsolatba léptem a szervbankkal, ahonnan a szívem származott, és megkérdeztem, hogy a donorom családja érdeklődött-e utánam. Pár nap múlva megkapom a választ. Ha senki nem kérte az információt, akkor biztosak lehetünk benne, hogy más nyomon kell elindulni.

– Hogyhogy?

– A donorok és recipiensek személyi adatait szigorúan bizalmas információként kezelik. Csak akkor közölnek bármit, ha mindkét fél tudakozódik a másik után.

– Ez az egyetlen módja annak, hogy valaki megtudja, ki kapott meg egy bizonyos szívet?

– Hacsak be nem tör a központi számítógépbe Virginiában, és így meg nem szerzi az OSZEK-számot.

– Hogy mit?

Cat elmagyarázta, amit Dean nemrég magyarázott el neki.

– OSZEK, vagyis Országos Szervelosztó Központ. Minden egyes szerv- és szövetdonor kap egy számot, amelyből percre pontosan kiderül, hogy az illető szervet vagy szövetet mikor emelték ki és juttatták el a szervbankba. A kód segítségével bármely szerv nyomon követhető. Így próbálják megakadályozni, hogy a szerveket a feketepiacon értékesítsék.

A hadnagy az állát dörzsölgette.

– A mindenit! Ennek a fickónak van sütnivalója.

– Ezt próbálom megértetni önnel. És ezzel a kör bezárult, hadnagy úr. Szóval, hogyan akarja megtalálni őt, mielőtt ő találna meg engem?

– Őszintén szólva, Ms. Delaney, nem sok mindent tehetünk.

– Amíg meg nem halok valami fura balesetben, igaz?

– Nyugodjon meg!

– Nyugodt vagyok. Sajnos maga is az. – Felállt. A hadnagy az ajtóhoz kísérte.

– Nos, elismerem, a helyzet rejtélyes – jelentette ki. – De aligha életveszélyes. Bűncselekményt nem követtek el maga ellen. És arra sincs bizonyíték, hogy a három halálesetet bűncselekmény okozta volna, igaz?

– Igaz.

– Mindennek ellenére nem akarom, hogy azt higgye, nem veszem magát komolyan. Az elkövetkező pár hétre járőrkocsit küldök az utcába, hogy figyeljék a házát. Rendben?

Cat egy pillanatra lehunyta a szemét. A hadnagy egyszerűen képtelen megérteni. Az ő üldözője túl okos ahhoz, hogy egy járőrkocsi védelmet nyújthasson ellene.

– Hát, köszönöm, hadnagy úr. Nagyra értékelem, hogy a segítségemre sietett.

– Ezért vagyok itt. – A férfi kihúzta magát, ajka mosolyra húzódott. Most, hogy véleménye szerint megoldotta Cat problémáját, visszanyerte önbizalmát. – Ha szüksége lenne rám, hívjon nyugodtan!

Persze, felhívlak. És ugyan minek?, gondolta Cat bosszúsan.

– Köszönöm, hogy fogadott, Hunsaker hadnagy.

– Tudja, maga még szebb életben, mint a tévében.

– Köszönöm.

– Öö… azon gondolkodom… Tudja nem mindennap fordulnak meg sztárok az irodámban. Kaphatnék egy autogramot a feleségem számára? Odáig lenne tőle. A neve Doris. De odaírhatná az én nevemet is. Ha nem túl nagy kérés.

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

– Mi a fenét csinálsz te itt?

– Elégetem a szalonnát. – Cat kiemelte a szeletet a sistergő serpenyőből.

A hadnaggyal folytatott dühítő beszélgetés után hazament és átöltözött. Túlságosan zaklatottnak érezte magát ahhoz, hogy dolgozzon, felhívta Jeffet, megmondta neki, hogy ma nem megy be. Időre volt szüksége, hogy gondolkodjon.

Legalább egy órán át latolgatta, mi legyen a következő lépés. Mielőtt pontosan összeállt volna fejében a terv, már a szupermarket gondolái között járkált, bevásárolt a férfi számára, akit állítólag gyűlölt.

– Remélem, ropogósan szereted. – A sült szalonnaszeletet odafektette a többi mellé a papírtörülközőre. – A tojást hogyan kéred?

– Hogyan jöttél be?

– A bejárati ajtón. Nem volt bezárva.

– Ó. – A férfi a fejét vakarta. – Úgy látszik, elfelejtettem ellenőrizni, mielőtt lefeküdtem.

– Úgy látszik. Tükörtojás vagy rántotta?

Mivel nem kapott választ, Cat hátranézett. A férfi pontosan úgy festett, mint azon a délelőttön, amikor először találkoztak, azzal az eltéréssel, hogy most alsónadrágot viselt, nem farmert.

– Tükörtojás vagy rántotta? – ismételte Cat. Úgy döntött, jobb, ha a serpenyőnek szenteli a figyelmét, ahelyett hogy a majd kétméteres, karcsú, hihetetlenül szexis és férfias jelenséget nézegeti. – A rántotta valamivel jobban megy.

A férfi csípőre tette a kezét.

– Mi ütött beléd, hogy hirtelen nekiállsz főzni rám?

– Elmondom, amint felhúzol egy nadrágot, és leülsz enni.

A férfi a fejét csóválva sarkon fordult, és kiballagott a konyhából. Mire tiszta fehér pólóban és kopott farmerban visszatért, a reggeli is elkészült. Cat töltött egy-egy csésze kávét, az asztalra tette a jól megrakott tányérokat, leült az egyik székre, és helyet mutatott az asztal másik oldalán.

Alex leült, kávéját kortyolgatta, és a bögréből felszálló gőz függönyén át, összeszűkült szemmel fürkészte a lányt. Erről Catnek megint csak az első találkozásuk jutott az eszébe.

– Váratlan felbukkanásodnak van bármi köze ahhoz, hogy a férfi szívéhez a gyomrán át vezet az út?

– Ennek az elméletnek befellegzett, amikor feltalálták a furulyázást.

Alex felnevetett, aztán kezébe vette a villáját. Valósággal lapátolta a szájába a rántottát, a szalonnaszeletet két falatra eltüntette.

– Mikor ettél utoljára? – kérdezte a lány.

– Azt hiszem, tegnap rendeltem egy pizzát – felelte Alex némi töprengés után. – Vagy tegnapelőtt lett volna?

– Ennyire lekötött a munka?

– Mhm. Van még pirítós?

A lány két szelet kenyeret tett a pirítóba, azután újratöltötte a férfi kávésbögréjét. Alex ujjai szorosan a csuklója köré fonódtak, miközben fejét oldalra hajtva felnézett rá.

– Rád jött a háziaskodás, Cat?

– Nem igazán.

– Akkor ez a felebaráti könyörületesség megnyilvánulása?
– Aligha szorulsz rá.
– A békülési szándék jele?
– Ne reménykedj!
– Sokba fog ez nekem kerülni, igaz?
– Ha nem akarod, hogy a legféltettebb kincsedet meglocsoljam forró kávéval, engedd el a csuklómat!
Alex azonnal elkapta a kezét, mintha parazsat markolt volna. Cat visszatette a kávéskancsót a főző fémlapjára, majd a két szelet pirítóst nem túl elegáns mozdulattal a férfi tányérjára lökte.
– Szóval továbbra sem vagyunk barátok – állapította meg Alex, miközben vajat kent a pirítósra.
– Nem.
– Akkor gondolom, szóba sem jöhet, hogy szeretők legyünk.
Cat nézte, amint az erős, fehér fogak belemélyednek a megvajazott kenyérszeletbe, és a szíve máris a torkában zakatolt. Odavitte tányérját a mosogatóhoz, leöblítette és betette a mosogatógépbe. Mire a férfi végzett a reggelivel, ő rendet rakott a konyhában. Azután Alex tányérját is berakta a gépbe, töltött neki egy harmadik bögre kávét, és visszaült az asztalhoz.
– Szóval miért vagy itt? – tette fel újra a kérdést Alex.
– Rögtön elmondom.
– Ideje. Ugyanis dolgom van.
Cat úgy döntött, jobb, ha nem reagál a pikírt megjegyzésre. Széke alól előhúzta kézitáskáját, abból az újságkivágások és a nekrológ fénymásolt példányait, és odacsúsztatta Alex elé.
– Ez az a szigorúan titkos anyag, amit a múltkor Websternek mutattál?
– Szóval tényleg hallgatóztál. Tudtam.
– A zsarumúltamból visszamaradt megszokás.
– Vagy csak egyszerűen faragatlanság.
– Meglehet – vont vállat Alex. Kezébe vette a lapokat, és olvasni kezdett. Mire a másodikhoz ért, töprengve dörzsölgette a szemöldökét kettéhasító sebhelyet. Amikor végzett, az asztalra dobta a papírokat, és komoran Catre meredt.
– Hallottam, azt mondtad Websternek, hogy az elsőt hetekkel ezelőtt kaptad.
– Így van.
– Es eszedbe sem jutott, hogy megmutasd nekem?
A lány lesütötte a szemét, vállat vont.
– A francba! – morgott Alex. – És kinek mutattad meg? Spiceren kívül. Mert gondolom, Délceg Deannek biztosan megmutattad.
– Először Jeffnek beszéltem róluk – felelte Cat, nem törődve a gúnyos megjegyzéssel. – Aztán pedig Billnek. A nekrológ tegnap érkezett. Ez volt az utolsó csepp a pohárban. Ma nyolcra találkozót beszéltem meg egy nyomozóval. – Elhúzta a száját. – Amennyi hasznom volt belőle, jobban tettem volna, ha azt az időt a kádban lubickolva töltöm.
– Mit mondott a rendőr?
Cat szinte szó szerint idézte Hunsaker hadnaggyal folytatott épületes beszélgetését.
– Lehet, hogy veszélyben van az életem, de őt csak az érdekelte, hogy jól megnézze magának a lábamat. Csak úgy dőlt belőle az állott szivarfüst és az olcsó arcvíz szaga, no meg a jó öreg hímsovinizmus. És mit szólsz ahhoz, hogy amíg nem történik velem valami szörnyűség, semmi mást nem tudnak tenni, mint hogy egy járőrkocsi éjszakánként párszor elhúz a házam előtt?

– Sajnos, ez elképzelhető. – Pár pillanatig összeszűkült szemmel fürkészte a lányt. – Ezért voltál olyan ideges azon az estén, amikor elkaptuk Spicert, igaz? És még most is ideges vagy.

Cat a farmerjába törölte nyirkos tenyerét. Többek közt az is idegesítette, hogy Alex úgy olvas benne, akár egy nyitott könyvben. Figyelmét nyilvánvalóan a legkisebb rezdülés sem kerüli el, és a jelekből mindig a helyes következtetést vonja le.

– Mit akarsz tőlem, Cat? – kérdezte a férfi halkan.

– Segítséget. Te vagy az egyetlen ember az ismerőseim között, aki bűnöző módjára gondolkodik. – Alex szeme összeszűkült. – Sok bűnözővel volt dolgod. Tanulmányoztál egy csomó esetet. Tudod, hogy lélektanilag mi jellemez egy olyan embert, aki ilyesmire képes. Szükségem van a véleményedre. Tudnom kell, hogy ez az egész egy morbid humorú mókamester vagy pedig egy pszichopata műve. Legyintsek rá, és a papírokat dobjam a szemétbe, vagy vegyem figyelmeztetésnek? – Félrehajítva büszkesége roncsait is, hozzátette: – Nagyon félek, Alex.

– Azt látom. Viszont igazán nem kunszt téged becserkészni. Könnyű zsákmány vagy.

Cat a hajába túrt.

– Tudom, de nem vagyok hajlandó elefántcsonttoronyban, a saját sikereim börtönében élni. Mindig megvan rá az esély, hogy egy rajongó becsavarodik, és megszállottá válik. A legtöbben csak egy autogramért üldözik az embert. De voltam már olyan fiatal színésznő temetésén, akit a saját otthonában lőtt agyon egy rajongó, aki azt állította, hogy imádja őt. – Szomorúan csóválta a fejét. – Majd te is rájössz, Alex, minél híresebb leszel, annál kevésbé vagy biztonságban.

– Az írókra tizedannyi reflektorfény sem irányul, mint a tévésztárokra.

– Ez igaz, de… – Elhallgatott, rövid ideig töprengett, majd vállat vont. – Nézd, én valójában élvezem a népszerűséget. Hazudnék, ha azt mondanám, nem jó híresnek lenni. De elég nagy ára van.

Alex a papírokat nézegette.

– Voltaképpen nincs ezekben semmi, ami kimondottan fenyegető lenne – jegyezte meg.

– Ez a legrosszabb az egészben. Így csak kísérteties. Nem lehet olyasmivel megküzdeni, amit nem is lát az ember. Nem látom a veszélyt, csak érzem. Lehet, hogy csak a fantáziám szaladt el velem kicsit, de mostanában, ha kilépek otthonról, folyton azon kapom magam, hogy egyremásra hátranézek. Úgy érzem, mintha…

– Üldöznének.

– Igen.

Alex eltöprengett.

– Mit jelent ez az egész szerinted, Cat? – kérdezte.

– *Szerinted* mit jelent? Azért jöttem, hogy kikérjem a véleményedet. Cserébe azért az istenverte rántottáért.

– Ettem már rosszabbat is.

– Kösz.

A férfi Cat feje fölött a fal egy pontjára meredt. A lány hallgatott, hagyta, hadd gondolkodjon.

– Nézd – kezdte végül Alex. – Úgy vélem, annyi itt a véletlen egybeesés, hogy az már a rekordok könyvébe illene.

– Én is így gondolom.

– Külön-külön nézve ezek a balesetek különösek bár, de elképzelhetők. Viszont így, összességében, valami határozottan bűzlik.

Cat felsóhajtott.

– Ha figyelembe vesszük az időtényezőt, és a jókora távolságokat, egyértelműnek tűnik, hogy az az ember, aki elküldte neked az újságkivágásokat, nem véletlenül bukkant rájuk.

– Tudott a balesetekről.

– És talán épp ő áll a hátterükben. Ha – és hangsúlyozom: *ha* ez a fickó felelős a három ember haláláért, akkor nem egy egyszerű tömeggyilkossal állunk szemben. Nem találomra választja ki az áldozatait. Időt és fáradságot nem kímélve kutatja fel és jelentős találékonyságra utaló módszerekkel nyírja ki őket.

– Mi az indíték?

– Ez elég egyértelmű, Cat.

– A donorszív – suttogta a lány, és mintha mázsás súly nehezedett volna a mellkasára. Alex pontosan azt mondta ki, amitől annyira tartott.

– Ez a három ember ugyanazon a napon kapott új szívet, amikor te – folytatta a férfi. – Őrültünk ismerte az egyik donort, és valamilyen oknál fogva képtelen elviselni, hogy az a bizonyos szív tovább dobog. Nyilvánvalóan nem tudja biztosan, ki volt a recipiens, ezért szép módszeresen hidegre tesz mindenkit, aki azon a napon kapott szívet, hisz ily módon előbb-utóbb belekerül a szórásba az igazi is.

– De miért? Ha ennyire közel állt a donorhoz, nagy valószínűséggel épp ő adott engedélyt a szív kiemelésére. Akkor meg miért gondolná meg magát hirtelen?

– Isten tudja. Lehet, hogy hónapokkal később egy reggelen felébredt, és azt gondolta: „Te jó ég! Mit tettem!” A donorok családtagjainak sietve kell meghozniuk a döntést, és a létező legpocsékabb körülmények között. Talán emberünk úgy érezte, hogy nyomást gyakorolnak rá, hogy belekényszerítik a szervadományozásba. Aztán kísérteni kezdték az emlékek, egyre nagyobb súllyal nehezedett rá a bűntudat, és a végén összeroppant. Olvastad Poe-tól *Az áruló szív*et? Talán éppúgy, mint a novella főszereplője, emberünk is állandóan hallja a szívdobogást. És beleőrül. Nem bírja tovább, el akarja hallgattatni a szívet mindörökre.

– Úristen! – nyögött fel Cat.

Alex átnyúlt az asztal felett, megfogta a kezét.

– Az is lehet, hogy teljesen el vagyunk tájolódva, Cat. A véleményemet kérted. Hát tessék! Remélem, tévedek.

– De nem hiszed.

Alex nem felelt, de nem is volt rá szükség. Cat a szeméből kiolvasta a választ.

– Tételezzük fel, hogy a helyes irányban indultunk el – mondta rövid töprengés után a férfi. – Hogyan találta meg a fickó ezeket az embereket és téged?

Cat elmondta neki, amit az OSZEK-számról tudott.

Alex a fejét csóválta.

– A szívátültetésekre még mindig bukik a sajtó. Talán emberünk egyszerűen összeszedegette innen-onnan az információt. Ki tudja?

– Valószínűleg jómódú lehet – jegyezte meg Cat.

– Miért?

– Mert az elmúlt négy évben beutazta az egész országot.

– Sosem hallottál autóstopról? – érdeklődött Alex. – Gondolom, arról meg végképp fogalmad sincs, hány potyautas ücsörög a tehervonatokon. A gyilkosságok között volt egy-egy éve, alkalmi munkákból eltarthatta magát, miközben szép lassan megközelítette a következő áldozatot.

– Ez eszembe sem jutott – roskadt magába Cat. – Akkor bárki lehet.

– Üzletember, aki csak első osztályon utazik, vagy akár egy csavargó. Akárki legyen is, az biztos, hogy okos és ravasz. Valóságos emberi kaméleon. Máskülönben hogyan tudott volna annyira közel kerülni ezekhez az emberekhez, hogy megölhette őket, és mégsem gyanakodott rá

senki. Itt van például a floridai asszony, aki átesett az üvegajtón. Ha feltételezzük, hogy meglökték, a fickónak ott kellett lennie vele a házban.

– Talán szerelőnek adta ki magát – vetette fel Cat.

– Szerinted nekiállt volna virágot locsolni, miközben egy szerelő dolgozik a házában?

– Elképzelhető.

– De nem valószínű. Én úgy képzelem, hogy megkért valakit, akit ismert, akiben megbízott, hogy tartsa a létrát, amíg ő a növénnyel bíbelődik.

Cat megborzongott.

– Ez egy valóságos szörnyeteg.

– Viszont nagyon is összeszedett, jókora adag önfegyelemmel bír, teljességgel a küldetésére összpontosít, űzi, hajtja a bosszú, a vallás vagy ki tudja, melyik a rengeteg leküzdhetetlen ösztönzőerő közül.

– Ez azért érdekes, nem igaz? Mi késztet embereket, hogy megtegyenek bizonyos dolgokat? – Szeme sarkából Alexre sandított. – Néha az indíték teljességgel értelmetlennek tűnik. Nem törődnek vele, hogy a cselekedeteik miként hatnak másokra, csak az a fontos számukra, hogy szükségleteiket kielégítsék.

A férfi persze rögtön olvasott a sorok között.

– Még mindig az a véleményed, hogy szemét patkány vagyok.

– Ó, igen. Határozottan – felelte a lány közönyös hangon.

– Azt sem írod a javamra, hogy őszinte voltam hozzád?

– Meggyőződésem, hogy az őszinteséged is önös célt szolgált.

– Legalább próbálj megérteni!

– Értelek én! Tökéletesen. Te kanos voltál, én pedig engedékeny.

– Nem azért kellettél, hogy legyen kivel lefeküdnöm – csattant fel Alex.

– Akkor miért nem feküdtél le valaki mással? Mire volt jó a beetetés? Pofára ejtettél, és szándékosan csináltad.

A férfi szóra nyitotta a száját, azután becsukta. A hajába túrt. Végül így szólt:

– Oké. Az ítélet: bűnös. Szándékosan hitettem el veled, hogy a lehetetlen lehetséges.

– És miért lehetetlen?

Alex hallgatott, szája keskeny vonallá szorult össze.

– Mi a baj, Alex? Mi bánt?

– Semmi olyasmi, amit bárkinek elmondhatnék.

– Legalább tégy velem egy kísérletet!

– Hidd el, Cat, jobb, ha nem tudsz róla!

– Nos, bármi legyen is az, a szex nem fog segíteni, hogy jobban érezd magad.

Alex jelentőségteljesen felvonta a szemöldökét.

– Valamelyikünk rosszul emlékszik. Én úgy emlékszem, nemcsak jobban, hanem egyszerűen istenien éreztem magam.

– Nem testileg gondoltam – mondta bosszúsan Cat. – Úgy persze hogy jó érzés volt. Ez az a férfiakban, ami a nők számára felfoghatatlan. A férfiak nem képesek megkülönböztetni a testi vonzalmat az érzelemtől. Ha jó érzés ott lenn, mi más számít? A nők…

– A fickó lehet nő is! – kiáltott fel hirtelen Alex.

– Hogy mondod?

– Mindvégig férfinak gondoltuk az üldöződet, de lehet az nő is!

– Melia.

– Tessék?

Cat észre sem vette, hogy kicsúszott a száján a név. Most már késő, nem lehetett visszaszívni.

– Egy nő a munkahelyemen. Számtalan összetűzésem volt vele. – Aznap délelőtt már másodszor mondta el a Melia King-sztorit.

– Azt hiszem, láttam őt – töprengett Alex. – Az a két lábon járó vágyálom? Nagy mell, hosszú, fekete haj, telt ajak, végtelen hosszú comb.

– Látom, semmi nem kerülte el a figyelmedet – jegyezte meg Cat szárazon.

– Elég feltűnő jelenség.

– Ezenkívül rosszindulatú és utálatos, de mint gyilkost, nem tudom elképzelni.

– Mindenki gyanús, Cat. És mindenki képes gyilkolni.

– Ezt nem hiszem el.

– Egyszer letartóztattam egy tizenhárom éves, fogszabályzós kislányt, mert hidegvérrel kinyírta az anyját. Indíték? Anyuci folyton leszidta, hogy túl sok szemfestéket tesz fel. Kortól, nemtől, családi háttértől és egyáltalán bármitől függetlenül bárki lehet gyilkos. És ez itt roppant dörzsölt. Feltéve, persze, hogy tényleg van itt gyilkos.

– Mindeközben a műtétem évfordulójáig már egy hónap sincs hátra. – Cat mosolyogni próbált. – Az az érzésem, hogy én vagyok a következő a fickó listáján. Vagy a nő listáján.

Alex felkapta a nekrológot, és újra átfutotta.

– Azt akarja, hogy elkapják. Különben nem küldözgetne neked ilyeneket. Rögeszméje ez az őrült küldetés, de közben tudja, hogy nem volna szabad engednie a késztetésnek. Szinte könyörög, hogy állítsák meg.

– Remélem, még idejében meg tudjuk állítani.

– Azt mondtad, *tudjuk?*

– Én egyedül nem vagyok képes rá, Alex. Nincsenek meg hozzá a szükséges kapcsolataim, nincs tapasztalatom.

– Ez a reggeli percről percre egyre drágább. – Oldalra hajtotta a fejét. – És ha nemet mondok?

– Nem hiszem, hogy nemet mondanál, mert a lelked mélyén még mindig zsaru vagy. Felesküdtél rá, hogy szolgálsz és védesz. Nem hiszem, hogy ezt a fajta elkötelezettséget is semmisnek lehet nyilvánítani abban a pillanatban, amikor egy rendőr leadja a jelvényét meg a fegyverét. Ha vadidegen lennék, sem mondanál nemet. És ha rejtélyes módon meghalnék, soha nem bocsátanád meg magadnak.

Alex füttyentett.

– Övön alul ütsz.

– Tanulékony vagyok. Nézd, ha van valaki a világon, akitől végtelenül rosszulesik szívességet kérni, az te vagy. Ha lenne más választásom, nem jöttem volna ide ma. Elhiheted.

A férfi pár másodpercig tűnődött csak.

– Rendben. Megteszem, ami tőlem telik. Mit javasolsz, hol kezdjem?

– Itt. Texasban.

Alex szemlátomást nem várt ilyen határozott választ.

– Miért?

– Ezt még soha senkinek nem mondtam el – kezdte habozva Cat. – A műtét éjszakáján véletlenül meghallottam, amikor egy nővér azt mondta valakinek, a szívem egyenesen Texasból repül hozzám. – Rövid hallgatás után könnyed hangon hozzátette: – Talán épp ez vonzott ide.

Alex előrehajolt.

– Mit akarsz ezzel mondani? Azért vonzott Texas, mert itt élt a donorod?

Cat a fejét csóválta.

– Dean azt mondja, ez a fajta spirituális érzelemátvitel nem létezik.

– És mit mondasz te?

– Egyetértek vele.

Alex felvonta a szemöldökét, jelezve, hogy a lány hangjából hiányzott a meggyőződés ereje.

– Mindenesetre ez izgalmas vitatéma lehet, nem igaz?

– Talán valamikor majd megvitatjuk. Előbb azonban meg kell találnom az üldözőmet. És még valami, Alex. Utánaérdeklődtem, akart-e a donorom családja valaha is kapcsolatba lépni velem.

– Igen? – lepődött meg a férfi. – Azt mondtad, semmit nem akarsz tudni a donorodról.

– Most már nincs más választásom. Amint megkapom a választ, értesítlek.

– Jó. Addig is munkához látok itt, Texasban. És utánanézek, hátha találok még valamit ezekkel a balesetekkel kapcsolatban. Talán van más közös vonás is azonkívül, hogy az áldozatok újszívesek. De nem ígérek semmit.

– Méltányolnám, ha tájékoztatnál minden részlétről, amit csak sikerül kiderítened. – Cat felállt, és a bejárati ajtó felé indult.

– Ne menj még!

– Befejeztük az üzleti tárgyalást.

– De a vitánkat még nem.

– Nincs semmiféle vita, Alex. Egyetértettünk abban, hogy szemét patkány vagy, és tudod, mi a véleményem a sportból űzött szexről.

– Ez nem sportból volt…

– Azért van valami, amit furcsának találok – vágott közbe Cat. – Hogyhogy ilyen hamar rád jött az őszinteségi roham? A végtelenségig vezethettél volna az orromnál fogva. Talán Arnie megfenyegetett, hogy nem utalja át a szerzői jogdíjadat, ha rossz kisfiú vagy?

Alex odalépett a lányhoz, és két kezébe fogta az arcát.

– Tudod, azt mondják, az embert nem érheti nagyobb baj, mint hogy teljesülnek a kívánságai. Nos, én azt kívántam, hogy lefeküdhessek veled. És azt, hogy észveszejtő legyen. Teljesült a kívánságom. Én pedig megijedtem. Nem tudtam, mit kezdjek ezzel a helyzettel. – Hüvelykujjával gyengéden megérintette a lány szája sarkát. – Még mindig nem tudom.

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

– Szóval ennyire jutottunk.

Cat mindent elmondott Jeff Doyle-nak és Bill Websternek, és most várta, hogyan reagálnak.

Ő és Jeff egymás mellett ültek az elnök-vezérigazgató irodájában egy vajszínű bőrborítású kanapén, Bill pedig velük szemben egy karosszékben.

– Ez a detektív egyáltalán nem vesz téged komolyan – állapította meg bosszúsan Webster.

– Különösen, amióta azt is tudja, hogy a donorom családja soha nem érdeklődött utánam – felelte Cat.

A szervbanktól kapott válasz egyaránt okozott neki csalódást és örömöt. Örült, hogy mégsem kell megtudnia semmit a donorjáról, viszont csalódott volt, mert nem jutott közelebb a probléma megoldásához.

– Alex nem találta meglepőnek Hunsaker hadnagy közömbösségét – folytatta. – Mit tehet a rendőrség, ha nincs bűncselekmény?!

– Valamit azért csak lehet tenni – csóválta a fejét Jeff.

– Alexnek vannak még ismerősei a Houstoni Rendőrkapitányságon, akiktől kérhet némi segítséget – mondta Cat. – Az ő számára olyan információforrások is elérhetők, amelyekre mi, hétköznapi emberek nem is gondolnánk.

– Megbízol benne? – kérdezte Bill.

– Miért ne? – vonta fel szemöldökét a lány.

– Mit tudsz róla, Cat? – Bill a homlokát ráncolta. – Eltekintve attól, hogy vonzó.

– Ha netán arra céloztál, Bill, hogy elvette az eszemet egy jó testű hím, akkor kikérem magamnak.

– Nem kell rögtön kiabálni – nyugtatgatta Webster. – Úgy értettem, hogy…

– Úgy értetted, hogy a nők a szívükkel gondolkodnak, nem a fejükkel. Mi vagyunk a gyengébb nem, nincs annyi józan eszünk, hogy felismerjük a báránybőrbe bújt farkast. – Cat felpattant, az ablakhoz viharzott. Odalenn, az utcán suhanó autókat nézte, csak akkor fordult vissza a két férfihoz, amikor már sikerült valamennyire összeszednie magát.

– Ne haragudj, Bill – mondta sokkal nyugodtabb hangon. – Kis híján elharaptam a torkodat, pedig csak aggódsz értem.

– Érthető, hogy feszült vagy – felelte Webster. – Fizikailag nincs rád káros hatással a stressz?

– Volt pár álmatlan éjszakám, de egyébként semmi bajom.

– Szüneteltethetjük a *Cat kicsinyei*t néhány hétig, amíg elrendeződnek a dolgok.

– Nem létezik. A program változatlan marad. Nem hagyom, hogy holmi dilihoppos irányítsa az életemet.

– De ha a stressz az egészségedre is…

– Mondtam, semmi bajom. A szívem tökéletesebben már nem is működhetne. Ha akarod, leteszem a nagy esküt. A másik kérdést viszont jobb lesz tisztázni, mielőtt még elmérgesedik a helyzet. A magánéletemen sem szándékozom változtatni, úgyhogy ha megkérhetlek, tartsd meg magadnak a véleményedet Alexről. Szükségem van a segítségére. – A tálalószekrényhez ment, amelyen Bill titkárnője elhelyezte a kávéskészletet, töltött magának egy csészével, azután visszafordult kollégáihoz, és tettetett vidámsággal elmosolyodott. – Hát, úgy néz ki, valaki le akarja állítani a ketyegőmet.

– Szerintem ez egyáltalán nem vicces – ráncolta a homlokát szigorúan Jeff.

Bill összedörzsölte két tenyerét, akár egy tábornok, mielőtt csapataival közli a követendő stratégiát.

– Körlevelet bocsátok ki, mától fogva senki nem lépheti át az épület küszöbét anélkül, hogy igazolná magát. Cat, a kocsid és a bejárat közti utat csakis kísérővel teheted meg.

– Bill, ez…

– Nincs vita! Jeff, gondoskodjon róla, hogy külső helyszínre ne menjenek biztonsági őr nélkül forgatni!

– Remek ötlet, Mr. Webster – felelte Jeff.

Cat az égre emelt szemmel sóhajtozott, nagyot fújt, de nem törődtek vele. Amikor azonban Bill azzal állt elő, hogy testőrt szerződtet mellé a nap huszonnégy órájára, a lány megmakacsolta magát.

– Nahát, azt már nem! Nem vagyok hajlandó eltűrni, hogy holmi gorilla ólálkodjon körülöttem egész nap! Főleg nem az otthonomban. Még egy szó, Bill, és beköltözöm valamelyik szállodába. Akkor aztán bottal üthetitek a nyomomat.

Jó pár perces heves csatározás után Webster végül visszavonulót fújt, de nagyon kelletlenül.

– Csak neked akar jót, Cat – mondta Jeff, amikor pár perc múlva beszálltak a liftbe.

– Ezt méltányolom is, de azért nem kell túlzásokba esni. Lehet, hogy Hunsaker hadnagynak igaza van. Ez az egész csak az élénk fantáziám szüleménye, és a hisztériám most már ragályos is.

– Nem hiszem, hogy jellemző lenne rád a hisztéria – jegyezte meg Jeff, amint a liftből kilépve jobbra fordultak, a hírszerkesztőség felé.

– Jó, talán a hisztéria túl erős szó rá. Mindazonáltal nem kéne hagynom, hogy pár ostoba újságcikk ennyire kiborítson.

– Mr. Pierce sem intézte el az ügyet egyetlen vállrándítással.

– Ő regényíró. Neki még élénkebb a fantáziája. Ráadásul mással sem foglalkozik, mint őrültekkel és bűnözőkkel. Pillanatok alatt olyan izgalmas forgatókönyvet kerekített a homályos ötleteim köré, hogy még tán Oscar-díjat is nyerne, ha megfilmesítenék.

– Jó ötlet. Le is írom, és elküldöm pár producernek Hollywoodba.

Cat és Jeff meglepetten fordultak hátra, amikor meghallották Alex hangját.

– De csak ha megígéred, hogy eljátszod a főszerepet – mosolygott a férfi Catre. – Helló, Jeff.

Cat tért magához először.

– Nem számítottam még rád.

Az emlékezetes reggeli óta többször beszéltek telefonon, de nem találkoztak. Az utóbbi pár napot Alex Houstonban töltötte, és nem szólt a lánynak, hogy már visszatért.

– Találtam valamit, aminek esetleg érdemes utánajárni. Ma délután találkozom egy fickóval. Lehet, hogy semmi nem sül ki belőle, de azt ígértem, beszámolok minden fejleményről.

A lány Jeffhez fordult.

– Mi a program ma délutánra?

– Szinte semmi. Egy vagy két megbeszélés.

– Áttehető más időpontra?

– Simán.

– Hé, álljon meg a menet! – szólt közbe Alex. – Felesleges átalakítani a napirendedet. Nem mész sehová.

– Dehogynem. Megyek veled.

– Nem létezik. Majd tájékoztatlak, ha megtudok valamit.

– Alex, beleőrülnék a várakozásba. Veled megyek.

– Veszélyes lehet.

– Az nem veszélyes, ha ülök a fenekemen, és várom, mikor nyiffant ki valami dilinyós? Beveszem a gyógyszerem, és jövök. – Pár lépés után visszafordult. – Ha el mersz menni nélkülem, megkeserülöd!

Cat otthagyta a hírszerkesztőség fogadóterme előtt, és beszaladt az irodájába. Jeff elkérte a titkárnőtől az összegyűlt üzeneteket, és utánament.

– Sherry telefonált.

– Milyen ügyben? – Cat visszatette a gyógyszeres üvegeket, és bezárta a fiókot.

– Nem fogsz örülni neki. Michaelt hazavitték a szülei.

– Úristen!

– Az ügyvédjük rávette az ügyészt, hogy ejtse a vádat. Megint egy hajszálon múlt, hogy George Murphy nem került börtönbe.

Cat lelki szemei előtt megjelent a kisfiú bájos arca. Nagyon aggódott érte. És nagyon mérges volt.

– Mi kell még ahhoz, hogy ki tudjuk szabadítani onnan? Hogy engedhette a szociális gondozó, hogy ez megtörténjen?

– Sherry megígérte, személyesen fogja ellenőrizni, hogyan bánnak a kicsivel.

– Nem ülhet ott náluk a nap huszonnégy órájában – mondta komoran Cat.

– A szociális gondozó azt mondta, Michael szaladt az anyja kitárt karjába. A nő átölelte, sírt, és csókokkal borította az arcát. Örömmámorban úsztak, hogy újra együtt lehetnek.

– Remélem, Michael megússza különösebb lelki sérülések nélkül. Van valami abban a kisfiúban… – Elhalt a hangja. Amikor rájött, hogy hosszú másodpercek teltek el, gyorsan pislogott, és visszafordult Jeffhez.

– Van még valami?

– Dr. Spicer telefonált Los Angelesből. Sürgős visszahívást kér.

– Majd este beszélek vele.

– Jobb lenne most. A titkárnő szerint nagyon zaklatottnak tűnt a hangja.

– Rendben. Szólj neki, hogy tárcsázhatja Dean számát. Közben tartsd szemmel Alexet! Ne hagyd, hogy elmenjen, ha kell, kötözd a székhez!

Amint Jeff kiment, Cat elővette Michael anyagát a dossziék közül. Még mindig a fényképet bámulta, amikor a titkárnő beszólt, hogy Dean vonalban van.

– Szia! – kiáltott a kagylóba Cat erőltetett vidámsággal. – Örülök, hogy hallok felőled.

– Hogy vagy?

– Remekül.

– A hangodból ítélve ez erős túlzás.

– Rossz hírt kaptam. – Röviden elmesélte Michael történetét, aztán határozott mozdulattal becsukta a dossziét. – Elég ebből. Te vagy a józanság hangja ebben az eszement világban.

– Ne ítélj elhamarkodottan!

– Ajaj! Újabb rossz hírek? Ma már nem bírok többet elviselni. Nem lehetne elhalasztani?

– Aligha.

– Akkor ne kímélj! De gyorsan mondd, mert nincs sok időm! Épp menni készültem.

– Alex Pierce-ről van szó.

Cat szíve rögtön zakatolni kezdett.

– Igen?

– Hála istennek, hogy már nem találkozgatsz vele. Jól tetted, hogy nem beszéltél neki az újságkivágásokról.

A lány némi habozás után halkan így szólt:

– Az igazság az, hogy elmondtam neki.

– Jaj, ne! Nem szabad megbíznod benne, Cat!

A lánynak semmi kedve nem volt elölről kezdeni a vitát. Dean bizalmatlanságának legalább kilencven százalékban a féltékenység volt az oka.

– Szükségem van rá, Dean. Vállalta, hogy segít megkeresni a kedvenc levelezőtársamat, mielőtt még velem is történne valami különös baleset.

– Hallgass meg, Cat! – Dean hangja valóban zaklatottnak tűnt. – Utánajártam pár dolognak Mr. Pierce múltjával kapcsolatban. Elég sok mindent kihagytak a könyvei borítóján levő életrajzból.

– Képes voltál nyomozni utána? Miért?

– Nem kell rögtön dühöngeni!

– A „dühöngés” szó meg sem közelíti azt, amit most érzek. Nem vagyok gyerek, Dean, te pedig a legkevésbé sem vagy a gyámom.

– Pedig néha nem ártana melléd egy gyám. – Most már Dean hangja is bosszús volt. – Ugyanis van itt valami, amin talán el kellene gondolkodnod, mielőtt legközelebb hagyod magad elkábítani. – Hatásszünetet tartott. – Alex Pierce hidegvérű gyilkos!

HARMINCHATODIK FEJEZET

– Szokatlanul hallgatag vagy – jegyezte meg Alex, miközben megelőzött egy kamiont.

– Hmm.

– Valami baj van?

– Eltekintve attól, hogy egy őrült meg akarja állítani a szívemet? Nem, semmi. – Hátradobta hajtincseit. – Valahogy nincs kedvem szellemes társalgást folytatni, ennyi az egész.

Alex vállat vont, és ettől kezdve a vezetésre koncentrált. Cat pedig önmagát átkozta, amiért duzzog. Miután meghallgatta Dean megdöbbentő híreit, és kilépett irodájából, azt kellett látnia, hogy Alex a fogadópultnak dőlve Meliával flörtöl.

– Ez az a tyúk, ugye? – kérdezte a férfi a kijárat felé menet.

– Igen.

– Ártalmatlannak tűnik.

Cat rosszalló pillantást vetett rá.

– Ó, persze, csak úgy áradt feléd belőle a bűbáj! Azért nem kéne megfeledkezned róla, hogy a legnagyobb nyugalommal a szemétbe dobta a létfontosságú gyógyszereimet.

– Egyetlen percig sem gondoltam, hogy földre szállt angyal. De azt erősen kétlem, hogy gyilkos lenne. Tudsz valamit a múltjáról?

– Nem.

– Majd utánanézek.

Na persze, gondolta Cat.

Így aztán nem elég, hogy a félelem rányomta bélyegét a kedélyállapotára, ráadásul féltékenyen duzzogott. Annak a fényében, amit Dean mondott el neki Alexről, hogyan lehet féltékeny rá, amiért flörtölt Meliával? Cat megállapította, ítélőképessége nyilvánvalóan meghibásodott valamiképpen.

Végül, nagy sokára a lány törte meg a csendet.

– Nem is mondtad, hová megyünk.

– Egy kisvárosba, Austintól nyugatra. A hegyekbe. Voltál már odafenn?

Cat a fejét rázta.

– Szép vidék. Tetszeni fog, meglátod.

– Tudtommal nem turistaútra jöttünk.

– Jobb lenne mindkettőnknek, ha arra jöttünk volna.

A 35-ös államközi autópályán közelítették meg Austint, azután Alex letért a fővárost megkerülő állami sztrádára. Miután újabb félórán át száguldottak néma csendben, áthaladtak Wimberley kicsi, festői városán. A helység határát jelző táblát elhagyva Alex rákanyarodott egy keskeny, hepehupás útra, amely egy meredek sziklafal szélén kanyargott, és remek kilátás nyílt róla a Blanco-folyóra. A sportkocsi mögött porfelhő szállt.

Nemsokára feltűnt az úttól kicsit távolabb egy épület. Közvetlenül a parton állt, hikorifák között, húsz méterrel alatta tiszta víz csörgedezett a folyómeder mészkősziklái között.

Az építmény egyáltalán nem illett a festői környezetbe. Minden képzeletet felülmúlóan rút volt. A rozsdaette hullámlemez falakon sehol nem látszott ablak, viszont az északi oldalra egy művészinek legkevésbé sem nevezhető kéz egykor egy koponyát pingált, alája keresztbe tett csontokat. A tetőről poros, szakadozott konföderációs zászló csüggött alá ernyedten. Semmi nem

utalt arra, hogy a műintézetnek lenne neve, csupán a bejárat fölött lógott valami, ami régen kivilágítható sörreklámnak készült, most azonban már csak annyira volt képes, hogy néha pislákoljon egyet-egyet. Az ajtó előtt két furgon és egy Harley-Davidson állt.

Cat már épp lesújtó megjegyzést készült tenni a gyanús küllemű kocsmára, amikor Alex bekanyarodott, és beállt a motor mellé.

– Ugye viccelsz?

– Ugye, csendben maradsz? – Alex átnyúlt a lány előtt, kinyitotta a kesztyűtartót, amelyből kis híján Cat ölébe hullott egy rövid csövű revolver. Alex felemelte, kinyitotta a dobtárat, ellenőrizte, hogy minden töltényűr töltve van-e, azután a helyére kattintotta.

– Mondtam, hogy veszélyes lehet – közölte.

Cat sanda pillantást vetett a bejáratra, de gyorsan visszafordult a férfihoz.

– Ha van odabenn valaki, aki tisztázni tudja ezt az ügyet, hallani akarom a mondandóját.

– Rendben. De csendben kell maradnod és szemrebbenés nélkül fogadnod, bármi történjék is. Ha elkezdesz szájaskodni, nem te leszel az egyetlen, aki bajba kerül. Megértetted?

Cat gyűlölte, ha ilyen lekezelő stílusban beszéltek vele. Agyát most is rögtön elöntötte a vörös köd. Kinyitotta az ajtót.

Alex megragadta a karját.

– Megértetted?

– Megértettem – felelte a lány ugyanolyan nyersen.

Egymás mellett lépkedve közeledtek a bejárathoz.

– Ha ezt tudom, megfelelő öltözéket választottam volna. Mondjuk bőrt és láncokat.

– Talán majd máskor. – Alex kinyitotta az ajtót. – Ha megjátszanád, hogy kicsit ideges vagy, az sokat segítene.

– Megjátszani?!

A levegő odabenn olyan vastag és nyirkos volt, hogy szinte tapintani lehetett. Cat hosszú másodpercekig semmit nem látott, de Alex szeme nyilván hamarabb alkalmazkodott, mert belökte a lányt a fal mentén sorakozó bokszok egyikébe, azután odament a bárpulthoz.

A pult mögött nagydarab, kövér férfi állt, torzonborz fekete szakálla a mellét verdeste. Szőrös fatörzshöz hasonlatos karját összefonta hatalmas pocakja fölött. Gyufaszálat rágcsált, és tekebajnokságot nézett a bárpult fölötti sarokba felerősített fekete-fehér tévén.

– Két sört – mondta Alex.

A nagydarab lassan feléje fordította fejét, sokáig méregette. Aztán tekintete végigsiklott a bárpulton, egészen a túlsó sarkáig, ahol két vendég ült sörösüvegek társaságában. Végül marokra fogta két korsó fülét, és megtöltötte őket a sörcsapról.

Alex fizetett, visszament a bokszhoz, és becsúszott Cat mellé.

– Tégy úgy, mintha beleinnál!

– Tulajdonképpen mit csinálunk mi itt?

– Egyelőre várunk. – Átkarolta a lányt, magához húzta. Mintha csókolgatná, a füléhez hajolt. – Nem hagyom, hogy bármi történjen veled – súgta. – Esküszöm.

Cat bólintott, de a szeme sarkából nyugtalanul a két másik vendégre sandított, akik megfordultak bárszékükön, őket bámulták, és halkan beszélgettek.

A lány ekkor vette észre, hogy egy harmadik vendég a bár sarkában levő játékautomatánál áll. Csak a hátát látta. Sovány volt, ápolatlan haja a háta közepéig ért. Úgy tűnt, nem a nyerési lehetőség izgatja, inkább csak unaloműzésképpen játszik.

Amikor egy éles, magas, sípoló hang kíséretében az utolsó rakétája is megsemmisült, elfordult, szájához emelte sörösüvegét, majd a bárpulthoz ballagott. Kíváncsian végigmérte őket, azután felült egy bárszékre, és figyelmét a tekebajnokságra fordította.

– Meddig kell még… – kezdte suttogva Cat.

– Csss.

– Tudni akarom.

– Megmondtam, fogd be a szád, és bízd rám!

Alex emelt hangja úgy megdöbbentette a lányt, hogy benne rekedt a szó. Szájtátva bámult Alexre, aki szitkokat mormolt, miközben ideges pillantásokat vetett a válla fölött a többi vendégre és a kocsmárosra. Lenyelt egy korty sört, aztán kicsusszant a bokszból. Szeme figyelmeztetőleg Catre villant.

A lány figyelte, amint rendel még két sört, és odaül a sovány fickó mellé, aki az imént a sípoló rakétákkal játszott.

– Öö… elnézést. Maga Petey? – kérdezte halkan Alex.

A sovány tovább bámulta a tévét.

– Mi köze hozzá, seggfej? – vetette oda foghegyről.

Alex hozzá hajolt, és mormolt valamit, amit Cat nem hallott. Petey felröhögött.

– Mit képzel maga, hülye vagyok én? A francba! Húzzon innét! – mondta és fejével az ajtó felé intett.

– Hé, nézze, nekem…

Petey megfordult, vicsorgott, akár a vadmacska, amelynek a farkára léptek.

– Kopjon le rólam, de sürgősen, hajót akar! Semmi dolgunk egymással. – Meghúzta a sörét.

– Dixie azt mondta… – próbálkozott újra Alex.

Petey felkapta a fejét.

– Ismeri Dixie-t? Csessze meg, miért nem ezzel kezdte? Akkor maga…

– Az unokaöcs.

– A francba! – Petey intett a kocsmárosnak. – Adj egyet!

Várt, míg megkapta teli korsóját, aztán intett Alexnek, hogy fogja a söröket. Odaballagtak a bokszhoz. Petey beült Cattel szembe.

– Helló, Vöri! – Jól megnézte magának a lányt, miközben lehörpölte söre habját. – Ez a nője? – kérdezte Alextől.

– Aha

Cat szótlanul hallgatta, ahogy a két férfi sztorikat mesél Dixie bácsiról. Hangjuk olyan fokozatosan halkult le, hogy a lány észre sem vette, mígnem Alex azt mondta:

– Köszönöm, hogy hajlandó elmondani nekem, amit tud.

– Kitapossák a belem, ha rájönnek, hogy maga nem az, akinek mondja magát.

– Tudom – bólintott komoran Alex. – Ez tényleg nagyon fontos, különben nem kértem volna meg Dixie bácsit, hogy hozzon össze minket.

– Volna szíves valaki megmondani, hogy mi folyik itt? – sziszegte Cat.

– Nyugi, babám! – Petey átnyúlt az asztal fölött, és megsimogatta Cat arcát. A lány félrelökte a kezét. Petey nevetve rázogatta, mintha megégette volna nikotinfoltos ujjait. – Hohó, ilyen tüzes macska mellett az ágyban sem fázik az ember.

– Szűnj már meg, jó? – mordult Catre Alex, elég hangosan, hogy a többiek is hallhassák, azután újra lehalkította a hangját. – Dixie megmondta, miről akarok beszélni magával? – kérdezte Peteytől.

A férfi bólintott.

– Emlékszem arra a napra. Mintha ma lett volna. Ilyesmit az ember nem egykönnyen felejt el. Az a kamion valósággal lekapta a szerencsétlen faszi fejét.

Cat önkéntelenül a torkához kapott. Petey ránézett, majd visszafordult Alexhez.

– Biztos benne, hogy a csaj oké? – kérdezte nyugtalanul.

– Igen. Folytassa!

– Szikrának hívták. Nem tudom, mi volt az igazi neve. Komoly fazon. Azt hiszem, valahonnan keletről. Kijárt egy csomó iskolát. Szerintem gazdag família lehetett.

– Mit keresett a bandában?

– Talán anyuci meg apuci berágtak rá valami miatt, és kirúgták. Ki tudja? – Petey vállat vont. – Szóval eljött Texasba, és megtalált minket. Jó fej volt. Mindenki csípte, frankón. Csak Küklopsz nem.

– Küklopsz? – ismételte Cat.

– A bandavezért Küklopsznak hívtuk, mert az egyik szeme üvegből volt.

– Min vesztek össze Szikrával? – kérdezte Alex.

– Na, vajon min? Muffon. Egy Kiszmet nevű tutajos csajon. Küklopsz nője volt, míg Szikra meg nem jelent a színen. Összejöttek. Azt hiszem, tényleg odavoltak egymásért. Jókat dugtak, persze, de szerintem több volt annál. Tudja, az ember megérzi az ilyesmit. Küklopsz persze pipa volt.

– Hogyan következett be a baleset?

– Küklopsz rástartolt Kiszmetre. Szikra nekirontott. Bunyóztak. Szikra győzött. Fölrakta Kiszmetet a bringára, és elhúztak. Küklopsz utánuk. Szikra mehetett vagy százötvennel, amikor elkapta a kamiont. Én még olyat életemben nem láttam, de azóta sem. Úristen! Szikra egy nagy vértócsa volt a betonon.

Cat megborzongott.

– A mentősök összekanalazták, és berakták a kocsiba. Mind mentünk utánuk. Szikra az ütközés előtt lelökte Kiszmetet a bringáról, hogy megmentse az életét. A csaj is rendesen összetörte magát, alig lehetett felismerni. Küklopsznak sikerült elkanyarodnia, de a moci kicsúszott alóla. Nem úszta meg egészen, de legalább magánál volt. Aztán a kórházban az a doki azzal jött, hogy Szikra jó donor lenne, kérdezgette, hogyan veheti fel a kapcsolatot a legközelebbi rokonsággal. Mondtuk, hogy tudomásunk szerint Szikrának nincs családja. De csak erősködött, hogy valakitől engedély kell neki. Mi többiek úgy gondoltuk, Küklopsz a vezér, döntsön ő. Azt mondta: „Naná. Vágják csak ki a rohadék szívét! Tőlem a kutyának is dobhatják.” Úgyhogy gondolom, megtették.

Petey a sok beszédtől megszomjazott, zajosan sörébe kortyolt, majd folytatta a történetet.

– Kiszmet még napokig eszméletlen volt. Amikor magához tért, tisztára bezsongott. Először, mert Szikra beadta a kulcsot. Aztán meg, mert Küklopsz megengedte, hogy felaprítsák. Küklopsz mondta neki, hogy a faszinak nem maradt feje, úgyhogy tökmindegy. De Kiszmet csak őrjöngött.

– Mi történt a lánnyal? – kérdezte Cat.

Petey a fejét rázta.

– Ezután szétment a banda. – Jelentőségteljes pillantást vetett Alexre. – Én továbbléptem, tudja.

Alex bólintott.

– Megmondja, miért érdekli ez az egész? – kérdezte tőle Petey.

– Új szívet kapott – intett Alex a fejével Cat felé.

Petey szeme újult érdeklődéssel fürkészte a lányt.

– Tényleg? Beszarás! Úgy gondolja, Szikra szívét kapta?

Cat habozás nélkül válaszolt.
– Nem. Kizártnak tartom.

HARMINCHETEDIK FEJEZET

– Nem azt mondtad, hogy semmit nem tudsz a donorodról? – kérdezte Alex.

– De igen. Csakhogy ahhoz nincs szükségem a szervbank adataira, hogy tudjam, Szikra nem lehetett a donorom. A vércsoporton kívül a méret a legfontosabb tényező. – Felmutatta ökölbe szorított kis kezét. – Nekem ekkora szív kellett. Túl kicsi vagyok, nem kaphattam meg egy felnőtt férfi szívét.

Petey vigyora felfedte sárga fogait.

– Szikra nem volt felnőtt.

– Hogy mondja?

– Gondolod, én nem vettem figyelembe a szív méretét, mielőtt mindezt elintéztem? – morgott Alex. Fejével intett Peteynek, hogy folytassa.

– Szikra akkora volt, mint egy kutya ülve – bólogatott vigyorogva Petey. – Seggdugasz. Mindenki cikizte, főleg Küklopsz. Ő a háta mögött folyton azzal jött, nem tudja, hogyan képes egy ilyen lepkepöcsű majom, mint Szikra, boldoggá tenni Kiszmetet. A helyzet az, hogy Szikrának akkora farka volt, hogy egy tenyészmén is megirigyelhette volna. Ami az egész emberből hiányzott, az az öv alatti részlegen pótlódott.

– Mekkora volt? – kérdezte Cat.

– Legalább huszonöt centi – felelte Petey halál-komolyan.

Cat a fejét rázta.

– Milyen *magas* volt?

– Ja? Legfeljebb százhatvan. De inkább százötvenöt.

– Zömök?

– Nagy szart. Nem figyel más szavára, hölgyem?

– Ritkán – jegyezte meg Alex szárazon.

– Azt magyarázom, hogy egy vakarcs volt. Viszont erős és gyors – tette hozzá Petey. – Megállta a helyét a bunyóban. Küklopsz csak úgy repült, amikor bemosott neki egyet. – Idegesen körbesandított. – Na, ennyi? Most már ideje lenne befejezni. Ugye, érti, mire gondolok.

– Kösz, Petey.

– Dixie bácsinak bármit. – Búcsúzásképpen Petey megkérdezte: – Ugye, nem bánják, ha bedobom a söröket?

Odakinn Cat nagy levegőt vett, hogy kiűzze az orrából az ital, a füst és a mosdatlan testek bűzét. Miután beszállt a kocsiba, első dolga volt letekerni az ablakot. Alex szótlanul beült a volán mögé, és indított. Több mérföldet megtettek már, amikor Cat végül megtörte a csendet.

– Hogyan találtál rá erre az emberre?

– Halotti bizonyítványokat böngésztem át, és felfedeztem, hogy számos tragikus haláleset következett be Texasban a műtéted előtt eltelt tizenkét órában. Valahol el kellett kezdeni, ez a motoros baleset jónak tűnt. Kutattam tovább, és kiderült, az áldozat valóban donor volt. Ezután megkérdeztem egy volt munkatársamat Houstonban, nem tud-e véletlenül arról, hogy valamelyik testület – akár a helyi rendőrség, akár a kábszeresek, bárki – beépült volna egy motoros bandába az utóbbi öt év során. Körülszaglászott, és megtalálta Dixie bácsit, aki elvileg Petey elosztója, valójában azonban a név egy speciális austini kábítószeres egységet takar. Petey az ő emberük. Már hosszú évek óta. Beszéltem a csoport vezetőjével. Nem szívesen hozta össze ezt a találkozót

Peteyvel, csak azért ment bele, mert egy exzsaru kérte meg rá. Fogalmad sincs, mit kockáztattam azzal, hogy magammal hoztalak. Remélem, tudod tartani a szád.

Cat barátságtalan pillantást lövellt felé.

– Hát, kösz – mondta Alex. – Éhes vagy?

Öt perccel később egy kék-fehér kockás viaszosvászonnal leterített asztal két oldalán ültek. A háttérben zenegép bömbölt. A konyhában pedig forró zsírban sültek a kiklopfolt, lisztben megforgatott hússzeletek.

Cat az ásványvizébe facsarta a citromgerezd levét.

– Használtad volna a fegyveredet ma?

– Ha életveszélybe kerültünk volna? Naná.

A lány igyekezett könnyed hangon feltenni a következő kérdést.

– Előfordult már veled, hogy le kellett lőnöd valakit?

A férfi hosszan, komoran nézett rá, mielőtt megszólalt volna.

– Amikor az ember zsaru, azt hiszi, megkapta a szükséges kiképzést, hogy megbirkózzon bármivel. De ez nem igaz. Amikor váratlan szituációba kerül az ember, igyekszik a tőle telhető legjobb megoldást megtalálni.

Cat tudta, ennél konkrétabb választ nem fog kapni. Tűnődve nézte, ahogy Alex cukrot tesz a jeges teájába, és kevergeti. A következő kérdést Alex tette fel.

– Azonkívül, hogy árva vagy és egyik nevelőszülőtől a másikhoz küldözgettek, semmit nem tudok rólad és az életedről. Hol születtél?

Cat hagyta, hogy a férfi más irányba terelje a beszélgetést. Úgy gondolta, ha ő mesél a múltjáról, talán Alex is nyíltabban beszél a sajátjáról. Felzaklatta ugyan, amit Dean mondott neki, de hallani akarta Alex verzióját is arról a végzetes július negyedikéről.

– Nos, a Dél szülötte vagyok. Alabamában éltünk. Több év kemény munka kellett hozzá, mire eltűnt az akcentusom.

– Milyen volt a kicsi Cat Delaney?

– Sovány és vörös hajú.

– Ezenkívül.

Cat a mutatóujja hegyével rajzolgatni kezdett a viaszosvászon terítőn.

– Nem valami kellemes történet.

– Kétlem, hogy elmenne tőle az étvágyam.

– Ne légy ebben olyan biztos! – Először a betegségéről beszélt. – Kigyógyultam a rákból, de utána még egy jó évig elég gyenge voltam. Egyik nap annyira elhagyott az erőm, hogy az egyik tanárnő felajánlotta, hogy hazavisz. Nagyon meglepődtem, amikor megláttam apám kocsiját a ház előtt. Bementem…

A pincérnő felszolgálta a salátájukat.

– Szóval, bementem a hátsó ajtón át, mert azt hittem, hogy anya és apa a konyhában lesznek. De a házban nagy csend volt. A szüleim keresésére indultam. A hálószobában találtam rájuk.

Alex fészkelődött a széken. Cat érezte, hogy a férfi előrehajol és az asztalra könyököl, de szemét nem vette le a terítő kockáiról.

– Az ágyban feküdtek. Gondoltam, biztosan lepihentek, bár nem volt vasárnap. Hosszú másodpercekbe telt, mire rájöttem, mi az a piros színű valami. Aztán sikoltozva átrohantam a szomszédba.

– Te jó ég! – suttogta Alex. – Mi történt? Rablógyilkosság?

– Nem. Apa főbe lőtte anyát egy pisztollyal, aztán saját magát is.

Cat ugyanolyan kihívóan, dacosan nézett a férfira, ahogyan egykor a gyermekvédelmisekre. Őt aztán ne merészelje senki sajnálni!

– A következő nyolc évet állami gondozottként a nevelőszülői szisztémában töltöttem. Egyik helyről vittek a másikra, amíg meg nem tudtam állni a magam lábán. A középiskola után gépírónői állást kaptam egy nagy ipari vállalatnál. De nem jutottam semmire. Az előléptetés életkor és nem a tudás alapján történt. Éppolyan méltánytalan volt, mint a nevelőszülői szisztéma.

– Mi volt benne a rossz?

– Mi nem volt az? – Felemelte mindkét kezét, hevesen legyezett, mintha törölné, amit az imént mondott. – Nem akarok általánosítani. A legtöbb nevelőszülő igazán odaadó és önfeláldozó. Az elv az, amit meg kell változtatni.

– Ez sokkal jobb, mint ha a gyerekeket árvaházba dugnák.

– Tudom. – Cat félretolta a tányért. – De a nevelőszülő csak ideiglenes megoldás, és a gyerek – főleg egy idősebb gyerek – ezzel tökéletesen tisztában van. Megengedik, hogy az ember ott éljen velük, de csak egy ideig. Amíg nem lesz túl idős, vagy nem csinál valami rosszat, vagy nem változnak meg a körülmények. Akkor aztán mehetsz megint eggyel tovább. Az ember veszi az adást: „Senki nem szeret téged annyira, hogy örökre magánál akarna tartani.” És hamarosan úgy érzi, nem méltó a szeretetre. És, mintegy védekezésképpen, kezdi eltaszítani magától az embereket, mielőtt azoknak lehetőségük adódna eltaszítani őt.

– Ez egy felnőtt helyzetelemzése.

– Igazad van. Amikor benne voltam a szisztémában, mindezt nem ismertem fel. Csak egy magányos kislány voltam, és úgy éreztem, senki nem szeret, senkinek nem kellek, és bármit megtettem, csak hogy felhívjam magamra a figyelmet. – Szomorúan felnevetett. – Elképesztő dolgokat műveltem. – A homlokát ráncolta. – És vannak emberek, akiknek – még ha egyébként jóindulatúak is – egyszerűen fogalmuk sincs a gyereknevelésről. Hozzáteszem, ez nemcsak a nevelőszülőkre vonatkozik. Édesszülők is gyakran csinálnak emocionális roncsot a gyerekükből. Egyetlen szó, egyetlen pillantás porrá zúzhatja egy gyerek önbizalmát. – A fejét csóválta. – Láttam jó néhány pokoli esetet. Mindig annyira dühbe gurultam, ha igazságtalanul bántak egy gyerekkel. Bár, rá kellett jönnöm, hogy a felnőttek világa is teli van igazságtalanságokkal.

A pincérnő elvitte a salátástányérokat, és felszolgálta a sültet.

– Úristen! – kiáltott fel Cat. – Ekkora hússzelet nincs is!

A panír ropogós aranybarnára sült. A hús omlós volt. Alex levágott egy darabkát.

– És mit csináltál, miután búcsút vettél az írógépedtől?

– Nyilvánvaló volt számomra, hogy hiányos a műveltségem. Takarékoskodtam, amennyire csak tudtam, de nem jött össze annyi, hogy beiratkozhattam volna az egyetemre. Így hát beneveztem egy szépségversenyre.

Alex villája megállt félúton a szája és a tányér között.

– Hogy mire?

– Ennyire megdöbbentő?

– Meg mertem volna esküdni rá, hogy te a szépségversenyeket mélységesen megalázónak tartod. Hiszen ott a hímsoviniszta disznók kihasználják a szerencsétlen lányokat!

– Életemnek abban a szakaszában hajlandó voltam vállalni, hogy kihasználjanak, cserébe egy huszonötezer dolláros ösztöndíjért. Úgyhogy megvásároltam a létező legjobb kosaras melltartót, és felírattam a nevemet a reménykedők hosszú listájára. Ideadnád a péksüteményt?

A zsemle friss volt, puha, valósággal elolvadt a szájában.

– Csodás! – nyöszörögte élvezettel, lehunyta a szemét, és lenyalta ajkáról a vajat.

HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

Alex nem tudta levenni a szemét Cat szájáról.

– Tudsz róla, hogy minden mozdulatod erotikus?

– Tudsz róla, hogy mocskos a fantáziád?

– Ez vitathatatlan. – Felemelte tekintetét, Cat szemébe nézett. – Te egy két lábon járó, beszélő gerjesztőszer vagy. Ezért szeret beléd egy kicsit minden férfi, akivel csak találkozol.

– Ez nem igaz. – A kijelentés inkább volt nyugtalanító, mint hízelgő.

– Hármat is meg tudok nevezni. Nem, négyet.

– No, halljam!

– Dean Spicer.

A lány vállat vont.

– Amióta eljöttem Kaliforniából, csak jó barátok vagyunk.

– Mert te így akarod. Ő viszont még mindig szerelmes beléd. A második Bill Webster.

– Teljesen el vagy tájolódva. Bill imádja a feleségét.

– Nancy osztja a nézetemet.

Cat határozottan megrázta a fejét.

– Tévedsz. És ha Nancy azt hiszi, hogy barátságon és kölcsönös tiszteleten kívül más is van Bill és köztem, akkor ő is téved.

– Jeff Doyle.

A lány felnevetett.

– Ha nem lenne homokos, szerelmes lenne beléd – erősködött Alex. – Így csupán imádattal csügg minden szavadon.

– Neked aztán tényleg élénk a fantáziád. Ki a negyedik!

Alex nem szólt, hagyta, hogy átható tekintete beszéljen helyette.

– Gondolod, hogy ezt elhiszem? – kérdezte a lány.

– Nem.

– Akkor jó. Mert nem igaz, és ezt mindketten pontosan tudjuk. Csak megint le akarsz feküdni velem.

– Van rá esélyem?

– Nincs.

A férfi vigyora elárulta, nem hisz Catnek.

– És megnyerted?

– Mit? Ja, a szépségversenyt? Nem.

– Túl sovány voltál?

– Túl ostoba.

– Emögött valami jó sztori rejlik, igaz?

Cat bólintott.

– Az előkészületek ideje alatt megkövetelték, hogy társalogjunk a zsűri tagjaival. Egyikük egy mézesmázos modorú, gusztustalan alak volt, állítólag fotós. Annyira igyekezett fesztelenné tenni a hangulatot, hogy a keze folyton rajtunk volt. Mi, lányok egyhangúlag megállapítottuk, hogy nevetséges és undorító. De ahogy teltek a napok, és közeledett a szombat este, egyre szemtelenebb lett. A tapizása már egyáltalán nem volt nevetséges, de egyik lány sem akarta elsőként le-

leplezni, senki nem merte vállalni a kockázatot. A vén kecske, persze, tökéletesen tisztában volt ezzel. Szexuális zsarolást követett el, és nagyon úgy nézett ki, hogy simán megússza.

– Hadd találjam ki! – szólt közbe Alex. – Elhatároztad, hogy igazságot szolgáltatsz.

– Igen. Az egyik próbán aztán elkapott, értekezni kezdett az esélyeimről, és hangsúlyozta, mi mindenben tudna nekem segíteni, hogy a legtöbbet hozzam ki magamból a versenyen. Úgy tettem, mintha roppant izgatott lennék, és alig várnám, hogy meghallhassam tanácsait. Javasolta, hogy később keressem fel a szobájában, ott majd megbeszéljük a részleteket. Mielőtt felmentem hozzá, a nevében üzentem a zsűri elnöknőjének, hogy beszélnie kell vele, amilyen hamar csak lehet.

– Szóval csapdát állítottál.

– Igen. Sajnos a dolog visszafelé sült el. A zsűrielnöknő épp akkor lépett be, amikor az öreg megpróbálta lecibálni a blúzomat. Nem jött zavarba, előadta, hogy hívatlanul jöttem a szobájába, és felajánlottam neki ártatlan testemet cserébe azért, hogy magas pontszámot adjon majd. Mondtam a zsűrielnöknőnek, ha nekem nem hisz, kérdezze meg a többi lányt, akiket az öreg egész héten tapogatott. Meg is kérdezte őket. De egynek sem volt annyi bátorsága, hogy mellém álljon. Az a vacak korona fontosabb volt nekik, mint az igazság. Engem pedig utolsó szajhának neveztek, és azonnal kizártak a versenyből.

– Gondolom, megmondtad nekik a magadét.

– Tulajdonképpen nagyon visszafogott voltam. Ha jól emlékszem, mindössze annyit mondtam: „Csesszétek meg a versenyeteket! Akkor inkább színésznő leszek!”

Mire megvacsoráztak és visszaértek San Antonióba, Cat elmesélte élete teljes történetét. A szépségverseny után eladta mindenét, néhány váltás ruha kivételével, és vett egy buszjegyet Los Angelesbe.

Egy áruház parfümrészlegén dolgozott, épp csak annyit keresett, hogy fizetni tudta a színiiskolát, és egy nyomorúságos kis lakás bérét. Amikor összejött annyi pénze, hogy tudott csináltatni magáról pár fényképet, összerakott egy dossziét, és kilincselni kezdett az ügynököknél.

– Végül, a legváratlanabb pillanatban az egyik ügynök felhívott, és közölte, hogy szívesen képviselne. Először azt hittem, valaki szórakozik velem.

– Ismerem ezt az érzést. – Ekkor már San Antonio környékén jártak. Alex letért az autópályáról. –Én is majdnem elájultam, amikor először hívott Arnie Villella. Mi volt az első színészi feladatod?

– Egy tévéreklámban pásztáztam a műanyag padlót. Több mint egy évig adták. Aztán csináltam még egy csomó reklámot, dolgoztam ipari vásárokon, bemutattam takarítógéptől Hondáig mindent. És felléptem pár színdarabban. Aztán az ügynököm megtudta, hogy új szereplő lép be a *Kapcsolatok*ba, és elküldött a meghallgatásra. A többit tudod.

Alex megállt egy kereszteződésnél, és a lányhoz fordult.

– Hová vigyelek?

– A tévéállomáshoz. Ott a kocsim.

A férfi jelentőségteljes pillantást lövellt feléje.

– Biztos?

– Biztos.

A WWSA felé menet Alex az újságkivágások ügyében folytatott kutatómunkáról beszélt.

– Megpróbálom megkeresni a motoros banda egykori tagjait. Persze kérdéses, hogy ha egyáltalán találok valakit, hajlandó lesz-e segíteni.

– Az a nő… Kiszmet. Ő talán tudhat valamit.

– Igen, de a Kiszmet biztosan nem a valódi neve.

– Kétlem, hogy a bandavezért Küklopsznak keresztelték volna.

– Kétlem, hogy Küklopszot megkeresztelték volna.

Cat bánatosan bámult ki az ablakon. Mint Alex is mondta, nagyon kicsi az esély, hogy időben megtalálják az üldözőjét. De ő akkor sem hajlandó tétlenül várni, míg be nem következik a végzetes baleset.

– Alex, azt mondtad, több tragikus kimenetelű esemény is történt a műtétem napján. Mondanál róluk valamit?

– Volt egy tömegszerencsétlenség a houstoni autópályán. Elég sokan meghaltak, eddig még nem sikerült kideríteni, akadt-e közöttük donor. Egy informátorom dolgozik az ügyön. Az egyik nagy kórházban beteghordozó. A másik esetet már régebbről ismerem. Amíg újra bele nem ástam magam, nem is tűnt fel, hogy pont azon a napon történt. Akkoriban hónapokig cikkeztek róla. Fort Worthben egy Paul Reyes nevű férfi in flagranti érte feleségét, Judyt a szeretőjével. Reyes szétverte az asszony fejét egy baseballütővel, de a mentősök életben tartották a szívét, amíg be nem értek a kórházba, ahol diagnosztizálták az agyhalált. Közben Reyest letartóztatták. A börtöncellából adott engedélyt a felesége szerveinek kiemelésére.

– Elítélték?

– Nem. Amikor Mrs. Reyes szívét kivették, még dobogott. Tehát jogilag a férj nem ölte meg. Az ügyvéd is ügyesen taktikázott, úgyhogy Reyest felmentették. A tárgyalás után egyszerűen eltűnt.

– Ez beleillik a képbe, nem? – kérdezte izgatottan Cat. – Paul Reyes még mindig haragszik házasságtörő feleségére, és megszállottan igyekszik megállítani a szívét.

– Ez már nekem is eszembe jutott. Figyeltem őt, amikor az ítéletet felolvasták. A szeme nagyon különösen csillogott.

– Emberek nem tűnnek el nyomtalanul. Valaki csak tudja, hol van.

– Már hozzáfogtam, hogy keressek egy családtagot, aki hajlandó szóba állni velem, de a mexikói közösségekben rendkívül erős az összetartás, óvják egymást a kívülállóktól. Ráadásul hisztériás rohamot kapnak, valahányszor a szervátültetés szóba kerül.

Cat megértően bólogatott.

– A spanyol kultúra hagyományosan elutasító e témával kapcsolatban. Úgy gondolják, a testet sértetlenül kell eltemetni, mert különben az elhunyt nem talál békére a túlvilágon. Mr. Reyes döntése nem lehetett túl népszerű az ő és a felesége családja körében.

– Azért tovább próbálkozom.

– A vércsoport egyezik?

– Igen.

– Szóval elképzelhető, hogy az ő szívét kaptam.

– Elvileg lehetséges. Persze az időtényezőt sem szabad figyelmen kívül hagyni.

Megérkeztek a WWSA parkolójába, Alex beállt Cat kocsija mellé. Leállította a motort, majd a lányhoz fordult.

– Reyes délután támadt a feleségére. A te műtétedre pedig másnap hajnalban került sor.

– De vajon mennyi ideig dobogott még Judy Reyes szíve, mielőtt megállapították az agyhalál beálltát? Lehet, hogy órákig is, nem igaz? Akkor a szív kiemelésének időpontja máris közelebb esik a műtéteméhez.

– Cat, nekünk tények kellenek, nem feltételezések. Módszeres kutatómunkára van szükség.

– Akkor hát húzzál bele! – Cat megkocogtatta karórája üvegét. – Rohanvást közeledik az évforduló.

– Tisztában vagyok vele, Cat. Félsz?
– Naná, hogy félek!
– Akkor költözz át hozzám, míg meg nem találjuk a fickót!
– Hihetetlen, hogy van merszed ezt egyáltalán megemlíteni. Szó sem lehet róla, Mr. Pierce!
– Miért?
– Mert nem akarom.
– Hazudsz.

Cat agyát elöntötte a vörös köd. Gyűlölte a hazugságot. Alex ennél jobban már nem is sérthette volna meg.

– Te aztán nagyra értékeled azt a nyúlványt, amit a nadrágodban hordasz! Mi, szegény, törékeny nők beleremegünk, ha csak rágondolunk, hogy nélkülöznünk kell őt. Így gondolod? – Megvetően felkacagott. – Valószínűleg a férje ostoba hím önteltsége taszította Judy Reyest egy szerető karjaiba.

Alex követhetetlenül gyors mozdulattal előkapta zakója alól a revolvert, és célba vette Cat fejét.

HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

Cat döbbenten meredt Alexre, míg végül fel nem fogta, hogy valaki kopogtat a kocsi ablakán.

Gyorsan odafordult. Egy biztonsági őr nézett szembe vele. A lány letekerte az ablakot.

– Ó, Ms. Delaney, maga az? – Az őr hangjában meglepődés és megkönnyebbülés csengett. – Ez az idegen autó a magáé mellett? Úgy gondoltam, ezt ellenőrizni kell. Minden rendben?

– Igen. Köszönöm.

– Mr. Webster utasított bennünket, hogy figyeljünk, ha bármi szokatlan történik. – A lány válla fölött Alexet fürkészte. – Ez az úr egy barátja, Ms. Delaney?

– Igen – vágta rá Cat. – Volt szíves és elhozott a kocsimhoz. Beszélgettünk egy kicsit, de hamarosan megyek már.

– Akkor hát minden rendben – állapította meg az őr, majd fontossága teljes tudatában feljebb rántotta övét és pisztolytáskáját, mintha emlékeztetni akarta volna Alexet – vagy saját magát –, hogy neki fegyvere van, tehát veszélyes. – Amott leszek, Ms. Delaney, ha netán szüksége lenne rám. – Fenyegető pillantást vetett Alexre, majd visszaballagott az épülethez.

Cat feltekerte az ablakot. Sikerült udvariasnak lennie, amíg az őrrel társalgott, de most szabadjára engedte indulatait.

– Megőrültél? Hogy merészelsz rám emelni egy töltött pisztolyt?! Halálra rémítettél.

– Nem rád céloztam. Meg akartalak védeni.

– *Mitől?*

– Egy árnyéktól, amely előbukkant a sötétségből. Nem tudhattam, hogy a biztonsági őr az.

– Várhattál volna, amíg ő ránt fegyvert.

– Nincs is ennél jobb módszer arra, hogy az ember megölesse magát.

– Persze, a te módszered sokkal jobb. Először lőni, azután kérdezni. Véletlenül nem ez történt július negyedikén is, amikor megölted azt az embert Houstonban?

Dühödt szavai visszhangot vertek az autóban, majd ijesztő csend támadt.

Alex arca mintha kővé vált volna, szeme feketén csillant.

– Kitől tudod?

– Dean mondta el. Ma délután.

– Képzelem, az a gennyláda mit élvezkedett rajta. – Alex megvetően fújt egyet.

– Szeretném hallani a te változatodat is.

– Majd máskor. – Átnyúlt Cat előtt, kinyitotta az ajtót.

Cat máris megbánta, hogy így kitört.

– Alex, ne haragudj! Nem lett volna szabad szóba hoznom. Nem így.

– Már késő – mordult rá a férfi. – Most pedig jobb, ha mész.

Alex szemlátomást nagyon haragudott. Cat kiszállt, becsukta az ajtót. A férfi indított, és kilőtt a parkolóból, magára hagyva a lányt.

Cat hirtelen felriadt mély, ám nyugtalan álmából. Mielőtt felsikoltott volna, a férfi a szájára tette erős kezét.

– Én vagyok az. – Fojtottan suttogott, de a lány rögtön megismerte a hangját. – Én… én… nekem szükségem van rád. – Lefeküdt a lány mellé. – Ne félj, Cat! Félsz?

Cat a fejét rázta.

A férfi megcsókolta, előbb könnyedén, aztán mind szenvedélyesebben. Amikor a csóknak vége szakadt, ajka a lány torkára siklott.

– Ne küldj el!

Lehajtotta a fejét, ajka a hálóing könnyű anyagán át a lány keblét dédelgette.

Cat kigombolta az ingét. A férfi bőre szinte izzott a kicsi ujjak érintésétől, s amikor végre mezítelenül feküdt a lány felett, az magához szorította.

A férfi keze lassan simogatta felfelé a vékony hálóinget, míg végül átbújtatta a lány fején, és félredobta. Keze most az ellenkező irányba indult, arcát a has lágy melegén nyugtatta.

Azután nyelvével becézgette a lány köldökét, majd arcával megsimította az erős, göndör szálak forró fészkét.

A lány küzdött az egyre erősebb hullámokban rátörő szenvedéllyel, míg végül tudta, legyőzetett, szinte elemésztette a tűz.

A férfi fölébe emelkedett és belemélyedt. A lány testének falai köréje zárultak.

– Ó, istenem, igen!

Bőrük, amelyet selymes rétegben borított a veríték, mintha eggyé olvadt volna.

Hosszú percekkel később a férfi odébb gördült az ágyon, ám a lány még nem akart szembenézni a magányos éjszaka feketén bús óráival.

A férfi fölé hajolt, és izmos mellkasát csókokkal borította. Amikor férfiasságát kézbe vette, az már tettre kész volt megint.

A férfi félig lehunyt szempillái mögül nézte, amint a lány fölébe emelkedik, és lassan ráereszkedik. Kinyújtotta kezét, ujja leheletkönnyeden súrolta a rózsás mellbimbót. Másik kezét az összevegyülő erős szálak közé csúsztatta, és megérintette a gyönyörök magvát. A hatás leírhatatlan volt. A lány hátravetette a fejét, teste ívben megfeszült, mozgása felgyorsult. Egyszerre jutottak el az eget-földet megrengető, fantasztikus erejű robbanásig.

Aztán a lány a férfi mellkasára omlott, levegő után kapkodva. Szívük egy ritmusra zakatolt. A férfi átölelte, magához szorította, ajka érthetetlen szavakat suttogott, lélegzetétől megmegrebbentek a vibrálóan vörös hajszálak.

Amikor Cat felébredt, csupán egy lepedő egyik sarka takarta, az összes többi ágynemű az ágy közepén tornyosult nagy halomban.

Felült, körülnézett a hálószobában, amelyet csak a hajnal szűrt, szürkés fénye világított meg. A házban teljes csend honolt. Cat tudta, hogy egyedül van.

Csak álmodta volna?

Nem. Az erotikus közjáték vitathatatlanul valóság volt. A lány teste magán viselte keserédes jeleit.

NEGYVENEDIK FEJEZET

Három nap telt el, mire Cat újra látta a férfit. E három nap során gyakran gondolt arra, hogy talán csak képzeletében osont be a férfi a házába, az ágyába, és ismertetett meg vele soha még nem tapasztalt csodát.

Csak meg kellett azonban vizsgálnia magát – érzelmeit éppúgy, mint a testét –, és máris tudta, nem a fantáziája lódult csak meg vele.

Minden további kételye köddé vált, amikor a férfi felbukkant a felvevőkocsinál. Cat és Jeff a pillanatokon belül forgatandó anyaggal kapcsolatos részleteket beszélték meg.

A férfi kopogott a kocsi oldalán. Cat felnézett a dossziéból, amelyet épp tanulmányozott. Jeff hátrafordult székén.

– Mr. Pierce – mondta meglepetten. – Jó napot!

Alex motyogott valami köszönésfélét Jeffnek, de szeme csak Catet látta.

A lány reakciója komikusan sablonos volt. Elerőtlenedett ujjai közül a földre hullott a toll.

– Én csak… – A helyzet sutaságával tökéletes összhangban, Jeff makogva kimentette magát, és sietve elhagyta a kocsit.

Alex továbbra is csak nézte a lányt a nyitott oldalajtón át. Farmert és vasalatlan vászoninget viselt, ingujját lazán feltűrte a könyökéig. Párás nap volt, a levegő nem mozdult, az ő haja mégis szélfúttnak tűnt.

– Szia, Alex. Mi szél hozott erre?

A férfi hátrapillantott, a játszótérre, ahol a stáb a videofelszerelést rakta össze.

– Sosem láttalak munka közben – mondta, és Catre mosolygott. – Külső helyszínen.

– Nem olyan káprázatos, amilyennek otthon nézegetve látszik.

– Szeretnék maradni, ha nem zavarlak.

Jó, rendben. Ha Alex úgy akar tenni, mintha az orgia meg sem történt volna, ám legyen. Valószínűleg jobb is így.

– Engem nem zavar, ha nézel – mosolyodott el a lány. – De valószínűleg halálra fogod unni magad.

– Kétlem.

Jeff közeledett tétován.

– Öö… Cat. Sherry most érkezett meg Josephfel.

– Jövök.

Alex a kezét nyújtotta, kisegítette a felvevőkocsiból. Cat igyekezett közömbösnek tűnni, bár a térde még kicsit rogyadozott a férfi hirtelen felbukkanása okozta megrázkódtatástól.

Joseph gyorsan elterelte a figyelmét Alexről. A fiú növekedésének gátat szabott az alattomos kór, így hétéves létére legfeljebb ha négynek látszott. Lábán járógépet viselt, szemüvegének lencséje olyan vastag volt, hogy eltorzította szeme méretét.

Ragyogó mosollyal az arcán sántikált Cat felé.

– Azért jöttem, hogy szerepeljek a tévében – jelentette be büszkén.

Sherry Parks nevetett.

– Azt hiszem, jobb, ha idejében szólok, Cat. Joseph született színész. Ha nem vigyázol, ő arat le minden babért.

– Örülök, hogy újra találkozunk, Joseph. – Nancy Webster piknikjén mutatták be őket egymásnak. Cat most lenézett rá, összevonta szemöldökét, és fenyegető hangon felmordult: – De ha azon kaplak, hogy lejátszol a színről, neked annyi.

– Oké, oké – nevetett Joseph. – Ő az operátor? – mutatott Alexre.

– Nem. Bemutatom neked Mr. Alex Pierce-t, Joseph. Ő könyveket ír.

– Könyveket? Ez komoly?

– Örvendek a szerencsének, Joseph. – Alex kezet rázott a kisfiúval, mintha egy felnőttnek mutatták volna be.

– Milyen magas!

– Á, csak a csizma teszi. – Alex megmutatta cowboycsizmája magas sarkát. – Anélkül legfeljebb százhatvanöt vagyok.

Joseph ajkán úgy buggyant ki a kacagás, ahogy a buborékok a pezsgősüvegből. Cat az emlékezetébe véste, hogy ezt a nevetést feltétlenül fel kell venni. Ki tudna ennek ellenállni?

Amikor Jeff szólt, hogy kezdeni kellene, Cat megfogta Joseph kezét, és beültek egymás mellé egy körhintába. Felszerelték rájuk a kis, drótnélküli mikrofonokat. Beszélgetni kezdtek. Joseph meglepően hamar levetkőzte lámpalázát, a kamerával mit sem törődve, teljes természetességgel felelgetett Cat kérdéseire. Modora megnyerő volt, mosolyával mindenkit levett a lábáról.

Miután Jeff bejelentette, hogy megvan a szükséges nyersanyag, Alex felmutatta a hüvelykujját, jelezve Josephnek, hogy szuper volt.

– Ha netán kedved támadna szerencsét próbálni a szórakoztatóiparban, én akarok lenni az ügynököd. Áll az alku?

Joseph szája fülig ért.

Cat letérdelt hozzá, átölelte.

– Reméljük a legjobbakat, rendben?

– Rendben. De ne aggódj, Cat! Ha nem fogad is senki örökbe, akkor sem fogok haragudni rád.

Catnek óriási gombóc keletkezett a torkában. A kisfiú apja lelépett, még mielőtt a gyermeke megszületett. Az anyja kábítószeres volt, és depressziós. Háromévesen hozták el tőle Josephet. Azóta élt a fiú nevelőszülők mellett. Megérdemelte volna egy igazi család igazi szeretetét. És kedvességével, remek humorérzékével nagy nyereséget jelentene bármely család számára. Végül Cat kénytelen-kelletlen visszaadta őt Sherrynek, és integetett utánuk, míg a kocsi el nem tűnt a szeme elől.

Alex inge ujjával megtörölte verítékes homlokát.

– Igazad volt. Egyáltalán nem olyan káprázatos és nem is olyan könnyű, amilyennek látszik. Két óra munka egy kétperces bemutatóért.

– És még koránt sincs kész – jegyezte meg Jeff. – De a forgatási idő is lényegesen több lenne, ha Cat nem igazi profi. Nagyon ritkán fordul elő, hogy ismételni kell valamit.

Cat csábmosoly kíséretében pukedlizett.

– Hé, nem jöttök? – kiáltott a kocsi volánja mögött ülő operatőr. Már elrakták a felszerelést is.

Jeff rögtön elindult a kocsi felé, Cat azonban hátramaradt, és szigorúan Alexre nézett.

– Nemcsak azért jöttél ide ezen a szokatlanul forró napon, hogy nézelődj, igaz?

– Érdekes volt.

A lány csípőre tette a kezét.

– Ki vele, Pierce! Mi történt?

– Megtaláltam Küklopszot.

*

Harley-Davidsonja mellett guggolt, egy gyertyát cserélt ki. Ha az életében minden olyan jól menne, mint a bringája, boldog ember lenne.

Szeme sarkából ellenséges pillantást vetett a háta mögé. Kiszmet egy sárga műanyag zsákon ült a csenevész cédrus árnyékában.

Pár évvel ezelőtt nem volt Kiszmetnél tüzesebb muff a környéken. Őt pedig minden férfi irigyelte. A francba is, ha akkoriban olyasmit csinált, ami a lánynak nem tetszett, az rögtön nekitámadt, időnként még a vérét is vette körmével, fogaival. Addig folytatták, amíg a verekedés végül átalakult keféléssé. Mindig így történt. Az erőszak tudta a legjobban begerjeszteni Kiszmetet.

A fekete szem, amely régen izzott, parázslott, most fénytelen volt. Halott szem. A lány az ágyban is úgy viselkedett, mintha nem is élne.

A külseje is megváltozott. A tetoválását eltakarta, haját soha nem viselte kibontva. Időtlen idők óta nem vett fel olyan ruhát, amely érvényesülni hagyta volna príma alakját. És beszélni is máshogyan beszélt.

Igazság szerint a férfi legszívesebben már rég lapátra tette volna Kiszmetet. Egyetlen oka volt annak, hogy mégsem tette meg: az, hogy a lány pontosan ezt akarta. Na nem! Egyszer már hagyta, hogy elszökjön tőle, és közröhej tárgya lett.

Bár az nevet igazán, aki utoljára nevet, nem igaz?

Ahogy Szikra eltűnt az életükből, ott folytatták, ahol korábban abbahagyták. Illetve, hát majdnem. A lány többnyire keresztülnézett rajta, mintha ő a világon sem lenne. Az egyetlen dolog, ami át tudott hatolni a közönyén, az a félelem volt.

Így hát Kiszmet megfélemlítése lett az ő kedvenc időtöltése.

Felállt, kezét egy piszkos rongyba törölte.

– Menj be a házba!

A nyers hang hallatán a lány összerezzent. Ez volt a másik, ami őt halálba idegesítette – Kiszmet álmodozása. Mintha a lány egy maga teremtette, titkos világban élt volna, ami őelőtte zárva volt.

– Olyan meleg van bent, Küklopsz – mondta a lány. – Szívesebben maradnék kint. Itt legalább jár egy kis szellő.

– Azt mondtam, menj be! – Odarontott, megragadta Kiszmet karját, és durván megrántotta. A lány feljajdult.

Ekkor egy autó kanyarodott a Harley mellé, és megállt. Egy férfi szállt ki belőle, és rájuk nézett a kocsi teteje felett.

Küklopsz elengedte a lány karját.

– Ki ez?

– Nem tudom.

A magas, vékony fickó elindult feléjük. Számító, ravasz tekintete volt, a szája megvetően legörbült. Zsaru. Küklopsz kilométerekről, szél ellen is kiszagolta a zsernyákokat. A hapsinak valószínűleg fegyver is van az övébe dugva a széldzseki alatt.

– Kicsoda maga, és mit akar? – kérdezte agresszíven Küklopsz.

– Egy Küklopsz nevű embert keresek. Maga az?

Küklopsz keresztbe fonta mellén tetovált karját.

– Na és, ha én vagyok?

A férfi, mit sem törődve a kérdéssel, elfordította tőle a fejét.

– Maga Kiszmet?

– Igen.

– Pofa be! – mordult fel Küklopsz. Fenyegető pillantással méregette a férfit. – Ki maga?

– Alex Pierce.

– Sosem hallottam ezt a nevet.

– Nem csodálom. De hoztam magammal valakit, aki beszélni akar magukkal.

Visszament a kocsihoz, kinyitotta az utasülés felőli ajtót, pár szót váltott valakivel, majd oldalra lépett és kisegítette. A késő délutáni nap fénye megcsillant a fiatal nő haján.

– Mi a fene! – kiáltott fel Küklopsz.

A zsaru egy lépésre sem tágított a vörös hajú mellől, ahogy közeledtek feléjük. A nő szemlátomást nem törődött az óvatoskodással. Vagány csaj, gondolta Küklopsz. Kicsi, de vagány.

– Nevem Cat Delaney.

– Tudom, ki maga – felelte Küklopsz. – A kölyökért jött?

Kiszmet olyan hirtelen mozdulattal kelt fel, hogy az ölében tartott, gyöngyökkel teli tálca a porba hullott.

– Nem! Nem engedem, hogy megint elvigyék! – kiáltotta.

– Anyu?

Küklopsz odakapta a fejét. A kölyök a szúnyoghálós ajtó mögött állt, jobb mutatóujját a szája sarkába akasztva. Bámult rájuk azzal a nagy, különös szemével. Amikor így bámult a vakarcs, Küklopszot a hideg rázta tőle.

Már épp rá akart ordítani, hogy takarodjon vissza a házba, amikor a vörös hajú döbbenten felkiáltott.

– Michael!

NEGYVENEGYEDIK FEJEZET

Cat tágra nyílt szemmel meredt a kisfiúra, mintha csak megbabonázták volna. A gyermek kicsapta a szúnyoghálós ajtót, az anyjához rohant, és a szoknyájába temette az arcát.

– Maga Michael édesanyja? – kérdezte Cat erőtlen hangon. Miután a nő óvatosan bólintott, Cat a férfihoz fordult. – Akkor maga bizonyára George Murphy.

– Miért, nem ezért jött ide? Hogy elvigye a kölyköt, betegye a műsorába, aztán adoptáltassa?

Kiszmet halkan nyöszörgött. Cat feléje nyújtotta a kezét.

– Nem. Nem Michael miatt jöttem.

Küklopsz homloka ráncba szaladt.

– Akkor mit akar itt?

Mint azt Sherry is hangsúlyozta, Michael és édesanyja szemlátomást nagyon szerették egymást. A kisfiú Catre nézett, félénk mosolya jelezte, hogy felismeri, de szorosan ölelte anyja lábát.

Cat a félszemű férfihoz fordult, és megvető tekintettel végigmérte.

– Maga küldözget nekem fenyegető leveleket? Ha igen, figyelmeztetem, hogy értesítettem a rendőrséget az ügyről. Ha csak még egyet is kapok…

– Na ide figyeljen, maga nagy pofájú…

– Hé, haver! – Alex nem emelte fel a hangját, mégis épp eléggé fenyegető volt ahhoz, hogy elhallgattassa Küklopszot. – Felesleges elmérgesíteni a helyzetet – mondta. – Csak válaszoljon a hölgy kérdéseire! Tehát küldött neki posta útján újságkivágásokat?

– Nem tudom, mi a francról dumálnak – morogta Küklopsz. – Nem tudok semmiféle újságkivágásokról. És ha nem takarodnak el azonnal az…

Cat közbevágott:

– Ugye önök barátai voltak egy Szikra névre hallgató férfinak?

– Szikra? – ismételte izgatottan Kiszmet. – Mi van Szikrával?

– Pofa súlyba! – ordított rá Küklopsz, azután félszemével ellenséges pillantást lövellt Cat felé. – Ha a törpét keresi, rohadt nagy pechje van, hölgyem. Évek óta halott.

– Ezzel tökéletesen tisztában vagyok.

– Akkor meg mit abajgat engem?

– Maga adta meg az engedélyt, hogy a szívét kiemelhetik szervátültetés céljából. Rajtam szívátültetést hajtottak végre néhány órával a halála után. Elképzelhető, hogy én kaptam meg a szívét.

Kiszmet a szájához kapta a kezét. Szemébe könnyek gyűltek.

– Úgy tudom, ön nagyon közel állt hozzá – mondta neki Cat szelíden.

Kiszmet bólogatott.

– Az már rég lejárt lemez – közölte Küklopsz. – Mit akarnak tőlem?

Alex felelt a kérdésére.

– Három ember, aki ugyanazon a napon kapott új szívet, mint Ms. Delaney, meghalt. Véleményünk szerint meggyilkolta őket valamelyik donor egy családtagja, aki az idők során meggondolta magát.

– Akárki legyen is a gyilkos, az értésemre adta, hogy én következem – tette hozzá Cat.

– Nahát, de borzasztó! – húzta el a száját gunyorosan Küklopsz.

Alex feléje lépett, de Cat a kabátujját megragadva visszatartotta.

– Nem hiszem, hogy tudnak róla, Alex.

– Ez az ember rögtön felismert téged. Láttam az arcán.

– Hiszen a tévében szerepel, az isten szerelmére! – fakadt ki Küklopsz. – Mit gondol maga, hülye vagyok én, vagy vak?!

– Azt gondolom, hogy maga egy seggfej – vágott vissza Alex.

– Ne ordítozzon! És te se, Alex! Megijesztitek Michaelt. – Cat újra Kiszmethez fordult. – Próbálta valaha is felkutatni azt a személyt, aki megkapta Szikra szívét?

– Igen.

Küklopsz megperdült, Kiszmetre meredt.

– Mi a fenét gagyogsz te itt?

Kiszmet, mintha meg sem hallotta volna a kérdést, egyenesen Cathez intézte szavait.

– Körülbelül egy évvel a baleset után elmentem a kórházba, ahol Szikra meghalt. Azt mondták, hívjam fel a szervbankot. Megadták a telefonszámot is.

– Hogy merted a tudtom nélkül odatolni a képed a kórházba? – Küklopsz félszeme keskeny vonallá szűkült a dühtől.

Kiszmet nem törődött vele.

– Felhívtam azt a számot. A hölgy, akivel beszéltem, nagyon kedves volt, de mivel nem vagyok Szikra rokona, nem adott felvilágosítást. Könyörögtem neki. Tudni akartam…

– Most már aztán kuss! – Küklopsz halántékon vágta a nőt.

Cat ha akarta sem tudta volna visszatartani Alexet. A férfi rárontott Küklopszra, torkon ragadta, és nekivágta a ház falának.

– Ha még egyszer hozzáérsz, a börtönben rohadsz meg, te hányadék! – sziszegte. – De előtte még megkapod tőlem, amit megérdemelsz.

– Szállj le rólam, vadbarom! – hörögte Küklopsz. Arca eltorzult a fájdalomtól, amikor Alex beletérdelt az ágyékába. – Jól van, nem bántom!

Cat tekintete Michaelre siklott. A kisfiú jól láthatóan reszketett, arcát megint anyja szoknyájába temette.

– Alex! A gyerek!

Alex, mintegy varázsütésre, azonnal elengedte a félszeműt, visszaállt Cat mellé, de a feszültség nem enyhült benne, szükség esetén bármelyik percben kész volt támadni.

– Kiszmet – próbálkozott újra Cat. – Megtudott valamit Szikra szívéről? Bármit?

A nő a fejét rázta, Küklopszra sandított, aztán lesütötte a szemét.

Küklopsz ökölbe szorította a kezét.

– Nem tudunk semmit sem a maga szívéről, sem Szikráéról, sem azokról az istenverte újságkivágásokról – acsargott. – Gyilkosságokról meg pláne nem tudunk. Úgyhogy hordják el magukat innét, mielőtt tényleg bedühödök!

Alex megfogta Cat karját.

– Gyere!

A lány engedelmeskedett. Beszálltak a kocsiba, Alex indított, és kilőtt, igyekezett mihamarabb, minél messzebb kerülni George Murphytől.

– Hihetetlen. Egész idő alatt ott volt a dossziéjuk az asztalomon – tűnődött Cat. – Küklopsz és Kiszmet. Hogyan találtad meg őket?

– Dixie bácsi jó munkát végez. Murphynek elég sok van a rovásán. Alig van az államban olyan rendőrkapitányság, ahol ne ismernék. A San Antonióiaknak megvolt a jelenlegi címe.

– Amikor Michael megjelent az ajtóban… – Cat a fejét csóválta. – Milyen bájos! Milyen védtelen! Kiráz a hideg, ha rágondolok, hogy ott kell élnie azzal a vadállattal.

– És a nő?

– Azt hiszem, nagyon szereti a fiát. De Küklopsz rettegésben tartja.

Kiszmet és Küklopsz egy San Antoniótól délkeletre fekvő településen éltek. A félórás út legnagyobb részét Cat azzal töltötte, hogy gondolataiba merülve nézett maga elé. Mire elérték a várost, bealkonyodott. Neonreklámok hívogatták éttermekbe, mozikba a szórakozni vágyókat.

– Bár az lenne a legnagyobb problémám, hogy nem tudom eldönteni, melyik filmet nézzem meg ma este.

– Be vagy gyulladva.

– Minden okom megvan rá, nem? Megtaláltuk Küklopszot, de egyetlen lépéssel sem kerültünk közelebb az üldözőmhöz.

– Szerinted nem Georgie baba az?

– Miért, szerinted igen?

– Szeretném, ha ő lenne, mert igen nagy élvezetet jelentene, ha bekasztliznák. Előbb-utóbb úgyis a huntswille-i börtönben fog kikötni. Jobb lenne minél hamarabb, mielőtt még komoly kárt tesz valakiben. Különösen ha ez a valaki Michael lesz. És miattad is szeretném, ha már vége lenne ennek az egésznek. Azt akarom, hogy nyugodtan alhass éjszakánként, hogy ne kelljen azon aggódnod, vajon megéred-e a másnapot.

– Nahát, kösz, hogy így felvidítasz. – Rövid hallgatás után megkérdezte: – Szóval te sem hiszed, hogy Küklopsz az?

– Először is, túl ostoba. Ez egy igen összetett terv. Csakis olyasvalaki tudta ezt kigondolni és végrehajtani, aki okos és türelmes. Küklopszról egyik sem mondható el.

– Ezenkívül – vette át a szót Cat –, azt mondtuk, az üldözőm közel kerül az áldozatokhoz. Akinek van egy csepp esze, nem enged magához közel egy ilyen Küklopsz-félét.

– Talán a nő a csalimadár. Bepalizza az áldozatokat. A bizalmukba férkőzik, vagy talán a szánalmukra apellál. Küklopsz pedig hidegre teszi őket.

Cat a fejét rázta.

– El nem tudom képzelni, hogy Kiszmet összejátszana ezzel a vadállattal. Az a benyomásom, hogy még mindig szerelmes Szikrába.

– Aha. És Küklopsznak ez nem tetszik. A nője még mindig arról az alacsony kis pasasról álmodik, aki őt lefőzte. Úgyhogy bosszúra szomjazik, és kicsinál mindenkit, aki esetleg megkaphatta Szikra szívét.

– Akkor megint visszatérünk ahhoz a kérdéshez, hogy hogyan férkőzhetett a három áldozat közvetlen közelébe. – Cat nagyot sóhajtott. – Úristen, ki gondolta volna, hogy egy pszichopata ered a nyomomba, csak azért, mert új szívet kaptam. És mondjak valami mulatságosat? Bár inkább ironikus. – Kezét a mellkasára tette. – Soha nem akartam kivételes bánásmódban részesülni azért, mert újszíves vagyok. Azt akarom, az emberek felejtsék el, hogy nem az a szív dobog itt benn, amelyikkel megszülettem. Ehelyett úgy tűnik, ez az egyetlen dolog, amire bárki gondolni bír, amikor velem van.

A biztonsági őr a WWSA személyzeti parkolójában ezúttal már megismerte Alex kocsiját, integetett nekik, amikor áthajtottak a kapun.

Alex leállította a motort, és a lányhoz fordult.

– Én nem erre gondolok, amikor veled vagyok. Egyáltalán nem.

– Ugye, nem fogsz ódákat zengeni a hajamról, a szememről és az ajkamról?

– Ha akarod, miért ne? De megénekelhetem az erogén zónáidat is.

– Tartogasd csak a regényeidre a szenvedélyes szavakat. Nem bírnám elviselni, ha méltatlanra fecsérelnéd a tehetségedet.

Alex vigyorgott. Mielőtt még újra elcsábult volna, Cat gyorsan kinyitotta az ajtót.

– Köszönöm, hogy megkerested Küklopszot. Jó éjt, Alex!

– Cat?

A lány hátranézett. Alex szemlátomást vívódott, szavakba öntse-e gondolatait. Végül csak annyit mondott:

– Jó éjt!

Hazafelé menet Cat ellentmondásos érzelmeinek viharában hánykódott. Alex azért kicsit határozottabban is próbálkozhatott volna. Persze ő mindenképpen nemet mondott volna, de úgy mégis más.

Lefekvéshez készülődve még mindig heves vitában állt önmagával. Épp be akart lépni a zuhany alá, amikor megszólalt a csengő.

Hát mégis utána jött!

Gyorsan belebújt fürdőköpenyébe, az övet már az ajtó felé szaladtában kötötte meg.

Amikor azonban kikukucskált a reluxa résein, arra számítva, hogy Alexet látja majd az ajtó előtt, igen kellemetlen meglepetés érte.

NEGYVENKETTEDIK FEJEZET

– Beszélni akarok magával – mondta Küklopsz. – Nyissa ki az ajtót!

– Magának én nem nyitok ajtót.

– Ha be akarok menni, úgysem akadályozhatja meg. Kímélje meg inkább ezt a szép ajtót!

– Ha nem távozik azon nyomban, hívom a rendőrséget.

– Csak tessék! A kölyök fog megszenvedni érte.

Cat agyában vadul kergették egymást a gondolatok. A fickó nyilván hazáig követte a tévéállomástól. Máskülönben honnan tudná, hol lakik? Hacsak nem ő az, aki az elmúlt két hónapban fehér borítékokat küldözgetett erre a címre. Akárhogy is, ez az ember veszélyes. Akkor hát miért nem rohan tárcsázni a 911-et? Viszont nem kétséges, hogy Küklopsz beváltja fenyegetését. Michael!

Cat kinyitotta az ajtót.

Amikor a férfi félrelökte, és benyomult az előszobába, Catnek nagyon össze kellett szednie magát, nehogy inába szálljon maradék bátorsága is Küklopsz tekintélyt parancsoló méretei és förtelmes testszaga hatására. A férfi körülnézett.

– Szóval így élnek a tévésztárok. Hát, sokkal jobb, mint az a disznóól, ahol én vagyok kénytelen meghúzni magam.

– Gondolom, nem lakberendezési tanácsokat kérni jött ide ilyenkor, Mr. Murphy. Térjünk a tárgyra!

Küklopsz beballagott a nappaliba, hanyagul ledobta magát a hófehér pamlagra, a hozzá illő puffra pedig feltette csizmás lábát.

– Hé, hűtse le magát, oké? Maga kezdte, nem én.

– Mit kezdtem én?

– Ezt az egész baromságot Szikrával kapcsolatban. Évek óta eszembe sem jutott az a seggdugasz, erre jön maga meg a zsaru haverja, és megkeverik a szart.

Catnek a hideg futkosott a hátán. Különösen kiszolgáltatottnak érezte magát, amiért egy szál fürdőköpenyben állt a férfi előtt. Színészi képességeihez folyamodva igyekezett leplezni félelmét.

– Mr. Pierce-szel kapcsolatban téved. Ő nem zsaru.

A férfi felröhögött.

– Mit gondol, kinek nyomatja itt a rizsát, hölgyem?

Cat belátta, ebbe a témában valóban nem lehet vitapartner Küklopsz számára, így hát nem erősködött tovább.

– Megtudhatnám, miért háborítja fel annyira, hogy feltettünk néhány kérdést a barátját illetően?

– Nem volt a barátom.

– Akkor meg mi a probléma?

– Semmi a világon. Csak éppen kicsit elgondolkodtam.

Ekkora túlzásokba azért nem kéne esni, gondolta Cat.

– Ugyan min?

– Szóval maga kapta meg a kis gennyláda szívét?

– Lehetséges. De ehhez, véleményem szerint, magának nem sok köze van. Úgyhogy mi lenne, ha levenné a mocskos csizmáját a bútoromról, és eltakarodna innen?

Küklopsz a legnagyobb nyugalommal a pamlag támlájára hajtotta a fejét, még kényelmesebben elhelyezkedett a párnák közt, és vigyorgott.

Cat megállapította, hogy el kell majd égetnie kedvenc bútordarabjait.

– A kis fattyú nem az enyém.

– Tessék?

– Kiszmet kölykéhez semmi közöm. Szikra csinálta föl.

A bútor iránti aggódás a félelemmel egyetemben azon nyomban elszállt Catből. Leült egy fotel karfájára.

– Nem maga Michael apja?

– Nem ezt mondom? Csoda, hogy Kiszmet nem vetélt el a baleset után. Ahogy összetörte magát meg minden. Nekem sokkal jobb lett volna, de a kis mocsok jól megkapaszkodott. Nyolc hónappal azután, hogy Szikra feldobta a bakancsot, megszületett a fattya.

Cat agya őrült sebességre kapcsolt. Nem volt rá szükség, hogy a félszemű a szájába rágja, mitől olyan jelentőségteljes a dolog, de azért megtette.

– Miután elmentek, a kölyök arról karattyolt, hogy találkozott magával valami pikniken. Úgy néz ki, egész odavan magáért. És maga is érte. Az ember, ugye, eltöpreng, vajon miért?

Lehet, hogy a fickó sokkal okosabb, mint Alex és ő hitték. Rossz rágondolni is, hogy esetleg ugyanannyi ész szorult belé, mint amennyi aljasság.

– Nem tudom, mire akar kilyukadni – hazudta Cat.

– Egy frászt nem – kuncogott Küklopsz. – Nem véletlen, hogy maga meg az a kis szarházi ilyen jól kijön egymással. Maga kapta meg az apuci szívét. Maga… öö… hogy is mondják? *Összeköttetésben* áll a kölyökkel. Ilyen karma meg lélek meg egyéb baromságok.

Amikor Cat először nyitotta ki Sherry dossziéját, Michael képe valóban megmagyarázhatatlanul nagy hatást tett rá. És tagadhatatlanul azóta is. Vagy nem is megmagyarázhatatlan?

– Nem lehetünk biztosak benne, hogy én kaptam Szikra szívét – mondta Cat fojtott hangon.

– Én azt mondom, igen.

– Mondjon, amit akar! – A lány felállt, jelezve, hogy a látogatás ideje lejárt. – De mondja valahol máshol! Nem hiszem, hogy lenne még miről beszélgetnünk.

– Na, ebben téved. Nagyon is sok megbeszélnivalónk van.

– Mint például?

– Pénz.

Erre aztán Cat egyáltalán nem számított.

– Miféle pénz?

– Amivel nekem tartozik.

A lány visszarogyott a szék karfájára, és hitetlenkedve meredt Küklopszra.

– Nem értem.

– Mindjárt elmagyarázom. Ha Szikra élne, neki kellett volna elviselnie mindazt, amit így nekem kellett. Befogadtam a kölykét, eltartottam…

– Merő szívjóságból – szúrta közbe gúnyosan Cat.

– Pontosan.

A lány felnevetett.

– Azért fogadta be Michaelt, mert vissza akarta kapni Kiszmetet, miután Szikra meghalt. Nem mintha szeretné őt, csak éppen nem képes elviselni, hogy elhagyták egy másik férfi miatt. Azóta is bünteti ezért Kiszmetet.

Küklopsz félrerúgta a puffot, felpattant.

– A nyomorult ribanc könyörgött, hogy fogadjam vissza.

Cat nem hátrált meg. A félszemű elvághatja a torkát – vagy éppen kivághatja a szívét – a késsel, amit az övén visel, de azt nem éri meg, hogy őt gyáván meghunyászkodni lássa.

– Elviseltem őt meg az átkozott fattyát négy rohadt éven át – folytatta a férfi. – Az a véleményem, hogy ezért megérdemlek valamit.

– Nem hiszem, hogy azt akarná megkapni, amit megérdemel.

– Na, ide figyeljen, kisanyám! – Mellbe bökte a lányt kinyújtott mutatóujjával. – Maga meghalt volna, ha én nem vagyok. Én mondtam a doktornak, hogy kiveheti Szikra szívét. Ha én nemet mondok, maga már csak emlék lenne most.

– Vagy igen, vagy nem.

– Én azt mondom, igen. És most viszonozhatja, hogy megmentettem a szaros életét.

– Á, szóval itt jön be a képbe a pénz.

– Látom, kezdi felfogni végre.

– Azt akarja, hogy fizessek a szívemért.

Küklopsz ajka széles vigyorra húzódott.

– Tudtam én, hogy van magának sütnivalója.

NEGYVENHARMADIK FEJEZET

Alexet megszállta az ihlet. Ujjai szinte repkedtek a billentyűk felett, alig bírták követni az agya diktálta iramot. Csengett a telefon.

– A büdös francba!

Gépelt tovább. Ilyen későn úgyis csak téves hívás lehet. Vagy Arnie. Arnie majd mindennap felhívta, hogy megkérdezze, még mindig találkozgat-e Cattel. Amikor megmondta neki, hogy igen – képtelen volt hazudni az ügynökének –, hosszas leckéztetésben volt része, amiért szándékosan bajba keveri magát.

A telefon csengett.

Ne hagyd abba!, parancsolta magának Alex. *Ha most abbahagyod, elbúcsúzhatsz az egésztől mindörökre.*

A telefon csak csengett.

Ne figyelj oda! Erre az estére vártál hetek óta. Végre minden összeállt. Nem egészen az eredeti tervek szerint, de így talán még hatásosabb. Ne vedd fel a telefont!

Felkapta a kagylót.

– Mi van?

– Alex át… át tudnál… Ne haragudj, hogy zavarlak, de…

– Cat? Jól vagy?

– Ami azt illeti, nem.

– Tizenöt perc.

Lecsapta a kagylót, de mielőtt a számítógépet kikapcsolta volna, gondosan elmentette a beírt anyagot. Edzőcipőt húzott, eloltotta a villanyt, bezárta dolgozószobája ajtaját, és kirohant a lakásból.

Ahogy kiszállt a kocsiból, és futva indult a lépcső felé, Cat már nyitotta is az ajtót.

– Kösz, hogy eljöttél.

– Falfehér vagy. Mi történt?

A lány a nappali felé mutatott.

– Vendégem volt. Küklopsz.

A félszemű jól látható lenyomatot hagyott magáról a pamlagon és a puffon. Alex a hajába túrt.

– Te jó ég! Hogyan jutott be?

– Én engedtem be.

– Mit csináltál?!

– Azzal fenyegetőzött, hogy bántja Michaelt, ha nem nyitok neki ajtót.

– Mit akart?

– Menjünk a konyhába! – mondta a lány. – Elhasználtam egy teljes flakon légfrissítőt, de még mindig érzem a szagát itt.

A kannában forrt a víz a tűzhelyen. Cat megkérdezte Alexet, kér-e egy csésze teát. Egy húzás tiszta whiskyt talán, felelte a férfi, de teát azt kösz, nem.

Cat töltött magának egy csészével, és leült a férfival szemben az asztalhoz. Ujjait a csésze köré fonta.

– Mit akart, Cat?

– Pénzt.

– Cserébe Szikra szívéért, igaz?

A lány felkapta a fejét.

– Honnan tudod?

– Olvastam ilyen esetekről. Valaki megkap egy új szervet vagy szövetet, és amint felépül, felbukkan nála a donor családja, és fizetséget követel.

– Én is hallottam róla – bólintott Cat leverten. – De nem igazán hittem, hogy bárki tényleg ennyire pénzsóvár lehet.

– Küklopsz esetében prímán beleillik a képbe.

– Annyira visszataszító! Megérintette a mellkasomat, és úgy éreztem, mintha megerőszakoltak volna. Legalább egy félóráig folyattam magamra a forró vizet. – Reszkető kézzel ajkához emelte a csészét. – Ne haragudj, hogy megzavartalak, Alex!

– Nem zavartál meg semmiben – hazudta a férfi.

– Nem volt senki más, akit felhívhattam volna. Esetleg Hunsaker hadnagy, de benne nincs sok bizalmam.

Alex úgy gondolta, ezt veheti bóknak is.

– Helyesen jártál el. Ma éjszaka nem maradhatsz egyedül. És hogyan tudtad végül kitenni a fickót?

– Tulajdonképpen nem volt túl nehéz. Megmondtam neki, hogy csak a holttestemen keresztül juthat a pénzemhez. – Halvány mosollyal hozzátette: – Azt felelte, ez igazán nem lehet probléma.

Alex csodával határosnak vélte, hogy Küklopsz nem bántotta Catet. Ugyanakkor mérhetetlenül dühös volt a lányra.

– Okoskodtál, mi? Szinte hallom, ahogy ontod magadból az aranyköpéseket. Mi a fenének kell egy ilyen vadbarmot még felhergelni?

– Miért, szerinted mit kellett volna csinálnom? Reszketni és zokogni, hadd lássa mennyire rettegek tőle? Biztosan azt hitte, meg tud annyira félemlíteni, hogy rögtön kitöltök neki egy csekket. Dühöngött, amikor közöltem, hogy tőlem egy vasat sem fog látni.

– Mit mondott?

– Hogy ezt még megbánom.

– Szép, nem mondom. Azért biztosan jól meggondolja, mielőtt megint kezet emel Michaelre. Végül is a múltkor egy hajszálon múlt, hogy lesitteljék.

– Remélem, ez elrettenti, mert arra nem számíthatunk, hogy az apai szív szava visszatartja. Michael nem az ő fia. – Elmondta, amit Küklopsztól megtudott. – Talán ez megmagyarázza, miért habarodtam bele ennyire a kisfiúba már a fényképe alapján.

– Mit akarsz ezzel mondani? – hajolt előre Alex.

A lány vállat vont, kanalával csörömpölt, szemlátomást zavarban volt, nem tudta, szavakba öntse-e gondolatait. Végül mégis belevágott.

– Amióta csak létezik szívátültetés a világon, mindig vita tárgyát képezte, vajon a donor jellemzői átvihetők-e a recipiensbe. – Rövid hallgatás után folytatta. – Persze ez nevetséges. A szív csak egy szerv. A test egyik alkatrésze.

– Akkor miért gondolod, hogy csakis azért szerethetted meg Michaelt, mert az apja szívét kaptad?

– Nem gondolom.

– Dehogynem. És Küklopsz is így gondolja.

– Nem törődik ő azzal, ki kitől mit kapott – csattant fel Cat. – Csak rájött, hogy ez is egy lehetséges módja a pénzszerzésnek. Gyűlöli Michaelt, mert ő Szikra élő hagyatéka Kiszmet számára. A mai napig bünteti a lányt, amiért Szikrát választotta. Pokollá teszi az életét.

– Nem veheted a válladra az ő gondjukat is.

– Miért ne? Sőt, kötelességem, hiszen veszélyben van az életük.

– Csodálatra méltó az önzetlenséged, de nem mentheted meg a földkerekség összes szerencsétlenjét.

Cat szeme villámokat szórt.

– Ha Küklopsz kárt tesz bennük, soha többé nem tudnék a saját szemembe nézni. Te igen? Neked semmit nem jelent az emberi élet?

Alex arcát a harag pírja öntötte el.

– Erre nem is reagálok, mert feltételezem, a megrázkódtatástól nem tudod, mit beszélsz. Semmit nem szeretnék jobban, mint kitaposni George Murphy beleit, és gondoskodni róla, hogy az életbe többé senkire ne tudjon kezet emelni. De csak ebben az országban milliószám akadnak ilyen áldozatok.

– Tudom, hogy nem menthetek meg milliókat, de ezen a két emberen szeretnék segíteni.

– Csak nem az jár a fejedben, hogy pénzt adsz ennek a szemétládának?!

Cat a tenyerébe temette az arcát. Már nem kiabált.

– Soha nem engednék zsarolónak, de Küklopsz világosan megmondta, ha nem fizetek, megbánom. – Felemelte a fejét, Alexre nézett. Amióta megismerkedtek, a férfi most látta először rajta, hogy fél. – Alex, hagyjuk abba!

– Mit?

– Ezt az őrült kutatást az üldözőm után. Két hete nem hallottam már felőle. Az a nekrológ volt számára a finálé. Igazán hatásos befejezés. Elérte, amit akart – jól megijesztett. De most már nem játssza tovább a kisded játékát.

– Biztos vagy benne?

– Nem – vágta rá Cat. – Csak éppen elegem van. Megijedek a saját árnyékomtól. Nem érzem magam biztonságban a saját otthonomban. Nem tudok enni, nem tudok aludni. Elegem van!

– Ez nem ilyen egyszerű, Cat. Nem hagyhatod csak úgy abba.

– Dehogynem.

– Hát én nem fogom! – közölte határozottan, és felállt. – Az ember nem zárja le a nyomozást egy ügyben csak azért, mert nem tetszenek neki a megtalált bizonyítékok.

– Ó, hagyd ezt a zsarudumát! Ez nem hivatalos nyomozás. És nem is valamelyik regényed cselekménye. *Ez az én életem!*

– Úgy van. Én épp azt próbálom megvédeni. Szeretném, ha túlélnéd a műtéted negyedik évfordulóját.

– Én is szeretném. – Elhallgatott, nagy levegőt vett. Alex gyomra görcsbe rándult. Tudta, nem fog neki tetszeni, ami most következik. – Épp ezért elutazom Kaliforniába, és Deannel maradok, amíg túl nem haladtunk azon a nyomorult dátumon. Már mindent elintéztem.

Alex csípőre tette a kezét.

– Valóban? És mikor intézkedtél?

– Mielőtt ideértél.

– Értem. Felhívtál, hogy rohanjak és mentselek meg, de én csak ideiglenes megoldás vagyok, amíg vissza nem tudsz szaladni Dean apó szárnyai alá. – Gúnyosan felhorkant. – És még te vádoltál engem azzal, hogy kihasznállak.

Meg akarta bántani a lányt, és ez sikerült is. Cat szemébe könnyek szöktek, de felvetette a fejét.

– Kikísérlek.

Alex utána ment, de csak az előszobáig, majd pedig hatalmas dörrenéssel bevágta a bejárati ajtót, amelyet a lány kitárt előtte.

– Nem hagylak magadra ma éjszaka, Cat. – Feltartott kezével csendet kért, mielőtt még Cat tiltakozni kezdett volna. – A nappaliban alszom. – A piszkos pamlagra nézett, és hozzátette. – Aludtam már ennél rosszabb körülmények között is, elhiheted. – Szeme összeszűkült. – Most pedig nyugodtan toporzékolj, ordítozz, vagy amit akarsz, de amíg nem tudom, mi lesz Küklopsz következő lépése, nem engedlek el magam mellől!

NEGYVENNEGYEDIK FEJEZET

Küklopsz nem hitt a szemének, amikor reggel becsoszogott kávéért a konyhába. Kiszmet már az asztalnál ült. A férfi majd hanyatt esett, amikor ránézett.

A lány erős sminkje éppúgy kiemelte fekete szemét, mint amikor legelőször találkoztak. Tincsei szabadon, kuszán hullottak a vállára. Az ostoba konttyal együtt – amit Küklopsz annyira utált – négy év után végre eltűnt a hosszú szoknya, a formátlan bő blúz is. Újra kopott farmer feszült a hátsóján, tetovált keble majd kibuggyant a szűk, mélyen kivágott, vállpántos fekete felsőrészből.

Az egész olyan volt, mintha a lány alvajáró lett volna Szikra halála óta, és most hirtelen felébredt. A megdöbbentő átalakulás egyetlen éjszaka alatt következett be.

És nemcsak külsőségekben mutatkozott meg. A mogorva arckifejezés is a régi Kiszmetet idézte.

Amikor Küklopsz belépett a konyhába, a lány felvette égő cigarettáját a hamutartóról, beleszívott, és füstfelhőt fújt a mennyezet felé. Akkor szokott le a dohányzásról, amikor terhes volt, és soha többé nem gyújtott rá.

Küklopsz azonban alapvetően gyanakvó természetű volt, ritkán vett bármit is készpénznek.

– Mi ütött beléd? – kérdezte.

Kiszmet elnyomta a csikket.

– Úgy látszik, észre tértem a tegnapi veréstől.

– Megérdemelted. – Rendesen megagyalta az ostoba ribancát, amiért hülyét csinált belőle a Delaney némber meg a zsaru haverja előtt. A zúzódások alig látszottak a vastag smink alatt.

– Nem tudom elhinni, hogy a nő nem adott egy vasat sem.

Este egy üveg pia és némi kokó mellett Küklopsz beszámolt a Cat Delaneynél tett eredménytelen látogatásról.

– Ne aggódj! Majd meggondolja még magát.

– De mikor?

– Ahogy kitalálok valamit. – Küklopsz a kávéját szürcsölte.

– Mégis mit képzel az a nő? Most halott lenne, ha Szikra nincs.

– Meg fogjuk kapni tőle a pénzt. Csak össze kell hoznom valami jó tervet.

– Szerintem lépnünk kell, mielőtt a zsaru haverja teledumálná a fejét. Az a faszi mindent tönkretehet. – Felpattant, járkálni kezdett.

Küklopsz egyetértett vele, de gyengeségnek tűnt volna, ha elismeri.

– Maradj ki ebből! – mordult hát Kiszmetre. – Ura vagyok a helyzetnek.

A lány megperdült, dühösen támadásba lendült.

– Nagy szart! Hagytad, hogy hülyét csináljon belőled. Mire mentél a nagy fenyegetőzéseddel?

A férfi felpattant a székről, és pofon vágta a lányt. Legnagyobb megdöbbenésére Kiszmet visszaütött. Tenyere nagyot csattant Küklopsz füle táján, beleremegett a férfi dobhártyája.

– Vedd tudomásul, hogy utoljára ütöttél meg, te szemétláda – sziszegte a lány.

Pálfordulása izgató volt, de azért mindennek van határa, döntötte el Küklopsz. Megragadta a lány felkarját, nekilökte a konyhai pultnak, és testével odaszorította.

Kiszmet hevesen küzdött. A férfi végül kénytelen volt elengedni a karját, hogy kigombolhassa a lány farmerját. Miközben nagy nehezen lehúzta róla a szűk nadrágot, Kiszmet egyfolytában csépelte.

A lány megpróbált kiszaladni a helyiségből, de Küklopsz a hajába markolt és visszarántotta. Feldobta az asztalra, szétlökte a lábát. A mellkasára szorított kézzel tartotta lenn, amíg kigombolta a saját nadrágját is.

Küklopsz élvezettel felmordult, amikor a lány marokra fogta férfiasságát. Mohón, lelkesen dolgozott rajta, mint régen, amikor nem tudott betelni vele, amikor a szexet akaraterő és erélyesség harcává változtatta, és a küzdelemből gyakran került ki győztesen.

Küklopsz felrántotta a fekete blúzt, és a telt mellekbe markolt, aztán előrehajolt, és keményen megharapta a jókora mellbimbót. Kiszmet vonaglott alatta, karmolta a hátát, vadul szitkozódott.

Küklopsz olyan erővel hatolt belé, hogy az asztal lábai megreccsentek. A lány erős combjával szorította a csípőjét, körmeit a pucér hátsójába mélyesztette.

A férfi szinte azonnal elélvezett, de a nő is. Kiszmet doromboló hangot hallatott, fészkelődött. Arca kipirult, nyirkos hajtincs tapadt a torkára. Félig lehunyt szempilláin át nézett fel Küklopszra, ajkán megjelent a pimasz mosoly, amire a férfi oly jól emlékezett.

– Gazdagok leszünk, Küklopsz. *Gazdagok!*

– Az tuti. – A férfi készült odébbállni, de a lány köréje fonta lábait.

– Hová sietsz, apuskám?

Küklopsz szíve zakatolni kezdett. Egy menet sosem volt elég a régi Kiszmetnek. Hát *tényleg* visszatért!

NEGYVENÖTÖDIK FEJEZET

Alex kopogott a hálószoba ajtaján.

– Cat?

– Rögtön kész vagyok. Megjött a taxi?

– Az nem, de Küklopsz igen.

A lány feltépte az ajtót. Alex épp pisztolya tárát ellenőrizte.

– Elmentek a ház előtt, aztán valószínűleg megkerülték a háztömböt. Az imént láttam őket bekanyarodni a sarkon. Erre tartanak!

– Miért beszélsz többes számban?

– Kiszmet és Michael is ott ülnek vele a motoron.

– Úristen!

Alex komoran bólintott.

– Gondolom, túszként akarja felhasználni őket, hogy megpuhítson.

Előző este, a veszekedés után Cat bevonult a hálószobába, és becsomagolt. Amikor elkészült, leoltotta a lámpát, és lefeküdt. De elaludni nem tudott.

Hallotta, ahogy a férfi járkál a többi helyiségben, valószínűleg az ablakokat ellenőrizte. Bár haragudott rá, örült, hogy itt maradt vele. Így sokkal inkább biztonságban érezte magát.

Amikor reggel összefutottak a konyhában, úgy viselkedtek, mint két udvarias idegen. Alex töltött Catnek egy csésze kávét, és ő megköszönte neki. A férfi megkérdezte, hánykor indul a gép, és felajánlotta, hogy kiviszi Catet az állomásra.

– Köszönöm, de még tegnap rendeltem taxit.

– Remek – felelte Alex, a lány pedig visszatért hálószobájába, hogy lezuhanyozzon és felöltözzön.

Most követte a férfit a nappaliba.

– Talán nem mernek megállni, ha meglátják az autódat – reménykedett Cat.

– Beraktam a garázsba, miután lefeküdtél.

– Ó!

– A mi malmunkra hajtja a vizet, ha azt hiszik, egyedül vagy. Így legalább szolgálhatunk némi meglepetéssel.

Cat széthúzta a reluxa lemezeit az utcára néző egyik ablakon, és figyelte, amint a motorkerékpár lassan közeledik a ház felé.

– A mindenit! – kiáltott fel Alex, aki a szomszéd ablaknál leselkedett. – Ez tényleg Kiszmet lenne?

Ha a nő karján nem ült volna ott Michael, Cat biztosan nem ismeri fel. Hetykén lépkedett a bejárati ajtó felé, csípője kihívóan ringott, fejét dacosan felvetette.

Hármat csapott a csengőgombra. Cat Alexre pillantott. A férfi a fejével intett, menjen, ő pedig beállt az ajtó mögé, hogy amikor majd kinyílik, takarja el.

Cat óvatosan résnyire nyitotta az ajtót.

Azonnal meglátta a közönséges sminkhez olyannyira nem illő könnyeket Kiszmet kétségbeesést tükröző szemében.

– Kérem! – suttogta a nő. – Kérem, segítsen rajtam!

*

Abban a pillanatban, amint Hunsaker hadnagy peckesen bevonult Cat nappalijába, Alex megállapította, hogy a lánynak igaza volt, egy felfuvalkodott hólyaggal állnak szemben.

– Lám-lám, a sors úgy akarta, hogy újra találkozzunk – mosolygott a hadnagy Catre.

– Lám-lám.

– Az asszony nagyon örült az autogramnak.

– Én is örülök. Nos, hadnagy úr, bemutatom önnek Patricia Holmest és a fiát, Michaelt.

Hunsaker biccentett Kiszmet felé.

Amíg a rendőrséget várták, Cat a hálószobában maradt Michaellel és anyjával. Amikor előkerültek, nyoma sem volt már a durva sminknek Kiszmet arcán. Haját csinos csat fogta össze. Kezeslábast viselt, valószínűleg az egyetlen darabot Cat ruhatárából, amely elég nagy volt neki.

– Ő pedig Alex Pierce – folytatta a bemutatást Cat.

A férfiak kezet ráztak.

– Alex régebben szintén a rendőrség kötelékében állt – tájékoztatta a lány Hunsakert.

– Igen? Hol?

– Houstonban.

– Houstonban? Hm. – végigmérte Alexet. – Miért lépett ki?

– Semmi köze hozzá.

Hunsaker meghökkent.

– Nem kell mindjárt megsértődni.

– Szó sincs ilyesmiről. Csupán ténymegállapítás volt.

A hadnagy a torkát köszörülte, és feljebb rántotta nadrágszíját.

– Akkor hát melyikük mondja el, mi történt?

– Alex? – nógatta Cat. – Te többet láttál, mint mi.

Alex röviden vázolta az előző nap és a délelőtt eddig eltelt részében történteket, egészen Kiszmet feltűnéséig.

– Cat berántotta őt és a fiút, és bezárta az ajtót. Ms. Holmes azt mondta, Küklopsz megöli, amiért elárulta őt. Michael is nagyon félt. Mondtam Catnek, hogy vigye be őket a hálószobájába.

– Ekkor hívtam önt, hadnagy – szólt közbe Cat. – De tartottam tőle, hogy Küklopsz bármire képes, ha dühbe gurul.

– Mondtam Catnek, hogy ne féljen – szólalt meg újra Alex –, az a piszok be nem teszi ide a lábát élve.

Hunsaker az asztalon fekvő revolverre pillantott.

– Már nincs megtöltve – mondta Alex.

– És mi történt ezzel a Küklopsz nevűvel? – kérdezte a hadnagy.

– Nem tudom, mi tartott ennyi ideig, Hunsaker – ráncolta a homlokát Alex. – Ha nem totojázik annyit, Küklopsz már rács mögött lehetne.

A detektív nem reagált a kritikus megjegyzésre, Cathez fordult.

– Szóval tegnap este megpróbált némi pénzt kiszedni magából?

– Igen. – Cat részletesen beszámolt Küklopsz látogatásáról.

– Úgy veszem észre, nem valami szimpatikus figura – jegyezte meg a hadnagy. – Miért nem hívott fel engem?

– Mert engem hívott fel – közölte Alex.

Hunsaker valószínűleg megértette a burkolt kritikát is, mert újra a torkát köszörülte.

– És ez a fickó miért jött vissza ma reggel?

– Ms. Holmes ravaszul rávette Küklopszot, hogy érvei alátámasztásaképpen hozza magával őt és Michaelt is – mondta Alex. – Amikor aztán eltűnt az ajtó mögött, a fickónak bizonyára rögtön megsúgták az ösztönei, hogy átejtették, és nagyon ráfázik, ha nem hordja el az irháját innen.

– Szóval elment.

– Igen. Miután azt ordította: „Kinyírlak, Kiszmet. Meg a tetves kölykedet is.” Úgyhogy most egy veszélyes bűnöző grasszál szabadlábon – tette hozzá Alex, újabb szemrehányást téve a hadnagynak a késlekedésért.

– És Alex meg én tegnap délután tanúi voltunk, hogy Murphy megütötte Ms. Holmest.

Hunsaker a fejét vakarta. Az ügy egyre bonyolultabbnak tűnt számára.

– Tulajdonképpen miért is mentek oda?

– A végére akartunk járni valaminek azzal a másik dologgal kapcsolatban, amiről az irodájában beszéltünk – mondta Cat.

– Az újságkivágások.

– Igen. Azt gondoltam, talán Küklopsz küldhette őket.

– És ő küldte?

Cat Kiszmetre nézett, aki megrázta a fejét.

– Nem hiszem – mondta Cat. – De ettől függetlenül rács mögött a helye. Kérdezze meg a Gyermekvédelmi Szolgálatot. Számtalanszor jelentették már fel kiskorú bántalmazása miatt.

– És ő? – bökött a hadnagy a hüvelykujjával Kiszmet felé.

– Küklopsz rettegésben tartotta.

Hunsaker a bemocskolt pamlagra mutatott.

– Leülhetek?

– Tessék.

A férfi leereszkedett az ülőke szélére, és Kiszmethez fordult, aki egy karosszékben ült, Michaellel az ölében.

– Magának nincs semmi mondanivalója? – kérdezte a hadnagy szigorú hangon.

Kiszmet nyugtalanul nézett Catre, aki erre bátorítólag megszorította a kezét, és bólintott. Kiszmet letörölt egy kigördülni készülő könnycseppet a szeme sarkából, és megnedvesítette bedagadt ajkát.

– Tegnap, miután ők elmentek – intett fejével Cat felé –, Küklopsz előjött az ötlettel, hogy pénzt kéne kérni Szikra szívéért.

– Ki is ez a Szikra?

Alex gyorsan megadta a kért információt.

– Úristen, de bonyolult! – morgott a hadnagy, és visszafordult Kiszmethez. – Na, folytassa!

– Küklopsz későn jött haza. Dühös volt, mert nem sikerült megszereznie a pénzt. Ráadásul előszedte a kokót is. Igyekeztem kitérni előle, mégis jól helybenhagyott. Egész éjszaka azon gondolkodtam, mit tehetnék. – Fekete szeme megint könnybe lábadt. – Ms. Delaney olyan kedves hölgynek tűnt. Láttam a tévében, hogy segít a gyerekeken. – Megsimogatta kisfia haját. – Nem akartam, hogy Küklopsz zaklassa. És örültem, hogy Szikra szíve megmentette egy ilyen ember életét. És az, ahogyan szembeszállt Küklopsszal, nekem is bátorságot adott. Elhatároztam, hogy én is szembeszállók vele.

– Csak éppen nincs pénze, kocsija, sem senkije, akit segítségül hívhatott volna – szúrta közbe Cat. – Ha megpróbált volna elmenekülni, biztosan nem jut messzire. Küklopsz megtalálta volna.

– Tudtam, csak akkor van esélyem, ha túljárok az eszén. Úgyhogy ma reggel… – Nagyot nyelt.

Cat átölelte a vállát.

– Folytassa, Patricia! – nógatta gyengéden.

Kiszmet bólintott.

– Este nyugtatót adtam be Michaelnek, hogy ma sokáig aludjon. Tudom, ez nem volt helyes, de nem bírtam… nem akartam, hogy esetleg meglássa… tudja, teljesen bezsongattam Küklopszot. Meg kellett győznöm róla, hogy újra az a Kiszmet vagyok, mint mielőtt beleszerettem Szikrába. – Elsírta magát.

– Meg kellett tennie, Patricia! Nem volt más választása. A jelenlevők között senki nincs abban a helyzetben, hogy ítélkezhessen maga fölött.

Cat szelíd, megértő hangja, hanghordozása legalább olyan hatásosan zárta ki Alexet és Hunsakert, mintha egy páncélterem méter vastag acélajtaja döndült volna rájuk. Kiszmetnek a szexet kellett felhasználnia, hogy megmentse a saját és a fia életét. Csak egy másik nő tudta igazán átérezni e helyzet mérhetetlenül megalázó voltát.

Abban a pillanatban Alexet bűntudat töltötte el, csak mert férfi volt. Eltűnődött, vajon Hunsaker is úgy érez-e, ahogy ő. Valószínűleg nem. A hadnagy túl ostoba ahhoz, hogy ennyire elvont dolgokat felfogjon. De legalább valamennyi jóérzés szorult belé, mert elfordult és csendben maradt, amíg Kiszmetnek sikerült eléggé összeszednie magát, hogy tovább beszéljen.

– Utána rávettem Küklopszot, hogy hozzon magával, hadd próbálkozzak meg én is Ms. Delaneyvel. Azt mondtam, Michaelt is hozni kell, hisz kiderült, hogy Ms. Delaney nagyon szereti. Küklopsznak nem tetszett az ötlet, de mondtam neki, ha ő semmire sem ment a fenyegetésekkel, hadd próbáljak én Ms. Delaney együttérzésére hatni. Végül aztán beleegyezett. – Magához szorította kisfiát, és Cathez fordult. – Nem is tudom, mit csináltam volna, ha becsapja előttem az ajtót. Soha nem fogom tudni meghálálni, amit értünk tett.

Cat mosolyogva csóválta a fejét.

– A lényeg az – mondta –, hogy Michaellel együtt biztonságban legyenek, és minél messzebb attól a vadállattól.

– Akar vádat emelni? – kérdezte Kiszmetet Hunsaker.

– Igen.

– Biztos benne? Maguk nők gyakran bemajréznak, amikor a lényegre kerül a sor.

– Ő nem fog bemajrézni – közölte mogorván Alex.

– És én sem – vetette fel a fejét dacosan Cat. – A fickó életveszélyes fenyegetésekkel akart pénzt kicsikarni tőlem. Ez zsarolás. Tanúskodni fogok ellene. Erre számíthat, hadnagy úr.

– De előbb meg kell találnia – mondta Alex Hunsakernek. – Addig is elhelyezzük Ms. Holmest és Michaelt valahol, ahol biztonságban lesznek.

A detektív felállt.

– Be tudnának jönni délután az irodámba, hogy elintézzük a formaságokat? – Megállapodtak az időpontban. – Körözést adok ki George Murphy ellen. Megvan a személyleírása.

– Nem fogja megtalálni – mondta halkan Kiszmet. – Rengeteg rejtekhelyet ismer. És vannak barátai, akik elbújtatják.

Alex tartott tőle, hogy a lánynak igaza lehet, de megtartotta magának a véleményét. Ha és amikor Küklopszot elkapják, az inkább lesz köszönhető a félszemű gondatlanságának, mint a rendőrség szakértelmének.

Hunsaker viszont nagyképűen kijelentette, hogy Küklopsz pillanatok alatt rács mögött lesz.

– Nyugodjon meg és bízza ránk a dolgot, kis hölgy! – Megborzolta Michael haját. – Aranyos kölyök.

– Köszönöm, hogy eljött – mondta Cat, miközben a hadnagy az ajtó felé dübörgött.

– Nem jött rá, ki küldözgette magának a rejtélyes új ságkivágásokat?

– Sajnos nem. Épp annak próbáltunk utánajárni, amikor ebbe a darázsfészekbe nyúltunk. Persze örülök, hogy így történt. Legalább Patricia és Michael kiszabadult abból a pokolból.

Alex észrevette, hogy Cat, mintegy megbecsülése jeléül, Patriciát már csak a valódi nevén emlegette. Kiszmet a múlté volt mindörökre.

– Kapott flúgos levelet azóta, hogy nálam járt? – érdeklődött Hunsaker.

– Nem.

– Na látja – mondta a hadnagy önelégülten. – Valószínűleg sosem fogja megtudni, ki küldte őket. Gondoltam én, hogy nincs különösebb jelentőségük.

Cat jólneveltebb volt, mint Alex gondolta volna. Annak ellenére, hogy Hunsaker ilyen lekezelő módon bánt vele, a lány kedvesen megköszönte, hogy rájuk áldozta drága idejét.

– El is felejtettem szólni – mondta Alex, miután becsukta az ajtót a detektív mögött –, miközben Hunsakert vártuk, megjött a taxid. Adtam a sofőrnek tíz dollár borravalót, és elküldtem.

– Köszönöm. Egészen kiment a fejemből.

– Még mindig el akarsz utazni Kaliforniába?

– Nem, amíg Patriciát és Michaelt nem tudom biztonságban. Felhívtam Sherryt, már be is indult a gépezet.

Félórával később megérkezett Sherry Parks.

– Találtam egy házat, azt hiszem, mindkettőtöknek tetszeni fog – mondta Patriciának és Michaelnek. – Három nő lakik benne a gyermekeikkel és egy főfoglalkozású tanácsadóval. A gyerekek közül kettő körülbelül egyidős Michaellel, úgyhogy lesznek játszótársai. Kaptok külön hálóés fürdőszobát, de együtt esztek a többi családdal, és részt kell vállalnotok a házimunkából.

Patricia alig merte elhinni, hogy végre rámosolygott a szerencse. Ezúttal a nagy öröm csalt könnyeket a szemébe.

– Szívesen megcsinálok bármit. Elvégzem én mindenki más helyett is a házimunkát, csak Küklopsz ránk ne találjon.

A három nő még jó ideig beszélgetett kellemes, baráti hangulatban. Patricia is megnyugodott már, vidáman nevetett Cat aranyköpésein. Egyébként is rajongással csüggött minden szaván, és örömmámorban úszott, amikor Cat felajánlotta, hogy tegeződjenek.

– Biztonságban lesztek – hangsúlyozta Cat még egyszer, amikor már az ajtóban álltak. – Ha bármire szükséged van, vagy beszélgetni támad kedved, csak hívj! Eltetted a telefonszámomat?

– Itt van a zsebemben.

Cat, aki eddig a karjában tartotta Michaelt, megölelte a kisfiút, és visszaadta az anyjának.

– Ha nem bánjátok, szeretnélek hamarosan meglátogatni benneteket.

Patricia mosolygott.

– Nagyon örülnénk neki, ugye, Michael?

Amikor a kisfiú félénken bólintott, Cat torka elszorult.

– Akkor hát viszlát – mondta fojtott hangon. – Sherry vigyázni fog rátok.

– Kikísérem magukat a kocsihoz – ajánlotta fel Alex, amikor meglátta, hogy Patricia szemébe újra félelem költözik a gondolatra, hogy ki kell lépnie a házból. – Talán nem ártana sok kanyargással, kerülő úton menni, hogy meg tudjanak bizonyosodni róla, nem követi-e magukat valaki – javasolta Sherrynek.

– Ilyen esetekben mindig így csináljuk – felelte az asszony mosolyogva.

Alex kilépett a tornácra, és miután alaposan körülnézett, intett, hogy tiszta a levegő. Patricia hátramaradt, megszorította Cat kezét.

– Nagyszerű ember vagy. Jó és kedves. Egész életemben egyetlenegy hozzád hasonló embert ismertem, és az Szikra volt. Szerintem *biztos*, hogy az ő szíve lett a tiéd.

NEGYVENHATODIK FEJEZET

A munka Cat számára valóságos varázsszerként szolgált. Ha szomorú volt, dolgozott. Ha boldog volt, dolgozott. A jelenlegi vészterhes, feszült helyzetben is a munka hozott neki némi enyhülést.

Korábban felhívta már Jeff Doyle-t, elmagyarázta, miért csak délután megy majd be.

– A részleteket majd személyesen.

Be is tartotta ígéretét. Magukra csukták Cat irodájának ajtaját, és Jeff szeme egyre jobban elkerekedett, ahogy hallgatta az elképesztő történetet.

– Úristen, Cat! Ez a George Murphy valami vadember lehet. Meg is ölhetett volna.

– De nem tette meg.

– Miért nem utazol el mégis Los Angelesbe, ahogyan tervezted?

– Már telefonáltam Deannek, hogy nem megyek.

Úgy döntött, most elutazni gyávaság lenne. Ahelyett, hogy elmenekülne, inkább a munkába temetkezik.

– Legalább a mai délutánt vedd még ki, és pihenj egy keveset! – erősködött Jeff. – Majd behozzuk.

– Nem. Szükségem van a munkára. Lemaradtam valamiről délelőtt? Mondd el, mi történt, aztán dolgozzunk!

Visszahívott mindenkit, aki kereste, lediktált egy csomó levelet, és megtárgyalt két forgatást a stábbal a következő hétre.

– A szerdai forgatásra beszereztem azt az öreg cowboyt, aki a pónikat hozta Nancy piknikjére – mondta neki Jeff.

– Remek. Tetszeni fog a gyerekeknek. Michael is nagyon élvezte.

– Cat… – kezdte a fiatalember rövid hallgatás után –, gondolod, hogy tényleg Michael édesapjának a szívét kaptad meg?

– Nem tudom, és nem is akarom tudni. Nem ezért segítettem Patriciának. Bárkinek segítettem volna, aki ilyen körülmények között kénytelen élni.

Miután elvitte őket a menedékhelyre, Sherry telefonált, és jelentette, hogy Patriciát és Michaelt szívélyes fogadtatásban részesítették a többiek.

– Patricia máris felajánlotta, hogy gyöngyfűzéssel keres némi pluszpénzt a menedékhely számára – mesélte Cat Jeffnek. – Egy árusnak szokta eladni a munkáit a piacon. Azt hiszem, idővel művészi szintre fejlesztheti a gyöngyfűzést.

– Nélküled soha nem lett volna semmi esélye erre sem.

Cat tűnődve rágicsálta az alsó ajkát.

– Ha Szikra túléli a balesetet, az életük talán egész másképp alakult volna. Biztosan kiváltak volna a motoros bandából, amikor megtudták, hogy a lány terhes. Együtt nevelték volna fel a kisfiút, szeretettel, törődéssel. Szikra állítólag rendkívül intelligens volt, az irodalom és a filozófia érdekelte. Lehetett volna belőle tanár vagy író.

– Túlságosan rózsás képet festesz róluk, Cat. Valószínűleg egyáltalán nem így történt volna.

– Most már soha nem tudjuk meg, igaz? Mert Szikra meghalt.

– És valaki más életben maradhatott – mondta halkan Jeff.

*

Valamivel később Jeff dugta be a fejét az ajtón.

– Mr. Webster most telefonált fentről. Látni akar bennünket.

– Most? Nyakig ülök a papírban.

– Azt mondta, az ügy nem várhat.

– Zaklatott volt a hangja?

– Nagyon.

Cat már napok óta nem látta Billt. Amikor a titkárnő bekísérte őt és Jeffet, az elnök-vezérigazgató szokatlanul morózusnak tűnt.

– Foglaljanak helyet!

Miután leültek a bőrborítású pamlagra, Webster a másik vendégére mutatott.

– Az úr Ronald Truitt. Mint tudjuk, rovatvezető a *Light*nál.

Szóval ez a pufók, kopaszodó negyvenes maga Ron Truitt, gondolta Cat, az ő zsurnalisztikái nemezise, a pokolbéli kritikus.

A fickó közönyösnek, lezsernek szeretett volna látszani, de nem sikerült neki. Túl sokat fészkelődött, és túl gyakran pislogott.

Cat úgy tett, mintha Truitt a világon sem lenne, Billhez fordult.

– Mi történt?

– Mr. Truitt azért jött, hogy mintegy udvarias figyelmeztetésképpen tájékoztasson a holnapi lapban megjelenő cikke tartalmáról. Úgy gondoltam, megérdemlitek, hogy benneteket is figyelmeztessen valaki.

– Hogy figyelmeztessen? Ez elég vészjóslóan cseng.

– Sajnos a cikk maga is vészjósló.

– A *Cat kicsinyei*re nézve?

– Úgy van. – Bill az újságíróhoz fordult. – Átadom a szót, Mr. Truitt. És előrebocsátom, hogy mindaz, ami ebben a szobában elhangzik, bizalmasan kezelendő.

– Persze. – Truitt kihúzta magát ültében. – Ma, kora délután felhívott telefonon egy férfi, aki Küklopsznak nevezte magát.

– Küklopsz?! – kiáltott fel Cat.

– Ismered? – kérdezte Webster.

– Igen. A valódi neve George Murphy, és körözi a rendőrség. Megmondta, honnan telefonál?

– Nem. – Truitt vigyorgott. – Azt viszont mondta, hogy maga valószínűleg megpróbálja majd őt rossz fiúnak feltüntetni.

– Őt nem kell *feltüntetni* rossznak. A bűnlajstroma méter hosszú, és szerepel rajta kiskorú bántalmazásától a zsarolásig minden.

– Meglehet – mondta Truitt. – De azt állította, hogy maga sem egy földre szállt angyal.

– Sosem mondtam, hogy az vagyok – csattant fel Cat. – De most nem erről van szó. Nincs jobb téma, amiről írhatna, mint hogy én és egy bűnöző hogyan sértegetjük egymást?

– Azért ez valamivel komolyabb, mint holmi sértegetés, Cat – mondta Bill. Rövid hallgatás után folytatta: – Mr. Murphy kiskorú szexuális zaklatásával vádolt meg téged.

A lány szólni sem tudott a megdöbbenéstől. Tágra nyílt szemmel bámult Websterre, aztán Truitt felé fordult.

– Így igaz – bólintott az újságíró. – Küklopsz azt mondta, hogy maga molesztálta a mostohafiát a Mr. Webster házában rendezett pikniken.

– Nincs is mostohafia – hördült fel Cat.

– Egy Michael nevű gyerek?

– Michael édesanyja nem házasodott össze Mr. Murphyvel. Jogilag ő nem mostohaapja a fiúnak.

– Akárhogy is, feltette a kérdést, vajon az ő fia volt-e az egyetlen, akit maga molesztált. Annyi bizonyos, önnek megvan rá a lehetősége, hogy számtalan kiskorú helyzetével visszaéljen.

– Ez egyszerűen hihetetlen! Bill, mondj valamit! Csak nem gondolod…

– Lényegtelen, hogy én mit gondolok.

A lány az újságíróhoz fordult.

– Nem létezik, hogy ezt valóban meg akarja jelentetni. Először is, ez az egész egyszerűen nevetséges. Másodszor, semmivel nem tudja alátámasztani az értesülését, így kiteszi magát annak a veszélynek, hogy csillagászati összeget követelek a lapjától egy becsületsértési per keretében.

– A hírt megerősítették – közölte Truitt magabiztosan.

Cat elhűlt.

– Kicsoda?

– Ezt nem áll módomban közölni. Második forrásom a névtelenség homályába kíván burkolózni, de biztosíthatom, hölgyem, hogy pozíciójánál fogva pontosan tudja, mit beszél.

– Egy frászt tudja! – kiáltotta Cat. – Hol találta ezt a második forrást?

– Az ember nézelődik, kérdezősködik…

– Komoly hibát követ el, Mr. Truitt – mondta Cat. – Sokba fog magának meg a lapjának kerülni, ha megjelenteti ezt a cikket. Aki ismer engem, az tudja, minden erőmmel azon vagyok, hogy a gyerekeket megóvjam a zaklatástól, legyen az bár fizikai, szexuális, lélektani vagy emocionális. Ha George Murphy meg akar vádolni engem, valami hihetőbbet kell kitalálnia.

– De önnek remek lehetősége van rá, hogy sok gyereknek a bizalmába férkőzzön, nem igaz, Ms. Delaney? – kérdezte Truitt.

– Válaszra sem méltatom az alávaló célozgatásait.

Az újságíró szeme mohón felcsillant, előredőlt ültében, olyan volt, mint a cápa, amelyik vért szagolt.

– Miért adta fel sikeres karrierjét, hogy egy ilyen helyi műsorral bíbelődjék, mint a *Cat kicsinyei?*

– Mert így akartam.

– De miért?

– Nem azért, hogy kiapadhatatlan forrást szerezzek magamnak molesztálható gyerekekből! – üvöltötte Cat. Lehunyta a szemét, nagy levegőt vett. Miután összeszedte magát, sokkal halkabban folytatta: – Azért hagytam ott az előző állásomat, mert valami értelmeset és fontosat akartam csinálni.

Az újságíró szkeptikus grimaszt vágott.

– Akkor hát tisztázzuk! Eldobta magától az irdatlan összegű jövedelmet, a világhírnevet, a sztárság minden előnyét lényegesen kevesebb pénz és heti négy nyomorúságos perc adásidő kedvéért? – A fejét csóválta. – Ezt nem veszem be. Ilyen nemes lelkű ember a világon nincs.

Catnek nem állt szándékában részletezni indítékait. Nem tartozott magyarázattal ennek az aljas terűnek. Ezt szívesen az öntelt képébe vágta volna, de a WWSA érdekeit szem előtt tartva diplomatikusabban válaszolt.

– Semmiféle bizonyítékkal nem tudja ezt a nevetséges vádat alátámasztani. Küklopsz aligha számít szavahihető forrásnak. Ráadásul egy értelmes mondatot képtelen megfogalmazni.

– Ne feledje, két informátorom van. A másik szavahihető, és nagyon is értelmes.

– Nagyszerű. Az egyik forrása egy körözött bűnöző, a másik pedig olyasvalaki, akiben annyi bátorság sincs, hogy előálljon, és a szemembe mondja, hogy mivel vádol.

– Woodward és Bernstein ennél is kevesebbel indultak, és a végén lemondattak egy kormányt, és beírták a nevüket a történelemkönyvbe.

– Merő könyörületességből nem magyarázom el, miért nem lehet önt egy napon sem említeni Woodwarddal vagy Bernsteinnel, Mr. Truitt.

Az újságíró vigyorgott és felállt.

– Ha kihagynék egy ilyen szupersztorit, ki is rúgnának az újságírói testületből.

– Hazugság – jelentette ki Cat. – Bizarr, alaptalan rágalom.

– Ezt idézhetem?

– Nem – szólt Webster, és felállt székéről. – Ms. Delaney nem ad hivatalos nyilatkozatot.

– Bill, én nem félek…

– Kérlek, Cat! – szakította félbe a férfi. – A sajtófőnökünk még ma megkeresi önt – közölte Truitt-tal.

Miután az újságíró távozott, síri csend borult a szobára. Cat majd szétrobbant a dühtől. Fenyegető pillantást vetett Websterre, aki visszaült íróasztala mögé.

– Magyarázatot követelek, Bill! Miért ültél ott némán, és hagytad, hogy a becsületembe gázoljanak? Egyáltalán miért fogadtad ezt az embert?

A férfi feltartotta két kezét.

– Szedd össze magad, és hallgass a józan eszedre, Cat!

– Talán elhiszed, hogy molesztálom a gyerekeket? – szájalt tovább a lány.

– Az isten szerelmére, dehogy! De szem előtt kell tartanom a cég érdekeit.

– Ó, a cég! Engem bárki nyugodtan a sárba tiporhat, csak a WWSA-t sérelem ne érje!

Webster szomorúan nézett rá.

– Nem akadályozhatjuk meg, hogy megírja és megjelentesse a cikket. Csupán annyit tehetünk, hogy felkészülünk a viharra, amit kavarni fog. Rögtön utasítom a sajtófőnökünket, lássanak munkához. Együtt megfogalmazhatjátok a hivatalos nyilatkozatot, Cat.

– Pokolba az egésszel! Egy ilyen szemenszedett hazugság arra sem méltó, hogy megcáfolja az ember. – Hirtelen könnyes lett a szeme. – Hogyan hiheti el bárki is, hogy én képes lennék bántani egy gyereket?!

– A nézőközönséged nem fogja elhinni, Cat – jelentette ki Jeff határozottan. – Egyetlen pillanatra sem.

– Szerintem sem fogják elhinni – mondta Bill. – A rajongóid pontosan annak fogják tekinteni a sztorit, ami, vagyis rosszindulatú rágalmazásnak olyasvalaki részéről, aki nyilvánvalóan neheztel rád valamiért. Pár hét alatt a feledés ködébe veszik az egész. – Rövid hallgatás után folytatta: – Addig azonban felfüggesztem a *Cat kicsinyei* gyártását, és a már elkészült anyagok sem kerülnek adásba.

Cat nem hitt a fülének.

– Ezt… ezt nem gondolhatod komolyan!

– Sajnálom. Így döntöttem.

– De hát ez felér egy beismerő vallomással! – kiáltotta a lány. – Bill, könyörgök, ne tedd meg!

– Tudod, hogy tiszta szívből helyeslem és maximálisan támogatom, amit csinálsz. Mondanom sem kell, mennyire tisztellek és nagyra becsüllek. Biztos vagyok benne, hogy most úgy érzed, cserbenhagytalak, de mint elnök-vezérigazgatónak, kellemetlen kötelességem, hogy mérlegeljem, mi a legjobb mindenki számára, beleértve természetesen téged is.

Cat hosszú másodpercekig a padló egy pontját bámulta meredten, azután felemelte a fejét, és felállt.

– Rendben van, Bill. Értelek. Még a mai nap folyamán az asztalodon lesz a felmondásom.

– Micsoda?! – kiáltott fel Jeff.

– Cat…

– Ha az a cikk megjelenik, a *Cat kicsinyei* bemocskolódik mindörökre. Az emberek hajlamosak a legrosszabbat elhinni, különösen ha nyomtatásban látják. Bill, neked a cég érdekeit kell szem előtt tartanod. Nos, *nekem* a gyerekek érdekeit kell szem előtt tartanom. Függetlenül attól, hogy Mr. Truitt vagy bárki más elhiszi-e, az egyetlen ok, amiért elkezdtem ezt a műsort, az volt, hogy rajtuk akartam segíteni. Még most is ők a legfontosabbak számomra. Ha én eltűnök a képből, megváltoztathatod a *Cat kicsinyei* címét, és folytathatod a sugárzását. Felszólítalak, haladéktalanul fogj hozzá, hogy megkeresd az utódomat!

NEGYVENHETEDIK FEJEZET

– Mit akarsz?

– Gondoltam, talán szükséged van némi gyengéd, szeretetteljes törődésre. Hoztam pár sajtburgert. – Jeff feltartotta a zacskót, hogy Cat láthassa a kémlelőnyíláson át.

– Csordultig vannak zsírral?

– Alig bírom megemelni a zacskót.

– Ebben az esetben… – Cat kinyitotta az ajtót. Kilépett a tornácra, intett egyet, aztán Jeffel együtt bement, és bezárta az ajtót.

– Mi volt ez?

– Láttad azt a kocsit, amelyik az utca végén parkol? Rendőri felügyelet alatt állok. Amíg el nem kapják Küklopszot, Hunsaker hadnagy éjjel-nappal figyelteti a házat.

– Jó ötlet.

– Alex ötlete. Tisztára, mintha egy kalandregénybe pottyantam volna.

A konyhába mentek, kicsomagolták a zacskó tartalmát.

– Isteni – mondta Cat, sült krumplit rágcsálva. – Köszönöm.

– Sejtettem, hogy nem ettél semmit.

– Nem is. Fel sem tűnt, hogy éhes vagyok.

– Hol van most Mr. Pierce?

– Honnan tudjam?

Hangjában sértődöttség bujkált, és valóban így is érzett. Alex nem telefonált. Bár tudta, hogy Cat nem utazik el Kaliforniába, a lány gyanította, még mindig haragszik rá, amiért segítségül hívta, azután pedig elkergette Dean miatt. Bár Cat szándéka egyáltalán nem ez volt, ő így fogta fel.

– Azt hittem, talán itt marad veled – mondta Jeff.

– Tegnap éjszaka itt is volt. – Megdörzsölte a homlokát. – Muszáj róla beszélnünk?

– Dehogy. Van itthon ketchupod?

– A hűtő ajtajában. De ne pazarold! Tudod, ma délutántól munkanélküli vagyok.

– Ugye, nem gondolod komolyan, hogy felmondasz?

A sajtburger és a sült krumpli először nagyon ízlett Catnek. Most, hogy eszébe jutott Alex haragos hallgatása és Truitt cikke, émelyegni kezdett a gyomra.

– Fogalmam sincs, mit csináljak, Jeff. Minden úgy összezavarodott. – Felnevetett. – Nem is tudtam, milyen jó nekem, amikor az egyetlen problémám egy halálos kimenetelű szívbetegség volt. Most a szerelmi életem romokban hever. Egy motoros szörnyeteg meg akar nyúzni. A jó híremet a sárba fogja taposni egy vérszomjas újságíró. – Ragyogó mosolyt villantott a fiatalemberre. – Persze, némi derűlátásra azért okot ad az a tény, hogy két nap múlva valószínűleg előugrik a semmiből egy őrült, aki gyorsan hidegre tesz, és így megszabadít minden gyötrelemtől.

– Két nap? Te jó ég! Ez eszembe sem jutott. Mr. Pierce nem tudta kideríteni, ki küldte azokat az újságkivágásokat?

– Eljátszadoztunk a gondolattal, hogy talán Küklopsz az. De ő nem elég okos.

– És mi a helyzet Paul Reyesszel?

Cat már elmondta Jeffnek, amit Alextől megtudott a műtétje előtt lezajlott tragédiákról. Alex kitartó kutatómunkája révén elolvastak minden sort, ami csak a Reyes-ügyről megjelent.

– Alex még mindig nem talált olyan rokont, aki hajlandó lenne szóba állni vele.
– És mi van a szeretővel?
– A szeretővel? – ismételte a lány meglepetten. – Nem tudom.
– A houstoni tömegszerencsétlenségről nem derült ki semmi?
– Tudtommal nem.
Csengett a telefon, Cat odament, és felvette a kagylót.
– Hol vannak?
A lány szíve zakatolni kezdett.
– Küklopsz?
Jeff szeme tágra nyílt.
– Szóljak a rendőrnek? – súgta.
Cat a fejét rázta, intett neki, hogy maradjon csendben. Így is alig hallotta Küklopsz hangját, olyan ricsaj volt a háttérben.
– Jobban jár, ha megmondja, hol vannak!
– Soha nem találja meg őket – közölte Cat nyugodt hangon, bár szíve a torkában dobogott. – Nem bánthatja többé őket.
– Majd meglátjuk. Magát viszont bármikor megtalálom. Tudom hol lakik, hol dolgozik.
– A munkahelyemen hiába keres. Nem dolgozom már a WWSA-nél, hála magának.
– Mi?
– Ne játssza meg a hülyét, bár tudom, ez túl nagy kérés! Egyébként lehet, hogy okosabb, mint amilyennek mutatja magát. Akárki nem tudott volna ilyen körmönfont hazugságot kitalálni, mint amivel beetette Mr. Truittot.
– Kit?
– A *Light* rovatvezetőjét.
– Mit? Mi a francról locsog maga? Hé, lehallgatják a telefont? Azért dumál ennyi baromságot, hogy be tudják mérni, hol vagyok? *A rohadt életbe!*
Lecsapta a telefont.
Cat lassan a helyére tette a kagylót, és továbbra is csak nézte tűnődve.
– Mit mondott? – kérdezte izgatottan Jeff.
– Hát… öö…
– Cat? Mi a baj, Cat?
– Még mindig fenyegetőzik.
– Nem elégszik meg azzal, hogy megvádolt?
– Küklopsz azt állítja, nem is tud róla. És bármilyen furcsán hangzik, azt hiszem, igazat mond.
– Nem értem – csóválta a fejét Jeff. – Truitt azt mondja, Küklopsz hívta fel. Ezt a nevet nem tudhatta csak úgy kitalálni.
– Nem is hiszem, hogy kitalálta volna.
– Akkor hazudik?
– Nem. Valaki felhívta Truittot, és Küklopszként mutatkozott be.
– Á, szóval így! Akkor bárki lehetett. Talán ugyanaz a fickó, aki azokat a cikkeket küldte.
– Pontosan. Ez az ember mindentudó. Mindenről tud, ami körülöttem történik. Ráadásul elképesztő gyorsasággal szerzi be az információkat.
– Várj, várj! – tartotta fel kezét Jeff. – Gondoljuk végig a dolgot. Ha feltételezzük, hogy az üldöződ találta ki a gyerekmolesztálási sztorit, akkor ki volt az, aki megerősítette?
Tűnődtek, vitáztak, egyre újabb és újabb kérdéseket tettek fel, míg Cat feje bele nem fájdult. Agya képtelen volt már befogadni ennyi idegesítő tényt, adatot.

– Nem jutunk semmire, Jeff – nyögött fel végül. – Ne haragudj, de fejezzük be mára! Hosszú volt ez a nap. Befekszem egy kád forró vízbe, aztán megpróbálok aludni.

– Szívesen itt maradok veled, ha nem akarsz egyedül lenni.

– Kösz, de már van egy házőrzőm – ott parkol az utca végén.

Az ajtónál Jeff sután megölelte.

– Kérlek, gondold meg ezt a felmondásdolgot, Cat!

– Már benyújtottam.

– De Mr. Webster már elment, amikor felvitted. Amíg ő fel nem bontja, nem hivatalos. Legalább addig várj, míg kiderül, hogyan fogadják az emberek Mr. Truitt cikkét. Nem hagyhatod ott csak úgy a *Cat kicsinyei*t.

– Ugyanezt mondták a *Kapcsolatok*ra is. Laura Madison eltűnt, de a műsor továbbra is megy minden délben.

– Az más. A *Cat kicsinyei* a te küldetésed. Fontos neked. Mindnyájunknak.

Cat megpróbálta tréfával enyhíteni Jeff aggódását.

– Nem tudsz bepalizni, Doyle! Csak az állásodat félted.

Figyelte, ahogy kollégája lehorgasztott fejjel a kocsijához megy és elhajt, azután megnézte, a jelzés nélküli rendőrautó ott áll-e a helyén.

Küklopsz visszatérhet. Most már a bosszú is hajtja. Azt azonban Cat valóban elhitte, hogy Truittnak nem ő telefonált.

De ha nem ő, akkor ki? És honnan tudta a telefonáló, hogy Küklopsz nevét kell megadnia? Kinek van a birtokában ennyi információ az ő életéről? És ki volt Truitt titokzatos második forrása?

Cat, még mindig a kérdéseken töprengve, belemerült a forró vízbe.

NEGYVENNYOLCADIK FEJEZET

A férfi arca eltorzult, valahányszor mind mélyebbre hatolt. A vér izzón száguldott az ereiben. Homlokán veríték gyöngyözött. Nem is ámította magát, hogy ez szeretkezés. Ez önsanyargatás volt.

Szemérmetlenül kihasználta a lány érzékiségét. Mert a lány soha nem mondott nemet. A magáévá tehette egyetlen jó szó, egyetlen gyengéd simogatás nélkül, a lány soha nem panaszkodott.

Persze a lány sem szerelemből volt ennyire szolgálatkész. Önös érdekek miatt igyekezett boldoggá tenni, szeretőjének minél tovább megtartani a férfit. Mindketten pontosan azt kapták ettől a viszonytól, amit akartak.

A szex mindig buja volt. Szemérmetlen és alantas.

Minél közönségesebb volt, annál jobban illett ehhez a helyzethez. Tiltott kapcsolat volt. Ha már úgyis bűnt követtek el, nem volt vesztenivalójuk. Szabadjára engedték legelemibb ösztöneiket, valóra váltották legkéjsóvárabb ötleteiket.

A férfi előrehajolt, belemarkolt a lelógó, minden mozdulatára megrengő keblekbe. A nő meggörbítette a hátát, akár egy macska. Hegyes körmei a lepedőt marcangolták. Szitkok özönét zúdította a férfira még akkor is, amikor minden ízében remegve a csúcsra ért. A férfi, izzadva, zakatoló szívvel, ugyanakkor élvezett el. A nő arccal az ágyra zuhant; a férfi rárogyott.

Kis idő múlva a nő felmordult:

– Szállj már le rólam! Összelapítasz.

A férfi a hátára hengeredett. Még mindig levegő után kapkodott. A lány négykézláb az ágy szélére mászott, aztán felkelt, és köntösébe bújt.

– Fájdalmat okoztam neked? – kérdezte a férfi.

– Hozzátartozik, nem?

– Tudom, nem nagyon szereted így csinálni.

– Az ősasszonyok biztosan romantikusnak találták ezt a pózt.

Ekkor, mindkettőjük legnagyobb meglepetésére, megszólalt a csengő. A férfi felkönyökölt.

– Ki lehet az?

– Megyek, megnézem.

– Hagyd a csodába!

– Nem tehetem. Lehet, hogy az öcsém az, és nincs hol aludnia.

– Idejön, amikor én itt vagyok? – Kényelmetlenül érintette a gondolat, hogy valaki megláthatja a nő lakásán.

– Nyugi. Nem kérdezősködik. Az én dolgom, hogy mit csinálok.

Megkötötte köntöse övét, aztán leszaladt a lépcsőn, és kinyitotta az ajtót.

– Mi a fenét keresel te itt? – hallotta a férfi a meglepett kiáltást.

– Szia, Melia. Bejöhetek?

Cat volt az.

– Jézusom! – nyögött fel a férfi, és végighúzta a kezét kipirult arcán. Fázott a testén hűlő verítéktől, megborzongott.

– Mit akarsz? – kérdezte Melia barátságtalanul.

– Tisztáznunk kell egy s mást. Bejöhetek?

A férfi hallotta, hogy az ajtó becsukódik, és elképzelte, amint a két nő támadásra készen méregeti egymást.

– Oké, bent vagy – mondta Melia. – És most?

– Ugye te voltál? Az egész a te műved.

– Fogalmam sincs, mi a fenéről beszélsz – csattant fel Melia. – Neked üldözési mániád van! Menj pszichiáterhez!

Cat nem hátrált meg.

– Ma este, amint a kádban áztattam magam, egyszer csak eszembe jutott a neved. King.

– Tudom, mi a nevem – gúnyolódott Melia. – Azért kár volt idejönnöd, hogy ezt közöld.

– De ugye, nem ez az igazi neved? Születésedkor még nem így hívtak. Akkor még Reyes voltál. Te angolosítottad Kingre.

– Valóban?

– Fogadni mernék rá. És Paul Reyes a rokonod.

– Kicsoda?

– Paul Reyes.

– Lehet. Nem ismerem a családfa minden ágacskáját.

– Erre az ágacskára biztosan emlékszel – mondta Cat. – Minden újság a címlapon hozta, amikor megölte a feleségét egy baseballütővel. Gyilkosság vádjával bíróság elé állították, de az esküdtszék felmentette.

– Egyszerűen nem értem, hogy mit beszélsz. Úgyhogy mi lenne, ha elhordanád magad innen?

Cat nem hagyta elhallgattatni magát.

– Paul Reyes odaadományozta a felesége szívét szervátültetés céljából.

– Érdekel is az engem!

– Szerintem nagyon is érdekel. Paul Reyest pedig még annál is jobban. Olyannyira, hogy meg akarja állítani hűtlen felesége szívét. Hogy is van? Nézzük csak. Te megkeresed az újszíveseket, és bepalizod őket, azután jön ő, és végez velük, igaz?

– Én nem…

– Hát persze, hogy te vagy az! – vágott közbe Cat. – Mindent tudtál, ami csak történt velem.

– Csak annyit tudok, hogy te elmebeteg vagy – kiabált Melia.

– Valakivel felhívattad Truittot. Talán maga Reyes telefonált neki. Azt mondta, ő Küklopsz, aztán előadta azt a felháborító mesét. Amikor aztán Truitt kérdezősködni kezdett, te boldogan álltál rendelkezésére, és megerősítetted a hírt.

– Neked aztán élénk a fantáziád! Miket ki nem találsz!

– Azt is csak kitaláltam volna, hogy a gyógyszereim a szemétben végezték?

– Dühös voltam rád.

– Miért?

– Mert folyton maceráltál.

– Vagy mert olyan szív dobog a mellkasomban, amelyet te meg a családod meg akartok állítani.

– Hát ez hihetetlen!

– Nagyon is hihető – jelentette ki Cat. – Amikor bekattant a neved, a kép minden darabkája a helyére ugrott. Mondd, Melia, engem hogyan akartatok megölni? Lelökni az útról, és úgy tenni, mintha baleset történt volna? Vagy lenyomni a torkomon egy marék tablettát, és úgy tenni, mintha véletlenül túl sokat vettem volna be belőle? Hogyan? Hogyan?!

– Nekem te itt ne ordítozz! – kiabált vissza Melia. – Nem tudok semmit erről az egészről.

– Egy frászt nem! És gyűlöltél attól a perctől fogva, hogy legelőször megláttál.

– Ezt nem tagadom. De ennek semmi köze a hülye szívedhez.

– Akkor miért?

– Melia azt hitte, hogy az érdeklődésem irántad személyes természetű.

Az emeleti galériáról Bill Webster figyelte, amint Cat felpillant. A lány vonásai szinte elmosódtak a döbbenettől. Tágra nyílt kék szeme kísérte a férfit, amint az leballagott a lépcsőn.

– Mindössze egyetlen logikus következtetést vonhatsz le ebből a kínos szituációból, Cat. – Odalépett a szekrénykéhez, amelyben Melia a szeszt tartotta. – Szükségem van egy italra. Hölgyeim?

Töltött magának egy jókora adag skót whiskyt, és felhajtotta. Melia beült a pamlag sarkába. A körmeit tanulmányozta elmélyülten. Cat lába, úgy tűnt, gyökeret eresztett a szoba közepén.

– Szigorúan megpirongattam Meliát azért, amit a gyógyszereiddel tett – kezdte a férfi. – Gyerekes ostobaság volt, és figyelmeztettem, soha többé nem történhet semmi ehhez hasonló.

Cat vádló tekintete ölni is képes lett volna, de a férfi megacélozta magát, és a szeme sem rebbent.

– Igazán sajnálom, hogy tudomást szereztél… erről – mondta. – De mivel alaptalanul vádoltad Meliát, kötelességemnek éreztem, hogy közbelépjek.

Cat most bírt csak megszólalni.

– Ez hihetetlen! És mégis oly sok mindent megmagyaráz. – A férfihoz fordult. – Tudsz róla, hogy Nancy arra gyanakszik, velem van viszonyod?

– Nem beszéltünk róla – hazudta a férfi.

– Miért fekszel le *vele* – Cat a fejével megvetően Melia felé intett –, amikor egy olyan csodálatos asszony a feleséged, mint Nancy?

– Ha olyan fenemód csodálatos a felesége, akkor mit csinál az én ágyamban? – kérdezte Melia. – Megmondom én, szétkeféli az agyát – tette hozzá nagyképűen.

– Kérlek, Melia, bízd ezt rám! – mondta a férfi, majd Cathez fordult. – Több esetben világosan értésemre adtad, hogy nem veszed jó néven, ha beleártom magam a magánéletedbe. Akkor viszont én is megérdemlek valamennyi megértést.

– Jó. Rendben – bólintott Cat. – Csakhogy attól tartok, a szeretőd az, aki zaklat engem.

– Tévedsz – felelte röviden a férfi.

– Nem volt még időm utánanézni, merre járt és mit csinált az utóbbi pár évben, de szándékomban áll megtenni – közölte Cat. – És ha kiderül, hogy csak a közelében is megfordult a három elhunyt újszívesnek, értesítem az Igazságügyi Minisztériumot.

– Egész életemben ki sem mozdultam Texasból – mondta Melia. – És szíves tájékoztatásul közlöm, hogy az apám neve igenis King. Csak egynegyed részt vagyok hispán származású, úgyhogy ez a Reyes-teória egy nagy baromság, tudd meg! És különben is fütyülök rá, honnan kaptad a szívedet. Csak nem akartam, hogy azt hidd, nyugodtan besétálhatsz ide, és elveheted tőlem Billt.

– Bill nem a tiéd.

Melia felhorkant.

– Ó, valóban? Ha úgy öt perccel korábban értél volna ide, más lenne a véleményed.

Bill érezte, hogy elpirul.

– De azt a nevetséges históriát a kiskorúak molesztálásáról, azt te erősítetted meg, igaz? – nézett a lányra Cat összeszűkült szemmel.

Melia szeme megrebbent. Nem válaszolt. Bill közelebb lépett hozzá.

– Melia? Te tetted?

A lány felnézett rá, tekintetéből dac sugárzott. És bűntudat. Webstert eléntötte a düh. Legszívesebben pofon vágta volna Meliát.

– *Válaszolj!*

Melia felállt a pamlagról.

– Na jó. Felhív ma délután ez a fickó. Elismétli nekem, amit valami Küklopsz nevű alak mondott neki telefonon, és megkérdi, tudok-e erről valamit. Mondom, persze. Láttam Ms. Delaneyt a kiskölyökkel azon a pikniken. Egész este az ölében hurcolta, úgy nézett ki, teljesen odáig van érte. Erre Truitt megkérdezi, lehetett-e alkalma Ms. Delaneynek, hogy kettesben maradjon valahol a sráccal. Mondom, persze. A saját szememmel láttam, hogy bevitte a házba. Akkor azt kérdezi, elképzelhető-e, hogy ez az eset kapcsolatban van azzal a másikkal, amikor az a házaspár érvényteleníttetni akarta az örökbefogadást. Elképzelhető-e, hogy az a kislány is Cat egyik áldozata volt. Mondom, erre jobb, ha nem válaszolok, mert akkoriban még én is a *Cat kicsinyei* stábjába tartoztam, és nem akarom magamat is gyanúba keverni.

– Úristen – suttogta Cat a fejét csóválva. Aztán Websterre nézett. – Jobb lesz, ha igyekszel összekapni magad, Bill, és jól tartani ezt a nőt. Mert ha egyszer úgy döntenél, hogy véget vetsz ennek a kapcsolatnak, csak Isten a tudója, miféle pusztítást fog bosszúból véghezvinni körülötted. Nem mintha nem érdemelnéd meg. – Egyre magasabbra csaptak benne a harag hullámai. – Az alaptalan féltékenykedése kis híján tönkretette a *Cat kicsinyei*t. A hazudozása gyerekek tucatjainak az életére lehetett volna végzetes hatással. Rossz rágondolni, mi lett volna velük, ha… És mindez e miatt a… – Széles mozdulattal Meliára mutatott. – Megéri, Bill?

– Nem tűröm, hogy ítélkezz felettünk, Cat – mondta fagyos hangon Webster. – Mindazonáltal nagyon sajnálom, ami ma történt.

– Sajnálod? – csattant fel Cat. – A sajnálkozás most nagyon kevés, Bill. A világon semmire nem megyek vele. – Felkapta a vezeték nélküli telefont a dohányzóasztalról, és odadobta a férfinak. – Bizonyára ismered a *Light* lapigazgatóját. Hívd fel! Akadályozd meg, hogy kinyomtassák azt a cikket.

– Lehetetlen, Cat. Az anyag már biztosan a nyomdában van.

– Akkor az lesz a legjobb, ha szépen odakocogsz, és saját kezűleg rántod ki a nyomdagép zsinórját a konnektorból. Amennyiben nem állítod le ezt a sztorit, esküszöm, holnap kapnak egy másikat, amely teljességgel elhomályosítja majd a rólam írtakat! Bármennyire sajnálnám is Nancyt, megtenném, hogy megóvjam a *Cat kicsinyei*t. És elég jól ismersz, úgyhogy tudhatod, nem blöffölök!

NEGYVENKILENCEDIK FEJEZET

Amikor Cat kiszáguldott Melia lakásából, túlságosan dühös és zaklatott volt ahhoz, hogy aludni tudott volna. Ám azóta órák teltek el. Most úgy érezte, az ágyáig sem bír elvánszorogni anélkül, hogy a szeme le ne csukódna. Lerúgta cipőjét, kicibálta ingét a farmerja derekából, és a hálószoba felé indult.

– Hol a francban voltál?!

A hang, mintegy testet öltve zúdult ki rá a nappali sötétjéből.

– A mindenségedet, Alex!

A férfi felgyújtotta az asztali lámpát, majd felemelkedett a fotelból.

– Hol a pokolban voltál ennyi ideig?

– Autóztam.

– Autóztál?!

– És te? Mit keresel a házamban? Nem láttam odakinn a kocsidat. Hogyan jutottál be?

– A kocsimat a szomszéd háztömb előtt állítottam le. Átsétáltam a hátsó udvarokon, és a konyhaablakon át törtem be, mint a múltkor is. Vacak az a zár. Ki kéne cseréltetned. Miért nem kapcsoltad be a riasztót?

– Gondoltam, felesleges, hiszen ott ül kinn egy zsaru, és figyeli a házat.

– Gyerekjáték volt eljönni mellette. Ha én meg tudom tenni, akkor más is.

– Hát ennyit Hunsaker megfigyelőjéről – motyogta a lány.

– És miért nem követett?

– Amikor elmentem, azt mondtam neki, csak kenyérért és tejért ugrom el, rögtön visszajövök. Most, ahogy elgurultam mellette, láttam, hogy épp nagyot ásít. Valószínűleg hosszabb szunyókálásból ébredt.

– Jellemző. Jól vagy? – Amikor Cat bólintott, a férfi végigmérte. – Nem úgy festesz – közölte. – Szóval órákig autókáztál. És ugyan hol?

– Sehol. Mindenhol. És elég volt a keresztkérdésekből. Éhes vagyok.

Alex utána ment a konyhába. Cat egy doboz müzlit hozott elő a spájzból, és jókora adagot borított egy tálkába.

– Kérsz?

– Kösz, nem.

– Miért vártál rám?

– Előbb halljam a te sztoridat! Hol voltál, és miért? Mi történt, amióta kiléptél Hunsaker irodájából délután?

– Nem fogod elhinni – mondta Cat, miután lenyelte a falatot.

– Majd meglátjuk.

Cat leült, Alexet is hellyel kínálta. A müzlit eszegetve beszámolt Ron Truitt látogatásáról a WWSA-nél.

– És mint kiderült, nem Küklopsz hívta fel.

– Akkor ki?

– Rejtély. Azt viszont tudom, ki erősítette meg a hírt. Melia King. Emlékszel – tette hozzá mézédes hangon –, a két lábon járó vágyálom.

Alex nem lepődött meg.

– Végül is érthető – vont vállat komoran. – Haragban voltatok kezdettől fogva.

– És most már azt is tudom, miért. Annak a férfinak a szeretője, aki állítólag rám van begerjedve.

– Webster!

Cat elmondta a Melia lakásán történteket.

– Az a gennyláda! – vágott öklével az asztalra Alex. – Tudtam én, hogy minden hájjal megkent gazember! Nem megmondtam?

– Én mindig azt hittem, hogy Bill rendkívül okos. Sőt ravasz, a szó jó értelmében. Erre kiderül, hogy hazug, csaló házasságtörő. Képtelen vagyok felfogni, miért olyan nehéz betartani a hatodik parancsolatot. Ha az ember körbe akarja kefélni a világot, akkor nem házasodik meg. – Észrevette, hogy Alex arcizma megrándul. – Nem értesz egyet?

– Azért ez ritkán ennyire egyszerű. Néha akadnak enyhítő körülmények.

– Úgy érted, lehet valami magyarázatot kitalálni. Nos, ebben az esetben erősen kétlem, hogy Bill bármiféle elfogadható magyarázattal elő tudna állni. Tudod, legszívesebben megfojtottam volna. A *Cat kicsinyei*t kis híján tönkretették, mert ő képtelen a farkának parancsolni. Nagyon igyekezett megőrizni a méltóságát, de látszott rajta, hogy zavarban van. Remélem kiveri a víz, amikor legközelebb Nancy, ő meg én hármasban maradunk. Kávét?

– Kérek.

A lány töltött két bögrébe a friss főzetből, és visszavitte az asztalhoz.

– Miután eljöttem Meliától, szörnyű ideges voltam, úgyhogy csak kanyarogtam összevissza órákon át, és töprengtem.

– Gondolod, hogy Webster le tudja állítani a sztorit?

– Azt hiszem, el fog követni minden tőle telhetőt. Ha mégsem sikerülne, akkor pedig helyreigazítást fog követelni, és ragaszkodik majd hozzá, hogy a lap vállalja a teljes felelősséget. – Cat ajkán halvány mosoly jelent meg. – Most már csak azon aggódhatok, vajon túlélem-e a holnapot.

– Ez egyáltalán nem vicces.

– Nahát, ne mondd!

– Van egy jó hírem.

– Rám fér.

– Irene Walters felhívott. Tudod, ki tölti náluk a hétvégét? Joseph.

Cat a szívére szorította a kezét.

– Ez… ez csodálatos! Ó, istenem, bár sikerülne!

– Szerintem többé ki sem adják a kezükből a srácot. – Alex kuncogott. – Irene azt mondja, látták a tévében, és rögtön belehabarodtak. Charlie azt tervezi, hogy megtanítja sakkozni. Irene kiderítette, mik a kedvenc ételei. Még Bandität is kicsinosítják, hogy jó benyomást tegyen Josephre.

Csak amikor a férfi megsimogatta az arcát, vette Cat észre, hogy patakzanak a könnyei.

– Ez valóban jó hír. Köszönöm, hogy elmondtad.

Alex letörölgette a könnyeket egy szalvétával, majd mélyen a lány szemébe nézett.

– Ki hívta fel a riportert, Cat?

– Nem tudom.

– Szerintem az üldöző lehetett.

– Én is így gondolom. De honnan tud Küklopszról?

– Lehet, hogy lehallgatja a telefonodat. Lehet, hogy telerakta a házadat poloskákkal. – Elhallgatott, aztán homlokát ráncolva folytatta: – Vagy… lehet, hogy olyasvalakiről van szó, aki közel áll hozzád, akiben megbízol, akire eszedbe sem jut gyanakodni.

Cat gyomra görcsbe rándult. Alex mintha az ő gondolatait foglalta volna szavakba. Felpattant székéről.

– Muszáj lezuhanyoznom.

– Igyekezz! – Alex a karórájára pillantott. – Két óra múlva indul a gép.

– Milyen gép?

– Tulajdonképpen ezt akartam elmondani. Megtaláltam Paul Reyes nővérét. Fort Worthben él, és hajlandó fogadni bennünket.

ÖTVENEDIK FEJEZET

Elakadtak a reggeli csúcsforgalomban, kis híján lekéstek a gépet. Azután, nem egész egy órával később, kiszálltak Dallasban. Alex autót bérelt.

– Ez a harminc mérföld Fort Worthig több időt fog igénybe venni, mint a repülés – jegyezte meg, amint maguk mögött hagyták a repülőteret.

– Tudod, merre kell menni? – Cat soha nem járt még Dallasban, és azt kívánta, bár városnéző kirándulásra jöttek volna.

– Mrs. Reyes-Dunne útbaigazított. De nagyjából ismerős is vagyok a környéken.

– Hogyan találtad meg?

– Egyszer volt egy közös ügyem a Fort Worth-i Rendőrkapitánysággal, és az egyik nyomozóval összehaverkodtunk. Őt hívtam fel, és megkértem, tegye meg nekem a szívességet, hogy utánanéz Paul Reyes családjának. El is magyaráztam, miért kérem. Hangsúlyoztam, hogy nem rendőrségi ügyről van szó. Pár napja telefonált, hogy megtalálta Reyes nővérét, és megadta neki a számomat, arra az esetre, ha netán úgy dönt, hajlandó beszélni velem. Amikor hazaértem Hunsakertől, a rögzítőmön egy üzenet várt a hölgytől. Visszahívtam, és megbeszéltünk egy időpontot.

– Ki tudtál szedni belőle valamit?

– Nem. Nagyon visszafogottan válaszolgatott a kérdéseimre, de úgy tűnt, az felkeltette az érdeklődését, hogy talán te kaptad meg Judy Reyes szívét.

Alex hamar megtalálta az utcát a Fort Worth központjától nyugatra fekvő régi városrészben. Leparkolt a takaros téglaépületnél. A ház előtti gondozott pázsitra hatalmas szikomorfa borított árnyékot. A lehullott levelek meg-megreccsentek a lábuk alatt, amint a bejárat felé lépkedtek.

Csinos hispano-amerikai nő lépett ki a tornácra. Fehér ápolónői egyenruhát viselt.

– Mr. Pierce? – kérdezte.

– Igen, Mrs. Dunne. És engedje meg, hogy bemutassam Cat Delaneyt.

– Nagyon örülök. – A nő kezet rázott mindkettejükkel. Cat kezét hosszabb ideig tartotta ujjai gyengéd szorításában, fekete szeme a lány arcát fürkészte.

– Gondolja, hogy maga kapta meg Judy szívét?

– Elképzelhető.

A nő pár pillanatig még nézte, aztán, mintha valamiféle kábulatból tért volna magához, pislogott, és a tornácon álló fonott karosszékekhez vezette őket.

– Szeretek magamba szívni minél több friss levegőt, mielőtt munkába megyek. Tudják, a megyei kórházban dolgozom. A férjem ott radiológus. Mostanában az éjszakai műszakban dolgozom, és nagyon hiányzik a napfény. – Ezután Alexhez fordult. – Nem egészen értem, miért akartak találkozni velem. Meglehetősen homályosnak tűnt, amit telefonon mondott.

– Az öccsét szeretnénk megtalálni.

– Ettől tartottam. Belekeveredett valamibe?

Cat jelentőségteljes pillantást vetett Alexre.

– Előfordult, hogy az öccse bajba került, amióta felmentették a felesége meggyilkolása vádja alól?

– Mit akarnak tőle? – kérdezett vissza Mrs. Dunne. – Nem mondok semmit, amíg nem tudom pontosan, miért jöttek ide.

Alex egy borítékból előhúzta az újságkivágásokat, és átnyújtotta Reyes nővérének.

– Látta ezeket már korábban is?

Ahogy olvasta a cikkeket, a nő egyre izgatottabbnak tűnt. Tekintetéből nyugtalanság sugárzott.

– Mi közük ezeknek Paulhoz?

– Lehet, hogy semmi – felelte Cat szelíden. – De felhívnám a figyelmét a cikkek dátumára. Ugyanazon a napon van az ön sógornője megölésének, és az én szívátültetésemnek az évfordulója. Mr. Pierce és én úgy gondoljuk, előfordulhat, hogy ez a három újszíves nem baleset áldozata lett. Szerintünk egy donor családjának a tagja ölhette meg őket, aki meg akarja állítani az odaadományozott szívet a kiemelés évfordulóján.

Mrs. Dunne papír zsebkendőt húzott elő zsebéből, és felitatta könnyeit.

– Az öcsém őrülten szerelmes volt Judyba. Amit vele tett, az iszonyatos. Megbocsáthatatlan. De a féltékenység és a düh elvette az eszét. – Elhallgatott, a szemét törölgette. – Judy volt élete nagy szerelme gyerekkoruktól kezdve. Intelligens volt, sokkal okosabb, mint Paul. Ezért az öcsém valósággal piedesztálra emelte.

– Egy piedesztál teteje nagyon magányos hely lehet – jegyezte meg Cat.

– Igen. Azt hiszem, ez igaz – bólintott az ápolónő. – Nem tudom megbocsátani Judy házasságtörését, de megértem őt. Nem volt erkölcstelen nő. Sőt, mélyen vallásos volt. Rettenetes lelki konfliktus lehetett számára, hogy beleszeretett egy másik férfiba. – Megköszörülte a torkát. – Mert biztos vagyok benne, hogy szerelmes volt abba a férfiba. Ha élne, még ma is szeretné. Hiszen annyira szerette, hogy kész volt meghalni érte.

Catnek eszébe jutott, hogy Jeff a szerető után érdeklődött; benne is kíváncsiság ébredt.

– Mi lett a férfival?

– Bár tudnám. – Mrs. Dunne nem is próbálta leplezni keserű haragját. – Az a gyáva nyúl elmenekült. Egyikünk sem tudja még a nevét sem. Paul sem.

Cat gyengéden megérintette a másik nő kezét.

– Mrs. Dunne, tudja, hol van az öccse?

A nő szeme megrebbent.

– Igen – felelte halkan.

– El tudná intézni, hogy beszélhessünk vele?

Hosszú csend.

Alex előredőlt ültében.

– Felmerülhet akár a leghalványabb lehetősége is annak, hogy ő küldte Ms. Delaneynek ezeket az újságcikkeket valamiféle figyelmeztetés gyanánt? Tudom, nem akarja gyanúba keverni a testvérét, Mrs. Dunne, de elképzelhetőnek tartja, hogy elkövetett volna három gyilkosságot, mert le akarja állítani Judy szívét?

– Nem! Paul nem lenne képes ilyesmire. Judy árulása elvette az eszét. Különben soha nem emelt volna kezet rá.

– Mi késztette őt arra, hogy odaadományozza Judy szívét szervátültetés céljából? – kérdezte Cat.

– Ezt a kérdést magam is feltettem neki később. Családunk néhány tagját nagyon felzaklatta a dolog. Paul… – Tétován hallgatott pár pillanatig. – Paul azt mondta, amit Judy tett, azért megérdemli, hogy kivágják a szívét.

Alex jelentőségteljes pillantást vetett Catre.

– A testvérem nem zaklatja Ms. Delaneyt – jegyezte meg éles hangon Mrs. Dunne. – Ebben biztos vagyok. Judy és a szeretője bűnéért nem büntetne másokat. – Felállt. – Sajnálom, de hamarosan munkába kell mennem.

– Kérem! – Cat felpattant, megragadta a nő kezét. – Ha tudja, hol az öccse, mondja meg nekünk, nagyon kérem!

– A houstoni tárgyalás után egyszerűen eltűnt – mondta Alex. – Miért? Hiszen felmentették.

– A lányai miatt. Nem akarta, hogy őmiatta kellemetlenségeik legyenek. Azóta velünk élnek. – Egy nyitott ablakra pillantott. – Hivatalosan is mi lettünk a gyámjaik.

– Paul látogatja őket?

A nő habozott.

– Néha.

– Miből él? – Mrs. Dunne nem válaszolt, de Alex nem engedett. – Voltak hosszabb időszakok, amikor nem tudta, hol a testvére?

– Ha tud bármit is, kérem, mondja el! – nógatta Cat. – Életek múlhatnak rajta. Az enyém és az öccséé is. Kérem!

Mrs. Dunne lehajtotta a fejét, felzokogott.

– Járt a testvére mostanában San Antonióban? –tette fel az újabb kérdést Alex.

Az asszony vállat vont.

– Nem tudom. Elképzelhető. – Rövid hallgatás után hozzátette: – De nemrég felbukkant itt.

– Itt van? A házban?

– Nem. De itt van Fort Worthben.

– Láthatnánk őt?

– Miért nem tudják békén hagyni?! – zokogta az ápolónő. – Épp elég baja van.

– És ha kárt tesz Ms. Delaneyben? – kérdezte Alex.

– Nem fog kárt tenni benne.

– Honnan tudja?

– Tudom. – Felszárította könnyeit, azután felemelte a fejét. – Ha ragaszkodnak hozzá, hogy látni akarják, jöjjenek velem!

A rácsos ablakok semmi jót nem sejtettek. Biztonsági ellenőrző pontok egész során kellett áthaladniuk, mire beléphettek az osztályra.

– Nem tartom túl jó ötletnek – csóválta fejét a pszichiáter. – Még nem végeztem az eset tanulmányozásával. Páciensem egészségi állapota számomra a legfontosabb.

– Lehet, hogy a páciense három gyilkosság elkövetésével gyanúsítható – mondta Alex.

– De ha itt van, zár alatt, nem tehet kárt Ms. Delaneyben. Holnap semmiképpen sem.

– Meg kell tudnunk Reyes-e az, aki zaklatta.

– Vagy hogy kihúzhatjuk-e a gyanúsítottak listájáról – tette hozzá Cat.

– Pontosan – bólintott Alex.

– Csak pár kérdést szeretnénk feltenni neki – próbálkozott újra Cat. – És megfigyelni, hogyan reagál, amikor engem meglát.

A pszichiáter Reyes nővéréhez fordult.

– Ön ismeri őt a legjobban, Mrs. Dunne. Mi a véleménye?

– Ha úgy vélném, hogy árthatunk neki – felelte az asszony –, nem hoztam volna őket ide. Azt hiszem, ha meglátják, rögtön elmúlik a gyanakvásuk.

Az orvos még jó pár pillanatig tűnődött, végül beleegyezését adta.

– Maximum két-három perc. Csak semmi keménykedés – nézett szigorúan Alexre. – Burt magukkal megy.

Burt robusztus fekete férfi volt, még Alex is eltörpült mellette.

– Hogy van ma az öcsém? – kérdezte tőle Mrs. Dunne.

– Délelőtt olvasgatott – felelte az óriás, miközben végigvezette őket a folyosón. – Azt hiszem, most kártyázik a pihenőben.

Beléptek a tágas, világos helyiségbe, ahol páciensek kártyáztak, sakkoztak, tévét néztek, vagy csak ücsörögtek kényelmes fotelokban.

– Ő az – mutatta Alex Catnek.

Reyes vékony, eléggé kis termetű férfi volt, erősen kopaszodott. A többiektől félrehúzódva ült, a semmibe bámult. Keze ernyedten hevert az ölében.

Burt megállt az ajtóban. Cat észrevett a betegek közé vegyülve több más fehér ruhás alakot is.

Mrs. Dunne szánakozó tekintettel nézte testvérét.

– Paul váratlanul állított be hozzánk három nappal ezelőtt. Sosem tudjuk előre, mikor bukkan fel, és éppen milyen lelki állapotban lesz. Most még a szokásosnál is levertebb volt. Gondoltam, a közelgő évforduló miatt… Hiszen tudják.

Cat bólintott.

– Nagyon különösen viselkedett – folytatta Mrs. Dunne. – A lányok szeretik, de most megijedtek tőle. A férjem és én kénytelenek voltunk behozni ide, teljes pszichiátriai kivizsgálásra. – Szemébe könnyek gyűltek. – Feltétlenül szükséges, hogy megzavarjuk?

– Attól tartok – felelte Alex. – Ha csak egy percre is.

Mrs. Dunne az öccséhez vezette őket. A vállára tette a kezét. A férfi felemelte a fejét, nővére nézett, de tekintete kifejezéstelen maradt.

– Szervusz, Paul. Hogy vagy? – Az asszony leült testvére mellé, megfogta a kezét.

– Holnap lesz a nap… – mondta a férfi halk, rekedtes hangon. – Amikor ott találtam őket együtt.

– Próbálj meg nem gondolni rá.

– Mindig csak arra gondolok.

Mrs. Dunne idegesen megnyalta az ajkát.

– Valaki beszélni szeretne veled, Paul. Nézd, ez itt Mr. Pierce. És Ms. Delaney.

A férfi közönyös pillantást vetett Alexre, amikor azonban meglátta Catet, felugrott a székről.

– Megkapta, amit küldtem magának? Megkapta? Megkapta?

Cat ösztönösen hátrahőkölt. Alex azonnal odalépett a lány és Reyes közé. Mrs. Dunne megragadta öccse karját. Burt már szaladt is, hogy lefogja a beteget, ám Cat közbelépett.

– Kérem! – szólt az ápolónak, és előlépett Alex mögül. – Hadd beszéljen! – Reyes szemébe nézett. – Maga küldte nekem az újságkivágásokat?

– Igen.

– Miért?

– Maga meg fog halni! Mint a többiek. Meg fog halni, mert megkapta az ő szívét.

– Uramisten! – nyögött fel a nővére. – Paul, mit tettél?!

– Maga ölte meg azt a három embert, Reyes? – kérdezte Alex.

A férfi odakapta a fejét.

– Kicsoda maga? Ismerem magát? Én ismerem magát!

– Feleljen a kérdésre! Maga ölte meg az újszíveseket?

– Megöltem a szajha feleségemet – kiabált Reyes. – Ott feküdtek együtt. Láttam. És megöltem őt. Megérdemelte a halált. Bár megölhetném újra és újra! Bár megölhettem volna azt a piszkot is!

Egyre izgatottabb lett, bár Burt és a nővére szorították a két karját. A többi beteg is nyugtalankodni kezdett.

Berohant az orvos.

– Ettől féltem! Kifelé! Azonnal! – kiáltotta.

– Várjon! Csak még egy pillanat. – Cat közelebb lépett Reyeshez. – Miért akart figyelmeztetni?

– Új szívet kapott. Olvastam róla. Maga kapta Judy szívét?

Kiszabadította jobb karját nővére szorításából, előrelendült, és tenyerét Cat mellkasára simította.

– Ó, istenem! – hördült fel, amikor megérezte a szívdobbanást. – Ó, Judy! Én gyönyörű Judym! Miért? Miért? Annyira szerettelek. De meg kellett halnod.

– Paul! – zokogta a nővére. – Isten bocsásson meg neked!

Burt izmos karja a beteg köré fonódott, és elvonszolta. Catet megdöbbentették Reyes szavai és mozdulata, de meg is hatódott. A férfi szemlátomást iszonyatos gyötrelmeken ment keresztül. Megőrjítette a szerelem, a düh és a bűntudat. Catet inkább együttérzés töltötte el, mint félelem.

Alex átkarolta.

– Jól vagy?

A lány bólintott, szánakozva és iszonyodva figyelte, ahogy Reyes küzd Burttel. A férfi nyakán kidagadtak az erek, arca eltorzult, úgy üvöltötte:

– Holnap! Mint a többiek, maga is meg fog halni!

Az orvos injekciós tűt szúrt Reyes karjába. A férfi szinte azonnal összeroskadt Burt szorításában.

– Meg fog halni – hörögte még egyszer, utoljára. Azután megadta magát az erős szer hatásának.

ÖTVENEGYEDIK FEJEZET

– Mire gondolsz? – Alex egy pohár szódát nyújtott a lány felé, majd elhelyezkedett mellette egy nyugágyban.

A férfi lakásának teraszán üldögéltek. Alkonyodott. A grillállványon sercegve sültek a hússzeletek. Cat alig szólt, amióta Dallasban elbúcsúztak Mrs. Reyes-Dunne-tól. Amikor a repülőgépből kiszállva Alex felvetette, hogy vacsorázzanak nála, a lány csak vállat vont. A férfi megértette, hogy időre van szüksége, míg mindent átgondol, így nem erőltette a beszélgetést, egészen mostanáig.

Cat ivott egy korty szódavizet, aztán sóhajtva az égre nézett.

– El sem hiszem, hogy vége. Úgy gondoltam, sokkal nagyobb… megkönnyebbülés lesz. De egyre csak az van előttem, ahogy kiabált.

– Nem kell félned többé. Azok után, ami ma történt, Paul Reyes soha nem hagyhatja el azt az intézményt.

– Voltaképpen nem is félek tőle, Alex. Sajnálom őt. Borzasztóan szerethette a feleségét.

– Eléggé ahhoz, hogy agyonüsse?

– Pontosan. Amikor a szívemre szorította a kezét, nem gyűlölet volt a tekintetében, hanem mérhetetlen fájdalom. Valósággal belerokkant a felesége hűtlenségébe. Megölte őt, de még mindig szereti és gyászolja. Talán ezért…

– Igen?

– Arra gondoltam, talán épp ezért adott engedélyt, hogy a felesége szívét kiemeljék. Meg akarta ölni, de igazából nem akarta, hogy meghaljon.

– Akkor minek nyírt ki három embert, hogy leállítsa a nő szívét?

Cat vállat vont.

– Ezen a ponton kétségkívül jókora rés tátong az elméletemen.

Alex felült a nyugágyban, szembefordult a lánnyal.

– Tudod, egész jó nyomozó lehetett volna belőled. Van tehetséged a deduktív gondolkodáshoz. – A lány szemébe nézett. Hangja elhalkult. – Örülök, hogy vége.

Cat nagy levegőt vett, lassan kifújta.

– Én is.

Azt kívánta, bár ki lehetne radírozni bizonyos dolgokat az ember memóriájából. Tudta, sokáig kísérteni fogja még az a jelenet ott az elmeosztályon.

Mrs. Reyes-Dunne magánkívül volt. Zokogva beismerte, hogy hazudott az újságcikkekkel kapcsolatban, látta őket már korábban is.

– Egyszer épp mostam, és ahogy Paul szennyesét szedtem ki a bőröndjéből, a kezembe akadtak. Csodálkoztam is, hogyan kerülnek hozzá, hiszen más államokból valóak. De sosem kérdeztem rá. Minél kevesebb szó esik a szívátültetésről, annál jobb. – Miközben beszélt, kétségbeesése egyre fokozódott. – Talán azzal, hogy mondok valamit Paulnak, amikor megtaláltam a cikkeket, megkímélhettem volna magát ettől a szörnyű megpróbáltatástól – nézett Catre. – És ha előbb rájövök, hogy Paul milyen beteg, annak a három embernek nem kell meghalnia. Tudom, mi vitte rá, hogy megölje Judyt, de képtelen vagyok elhinni, hogy a testvérem hidegvérrel meggyilkoljon egy idegen embert.

– Ő Judyt ölte meg újra, nem azokat az embereket – emlékeztette rá Alex.

– Tudom. És mégsem fér a fejembe, hogy Paul ilyesmire képes.

Cat és Alex igyekeztek megnyugtatni, de hiába. Mindannyian pontosan tudták, hogy Paul Reyes élete hátralevő részét az elmegyógyintézet falai közt fogja tölteni. Lányai szülő nélkül nőnek fel, és mindig viselni fogják apjuk bűnének bélyegét. Cat szíve összeszorult, ha a lányokra gondolt, bár nem is ismerte őket.

Ő és Alex végül asztalhoz ültek, és elköltötték a sültből, héjában sütött burgonyából, salátából és a szupermarketben kiválasztott diós pitéből álló vacsorát.

Alex félretolta üres tányérját, hátradőlt a széken, és kényelmesen kinyújtotta hosszú lábát.

– Tudod, mi imponál benned a legjobban nekem?

– Az étvágyam? – tréfált Cat, és megpaskolta teli gyomrát.

– Az is – vigyorodott el a férfi. – Ahhoz képest, amilyen egyszálbélű vagy, elég rendes adagokat bírsz beburkolni, az biztos.

– Köszönöm, uram – hajolt meg ültében Cat. – Nem emlékszem, hogy valaha is ilyen hízelgő bókot kaptam volna.

Alex nevetett, de aztán elkomolyodott.

– Valójában azt akartam mondani, hogy ami a legnagyobb hatást teszi rám benned, az a bátorságod. Nem hátráltál meg, még amikor Reyes megérintett sem. – A fejét csóválta. – Mindenki más sikítva menekült volna. Életemben nem találkoztam még egy nővel – és férfiban sem sokkal –, aki olyan bátor lett volna, mint te. Komolyan mondom, Cat.

A lány szórakozottan piszkálgatta villájával a tányérján maradt süteménydarabot.

– Én nem vagyok bátor, Alex. Ami azt illeti, gyáva nyúl vagyok. Ha bátor lennék, a szüleim nem haltak volna meg.

– Honnan veszed? – ráncolta homlokát a férfi.

Cat soha senkinek nem mondta el, valójában mi is történt azon a délutánon, amikor hazavitték az iskolából. Most azonban úgy érezte, muszáj végre könnyítenie a lelkén.

– Nem egészen úgy volt, ahogyan a múltkor meséltem neked – kezdte csendesen. – Amikor a tanárnő hazavitt az iskolából, nagyon meglepett, hogy apám autója ott áll a kocsifelhajtón. A napnak abban a szakában mindig a munkahelyén volt. Általában még hétvégén is dolgozott. Tudod, muszáj volt túlóráznia, hogy az orvosaim számláit fizetni tudja. Még így is adósságokba keveredett miattam, és a hitelezői folyton nyaggatták. Azon a napon, amint átléptem a konyha küszöbét, valahogy éreztem, hogy nagy baj van. A hideg futkosott a hátamon. Nem tudtam, miért, de féltem végigmenni a szüleim hálószobájához vezető folyosón.

Végül erőt vettem magamon. Az ajtó résnyire nyitva volt. Belestem. Anyám az ágyon feküdt, a párnáknak dőlve. Sírt. Apám az ágy mellett állt. Pisztolyt tartott a kezében, és halkan beszélt anyához. Csak később jöttem rá, hogy azt magyarázta éppen, miért az az egyetlen kiút számukra az anyagi csődből, hogy eldobják az életet maguktól.

Félreértettem a szavait, azt hittem, arról beszél, hogy *engem* kell megölni. Olyasmiket mondott, mint: „Nincs más kiút. Cathynek is jobb lesz így.” Ő volt az egyetlen ember, aki valaha is Cathynek hívott – tette hozzá szomorú kis mosollyal. – Tudtam, hogy nagyon sokba kerülök nekik. De az anyagiakon kívül is pokoljárás volt számukra a betegségem. Úgyhogy, amikor hallottam, hogy apa minden problémájuk gyors megoldását emlegeti, úgy gondoltam, engem fognak kinyiffantam, hogy megkíméljék magukat a továbbiakban várható rengeteg bánattól és kiadástól. Beosontam hát a szobámba, és elbújtam a szekrényben. Ahogy ott kucorogtam a sötétben, egyszer csak meghallottam a lövéseket. Akkor döbbentem rá, milyen iszonyatos nagyot tévedtem. Elhatároztam, hogy örökre ott maradok a rejtekhelyemen. Gondoltam, idővel majdcsak éhen vagy szomjan halok. Már akkor is fejlett drámai érzékem volt – tette hozzá újabb bánatos

félmosollyal. – Végül az egyik szomszéd átjött kölcsönkérni valamit. Amikor senki nem nyitott neki ajtót, bejött, ő is megérezte, hogy valami nincs rendjén, mint korábban én, és megtalálta apát és anyát. Amikor megjött a rendőrség és a mentő, valaki felhívta az iskolát, és kiderült, hogy már korábban hazavittek. Ekkor átkutatták a házat, és rám találtak. Féltem, hogy bajba kerülök, ezért nem mondtam el nekik az igazságot – hogy megakadályozhattam volna.

– Ez nem igaz, Cat.

A lány heves fej rázassál utasította el a férfi halk ellenvetését.

– Be kellett volna mennem hozzájuk, és beszélni apával. Vagy segítséget kellett volna hívnom. Bármit, csak elbújnom nem lett volna szabad.

Alex odament hozzá, karjánál fogva gyengéden felállította.

– Nyolcéves voltál.

– De rá kellett volna jönnöm, mi történik. Ha nem vagyok olyan gyáva, megmenthettem volna az életüket.

– Ezért akarsz hát megmenteni mindenki mást? Cat, Cat – suttogta Alex, és letörölgette a lány arcán végiggördülő könnyeket. – Egy felnőtt agyán keresztül emlékszel arra, ami akkor történt. Kisgyerek voltál. A szüleid voltak gyengék, nem te. Ők futamodtak meg, nem te. – Magához szorította a lányt. Nagyot sóhajtott. – Rendőrként számtalan ilyen esetet láttam. Valaki, akinél elszakadt a cérna, végzett magával, és mindenki mással is, aki éppen körülötte volt. Ha apád tudja, hogy ott vagy a házban, valószínűleg téged is lelőtt volna. Hidd el nekem! – Megcsókolta a lány halántékát. – Az életedet mentetted meg azzal, hogy elbújtál a szekrényben.

Bár lelkifurdalása nem vált azonnal köddé, Cat kétségbeesetten kapaszkodott minden meggyőző szóba. Évek óta arra vágyott, hogy valaki azt mondja neki, helyesen cselekedett.

És éppoly kétségbeesetten kapaszkodott Alexbe, mint a megnyugtató, bátorító szavakba. És amikor a férfi ajka az övét kereste, sóváran reagált érintésére.

ÖTVENKETTEDIK FEJEZET

Fellángolt bennük a vágy. Vadul csókolták egymást. Cat élvezte, ahogy a férfi borostája dörzsöli az arcát, élvezte, ahogy sötét hajtincsei az ujja köré tekerednek, szerette a látványát, illatát, ízét. Szerette Alexet.

Sok minden nem rendeződött még benne, de azt most már pontosan tudta, hogy szereti Alexet. Amikor a férfi végül azt mondta: „Menjünk fel!”, ő bizalommal a kezébe tette a kezét, és ment vele.

A lépcső tetejére érve megálltak csókolózni. Azután Alex felkapta a lányt, és, ajkát egyetlen pillanatra el nem bocsátva, bevitte a hálószobába. Együtt zuhantak az ágyra. A keze, mintha egyszerre mindenütt ott lett volna, míg le nem dobálta ruháikat.

Amikor végül belehatolt, hirtelen mozdulatlanná dermedt, és elhomályosuló tekintete a lány arcát simogatta. Cat felnyitotta a szemét, ránézett.

– Szeretlek, Alex – súgta. – Nem! Ne mondj semmi olyat, amit nem gondolsz komolyan! Csak csókolj!

A férfi ajka lassan szerelmeskedett a lányéval, testük követte a példát. Amikor vége volt, Alex akkor sem mozdult odébb.

– Soha még nem éreztem ilyet – sóhajtott Cat. – Csak veled. Életemben először érzem úgy, hogy igazán eggyé válok valakivel. Ez a testi, lelki, szellemi eggyé olvadás, ez az őrületes érzelmi mélység egyszerűen hihetetlen.

Alex lehunyta a szemét. Rekedt hangon válaszolt:

– Igen, az.

– Tudod – kezdte a lány, és még közelebb bújt a férfihoz –, ha így folytatjuk, még eggyel meg kell növelnem a gyógyszereim számát.

– Fogamzásgátlóra gondolsz?

– Mhm.

– Ne foglalkozz vele! – mondta Alex. – Én gondoskodom róla, hogy ne ess teherbe.

– És ha egyáltalán nem vigyáznánk? – Cat pajkos mosollyal nézett a férfira. – Ne sápadozz, Pierce! Ha terhes maradnék, a kisbaba egyedül az én gondom lenne.

– Egy frászt lenne egyedül a tiéd! De nem azért sápadozom. Ha jól tudom, neked nem szabad gyereket vállalnod.

– Nem ajánlott. De több újszíves szült már.

– Túlságosan nagy a kockázat. Nem éri meg.

– Pesszimista vagy.

– Realista vagyok.

– Bosszús a hangod. Miért? Csak vicceltem.

A férfi még szorosabban ölelte.

– Nem vagyok bosszús. Csak éppen nem akarom, hogy feleslegesen kockára tedd az életed. Nincs ezen mit viccelni.

– Mindig szerettem volna kisbabát – mondta Cat csendes vágyódással telített hangon. Az ember nem kaphat meg mindent, figyelmeztette önmagát. És igazán sok jóban volt része élete során, mind közül a legfontosabb most öleli védelmezőn.

Néhány másodpercnyi hallgatás után csendesen megkérdezte:
– Miért hagytad ott a rendőrséget, Alex?
– Spicer már úgyis elmondta.
– Feltételezem, a kötelességed teljesítése során lőttél le valakit.
Alex sokáig nem válaszolt. Testében minden izom pattanásig feszült.
– Nemcsak egyszerűen valakit. Egy másik rendőrt.
Nem csoda, hogy ez ködöt borított az emlékezetére. A rendőrök egyetemesen testvéreknek tekintették egymást.
– Akarsz beszélni róla?
– Nem. De azért elmondom.

– Hunsaker.
– Baker vagyok, hadnagy úr.
A hadnagy felkapcsolta az éjjeliszekrényen álló lámpát. Mrs. Hunsaker morgott valamit, és a fejére húzta a párnát.
– Ne haragudjon, hogy ilyen későn telefonálok – szabadkozott a beosztott –, de azt mondta, szóljak, amint befejezem a jelentést.
Baker fiatal volt, zöldfülű újonc, és nagyon lelkes. Minden pitiáner megbízatással annyit fontoskodott, mintha a Kennedy-gyilkosság ügyében nyomozna.
– Miféle jelentést?
– Cat Delaney barátairól. Hadnagy úr adott egy listát, hogy nézzek utána a felsorolt neveknek. Épp most készültem el.
– A fenébe is, bocs, Baker! Elfelejtettem szólni magának. Lezártam azt az ügyet.
– Ó? Valóban? – Csalódottan csengett a hangja.
– Igen. Ms. Delaney késő este telefonált. Egy Fort Worth-i diliházban megtalálta a fickót, aki zaklatta. A flúgos mindent bevallott. Na mindegy, legalább kap túlórapénzt, nem igaz?
– Igen, hadnagy úr.
– Van még valami, Baker?
– Hát… esetleg…
– Ki vele, Baker!
– Csak valahogy… ironikus, azt hiszem, ez a jó szó rá. Azzal az íróval kapcsolatban.
Amikor Baker elmondta, mit derített ki, Hunsaker úgy gondolta, ez nem ironikus. Ez eget rengető.
– Jézusom! – nyögte, végighúzva kezét az arcán. –Húsz perc múlva ott vagyok.

– Ha túl fájdalmas, Alex, nem kell beszélned róla.
– Nem akarom, hogy még rosszabbnak képzeld el, mint amilyen a valóságban. – Pár pillanatig hallgatott, összeszedte a gondolatait. – Évek óta próbáltuk már felgöngyölíteni ezt a kábszeres bandát, de valahogy mindig előttünk jártak egy lépéssel. Számtalanszor sikerült az utolsó pillanatban meglépniük előlünk. Végül kaptunk egy megbízható fülest, de gyorsan kellett reagálnunk. Július negyedikére* tűztük ki a rajtaütést. Úgy gondoltuk, ünnepnapon biztosan nem számítanak rá. Az előkészületek a legnagyobb titokban folytak, a rendőrök közül is csak a leendő résztvevők tudtak róla.

* A függetlenség napja; a Függetlenségi Nyilatkozat elfogadásának (1776. július 4.) évfordulója; nemzeti ünnep az USA-ban.

Megérkeztünk a házhoz. Ezúttal nem figyelmeztették őket előre, sikerült meglepetést okoznunk. Berontottunk, én végigrohantam a folyosón a hálószobák felé, berúgtam az egyik ajtót, és ott álltam szemtől szemben egy kollégával. Újoncként ő volt a társam. Nehéz lenne megmondani, melyikünk lepődött meg jobban. Azt mondtam: „Mi a francot keresel itt? Téged nem osztottak be erre az akcióra.” Azt felelte: „Így igaz. Nem osztottak be.”

Hirtelen rájöttem, mit csinál ott. És ő ugyanabban a pillanatban fegyvert rántott. A földre vetettem magam, odébb gurultam és céloztam. Nem a volt társamra, nem arra az emberre, akit a barátomnak hittem. Egy mocskos zsarura céloztam, egy istenverte drogkereskedőre. Fejbe lőttem.

Cat érezte, hogyan zakatol a férfi szíve, tudta, milyen nehéz lehet erről beszélnie.

– Azt tetted, amit tenned kellett, Alex.

– Csak meg kellett volna sebesítenem. Ehelyett agyonlőttem.

– Megölt volna.

– Talán. Valószínűleg.

– De hát bizonyára ártatlannak nyilvánítottak.

– Az efféle rajtaütéseken szinte mindig történik valami előre nem látható gikszer. A végelszámolásnál az jött ki, hogy egy zsaru meghalt, és én voltam az, aki megölte. Ha egy akció elszóródik, valakinek el kell vinnie a balhét. Így aztán a kapitányság hivatalos nyilatkozatában az állt, hogy ez a zsaru beépített ember volt, én pedig rossz fiúnak hittem, és lőttem, mielőtt igazolhatta volna magát.

– Ez nem volt tisztességes!

– Nem akarták, hogy kitudódjon, Houston egyik legjobb zsaruja drogkereskedő volt. Úgyhogy hősi halottként temették el, díszlövés meg amit akarsz.

– Miért nem nyitottad ki a szádat?

– Ugyan! – húzta el a szót gúnyosan Alex. – Úgy festett volna, mintha hazugsággal akarnám palástolni a hibámat. Szerinted kinek hittek volna, nekem vagy a városi rendőrkapitányságnak?! Azonkívül a fickónak felesége volt. Az első srácukat várták. Ha ráhúzom a vizes lepedőt, ők sem ússzák meg. Pedig az asszony nem tudott semmit a hites ura mellékfoglalkozásáról.

– Biztos vagy benne?

– Tökéletesen. Meg sem próbálta begyűjteni a pénzt, amit az a szemét összehozott. Ott maradt egy bank széfjében, ő pedig elköltözött a babával Tennesseebe.

Cat szeretetteljes mozdulattal megérintette a férfi szemöldökét kettévágó sebhelyet.

– Annyira sajnálom, Alex! Bár meg nem történtté tehetném neked ezt az egészet!

– Az bizony jó lenne – felelte a férfi gyászos mosollyal. – Ettől kezdve olyan voltam, mint egy jó nagy, gennyedző kelés a kapitányság seggén. Mindennap úgy indultam munkába, mintha a vesztőhelyre mennék. Azok a zsaruk, akik nem tudták az igazságot, gyűlöltek, amiért ekkora baklövést követtem el. Akik meg tudták, kerültek, mert rettegtek, hogy egyszer mégiscsak kiborítom a bilit. Pária lettem. A karrieremnek, érthető okokból, vége volt. Idővel megkapták tőlem, amit akartak – a jelvényemet.

– Az első karrierednek volt vége – helyesbített a lány. – Hiszen akkor kezdted írni a briliáns regényeidet.

Alex a ragyogó vörös fürtökbe túrt.

– Rohadt tud lenni az élet, de azért néha legalább ad némi kárpótlást.

– Mint például?

– Mint például téged – felelte a férfi, és megcsókolta a lányt.

*

Cat felriadt, mintha valaki a nevén szólította volna.

Majd egy percig feküdt mozdulatlanul, feszülten figyelve az éjszaka neszeit, de nem hallott semmi mást, mint Alex egyenletes légzését. Teste fokozatosan ellazult.

Felkönyökölt, elnézte az alvó férfi arcát. Már nem ráncolta a homlokát, szája szigorú vonala is ellágyult.

Ha ő meg tud bocsátani a rémült kislánynak, aki elbújt a szekrényben, talán Alex is meg tud majd bocsátani magának, amiért lelőtte egykori társát. Együtt könnyebb lesz megszabadulni rémálmaiktól, az emlékektől, amelyek oly régóta kísértenek körülöttük.

Óvatosan felkelt az ágyból, belebújt Alex ingébe, és lement a földszintre. Nem akarta, hogy felébressze a férfit az öblítőtartályból zubogó víz zaja.

Amikor kijött a kis helyiségből, rájött, hogy alig pár órányi alvás után teljesen friss és éber, pedig messze még a hajnal.

Éhes lenne? Nem.

Szomjas? Nem igazán.

Hirtelen a tiltott szoba ajtaja mintha hívogatni kezdte volna. Percekig bámult rá, tudta, nem volna szabad engednie a delejes vonzásnak. Ám kíváncsisága erősebbnek bizonyult.

Odalépett, a kilincsre tette a kezét. Az ajtó zárva volt. Lábujjhegyre állt, végighúzta ujjait az ajtókeret tetején, és megtalálta a kulcsot. Úgy döntött, ez jó jel. Ha Alex igazán nem akarná, hogy bemenjen, jobban elrejtené a kulcsot.

A zár halk kattanással kinyílt, az ajtó feltárult. Cat bement, és becsukta maga mögött az ajtót, mielőtt a villanykapcsolóhoz nyúlt volna.

A látvány óriási csalódást okozott. Ha rá bíznák, hogy alakítsa ki egy író alkotói búvóhelyét, ő biztosan valami otthonosat és érdekeset hozna össze. Ez azonban nem volt más, mint műhely. A számítógép és a nyomtató egy összecsukható, fémlábú, műanyag lapos asztalon kapott helyet. Mellette fax állt a földön. Szürke fémpolcokon enciklopédiáktól sikeres regényekig a legkülönbözőbb könyvek sorakoztak teljes összevisszaságban. A telefon nagy kupac telefonkönyvön hevert.

A sarokban álló íróasztalt szinte elborították a faxok, levelek, bankszámlakivonatok. A szélén egy halom dosszié állt, Alex ezeket szemlátomást gyakran használhatta, mert szélük gyűrött volt, töredezett.

Cat figyelmét egy bekeretezett fénykép vonta magára. Felemelte, közelebbről is megszemlélte a mosolygó párt. A fotó Alexet ábrázolta, tömött, felpödört bajusszal. Cat vigyorogva megállapította, lesz mivel ugratnia kedvesét.

A férfi mellett egy csinos fiatal nő állt a képen. Mindketten levágott szárú farmert és túrabakancsot viseltek. A háttérből Cat arra következtetett, hogy valahol a Sziklás-hegységben készülhetett a fotó.

Szóval Alex együtt nyaralt ezzel a nővel.

Cat leszidta magát, amiért féltékenykedik. Természetes, hogy Alexnek voltak őelőtte is kapcsolatai. Visszatette a képet a helyére.

Az íróasztal mögötti falat parafa tábla borította. A parafából nem sok látszott ki, az egészet teletűzdelték papírokkal. Voltak ott gépelt jegyzetek, újságokból, magazinokból kitépett cikkek, kézzel írt megjegyzések. Mivel úgy gondolta, mindez a készülő könyvhöz kellhet, Cat kíváncsian olvasgatni kezdte az összegyűjtött anyagot.

Pár pillanat elég volt, hogy rájöjjön, minden jegyzet és cikk egyetlen témával foglalkozik. És ez a téma nem a bűnözés volt, és nem is a rendőri korrupció. Hanem a szívátültetés.

És ekkor a papírok káoszában megpillantotta ugyanannak az újságcikknek egy példányát, amit Paul Reyes küldött neki.

Térde remegni kezdett, lerogyott az íróasztal előtt álló székre.

– Szedd össze magad, Cat! – motyogta. – Kell, hogy legyen valami logikus magyarázat.

Alex az egyik regényötletéhez végez kutatómunkát e témában. Igen, erről lehet szó. Azért nem akart neki szólni róla, mert… Miért is?

Talán a dossziékban megtalálja a magyarázatot. A legfelsőre kézzel ennyit írtak: AMANDA. Cat felcsapta a fedelét. Az első lapra erősített fényképről ugyanaz a fiatal nő mosolygott rá, akit a bekeretezett fotón látott.

Határozott tekintet, intelligens arc. Voltaképpen, miféle kapcsolat fűzi Alexhez? Cat oldalát furdalta a kíváncsiság, mégis félt a választól.

Lapozott, és elakadt a lélegzete. A következő dokumentum Amanda halotti bizonyítványa volt.

Szegény Alex! Ha igazán szerette ezt a nőt, az elvesztése valóságos tragédia lehetett számára. Nem elég, hogy lelőtte volt társát, még a szerelme is meghalt. Nem csoda, hogy az italhoz menekült. Tényleg, a lövöldözés előtt vagy után veszítette el Amandát?

Cat ellenőrizte a halotti bizonyítvány dátumát, és megint elakadt a lélegzete. Szíve a torkában dobogott. Félrelökte Amanda dossziéját, és elolvasta az alatta levő címkéjét.

DANIEL L. LUCAS alias SZIKRA

Meg sem kellett volna néznie, tudta milyen név áll a következő dosszién. Igaza volt. JUDITH REYES.

Reszkető kézzel lapozott bele a többi dossziéba. A címkéken a rejtélyes balesetek során elhunyt újszívesek neve szerepelt. Minden dossziéban jegyzeteket talált, a végzetes balesetek részletes leírását, boncolási jegyzőkönyvek, rendőrségi jelentések másolatait. Ilyen dossziékat csak egy zsaru – vagy egy rendkívül eszes exzsaru – tud összeállítani.

A kupac legalsó dossziéján az ő neve szerepelt.

Minden ízében remegve lapozta át. Amit az életéről, különösen a műtét óta eltelt évekről tudni lehetett, az mind itt volt. Tucatjával talált fotókat, némelyik évekkel korábbról származott, de akadt alig pár hetes is.

Évekbe telhetett ennyi információt összeszedni. Semmiképpen sem lehetett elég rá az a néhány hét, amióta Alex állítólag az ő kérésére nyomozni kezdett a titokzatos üldöző után.

Cat agya nem volt hajlandó elhinni az egyetlen lehetséges magyarázatot.

Az ajtó hirtelen kivágódott. Cat felpattant a székről, és megperdült.

Alex szemében gyilkos düh villogott, amint rárontott.

ÖTVENHARMADIK FEJEZET

– Megmondtam, hogy be ne tedd a lábadat ide!

Cat szája teljesen kiszáradt. Ám rettegését leplezendő azonnal támadásba lendült.

– Mit jelent ez az egész? Tudni akarom, miért állítottad össze ezeket a dossziékat! *Ki volt Amanda?*

– Egy nő, akit ismertem.

– Egy nő, aki nagyon közel állt hozzád.

– Igen.

– És meghalt.

– Igen.

Cat a háta mögött megkapaszkodott az íróasztal szélében.

– A halotti bizonyítványa szerint alig pár órával a műtétem előtt halt meg. Nem volt véletlenül donor?

Rövid habozás után a férfi bólintott.

– Akkor miért nem említetted soha? Ki volt ő, Alex? A mindenségit, azonnal mondd meg! Együtt nyaraltatok. Nyilván komoly kapcsolat volt.

– Nagyon.

– Nagyon komoly kapcsolat fűzött egy donorhoz, és soha még csak említést sem tettél róla. Miért?

– Nem számít. Már nem.

Alex közelebb lépett, Cat elhátrált.

– Szerintem nagyon is számít. Különben éppolyan nyíltan beszéltél volna róla is, mint Szikráról vagy Judy Reyesről. Mi az, amit elhallgatsz Amandával kapcsolatban? Hogyan halt meg?

– Cat…

– Válaszolj! *Hogyan halt meg?*

– Agyembólia. Szülés közben.

– Szülés? – Cat rekedt hangja alig volt hallható. – És a kisbaba? Mi van a babával?

– Halva született. A köldökzsinór megfojtotta a fiamat.

– *A fiadat!* – suttogta Cat. – Amanda a feleséged volt?

– Nem házasodtunk össze.

– De ez csak lényegtelen részletkérdés volt, igaz?

– Igaz.

– Szeretted.

– Az életemnél jobban.

Cat szinte öntudatlanul letörölte a szeméből patakzó könnyeket.

– És úgy gondolod, hogy én kaptam meg a szívét.

Alex kitárt karral indult felé, de ő megint elhátrált. Ez felmérgesítette a férfit.

– A fenébe is, ne menekülj előlem! Nyugodj meg és hallgass rám!

– Ó, persze, remek hallgatóság vagyok – mondta a lány, és gúnyosan felnevetett. – És mindent készpénznek veszek. Elhiszek minden egyes szót! – Felzokogott. – Te szemét! Nem velem szeretkeztél! Te Amandával szeretkeztél!

– Hallgass…

– Nem! Elegem van a meséidből! – Ökölbe szorított kezét a halántékára szorította. – Ha belegondolok, milyen rafináltan kiterveltél mindent… Mert kitervelted, igaz? Káprázatos színjáték volt. Az egész. A megismerkedésünk, minden?

– Igen – ismerte el a férfi. – Irene és Charlie Walters jelentkeztek örökbefogadónak. Reméltem, hogy rajtuk keresztül valahogy majd megismerhetlek. Az viszont nem szerepelt a terveim között, hogy Charlie atlantai rokona megbetegszik, sem az, hogy te felbukkansz ott azon a délelőttön.

– Képtelen vagyok elhinni.

– De ott voltál, és én rögtön éreztem… valamit. Te is érezted.

– Szerelem első látásra – húzta el a száját a lány. – Úgy gondolod, Amanda szíve felismert, amikor megláttalak?

– Jézusom – motyogta Alex, és a hajába túrt. – Fogalmam sincs, hogy mit gondolok. Csak annyit tudok, hogy szerelmes vagyok beléd.

– Nem. Te Amandába vagy szerelmes.

– Amit tettem, az…

– Aljasság. Megvetésre méltó hitványság. Szemétség!

– Rendben. Igazad van. Szemét patkány vagyok. Beismertem már rég. – Hosszú másodpercekig a padlót bámulta. Azután felemelte a fejét, és halkan így szólt. – Meg kell értened, mennyire szerettem őt.

Cat szólni sem tudott. Megbénította a felháborodás.

– Amanda erősködött, hogy házasodjunk össze, de én nem akartam a munkám miatt. Amikor kiléptem az ajtón, soha nem tudhatta, lát-e még valaha életben. Az ilyesmi nem tesz jót egy kapcsolatnak. Azt akartam, hogy bármikor szabadon elmehessen, ha megunja a banánt.

Nem sokkal azután, hogy belekerültem a grízbe a kapitányságon, Amanda terhes lett. Először dühös voltam, aztán megijedtem. De az elsöprő erejű optimizmusa hatott rám, és fokozatosan egyre jobban tetszett a dolog. Ha csak rágondoltam, hogy egy új élet fejlődik benne, újra bizakodni kezdtem.

Amikor elért hozzám a hír, hogy vajúdik, rohantam a kórházba, de épp akkor tömegszerencsétlenség történt az autópályán, nem lehetett haladni. Mire odaértem… – Megdörzsölte a szemét. – Az orvos azt mondta, már megállapították az agyhalál beálltát.

Cat szeméből továbbra is patakzottak a könnyek, de már nem volt mérges. Magával ragadta a tragikus történet.

– Odajött hozzám valaki a szervbanktól. Bocsánatot kért, amiért ilyen nehéz pillanatokban zaklat, de felhívta a figyelmemet, hogy Amanda beíratta a jogosítványába, ha bármi történne vele, donor kíván lenni. Ennek ellenére a szerv kiemeléséhez szükség van a legközelebbi hozzátartozó engedélyére, mondta. Amandának nem volt egyetlen élő rokona sem, így nekem kellett döntenem. A nő azt mondta, valakinek igen nagy szüksége lenne Amanda szívére. Minél hamarabb ki kellene emelni a szervet. Úgyhogy, ha megadnám az engedélyt…

Alex hangja elhalt, és Cat tudta, a férfi nincs már vele. Újra ott áll a kórház folyosóján, valósággal megbénítja a fájdalom, és arra kérik, engedélyezze, hogy kivágják szerelmese szívét.

– Öt évig éltünk együtt, és én soha nem adtam meg neki, amire a leginkább vágyott. Vagyis a nevemet. Úgy gondoltam, jobb neki nélküle. Vagy egyszerűen csak túlságosan önző voltam. Tudtam, hogy szeretem, hogy vele és a gyermekünkkel akarom leélni az életemet. De csak akkor jöttem rá, milyen sokat jelent nekem, amikor már nem volt többé.

Ironikus módon épp aznap adtam vissza a jelvényemet. Amanda a rossz emlékű incidens óta győzködött, tegyem meg ezt a lépést. Azt akarta, hogy minden időmet az írásnak szenteljem. Hitt

a tehetségemben. Legalábbis azt mondta – tette hozzá fájdalmas mosollyal. – Miután eltemettem, kiürítettem a lakásunkat, kihajítottam a gyerekholmit, és hónapokig tökrészeg voltam. Csak miután Arnie belépett az életembe, és túléltem az elvonókúrát, jutott eszembe, hogy érdeklődjek a recipiens kiléte után. A transzplantációs ügynökségtől nem tudtam meg semmit, így lassan valósággal a rögeszmémmé vált, hogy kiderítsem, kinek a mellkasában él tovább az ő szíve.

Elolvastam a témáról mindent, amit csak lehetett. Megtudtam, mik a sikeres szervátültetés kritériumai. És ezek alapján felvázoltam magamnak, milyen lehet a recipiens. Ahogyan a regényeim szereplőit alakítom ki magamban.

A te műtétedet világgá kürtölte a sajtó. Minden elképzelhető módszer bevetésével kifaggattam a kórházi személyzetet. És minél tovább kutattam, annál inkább a meggyőződésemmé vált, hogy te kaptad meg az ő szívét.

Épp azt terveztem, hogy felköltözöm Los Angelesbe, hogy megpróbáljak valami módon megismerkedni veled, amikor kiderült, hogy San Antonióba jössz. Azonnal felhurcolkodtam Houstonból. A többit már tudod.

– Azt tudom, hogy alattomos, hazug disznó vagy!

– Amikor megláttalak azon a szúnyoghálón át, mintha gyomorszájon vágtak volna. *Tudtam.* Egyszerűen tudtam, hogy igazam van. És minél több időt töltöttem veled, annál biztosabb lettem benne. Egész sor dologban vagy pontosan olyan, mint ő volt.

– Elég volt! Ezt nem hallgatom tovább.

– Az arckifejezésed is rá emlékeztet. Ugyanazt szereted és utálod, mint ő. Még a humorod, az optimizmusod is ugyanaz.

– Hagyd abba! – Cat kétségbeesetten a fülére szorította a kezét.

– Muszáj volt szeretkeznem veled, Cat. Muszáj volt. Tudnom kellett, hogy lehetséges-e még egyszer elérnem őt. Éreznem őt. Megérintenem őt, csak még egyszer.

– Úristen! – kiáltott fel Cat. Valósággal porrá zúzta ez a vallomás.

– És valóban létrejött valamiféle kozmikus összeköttetés. De vajon Amanda volt az? Vagy te voltál? Ami közöttünk történt, annyira jó volt, hogy lelkifurdalásom támadt, amiért visszaélek a bizalmaddal.

– Bizonyára nem én voltam az első nő, akivel lefeküdtél a négy év alatt.

– Nem. De te voltál az első, akivel lefeküdni jelentett is valamit, akinek az ébredés után is emlékeztem a nevére. Ezért akartam szakítani veled. Nem bíztam többé magamban. Kezdtem beléd szeretni, és ennek semmi köze nem volt Amandához. Nem akartam már tudni, hogy az ő szíve dobog-e a mellkasodban. Felhívtam az ügynökséget, és töröltettem az információkérésemet. Csak annyit tudtam – és mást nem is akartam tudni –, hogy szeretlek.

– És most arra számítasz, hogy elhiszem ezt a halandzsát? Ami pedig ezt illeti… – Heves mozdulattal a földre seperte a dossziékat. – Ugyancsak sokat vesződtél a nagy semmiért. Egyáltalán nem biztos, hogy az ő szívét kaptam meg.

– Kilencvenkilenc százalékig biztos vagyok benne. Nem szorult el a szívem a felismeréstől a többiek közül senkinél sem.

– Ez akkor is csak… – Cat elhallgatott, amikor felfogta, mit is jelentenek Alex szavai. – A többiek? A többi újszíves? Találkoztál velük is? Uramisten! Te vagy az!

– Cat…

A lány támadása meglepetésként érte Alexet. Elveszítette az egyensúlyát, nekiesett a polcnak, a földre lökve jó csomó könyvet. Cat kirohant, becsapta maga mögött az ajtót.

Végigrohant a folyosón, az előszobai asztalkáról felkapta kézitáskáját és Alex slusszkulcsát. Amikor meghallotta a férfi lépteit, még jobban felgyorsított. Kiszáguldott az ajtón, egyenesen Alex sportkocsijához.

– Cat, várj! – kiabált a férfi.

– Hogy engem is megölhess, mint a többieket?

Sebességbe kapcsolt, és csikorgó kerekekkel kilőtt az éjszakába.

ÖTVENNEGYEDIK FEJEZET

Hol a francban lehet az az ostoba ribanc?!

Csak éppen Kiszmet nem olyan ostoba, emlékeztette magát keserűen Küklopsz. Ő volt az a seggfej, aki simán bedőlt a lánynak.

Napok óta azon töprengett, hogyan találhatná meg. Eddig nem jutott eszébe egyetlen épkézláb ötlet sem. Persze az lett volna a csoda, ha bármi az eszébe jut. Az agya működésképtelen volt a sok piától és drogtól.

Kérdezősködött, de csak gúnyos megjegyzéseket kapott, hogy nem tud vigyázni a nőjére. Kiröhögték!

A büdös francba! Meg kell találnia, ha másért nem is, hogy a tekintélyét megőrizze a barátai előtt.

Már az ellenségei is kezdtek tiszteletlenül bánni vele. Még csak ez hiányzott!

Kiszmet nem kapott volna vérszemet, ha nincs az a Delaney tyúk. Tulajdonképpen ő az oka mindennek. Egyszer csak felbukkan a semmiből, és megkavarja a szart Szikra körül.

Szóval egyetlenegy ember van, aki meg tudja neki mondani, hol bujkál Kiszmet meg a kölyke. Pontosabban kettő, de nem hülyült meg, hogy megint összeakaszkodjon azzal a Pierce nevűvel, hacsak nem feltétlenül szükséges.

Feltápászkodott, a kocsma ajtajához tántorgott. Az éjszaka friss, fagyos levegője aztán valamennyire kijózanította.

Megsimogatta egyetlen hűséges haverját, a Harley-Davidsont, felmászott rá, berúgta a dörgő hangú, erős motort, és elszáguldott az éjszakában.

Bill Webster szemére nem jött álom.

Már vagy századszor nézte meg a Melia éjjeliszekrényén álló órát. Éjfél múlt. Lelökte magáról a takarót, és felkelt az ágyból. Nadrágja takarosan összehajtogatva feküdt a széken. Már a sliccét gombolgatta, amikor Melia felült, és álomittas hangon megkérdezte:

– Hová mész?

– Ideje indulnom.

– Most? Nem azt mondtad Nancynek, hogy ma nem mész haza?

– De igen.

– Akkor mire ez a nagy sietség?

– Valamit el kell intéznem.

– Ilyenkor?

– Minél előbb, annál jobb – felelte a férfi titokzatosan, azzal búcsúcsók nélkül, sietve távozott.

Alex szitkozódva nézte, amint kocsija hátsó lámpái eltűnnek a sarkon. Visszarohant a lakásba, és magára kapott pár ruhadarabot. A komód felső fiókjából elővette pisztolyát, egy maréknyi töltényt szórt ingzsebébe, és újra kiszáguldott az utcára.

A motorja persze még mindig a szerelőnél volt. Káromkodott, az órájára pillantott, azután a pisztoly markolatával betörte a szomszéd BMW-jének az ablakát. A megfelelő huzalok összeérintésével pillanatok alatt beindította a kocsit.

A gázra lépve még egyszer megnézte az óráját. Catnek csupán öt perc előnye volt.

Majd később fog sírni. Miután a férfi rács mögött, ő pedig végre biztonságban lesz, akkor majd szabadjára engedi az érzelmeit. Egyelőre a túlélésre kell összpontosítania.

Szóval Alex volt az. Hát persze. Ki más lenne képes ilyen tökéletes bűncselekményeket végrehajtani – amelyekről a hatóságok nem is gondolják, hogy bűncselekmény –, mint egy volt rendőr, aki briliáns bűnügyi regényeket ír?!

Cat megborzongott. Amint hazaér, felhívja Hunsaker hadnagyot. De először haza kell érnie. Fél szeme folyton a visszapillantó tükrön volt. Igaz, hogy elhozta a kocsit, de Alex roppant találékony.

Ó, miért is nem hallgatott Deanre? Billre? Óva intették. Megérezték Alex kétszínűséget. Ő miért nem érezte meg?

Bekanyarodott a kocsifelhajtóra, leállította a motort, kipattant az autóból, és rohant a bejárati ajtó felé. A tornáclépcsőhöz érve kis híján átesett valakin, aki a legfelső lépcsőfokon üldögélt. A lány rémülten felkiáltott.

A váratlan vendég felállt, és karon ragadta.

– Cat! Hol voltál?

A lány majdnem elájult. Először a rettegéstől, azután a megkönnyebbüléstől.

– Jeff! Hála istennek! – A fiatalember zakóujját markolva kapkodott levegő után. – Segítened kell.

– Te jó ég, Cat, hiszen te gyakorlatilag… Hol a ruhád? – dadogta a fiú.

– Hosszú történet ez. – Cat kinyitotta az ajtót, azután kikapcsolta a riasztót. Jeff belépett mögötte a házba, és gondosan becsukta az ajtót. – Fel kell hívnom a rendőrséget – mondta neki a lány. – Alex Pierce az, aki meg akart félemlíteni.

– *Micsoda?!*

– A nő, akit szeretett, meghalt szülés közben. Es ő hozzájárult, hogy kiemeljék a szívét.

Miközben Alex indítékait magyarázta, Cat kiborította kézitáskája tartalmát, Hunsaker névjegye után kutatva.

– Hol a fenében van? Fel kell hívnom a hadnagyot. Ma van az évforduló…

– Tudom. Aggódtam, mert egész nap nem hallottam felőled. Átjöttem, hogy megnézzem, minden rendben van-e, és hogy veled maradjak, ha egyedül lennél.

– Utánam fog jönni, Jeff. Hihetetlenül találékony. És hajthatatlan. El nem tudod képzelni, milyen módszerességgel hajtotta végre a tervét.

Ekkor megszólalt a csengő.

Mindketten megdermedtek.

Valaki határozottan kopogtatott az ajtón.

– Cat? Bill vagyok.

A lány az ajtóhoz szaladt.

Bill Webster belépett és körülnézett.

– Mi folyik itt? Mit keres maga itt, Doyle? Cat, hogy nézel ki?

– Alex Pierce ölte meg azt a három újszívest, és most Cat nyomában van – közölte Jeff.

Bill döbbenten nézett a lányra.

– Honnan tudod, hogy Pierce az? És hol van most?

– Épp tőle jövök. – Mindkét férfi feszengve lesütötte a szemét. Catnek most nem volt rá ideje, hogy zavarba jöjjön. Gyorsan elmondta, mit talált Alex bezárt szobájában. – Így most már minden érthető – tette hozzá. – Biztosan röhögött a markába, amikor megkértem, segítsen felkutatni

az üldözőmet. Elejtett pár adatot Szikrával kapcsolatban. Úgymond „megtalálta” Paul Reyest, és teljesen feleslegesen szörnyű megpróbáltatásnak tette ki ma a szerencsétlen embert és a családját.

– Ki is ez a Reyes? – kérdezte Bill.

Cat röviden beszámolt Fort Worthben tett látogatásáról. A férfiak döbbenten hallgatták, mire nem volt képes Alex, hogy félrevezessen mindenkit.

– Á, itt van! – tartotta fel a lány Hunsaker névjegyét, és a telefonért nyúlt.

– Majd én elintézem, amíg átöltözöl – ajánlotta Jeff.

– Kösz. – Cat a hálószobája felé indult, de Bill elébe állt.

– Cat, barátok vagyunk még? Meg tudod bocsátani nekem Meliát? – kérdezte halkan.

A lány elmosolyodott. Nem először tapasztalta meg, hogy ha az ember élete veszélybe kerül, hirtelen sok minden átértékelődik, és világossá válik, mi az, ami igazán fontos.

– Nem tőlem kell bocsánatot kérned, Bill. És természetesen barátok vagyunk. – Ekkor eszébe jutott valami, és elkerekedett a szeme. – Tulajdonképpen mi szél hozott ide ilyenkor?

Mielőtt Webster felelhetett volna, Jeff jelentette, hogy Hunsaker már úton is van.

– Velem maradtok, amíg ideér?

– Természetesen – válaszolt a két férfi szinte kórusban.

Cat köszönetet mondott, és visszavonult a hálószobájába.

Dr. Dean Spicer kilépett hotelszobájából.

Egy lélek sem járt ilyenkor a folyosókon. Egyedül volt a liftben is. Miközben áthaladt az előcsarnokon, megállapította, hogy egyetlen alkalmazott van a recepciós pultnál, ám épp bóbiskol. Így nem is láthatta őt.

Éjfél után érkezett San Antonióba. A hotelba érve megpróbálta felhívni Catet, de a lány nem vette fel a telefont. Rövid töprengés után úgy döntött, nem hagy üzenetet a rögzítőn.

Fogalma sem volt, a lány hogyan fogadja majd. Amikor legutóbb beszéltek, és ő elmondta, amit Pierce-ről és a houstoni lövöldözésről kiderített, Cat egyszerűen lecsapta a telefont. Ha Pierce-ről volt szó, a lány csak a szívére hallgatott.

De hát a nők már csak ilyenek.

Jobb is, hogy nem érte el Catet telefonon. Legalább meglepetésként éri majd a látogatása. Bár nem kellene, hogy így legyen. Hiszen ma van a műtét évfordulója.

Az utca sötét volt és csendes.

Küklopsz egy tölgyfa árnyékában állította le a motorját. Rögtön felismerte a Cat Delaney kocsifelhajtóján álló autót. Pierce-é. Egy másik kocsi is parkolt a ház előtt. Odabenn világos volt.

– A francba!

Mostanában semmi sem úgy alakul, ahogyan ő szeretné. Hülyeség lenne berontani, amíg itt van a csaj zsaru haverja.

Törte a fejét, mitévő legyen, amikor egy ismeretlen férfi lépett ki az ajtón. Körülnézett. Küklopsz a lélegzetét is visszatartotta, de észrevétlen maradt a fa árnyékában. A férfi odasietett Pierce kocsijához, és bevitte a garázsba. Amikor kijött, lehúzta a súlyos billenőajtót. Azután a másik autóhoz szaladt, beült és elhajtott.

Küklopsz meghányta-vetette magában a különös eseményt. Végül is nem lehet biztos benne, hogy az a kocsi Pierce-é. Csak azt látta, hogy Pierce vezeti. Attól még lehet a csajé is.

És talán Pierce-en kívül mással is kavar. Különben az a faszi miért osonna így el a házból ilyenkor? És most a csaj vajon egyedül maradt?

Küklopsz otthagyta motorját a fa alatt, gyalog indult a ház felé.

*

Cat úgy érezte, le kell mosnia magáról Alex illatát, érintését, egész valóját. Sóhajtva merült el a forró vízben, fejét a kád peremének támasztotta. Legszívesebben ugyanígy elmerült volna a bánatában is, de most még nem engedhette meg, hogy érzelmei a felszínre törjenek. Most tárgyilagosnak kell lennie, érzéketlennek, keménynek, könyörtelennek, amilyen Alex is volt.

Szívtelennek, tette hozzá cinikusan.

Lehunyta a szemét, de hiába, egyre csak Alexet látta maga előtt – ahogyan szeretkezik, ahogyan lelkesen a munkájáról beszél, ahogyan Amanda iránti szerelmét ecseteli.

Cat annyira elmerült keserédes gondolataiban, meg sem hallotta, amint nyílik a fürdőszoba ajtaja. Voltaképpen ha nem érzi meg az arcát végigsimító enyhe légáramot, ki sem nyitotta volna a szemét.

Amikor mégis megtette, teste megfeszült, a hirtelen mozdulattól habfürdős víz loccsant a fürdőszoba kövére.

– Mi az?

A döbbenettől szólni sem tudott többet. Tágra nyílt szemmel bámulta, amint a kéz felemeli fésülködőasztaláról a hajszárítót, bedugja a konnektorba, majd bekapcsolja. A halk zümmögő hang szinte betöltötte a helyiséget.

– Sajnálom, Cat. – A szomorú mosoly láttán megfagyott ereiben a vér. – Hamarosan tragikus kimenetelű baleset helyszíne lesz ez a szép fürdőszoba.

ÖTVENÖTÖDIK FEJEZET

– A rohadt életbe!

Alex öklével a BMW volánjára csapott. Ilyen istenverte pechet – ellopni egy autót, amelyiknek üres a tankja.

Eltekerte a kormányt, amint a kocsi a leállósávba gurult, kivágta az ajtót, kiugrott, és rohanni kezdett. Megérdemli a hülye nagyképű szomszédja, hogy ellopják a flancos járgányát.

Gyér volt a forgalom. Alex intett ugyan az elhaladó járműveknek, de nem igazán hitte, hogy bárki megállna neki. Nem látszott valami megbízhatónak – fésületlen hajjal, borostásan, nyitott, betűretlen inggel.

Elérte a kijáratot, lekanyarodott, és miközben lába gépiesen mozgott, magában számolgatta, mekkora távolság választja még el Cat házától.

Nem is mert rágondolni, mi fogadja majd, ha nem ér oda idejében.

Az éjszaka közepén arra riadt fel, hogy megtalálta a rejtély megoldását. A bonyolult sakkjátszma egy kulcsfigurája mindvégig hiányzott. Az az üres hely most oly szembeszökőnek tűnt. Miért is nem vette észre, mielőtt három ártatlan embernek meg kellett halnia? Átkozta ostobaságát. Az összefonódó életek e szövevényében mindenki jelen volt, nyomon követhető volt, egyetlenegy személyt kivéve.

– Ne halj meg, Cat! Az istenért, nehogy te is meghalj nekem!

– Miért csinálod ezt? Nem értem.

– Dehogynem. Áramütés okozza a halálodat. Sajnálatos baleset, akár a többi.

– Ezúttal nem fogod megúszni. Hunsaker hadnagy hamarosan ideér.

Jeff Doyle elmosolyodott.

– A pontos időt hívtam fel, nem a rendőrséget.

– Bill…

– Megérkezése váratlanul ért ugyan, de megtaláltam a módját, hogy megszabaduljak tőle. Javasoltam, távolítsa el a kocsiját a ház közeléből, hogy amikor Pierce jön kinyírni téged, ne tudja meg, hogy nem vagy egyedül.

– Nagyon okos.

– Ó, igen. Megtanultam, hogyan tüntessem el a nyomokat. Amikor Bill visszaér, én épp telefonálni fogok, bosszúsan tudakolom majd, hol késlekedik Hunsaker. Idővel aggódni kezdünk érted, és a keresésedre indulunk. Megtaláljuk a holttestedet. Hangosan töprengek majd, hogy úgy látszik, annyira felzaklatott Pierce árulása, hogy meggondolatlanul a hajszárítóért nyúltál. Webster biztosan egyetért. Látta, mennyire megrázott téged a felismerés, hogy a szeretőd meg akar ölni.

– Amit Alex persze tagadni fog.

– Kétségkívül. De a gyanú rögtön ráterelődik a másik három esettel kapcsolatban is, ha megtalálják nála azt a rengeteg terhelő bizonyítékot. Köszönöm, hogy elmesélted a titkos szobáját, Cat. Úgy látszik, gondosan dokumentálta azokat az interjúkat.

– Miféle interjúkat?

– Meginterjúvolta az újszíveseket. Igazán nagy hatást tud gyakorolni az emberekre. Mindhárman megemlítették, milyen hízelgőnek találták, hogy az ő segítségüket kérte egy új könyvhöz

végzett kutatómunkában. Mr. Pierce nagyon okos, és egyenesen elbűvölő. Egyikük sem vette észre, hogy valójában Amanda szívét keresi. Még én magam is bedőltem neki. Mármint amíg rá nem jöttem, hogy élete párja donor volt. Hát most remek bűnbak lesz belőle. – Jeff eltűnődött. – Voltaképpen azonos célt tűztünk ki, Mr. Pierce és én.

– Te is ismerted Amandát?

– Cat, Cat – mondta a férfi feddő hangsúllyal. – Hová tűnt a fantáziád? Még mindig nem jöttél rá? Szégyelld magad!

Ha habzó szájjal őrjöng, a lány nem félt volna tőle ennyire. Ám a hűvös logika, a lágy hang az őrületnek sokkal veszélyesebb válfajára mutattak.

– Rám szokás szerint senki nem fog gyanakodni – folytatta a fiatalember. – Te is mindenért Meliát okoltad, eszedbe sem jutott, hogy én állhatok a problémák hátterében. Én szivárogtattam ki az O'Connor-sztorit Ron Truittnak. És én voltam az, aki Küklopsz néven bemutatkozva beadtam neki azt a maszlagot rólad. Aggódtam is, hogy felismeri a hangomat, amikor Webster felhívatott az irodájába bennünket, de persze senkinek nem tűnt fel, hogy nem szóltam egy szót sem, amíg Truitt ott volt. – Félrehajtott fejjel elmosolyodott. – Miután ennyi problémád támadt, szakmai és magánjellegű egyaránt, igazán nem csoda, hogy feszült idegállapotba kerültél a műtéted évfordulóján.

Én pedig elköltözöm az ország másik csücskébe, szerzek valami állást, és megint beolvadok a háttérbe. Szinte bármilyen szerepet el tudok játszani, bárminek ki tudom adni magam. Nagyon jól alkalmazkodom. Nagyon átlagos vagyok. Nagyon feledhető. Az emberek szinte észre sem vesznek. – Szemében csendes vágyakozás csillant. – Csak Judy gondolta, hogy különleges vagyok.

– Judy? Judy Reyes? Te voltál a szeretője!

– Á, hát rájöttél végre! Igen, én vagyok az a névtelen ember, aki elmenekült az elől a kretén elől. – Szemébe hirtelen könnyek gyűltek. – Agyonütötte őt egy baseballütővel.

– Hogyan tudtál elmenekülni?

– Az a barom csak állt ott, és bámulta, hogy mit tett. Mintha transzba esett volna. Nem is törődött velem. Felkaptam a ruhámat, és futottam. Tudtam, hogy Judyn már nem segíthetek. Tudtam, hogy halott. Éreztem a halálát, mintha csak én magam haltam volna meg. – Mellkasa vadul zihált, ahogy felidézte azt a végzetes Fort Worth-i délutánt. – Judy nagyon vallásos volt, mélyen beleivódott a hispán kultúra. A férje pontosan tudta, hogyan érezne a teste feltrancsírozásával kapcsolatban.

– Judy nem helyeselte volna a szervadományozást – mondta Cat.

Beszéltetnie kell Jeffet, hogy Bill még idejében visszaérjen. Szeme a helyiséget pásztázta, kereste a menekülés módját, valami fegyvert, hogy megvédhesse magát. Amíg azonban Jeff a víz fölött tartja a zümmögő hajszárítót, ő megmozdulni sem mer.

– A puszta említése is megbotránkoztatta volna – felelte a fiatalember. – És ezt Reyes tudta. A szervek odaadományozásával büntetett meg bennünket, amiért szerettük egymást. Megcsonkíttatta őt, hogy az örökkévalóság végezetéig szenvedjünk. És mindaddig sújt bennünket az átok, amíg le nem állítom Judy szívét.

– Azzal, hogy megölöd a recipienst.

– Igen – bólintott a férfi. – Mindaddig, amíg a szíve dobog, a lelke gyötrődik. A sírja felett állva megesküdtem rá, hogy megszabadítom az átoktól, hogy békében nyugodhasson. Úgyhogy meg kellett ölnöm azt a fiút.

– A memphisi fiatalember! Hogyan találtál rá?

Jeff vállat vont, mintha ez lett volna az egészben a legkönnyebb.

– Elhelyezkedtem egy transzplantációs ügynökségnél. Pillanatok alatt kiderítettem, milyen OSZEK-számot kapott Judy szíve, és a nyomok elvezettek a fiúhoz.

– Akkor, ha megtetted, amit megígértél Judynak, miért ölted meg a másik kettőt? És miért akarsz megölni engem is?

– A számítógép is hibázhat, hiszen ember kezeli. És ha véletlenül összecserélték a számokat? Nem vállalhatok ekkora kockázatot.

– Szóval elhatároztad, hogy elteszel láb alól mindenkit, aki aznap kapott szívet.

– Csak így lehetek biztos benne, hogy teljesítettem a küldetésemet.

Cat nagyon igyekezett leplezni egyre fokozódó rémületét.

– És miért várod meg minden alkalommal az évfordulót?

– Judy nagyon szerette a rendszerességet, a rítusokat. Ő így akarná.

– Te tényleg azt hiszed, hogy Judy büszke lenne rád, amiért meggyilkoltál három embert?

– Azt akarná, hogy újra egyesítsem őt a szívével. És én épp ezt teszem. – Letörölte kibuggyanó könnyeit. – Túlságosan szeretem ahhoz, hogy a lelkét gyötrődni hagyjam. Igazán sajnálom, hogy meg kell halnod, Cat. Nagyon kedvellek. De egyszerűen nincs más megoldás. – Megcsókolta ujjai hegyét, majd Cat mellkasához szorította őket. – Nyugodj békében, Judy, szerelmem! Örökké szeretni foglak.

Cat megragadta Jeff jobb karját, épp abban a pillanatban, amikor balja elengedte a hajszárítót. A lány felsikoltott.

A fények kihunytak.

A hajszárító a kádba zuhant, de mindössze annyi kárt csinált, hogy némi vizet a padlóra locscsantott.

Jeff csalódottan, döbbenten felkiáltott.

Cat megpróbált kiszállni a kádból, de a fiatalember visszalökte, és a fejét a víz alá nyomta.

A lány keményen küzdött, csapkodott, karmolt, rúgott. De Jeff nem engedett. Cat ösztönösen sikolyra nyitotta a száját. Azonnal megtelt fürdővízzel.

És ekkor, hirtelen szabad volt. Kiemelte fejét a vízből, zihálva, hörögve köhögött, levegő után kapkodott.

– Cat? – Ez Alex hangja volt.

– Jól vagyok.

A férfi lerántotta a fürdőszoba kövére Jeffet, akinek semmi esélye nem volt vele szemben.

– Te rohadt tetű, ha bántani merted őt… – Alex szavai meglepetést és fájdalmat egyaránt kifejező nyögésbe fúltak.

– Cat jól van? – Bill állt az ajtóban.

Lángnyelv csapott ki Alex pisztolya csövéből. A dörrenés visszhangot vert a helyiség falain. Bill hang nélkül a földre rogyott. Alex dühödten felüvöltött.

Mostanra Cat szeme hozzászokott a sötétséghez. Látta, hogy Jeffnek sikerült valahogy megkaparintania Alex fegyverét, amelyért most heves küzdelem dúlt.

Cat nagy nehezen átmászott a porcelánkád csúszós peremén. Puszta kézzel támadt Jeffre, karmolta, ütötte, ahol érte.

A fiatalember felordított fájdalmában, elengedte a pisztolyt, amelyet Alex rögtön a füle mögé szorított, miután gyors mozdulattal hasra fordította, és lovaglóülésben elhelyezkedett a derekán.

– Lőjön le! – zokogta Jeff. – Cserbenhagytam Judyt. Meg akarok halni.

– Ne kísértse az Istent!

Cat megkerülte őket, az ajtóhoz támolygott.

– Bill? – A férfi ingmellén terjedő folt éjfeketének látszott. – Jaj, istenem, ne! Ne! – nyöszörgött a lány, és térdre rogyott.

Annyira remegett, hogy képtelen volt újra felállni. Elmászott az éjjeliszekrényig, lerántotta róla a telefont, és tárcsázta a 911-et.

Azután visszamászott Billhez, és megragadta a kezét.

– Rögtön itt lesz a segítség – kiáltotta Alexnek, és maga is meglepődött, mennyire gyenge a hangja.

– Hogy van Webster? – kérdezte a férfi.

– Nem mozdul.

– Jézusom! – mordult fel Alex. – Meglehet, még egy gyilkosság került a bűnlajstromodra, Doyle.

A közeledő szirénák vijjogásánál Cat még életében nem hallott kellemesebb hangot. Billhez hajolt.

– Tarts ki, Bill! Hallasz engem? Itt a segítség. Minden rendben lesz.

A férfi nem reagált, de Cat remélte, azért érzi, hogy itt van mellette. Hunsaker hadnagy rontott be elsőként a házba.

– Mi van a lámpákkal?

– A biztosítékdoboz a spájzban van – kiáltotta Alex. – Csapja fel a főkapcsolót!

– Jöjjenek a hálószobába! – szólt ki Cat. – Egy embert mellbe lőttek.

Másodperceken belül kigyúltak a fények. A hálószoba ajtaján Hunsakerrel együtt két mentős nyomakodott be.

A hadnagy előkapta fegyverét.

– Oké, Pierce. Körül van véve! Jöjjön ki feltartott kézzel!

– Mi a fenét beszél maga? – kiabált ki Alex.

– Nem Alex. Ő fogta el… – Cat torkán egyszerűen nem jött ki több hang, ezért a nyitott fürdőszobaajtóra mutatott.

Az egyik mentős megkocogtatta a vállát.

– A barátja elég rossz állapotban van, asszonyom. Engedjen oda hozzá, hogy segíteni tudjunk neki!

– Helyre fog jönni?

– Megtesszük, ami tőlünk telik.

Hunsaker óvatosan összehúzva magát megközelítette a fürdőszobát. Két kézzel tartotta maga előtt a pisztolyát.

– Dobja el a fegyverét, Pierce!

– Boldogan, maga idióta! Ha mostantól maga tartja sakkban őt.

– Ki az ott a földön?

– Jeff Doyle.

– Ő az a mocsok, aki felhívta a pontos időt, és úgy tett, mintha velem beszélne?

– Szóval még figyelték Cat telefonját? – kérdezte Alex.

– Úgy ám. És piszok jól tettük. Egyébként ki ez a kis gennyláda?

– Hosszú történet ez. Bilincselje meg, és olvassa fel neki a jogait!

– Na várjunk csak, Pierce! Nem maga mondja meg nekem, kit tartóztassak le! Én magáért jöttem.

– Tegye, amit mondtam! – vetette oda Alex, és félretolta az útjából Hunsakert.

Megkerülte a mentősöket, akik teljes erőbedobással dolgoztak. Cat dermedten állt, bámulta őket. Alex felkapta a lány köntösét az ágyról, és ráterítette. Azután átölelte, magához szorította.

– Jól vagy?

Cat bólintott.

– Biztos?

– Igen. Csak félek. Bill…?

– Még él, azt hiszem. – Gyengéden megfogta a lány vállát, felemelte a fejét, és a szemébe nézett. – Baromi bátor voltál. A fickó engem is lelőhetett volna. Köszönöm.

Cat minden ízében reszketett.

– Nem vagyok bátor.

– Egy frászt nem. – Megint magához szorította a lányt. – Ha bármi történt volna veled… – Forró csókot lehelt a homlokára. – Szeretlek, Cat.

– Tényleg, Alex? – mormolta a lány. – Tényleg *én* vagyok az, akit szeretsz?

ÖTVENHATODIK FEJEZET

– És mit mondott? – kérdezte Dean. Bólintással megköszönte a stewardessnek a második whiskyt.

– Semmit – felelte Cat. – Akkor érkeztél. Teljes volt a káosz. Alex és én nem tudtunk ezután már négyszemközt beszélni.

– Úgy terveztem, megleplek egy üveg pezsgővel, és koccintunk a második életedbeli negyedik születésnapodra – mondta a férfi. – Ehelyett, amikor odaértem, azt kellett látnom, hogy a házat rendőrautók veszik körül, és épp egy testet emelnek be a mentőautóba. Halálra rémültem.

A lány az üléstámlának támasztotta a fejét.

– Olyan fáradt vagyok. Nem akarok többet beszélni róla. De muszáj. Ha kibeszélem magamból, végre megnyugszom majd. – Pár pillanatnyi tűnődés után hozzátette: – Megtanultam, nem jó a kellemetlen emlékeket magunkba fojtani. Sokkal jobb megoldás kiengedni, kielemezni őket, megbirkózni velük, aztán eltemetni őket örökre.

– Ki szórta eléd a bölcsesség eme gyöngyszemeit? – kérdezte gunyoros hangon a férfi. – Vagy ne is kérdezzem?

– Megígérted, Dean – hunyta le fáradtan szemét a lány. – Semmi Pierce-ócsárlás.

– De csak kelletlenül adtam be a derekam. – Italába kortyolt. – Van itt még pár momentum, ami nem egészen világos számomra. Azt mondod, Bill ugyanakkor ért vissza a házhoz gyalog, amikor Alex befutott.

– Igen. Bill figyelmeztette Alexet, hogy mindent tudunk róla, és hogy ő és Jeff meg fognak védeni engem. Alex megmondta neki, hogy nem tőle kell megvédeni, és elmagyarázta, hogy Jeff volt Judy Reyes szeretője. Felhívta Bill figyelmét, hogy Jeff kocsijának nyoma sincs az utcán. Nyilván elrejtette valahol, hogy senki ne tudja meg, hogy a házamban van. Alexnek sikerült meggyőznie Billt, aki megkérdezte, miben segíthetne. Nagy vigyázva körbejárták a házat, bekukucskáltak az ablakokon. És amikor Alex meglátta, hogy Jeff a kád fölött tartja a hajszárítót, hátrarohant, bemászott a konyhaablakon, megkereste a biztosítékszekrényt, és lecsapta a főkapcsolót. Szerencsére látta már korábban is a biztosítékszekrényt, így nem kellett sokat keresgélnie. – Cat arról nem számolt be, milyen körülmények között osont be hozzá Alex kétszer is.

– Hála istennek! Még egy másodperc és…

– Ne is mondd! – borzongott Cat. – Szegény Bill! Reggel bementem hozzá. Még mindig az intenzíven van, és nagyon gyenge, de helyre fog jönni. Nancy el sem mozdul mellőle.

– Hogy került oda hozzád az éjszaka kellős közepén?

– Támadt egy remek ötlete a *Cat kicsinyei*vel kapcsolatban – hazudta Cat. Végül is Deannek semmi köze Websterék magánéleti problémáihoz.

A golyó csodával határos módon úgy haladt át Bill testén, hogy egyetlen létfontosságú szervet sem talált el. Bill sokkos állapotba került, jelentős volt a vérveszteség, és ott éktelenkedik a testén a golyó ütötte két sebhely, de a gyógyulás tökéletes lesz.

Reggel megkérte a nővért, hadd maradjon egy percre kettesben Cattel. Megköszönte neki, hogy olyannyira megszégyenítette, hogy végre véget vetett a Meliához fűződő kapcsolatának.

– Szeretem Nancyt. Az ő szerelme és támogatása nélkül… – Elhallgatott, mintha a beszéd minden energiáját kimerítette volna. – Carla haláláig csodálatos volt az életünk. Mintha nem is érhetett volna el bennünket a szenvedés, amit mások megtapasztalnak. Amikor őt elveszítettük,

rá kellett jönnünk, hogy nem így van. Nem tudtam túltenni magamat rajta. Keresni kezdtem valamit, ami enyhítené a fájdalmat. Ostoba fejjel végül egy közönséges kapcsolatban találtam magam, egy olyan nő mellett, aki mindenben szöges ellentéte a feleségemnek. Úgy éreztem, nem érdemlek jobbat. Büntettem magamat, amiért képtelen voltam megvédeni Carlát a haláltól.

Melia addig nyaggatott, míg állást nem adtam neki a WWSA-nél. Aztán ragaszkodott hozzá, hogy a *Cat kicsinyei* stábjában dolgozhasson. A többit tudod. Azon az éjszakán, amikor rajtakaptál bennünket, mondtál valamit, ami észre térített. Tegnap éjszaka pedig rájöttem, itt az idő, véget kell vetni ennek. Amikor végre meghoztam a döntést, alig vártam, hogy kívül legyek az ajtón. Rögtön hozzád hajtottam, hogy megmondjam neked, megmentetted azt, ami a világon a legfontosabb számomra – a családomat. Köszönöm.

– Háláld meg azzal, hogy gyorsan meggyógyulsz. Neked és nekem rengeteg dolgunk van még. – Cat megcsókolta a férfi homlokát.

Kinn a folyosón Nancy lépett hozzá, és megölelte.

– Köszönöm, Cat.

– Ugyan mit? Ha én nem vagyok, Billt nem érte volna golyó.

– Mindent elmondott nekem. És én megbocsátottam. De vajon te meg tudsz-e bocsátani nekem? Én… én azt hittem…

– Nem számít – vágott közbe Cat. – Nagyra értékelem, hogy a barátomnak nevezhetlek. Számíthatok rád továbbra is a *Cat kicsinyei*vel kapcsolatban?

– Természetesen. Újra munkához látok, amint Bill talpra áll.

Dean szavai visszatérítették Catet emlékei közül a jelenbe.

– Úgy tűnik, Webster és Pierce megalapították az egymást kölcsönösen csodálók egyesületét.

Cat felnevetett.

– Pedig kezdetben egyáltalán nem kedvelték egymást. Alex szörnyen érezte magát, amiért hagyta, hogy Jeff elvegye a fegyverét. Bill egy legyintéssel elintézte a bocsánatkérését. Ha a konyhában marad, ahogy Alex utasította, nem került volna a golyó útjába.

– És mi lett ezzel a Doyle nevűvel?

Cat végignézte, ahogy a megbilincselt Jeffet elvonszolják, és begyömöszölik egy rendőrautóba. Még mindig iszonyú nehéz volt számára az érzékeny, szorgalmas fiatalembert összekapcsolni egy hidegvérű gyilkossal.

– Amikor a rendőrség átkutatta a lakását, vázlatkönyvek és régi újságok olyan tárházát találták meg nála, hogy azzal Alex dossziéit egy napon sem lehet említeni. Nyilvánvalóan megszállottként dolgozott terve megvalósításán Judy Reyes halála óta. Alex azt mondja, a vád ellene három rendbeli előre megfontolt szándékkal elkövetett emberölés, és két rendbeli emberölési kísérlet lesz. Élete hátralevő részét rács mögött fogja tölteni. – Rövid tűnődés után hozzátette. – Az összesen három.

– Három mi?

– Három ember van rács mögött. Jeff, Paul Reyes és Küklopsz.

– Küklopsz. Őrület, hogy alig pár saroknyira a házadtól tartóztatták le. Kíváncsi lennék, mit akarhatott.

– Semmi jót, az biztos – felelte Cat. – Ráadásul vad verekedésbe keveredett a rendőrökkel, az egyiket meg is sebesítette, úgyhogy egy kis hatósági közeg elleni erőszak is kinéz neki. Nem lennék most Georgie baba helyében. – Elmosolyodott. – Hála istennek, hogy Patricia és Michael végleg megszabadultak most már tőle. Képzeld, Patriciát felvették tanulónak egy ékszerkészítő céghez. Így rendesen keres, és közben még a tudását is tökéletesíti. És Michael rengeteget változott, amióta nem keseríti meg Küklopsz az életét.

– És mi a helyzet Reyesszel?

Cat mosolya elhalványult.

– Nagyon sajnálom szegényt és a családját is. A nővére olyan hálás volt, amikor felhívtam, és megmondtam neki, hogy nem a testvére ölte meg azt a három embert.

Amikor az intézetben voltunk, Reyes nem fenyegetett, hanem figyelmeztetni akart engem. Jeff a rendőrségen azt vallotta, hogy ő küldte el Reyesnek az újságkivágásokat. Tudatni akarta Reyesszel, ő igenis tesz róla, hogy ne sikerüljön a férj ördögi terve, amellyel meg akarta büntetni a szerelmeseket. Jeffnek eszébe sem jutott, hogy azok a cikkek végül az én postaládámba kerülnek.

Labilis szellemi állapota ellenére Reyes felfogta, mit jelentenek. A jó ég tudja, hogyan jutott arra a következtetésre, hogy a tévésztár Cat Delaney kapta meg a felesége szívét. Mindenesetre az újságkivágások jelentőségét felismerve meggyőződésévé vált, hogy én leszek a következő áldozat. Mint ahogy Alexnek is.

Alex is állandóan körülöttem ólálkodott – mert meg akarta menteni az életemet. Reyes is eljött San Antonióba, hogy szemmel tartson. Gondolom hazáig követett a tévéállomástól, így derítette ki az otthoni címemet. Tegnap írtam neki egy levelet. Megköszöntem, amit értem tett. – Cat összekocogtatta ásványvizében a jégkockákat. – Mennyi tragédia származott abból az egyetlen, négy évvel ezelőtti napból.

– És mennyi jó – fogta meg Dean gyengéden a kezét.

– Azok az emberek értelmetlenül haltak meg, Dean.

– De addig is meghosszabbította életüket az új szív. Érdemes volt alávetniük magukat a szívátültetésnek. Ha újra kezdhetnék, ugyanígy döntenének. Mi csak ennyit tudunk tenni – időt adunk a páciensnek. Utána már a sors veszi kezébe az irányítást. Egyikünk sem láthatja előre, és meg sem változtathatja.

– Mindez igaz. Itt fenn tudom – kopogtatta meg a halántékát. – De itt még fel kell dolgoznom – tette kezét a mellkasára.

– És mi lehetne erre jobb helyszín a magánstrandodnál? – Hüvelykujjával megsimogatta a lány kézfejét. – Örülök, hogy megint a közelemben leszel. Hiányoztál.

– Vissza fogok menni, Dean. A *Cat kicsinyei* sugárzása szünetel, amíg új munkaerőt nem találok, de korántsem lezárt ügy. Sőt, megpróbáljuk majd más városokban is leadatni – tette hozzá izgatottan. – Csak pár hétig pihenek Malibuban, aztán megyek vissza.

– És ő? Hogyan illik ő a képbe?

– Alex. – Ajka szinte öntudatlanul mondta ki a nevet. Sóvárgás hullámzott át rajta. A férfi az életét kockáztatta, hogy az övét megmentse. Ezt soha nem fogja elfelejteni.

De azt sem fogja elfelejteni neki, hogy visszaélt a bizalmával.

Egész kapcsolatuk egy hazugságon alapult. Vajon az is hazugság volt, amikor azt mondta, hogy szereti? Egyetlenegy mód volt rá, hogy eloszlassa a kételyeket.

– Valamit meg kell tenned nekem, Dean.

– Kívánságod számomra parancs – hajtotta meg fejét mosolyogva a férfi.

– Ne tréfálj! Nem fog tetszeni. – Nagy levegőt vett. – Tudni akarom, én kaptam-e meg Amanda szívét.

Dean döbbenten meredt rá.

– Tudom, azt mondtam, semmit nem akarok tudni a donoromról. Ez így is van. Hacsak nem Amanda az. Akkor viszont tudnom kell.

– Cat…

A lány felemelt kezével intette csendre.

– Akárhogy is, muszáj kiderítened.

– És ha nem mondom meg az igazságot, hogy megkíméljelek a további fájdalomtól?

– Nem fogsz hazudni nekem.

– Hogyan lehetsz ebben ennyire biztos?

– Mert négy évvel ezelőtt volt bátorságod egyenesen a szemembe mondani, hogy valószínűleg nincs már sok időm hátra. – Szemébe könnyek gyűltek. – Mindig megmondtad az igazságot, akármilyen kellemetlen vagy fájdalmas volt is. Most éppoly brutálisan őszintének kell lenned velem, mint amikor megmondtad, hogy haldoklom.

– És nélküle élni le az életedet, ez egyenrangú lenne számodra a haldoklással?

– Csak az lenne annál is rosszabb, ha vele élnék, és folyton azon tűnődnék, valóban engem szeret-e, vagy valaki mást bennem.

ÖTVENHETEDIK FEJEZET

Valami arra késztette Catet, hogy nézzen fel a házra, pontosan abban a pillanatban, amikor Dean a teraszkorláthoz lépett, és leintegetett neki. Ő visszaintett, és épp újra a tenger felé akart fordulni, amikor még egy alak jelent meg a teraszon. Mondott valamit Deannek; a két férfi kezet rázott. Dean újra leintett neki, azután eltűnt a házban.

Cat legszívesebben azonnal odaszaladt volna a férfihoz, de fegyelmezte magát, és tekintetével kísérte útját lefelé a meredek fal mentén kanyargó lépcsősoron. Amikor lelépett az utolsó fokról a fövényre, cowboycsizmája bokáig süllyedt a homokba, de ő, úgy tűnt, észre sem vette. A lányt nézte, csak rá figyelt, mint ahogy Cat sem tudta a szemét levenni őróla.

– Szia.

– Szia.

Sokáig fürkészték egymást. Végül Cat törte meg a csendet.

– Erre a környékre csak a helybelieknek van bejárásuk. Hogyan jutottál be?

– Bevetettem a meggyőző erőmet.

– Működött.

– Itt vagyok. És rendkívül dühös is vagyok, mert Spicer nyitott ajtót.

– Nem akartam egyedül lenni, hát itt maradt velem. Csak mint barát.

– Ő is ezt mondta. – Kihúzta magát, és arrogáns hangon folytatta: – Nos, a tegnapi volt az utolsó éjszaka, amit veled töltött – barátként is. Mától én alszom nálad. Ez lesz az első, több ezer ilyen éjszaka közül.

– Ó, valóban?

– Valóban. Nem mondhatsz nemet, Cat. Adtam neked időt, hogy mindent átgondolhass. Kitartottam három hosszú hétig, és mind a huszonegy nap maga volt a pokol.

– Írni tudtál?

– Írtam, mint az őrült. Éjjel-nappal. Megállás nélkül. Amíg be nem fejeztem.

– Befejezted a könyvet?

– Mind a hatszázharminckét oldalt. Már át is küldtem a kéziratot Arnie-nak. Tegnap telefonált, azt mondta, ilyen jót még nem olvasott tőlem. – Elkapott egy szélfútta vörös fürtöt. Tűnődve morzsolgatta két ujja között. – Arnie tudni akarta, mi ütött belém, hogy belevettem egy szerelmi szálat a regénybe.

– És mit mondtál?

– Hogy megszállt az ihlet. – A lány szemébe nézett. – Nem tudtam volna szerelmes történetet írni, ha nem találkozom veled, Cat. Azt hittem, énemnek az a része meghalt Amandával együtt. Tévedtem. – Kezébe vette a lány kezét. – Ha kell, addig kergetlek, míg a puszta kimerültségtől meg nem adod magad. Cat Delaneyvel akarok lenni ma, holnap és negyven év múlva is. Azt sem bánom, ha egy csimpánz szívét ültették beléd. Szeretlek, Cat. És amit tettem… – Elfordította a fejét, tekintete a távolba révedt. – Valahogy soha nem zárult le igazán az életem Amandával. Soha nem tudtam bocsánatot kérni tőle, amiért olyan önző disznó voltam, és nem vettem feleségül. Nem tudtam megköszönni neki mindazt, amit értem tett. Nem tudtam meggyászolni vele együtt a fiunk elvesztését. – Lehunyta a szemét, azután a lányra nézett. Minden magabiztossága, pimaszsága köddé vált. – Soha nem tudtam elbúcsúzni tőle, Cat. El akartam búcsúzni tőle.

– Megértelek – felelte a lány fojtott hangon. –Voltaképpen azt hiszem, nagyon szerencsés vagyok, hogy olyan férfi szeret, aki egyszer már megismerte az igazi szerelmet.

Alex megcsókolta a kezét.

– Meg tudsz nekem bocsátani?

– Szeretlek.

A férfi a lány ajkára hajolt, de szeme sarkából mozgást észlelt, odafordult, és egy fiatal lányt pillantott meg, aki feléjük közeledett.

– Ó, Sarah, visszaértél? – szólt oda mosolyogva Cat. – Jót sétáltál?

– Csodás volt. Olyan szép itt.

A karcsú lány óvatos pillantást vetett Alexre kalapja széles karimája alól. Farmernadrágot, edzőcipőt, hosszú ujjú pólót viselt. Haja egyenes volt és nagyon sötét, hatalmas szeme kávébarna.

– Sarah Choate – mondta Cat, és kézen fogva közelebb húzta a lányt. – Ő pedig Alex Pierce. Alex, Sarah nagy rajongód.

– Mindig örülök, ha személyesen találkozhatom egy rajongómmal. Helló, Sarah.

– Helló – lehelte a lány.

Alex az emblémás pólóra mutatott.

– A Los Angeles-i Egyetemen tanul?

– Igen, uram. Angol szakos vagyok.

– Remek. Hányad éves?

– Másod.

– Sarah túl szerény ahhoz, hogy elmondja neked, ő egy zseni – avatkozott közbe Cat. – Egész sor novellája jelent meg, és már díjakat is nyert.

– Ez igen! – bólintott Alex. – Gratulálok.

A lány arca rákvörös lett.

– Köszönöm. De soha nem leszek olyan jó, mint ön.

– Szépprózával foglalkozik?

– Tulajdonképpen nem…

Cat megint átvette a szót.

– Sarah számos cikket írt saját élményeiről, amelyeket mint újszíves tapasztalt meg.

Alex, aki eddig szemlátomást lubickolt a lány rajongásában, hirtelen felkapta a fejét. Összeszűkült szemmel nézett Sarah-ra, majd Catre, aztán újra Sarah-ra, aki most könnyek fátyolán át nézett vissza rá.

– Nagyon köszönöm. – Megragadta Alex kezét. – Annyira sajnálom, ami Amandával és a kisbabájukkal történt. Cat elmondta, min ment keresztül, amikor elveszítette őket. De köszönöm, hogy akkor úgy döntött. Amanda szíve nélkül meghaltam volna. Önnek köszönhetem az életemet, és ezt soha nem tudom meghálálni. Soha.

Cat lélegzetvisszafojtva várta a férfi válaszát.

Alex átható tekintete a lány arcát fürkészte, azután felemelte a kezét, és Sarah mellkasának közepére tette. A lány nem hőkölt hátra. Elmosolyodott.

Ekkor Alex a karjába vonta. Hosszú percekig ölelték egymást. Amikor a férfi végül elengedte Sarah-t, hangja rekedt volt, szeme gyanúsan csillogott.

– Amanda elégedett lenne magával. Nagyon is.

– Köszönöm – felelte a lány, és elmosolyodott könnyein át. – Sokáig nem akartam tudni semmit a donoromról, akárcsak Cat. Ő még mindig nem akarja tudni, kinek a szívét kapta meg. Én azonban nemrég, nem is tudom, miért, meggondoltam magam. Hirtelen teljes bizonyossággal

éreztem, hogy ki kell derítenem, kinek köszönhetem az életemet. Így hát a szervbankhoz fordultam információért, és dr. Spicer hamarosan felkeresett. Elmagyarázta, hogy az eset meglehetősen szokatlan, és megkérdezte, hajlandó lennék-e Cattel beszélni, mielőtt találkozom a donorom családjával. Természetesen tudtam, kicsoda Cat, azt feleltem, hogyne, boldog lennék, ha megismerhetném. Egészen megdöbbentem, amikor megtudtam, hogy a kedvenc regényíróm… nos… tudja. Cat megkért, maradjak vele pár napig. Sokat beszélgettünk. Mindent elmagyarázott. Azt mondta, szerinte ön nem haragszik érte, hogy elmeséli, mi történt önnel és Amandával.

– Nem is – felelte Alex. – Egyáltalán nem haragszom. Nagyon örülök, hogy megtaláltuk magát, Sarah. Nem is tudja, milyen sokat jelent ez nekem.

Catre nézett, olyan pillantással, hogy a lánynak elakadt a lélegzete. Alex átölelte, magához húzta.

Sarah nyilvánvalóan megérezte, hogy most már ötödik kerék.

– Nos, azt hiszem, ideje mennem – mondta jelentőségteljes mosollyal. – Dr. Spicer megígérte, hogy a kórházba menet visszavisz a kollégiumba. – Félénk pillantást vetett Alexre. – Néha írhatnék önnek? Nem fogom zaklatni, semmi ilyesmi, ígérem. Csak…

– Ha nem írna, Sarah, nagy csalódást okozna nekem. Amanda is azt akarná, hogy jó barátok legyünk.

Sarah ragyogó mosolya egyenesen szívből jött.

Figyelték, amint fellépked a lépcsőn a teraszig, ott megállt, és integetett nekik, mielőtt belépett a házba.

– Csodálatos lány – mondta Alex.

– Gondoltam, hogy kedvelni fogod.

– Őrültségnek tűnhet, de azt kívánom, bár bemutathatnám őt Amandának.

– Nem tűnik őrültségnek.

Alex szembefordult Cattel.

– Köszönöm.

– Nemcsak érted tettem, Alex. Tudnom kellett, ki az, akit szeretsz.

– Én tudom, kit szeretek – súgta a férfi. Megcsókolta a lányt, és a csók ígéretekkel, várakozással volt terhes.

Amikor véget ért a csók, Cat tekintete végigsimogatta a férfi markáns arcát, rakoncátlan sötét haját, szabálytalan formájú szemöldökét.

És Alex szeméből sugárzott felé a szerelem.

Magyar Könyvklub, Budapest, 1998
Felelős kiadó a Magyar Könyvklub igazgatója
Irodalmi vezető: Ambrus Éva
Műszaki vezető: Szilassy János
A borítót tervezte: Malum Stúdió

Szedte: az Alinea Kft.
Nyomta: a Szekszárdi Nyomda Kft.
Felelős vezető: Vadász József igazgató
Megjelent 21,4 (A/5) ív terjedelemben

ISBN 963 548 689 8